CAPCANE
ÎNTINSE
OMULUI
CONTEMPORAN

Eseuri-articole publicate
sau în curs de publicare

Radu Iacoboaie

SUCEAVA
2011

CUVÂNT ÎNAINTE

Mulțumesc tuturor celor m-au încurajat şi sprijinit, mai cu seamă domnului Dumitru Oniga, poet creştin sucevean de o mare sensibilitate şi modestie, care a suferit ani grei de detenție în puşcăriile comuniste, asemenea lui Traian Popescu, Ion Gavrilă Ogoranu (pe care i-am cunoscut personal) şi mulți alții.

Îmi exprim regretul că altădată, am ales texte aparținând unor autori precum Silviu Brucan şi Vladimir Tismăneanu (pe care i-au impus sioniştii), şi am acordat credit teoriei încălzirii globale, având în vedere dezvăluirea mai recentă a manipulării datelor ştiințifice în scopuri politice.

Deşi ştiu care a fost soarta celor care au îndrăznit să spună adevărul în fața lumii întregi (Mihai Eminescu, Nicolae Labiş, Ioan Petru Culianu, preşedintele J.F. Kennedy - care s-a pronunțat pentru încetarea războiului din Vietnam şi împotriva societăților secrete, precum şi mulți alții), îmi asum orice risc şi mărturisesc că nu mi-a fost teamă niciodată de moarte. Moartea nu e capătul drumului, ci începutul unui nou drum.

Precizez pentru a înlătura orice confuzie, că nu sunt antisemit (împotriva arabilor, care sunt semiți) şi nici împotriva tuturor evreilor. Când m-am referit la aceştia din urmă, am avut în vedere oligarhia evreiască şi evreii extremişti (sioniştii). De altfel, nu există antisemitism real în România.

Nădăjduiesc că aceste eseuri-articole vor fi lecturate mai ales de tineri (pentru că ei sunt viitorul țării) şi că le vor fi cât de cât folositoare, atât credincioşilor cât şi celor care n-au descoperit încă **adevărul şi frumusețea Ortodoxiei**. Recunosc că nu am nici un merit personal. Am făcut doar ceea ce mi-a dictat conştiința şi am simțit că trebuie să fac.

Recomand cu căldură tuturor lectura lucrării istorice de excepție a domnului Florin Mătrescu – **Holocaustul Roşu** (Ed. Irecson, Bucureşti, 2008, trei volume, despre marele genocid comunist la nivel internațional şi despre istoria francmasoneriei), a volumului **Ecumenismul fără mască**, scrisă de părintele grec Haralambie D. Vasilopoulos (Ediția a III-a), precum şi a cărților de învățătură ortodoxă de mare valoare precum **Viețile Sfinților, Proloagele, Patericul, Filocalia** ş.a.m.d.

Autorul, 22 aprilie 2011
Vinerea Mare din Postul Sfintelor Paşti

ARTICOLE PUBLICATE:

„MUNTELE MĂRTURISITOR'' – O ISTORIE DESPRE MUNȚI ŞI OAMENI CU DESTIN

(articol publicat în revista Dacia literară, nr.61/4/2005, Iaşi, pp.54-56
şi republicat în cotidianul Monitorul de Suceava, 12 iulie 2008, p.19)

Acest volum de memorialistică, scris cu o admirabilă obiectivitate şi în spiritul adevărului istoric de Constantin Hrehor, reprezintă în acest cadru o lucrare monumentală închinată anilor de rezistență anticomunistă din spațiul românesc, îndeosebi din cel bucovinean. Opul amintit este un omagiu adus tuturor celor care, în acei „ani ai rezistenței, ani ai suferinței'' – cum însuşi autorul subintitulează prin extensie această operă fundamentală, s-au opus cu toată dârzenia şi ființa lor sistemului represiv totalitar, refractar față de mai toate valorile tradiționale româneşti.

Toate aceste mărturii ale luptei anticomuniste sunt reunite într-un dialog deschis şi interesant, desfăşurat între autor şi un erou al acestei rezistențe – Gavril Vatamaniuc -, fost ofițer în cadrul Jandarmeriei române, şi se întinde pe o perioadă de timp cuprinsă aproximativ între 1947 şi 1989. Anii evocați sunt cei care şi-au pus amprenta dureroasă asupra a sute de mii de familii de români, lovite de o soartă necruțătoare. Însuşi eroul amintit a ținut să precizeze la un moment dat, la începutul mărturisirilor sale, că: „lagărele, deportările, infernul comunist sunt plăgi care nu pot fi uitate. Care nu trebuie uitate.'' Aceste răni nu se vindecă cu uşurință, oricât s-ar ierta faptele şi mai ales atrocitățile comise în numele egalitarismului şi societății de tip „socialist'', şi nici nu pot exonera de răspundere pe cei vinovați. Numele lor este pătat pentru veşnicie şi ei ar trebui desigur cunoscuți şi arătați cu degetul, dacă nu pedepsiți, măcar descoperiți.

Cartea de față se încadrează în rândul volumelor de mărturii despre rezistența anticomunistă, înmulțite în zilele noastre, care infirmă teoria, susținută de unii, a pasivității şi resemnării românilor în fața tăvălugului comunist. Pentru a avea o imagine a „Apocalipsei care a fost'', mai cu seamă a Bucovinei, lucrarea lui Constantin Hrehor este una de referință, bine documentată, cu mărturii vii, care vorbesc de la sine despre perioada de tristă amintire la care fac trimitere. Desigur, jertfa adusă de fiecare dintre aceşti luptători pentru libertate nu poate fi lăudată şi apreciată cum se cuvine, în cuvinte. Cuvintele sunt mult prea sărace pentru a putea cântări acest tribut suprem plătit de ei, care este viața însăşi.

Despre rezistența armată din munții Bucovinei putem spune că s-au ştiut până în momentul de față puține lucruri. Doar unii locuitori ai acestui ținut au avut informații ori s-au înscris în faptele relatate. Despre acestea, oricum, s-a auzit mai mult sau mai puțin. Dar este meritul incontestabil al autorului de a prezenta adevărul exact aşa cum este şi lucrurile exact cum s-au petrecut în realitatea însăşi.

Ca să ne dăm seama până unde a mers comunismul, revelator este experimentul reeducării deținuților din închisorile de la Piteşti, Gherla şi nu numai aici, dar şi regimul extrem de dur de exterminare fizică şi psihică din toate închisorile şi lagărele de muncă.

Mărturia lui Dumitru Bordeianu, citat alături de alți martiri ai neamului nostru este mai mult decât sugestivă în acest sens: „Eram atât de slăbiți fizic şi moral că, dacă ne-ar fi văzut un om normal din afara închisorii, ne-ar fi asemuit cu nişte strigoi sau cu nişte cadavre umblătoare.''

Cartea de față, prin autorul ei, depune mărturie despre ceea ce a însemnat adevărata rezistență a poporului român în fața comunismului „importat'' din Rusia. Ea adună mărturiile unora dintre cei mai înverşunați duşmani ai „holocaustului roşu''. „Munții şi Obcinele

Bucovinei, asociați cu aceşti vrednici luptători, au fost, pentru mulți români care au purtat mereu arma în mână, şi adăpost şi cimitir. Hidra comunistă şi-a trimis vânătorii de oameni (securişti) înarmați până în dinți, cu tehnica cea mai modernă împotriva unor oameni, care nu au făcut altceva decât să apere şi să spele onoarea pierdută a poporului român şi să-şi respecte jurământul de credință făcut înaintea lui Dumnezeu şi a țării''.

Mărturiile sunt absolut zguduitoare. Moartea era înfruntată cu un curaj demn de strămoşii noştri care au cunoscut gloria şi libertatea. Ea nu i-a înspăimântat; au preferat să moară ca nişte daci liberi. De altfel, ca şi în cazul invaziei romanilor, această parte din Dacia era cea care rămăsese şi atunci să ducă stindardul cu cap de lup spre libertate. Nici romanii şi nici alte popoare sau imperii nu i-au determinat pe cei care luptau pentru apărarea ființei lor, să se plece în fața duşmanilor.

Muntele mărturisitor (editura *Timpul*, Iaşi, 2002) este o carte necesară şi evocatoare a unui trecut dramatic în care autorul a reuşit să prezinte, într-o manieră accesibilă, cele mai aspre momente ale vieții eroice din munți – rezistența dar şi capturarea celor care au luptat cu arma în mână până la capăt, cu speranța că vor veni americanii şi ne vor întinde o mână de ajutor. Mărturiile personajului principal sunt, de asemenea, de o cutremurătoare sinceritate, în care e prezent destinul zecilor sau sutelor de mii de români, care au cunoscut drama puşcăriilor comuniste, a canalului Dunăre-Marea Neagră şi a persecuțiilor ulterioare. Torționarii şi securiştii implicați în mod direct sunt puşi în evidență în tot comportamentul lor perfid, malefic.

Evocarea faptelor este urmărită de către autor într-un tempo crescent; i se lasă cititorului dreptul să îi judece pe asasini şi să le glorifice memoria celor morți. E de reținut punctul de vedere al eroului Gavril Vatamaniuc: „suferințele celor mulți din jurul meu, ale acelora care au făcut închisoarea cu mine şi pentru mine, ale văduvelor, ale maicilor cu copii rămase acasă, ale mărturisitorilor chinuiți, ale tuturor acelora care au suferit în obezile comunismului, acestea merită consemnate în paginile istoriei''. Gavril Vatamaniuc nu este un erou, unul fictiv, ci unul cât se poate de real. Cele mai multe mărturii aparțin acestuia.

Cartea lui Constantin Hrehor este o ofrandă adusă verticalității omului, moralității fără compromisuri şi fără de cusur. Comunismul a fost etichetat ca fiind „Antihristul pe pământ'', ceea ce nu este departe de realitate.

Mărturiile lui Vatamaniuc vin în sprijinul acestui adevăr: „rădăcina răului nu-i în aceşti oameni (comunişti, securişti etc.) ci într-un sistem diabolic, în comunismul care a deformat mentalități şi caractere, care a învrăjbit frați contra frați, care a înjosit omul şi l-a înlănțuit…'' Luptătorii anticomunişti au avut o neclătinată speranță în Dumnezeu şi prin acest suport moral s-au împotrivit minciunii bolşevice şi dictaturii comuniste copiate fidel, „după modelul Moscovei'' şi „aplicată în mod sălbatic poporului român''.

Constantin Hrehor este, prin urmare, un documentarist de forță, care a învățat din lecția istoriei că faptele distrugătoare pentru destinul oamenilor şi al națiunii nu trebuie în nici un caz să se mai repete, chiar dacă, din păcate, oamenii uită atât de uşor, căci bine s-a spus că: „istoria ne învață că oamenii nu au învățat nimic din istorie'' (G.B. Shaw).

PERSUASIUNEA ŞI MANIPULAREA

(articol publicat în revista Episteme, nr.1/2005, Suceava, pp.115-122)

În accepţiunea largă a celor două cuvinte şi concepte - persuasiunea şi respectiv manipularea, vom constata unele aspecte comune dar şi diferenţierile majore. Ceea ce le apropie prin înţelesul acestora este faptul că fiecare în parte desemnează o acţiune dar şi o metodă.

Prin persuasiune vom înţelege acea acţiune, dar sau putere de a convinge pe cineva (sau o masă de oameni) să creadă, să gândească sau să facă un anumit lucru. De regulă, noţiunea este strâns legată de disciplina care studiază «arta vorbirii» şi anume retorica. A fi persuasiv nu înseamnă altceva decât a fi convingător sau elocvent şi a câştiga astfel adeziunea celor din jur.

Al doilea element sau concept avut în vedere - manipularea, în mod obişnuit înseamnă acţiunea de a mânui sau a manevra (diverse obiecte). Într-un alt înţeles, destul de uzual astăzi vom înţelege prin manipulare acea acţiune de manevrare a unei persoane sau a maselor, ori a unui grup, cu scopul vădit de impunere a unor idei sau măsuri de către cineva, care devine astfel manipulator.

Asocierea dintre persuasiune şi manipulare are darul de a pune în evidenţă caracterul şi tehnicile manipulării. Cei care vor să manipuleze masele sau opinia publică au o mare trebuinţă tocmai de persuasiune pentru a-şi atinge scopurile şi interesele personale sau de grup. În acest sens, persuasiunea devine mijloc de realizare a manipulării. Prin urmare, voi insista mai mult asupra acţiunii de manipulare pe care, în acord cu filosofia lui Kant, o voi cataloga drept imorală. Omul nu trebuie să devină un mijloc, o unealtă mânuită de către alţii, indiferent de «măiestria» manipulatorului.

Trebuie să recunoaştem că în prezent cea mai mare putere de convingere este exercitată prin mijloacele de informare ale mass-mediei şi în special prin televiziune. Astăzi când oamenii resimt lipsa unor modele vrednice de urmat (dar şi greu de găsit!), mass-media a devenit o forţă colosală şi modelatoare, şi mult mai puternică decât realitatea înconjurătoare. Informaţiile primite de noi însă, sunt de cele mai multe ori sărace în conţinut; ele nici nu educă dar nici nu documentează. Prin urmare, se ajunge la **o manipulare a informaţiei**, aceasta neavând un rol constructiv, să zicem educativ sau de documentare autentică.

Potrivit teoriilor lui Charles U. Larson, **există cu adevărat manipulare prin intermediul ştirilor**, fie că apar la televiziune sau în presă iar menirea ştirilor este să facă afaceri în primul rând (obţinând un profit din succesul clienţilor şi consumatorilor). Iar „rezultatul constă *într-un program*, şi nu *o difuzare* a ştirilor. Acestea sunt manipulate, selectate, modelate şi transmise pentru a atrage cea mai mare parte a audienţei - trebuie să placă majorităţii şi să deranjeze cât mai puţin.“ [1]

Modalităţile de a manipula ştirile sunt în cartea autorului citat mai devreme mai multe: simpla lor ignorare, favorizarea finanţatorului, pseudoevenimentul (atracţie pentru evenimente bizare sau melodramatice), punerea într-o lumină discutabilă a unei persoane (sau candidat în alegeri), caracterul tendenţios (prin scoaterea lor din context ori citarea lacunară a sursei) etc. Pentru a ne sustrage unei astfel de manipulări, putem diversifica numărul programelor de ştiri, de ziare şi reviste ori posturi de televiziune. Astfel „**ne putem proteja de consecinţele persuasive ale media începând să privim dincolo sensul aparent al mesajelor**.“ [2]

În general, e bine să evităm capcana oricărui tip de propagandă, ţinând seama că aceasta este în principal ideologică şi încearcă de regulă prin mass-media să vândă „un ansamblu de

---

[1] A se vedea în acest sens Charles U. Larson, ***Persuasiunea. Receptare şi responsabilitate***, Editura Polirom, Iaşi, 2003, p.384.

[2] Ibidem, op.cit., p. 387.

2

păreri sau *dogmă*". Această propagandă poate îmbrăca unele forme, putând fi de natură religioasă, politică sau economică.

Trebuie iarăşi reţinut faptul că „Propaganda urmăreşte uniformizarea *părerilor*, *atitudinilor* şi *comportamentelor* receptorilor [...] **Propaganda obstrucţionează procesul gândirii. În general, propaganda se adresează sufletului publicului, şi nu raţiunii acestuia.** Dacă le-ar avea în vedere pe ambele, membrii audienţei ar judeca raţional şi efortul propagandistic ar eşua. Pentru a ocoli gândirea logică, propaganda se foloseşte de informaţii tendenţioase menite a stimula emoţional publicul, «forţând» orientarea acestuia către o părere ori o concluzie bine cunoscută propagandistului. De pildă, evangheliştii din cadrul programelor televizate (în SUA) utilizează propriile surse (tendenţioase) pentru a prelucra temerile, pasiunile, urile şi celelalte sentimente ale auditoriului, conducându-l spre o concluzie inevitabilă (cum ar fi: căinţa, oferirea de donaţii sau convertirea altora)." [3]

Din punct de vedere al diferenţierilor dintre ele, dacă prin arta vorbirii (sau retorica) înţelegem bunăoară un mijloc ori o acţiune de convingere (dar în sens pozitiv), putem aprecia că manipularea reprezintă în sine o deturnare a acesteia, încercând să convingă mai degrabă prin alte mijloace sau printr-o metodă subtilă de inducere în eroare (chiar prin minciună). Manipularea este un mijloc fraudulos de condiţionare şi de «adaptare» a individului la interesele unui grup deţinător de putere. Manipularea condiţionează însăşi masele de a crede în ideile şi în promovarea intereselor celor care urmăresc să acceadă la putere sau să o conserve perpetuând astfel politica lor, mai degrabă impusă decât acceptată şi înţeleasă ca atare. **Iar mijlocul de manipulare cel mai eficient pentru a impune aceste idei (şi interese) în rândul maselor este tocmai mass media aservită cauzei celor care doresc să deţină controlul absolut.**

Se mai poate aprecia că manipularea maselor nu este de dată relativ recentă. Ea a apărut încă din antichitate iar cel mai concludent exemplu este cel al marelui orator roman Cicero, care şi-a condiţionat lupta împotriva lui Catilina tocmai prin convingerea şi manipularea senatului roman pentru a-l elimina pe acest adversar politic. În Evul Mediu, este grăitor exemplul lui Niccolò Machiavelli, care în celebra sa carte „Principele" descrie printre altele tehnici de manipulare şi modul în care poate fi cucerită puterea. Graţie acestor scrieri, cultura europeană modernă a preluat asemenea idei în modul de a concepe politica şi statul. Pentru Machiavelli, politica este arta atingerii scopului cu mai multă uşurinţă: „Căci, pe lângă cele spuse aici, trebuie să ştim că firea omului e schimbătoare şi că e uşor să-l convingi de ceva, dar e mai greu să-l ţii în această convingere. De acea e bine ca totul să fie rânduit în aşa fel, încât, atunci când oamenii n-or să mai creadă, să fie posibil să-i obligi s-o facă [...] Aşadar, cel care crede că are nevoie să-şi asigure noul principat împotriva duşmanilor, trebuie să-şi câştige prieteni, să învingă ori prin forţă, ori prin înşelăciune, să se facă iubit şi temut de oameni [...] Cruzimea e bine întrebuinţată (dacă se poate spune «bine» despre «rău») când e comisă o singură dată din nevoia de a-ţi asigura puterea, când nu stărui în aplicarea ei." [4]

În timpurile moderne, începând cu secolul al XVII-lea, manipularea devine treptat un mijloc tot mai eficace de luptă şi de constrângere a maselor. Conducătorii joacă un rol considerabil în acest sens iar cel mai adesea nu sunt aleşi din rândul cugetătorilor ci din rândul oamenilor de acţiune. În acest sens, Gustave Le Bon stăruia asupra misiunii conducătorilor în raport cu masele: „Să insufle credinţă, indiferent că e vorba de credinţă religioasă, politică sau

[33] Ibidem, p. 394.
[4] Niccolò Machiavelli, *Principele*, Editura Minerva, Bucureşti, 1995, p.29-46.

4

socială [...] aceasta este, mai ales rolul marilor conducători. [...] **A-i da omului o credință înseamnă a-i înzeci forțele**.” [5]

Mijloacele lor de convingere sunt: forța exemplului (afirmația), repetiția lucrului afirmat și imitația (adoptarea modelelor după care se conduce mulțimea). În viziunea lui Gustave Le Bon retorica este strâns legată de politică: „Oratorul care știe cum să le folosească (*cuvintele* și *formulele*) dirijează mulțimile după bunul său plac [...] **Într-o adunare parlamentară, succesul unui discurs depinde aproape în întregime de prestigiul oratorului și nicidecum de argumentele pe care le oferă.** Un orator necunoscut, care vine cu un discurs plin de argumente îndreptățite, dar numai de argumente, nu are nici cea mai mică șansă de-a fi ascultat.“ [6]

Iar metoda manipulării a ajuns ca auxiliar și argument al forței în timpul dictaturilor. Napoleon Bonaparte s-a folosit el însuși de manipulare, în haosul revoluționar, ca să poată obține puterea supremă în stat și apoi, să fondeze un imperiu. Benito Mussolini, promotorul fascismului italian aduce în prim plan forța manipulării ca argument politic hotărâtor. Marșul asupra Romei a fost rodul dezinformarii și punerii în interesul personal a manipulării.

Loviturile de stat au putut fi perfecționate de către Lenin și Troțki, care și-au pus în practică manipularea și propaganda bolșevică. Se știe doar că așa - zisa revoluție din octombrie a fost de fapt rodul manipulării maselor și expresia ei. **Hitler și Stalin, care au avut un aparat de informare și de propagandă impresionant, au fost fără îndoială cei mai mari artizani ai manipulării maselor folosind manipularea drept mijloc principal de cucerire și de conservare a puterii.**

Adolf Hitler, s-a remarcat de la început ca orator, folosindu-se din plin de acest dar și reușind să convingă poporul german să i se alăture necondiționat în lupta lui personală pentru «puritatea rasei» și hegemonia ei mondială. La baza manipulării unor asemenea lideri a stat exploatarea sentimentului naționalist. Într-o manieră asemănătoare, dar nu cu aceeași intensitate și eficiență, Horthy în Ungaria, Franco în Spania și Salazar în Portugalia au apelat și ei la manipularea în masă și prin forță au reușit să-și pună în aplicare propriile idei. Trebuie reținut însă faptul că persuasiunea angajată în exercitarea forței nu durează decât atâta timp cât există teroarea.

De asemenea, Stalin nu a fost nici el străin de tehnicile manipulării. El și-a creat un vast aparat de propagandă, cu ajutorul căruia a izbutit să convingă o populație de peste 150 de milioane de oameni că el este persoana potrivită pentru a decide destinul Rusiei. Considerat mai târziu a fi „cel mai mare criminal al tuturor timpurilor “, el totuși a reușit să exercite o influență formidabilă dar nefastă asupra multor contemporani, care chiar l-au adulat, și care după moartea lui s-au trezit din această „vrajă’’ și s-au dezis de acesta, condamnând abuzul de putere și cultul personalității lui. Printre aceștia, s-a numărat și Nicolae Ceaușescu, dar care n-a mai ajuns să-l renege, ci din contra s-a străduit să-l imite.

Nici America de Sud nu a dus lipsă de dictatori, atât în trecut cât și în prezent, care să nu apeleze la manipularea maselor. Există nenumărate exemple și în alte părți ale lumii.

Secolul XXI perfecționează tehnicile manipulării printr-o propagandă asiduă pentru a stăpâni întru totul masele și a le manevra cu ușurință. Aceste tehnici sunt astăzi concertate în direcția obținerii puterii la scară globală, continuându-se în felul acesta visul comunismului.

Manipularea a fost nu o dată asociată cu tehnica loviturii de stat „mascate’’. Orice lovitură de stat de acest tip implică tehnica manipulării - ca mijloc subversiv și eficient de dobândire a puterii. De regulă, pentru a câștiga credibilitate manipularea exploatează sentimentele naționaliste, în numele creării unei identități false, care nu corespunde desigur cu realitatea. Alteori, se bazează pe frustrările și așteptările populației pe nemulțumirile unei

---

[5][5] Gustave Le Bon, ***Psihologia mulțimilor***, Editura Anima, 1990, p. 66.
[6] Ibidem, op. cit. pp 99-106.

anumite părţi a populaţiei şi a celor de la putere (ori numai aspiranţi la ea). În consecinţă, se poate spune că manipularea are succes cu atât mai mult atunci când îmbină argumentele logice cu cele sentimentale.

Comunismul a ridicat manipularea pe culmi nebănuite, aceasta nefiind altceva sau fiind înainte de toate «exacerbarea minciunii». Propaganda comunistă a avut în vedere mereu «măreţele realizări» şi deformarea gravă a realităţii. Un exemplu de manipulare şi de mistificare, de dezinformare şi intoxicare a opiniei publice este mai ales cel din Republica Moldova, unde în urma eşecului proiectului de rusificare s-a născut proiectul moldovenesc iar ideea aceasta a moldovenismului antiromânesc a fost ridicată la rangul de «ideologie de stat, ideologie profund ostilă spiritului eminescian».

Se poate spune mai mult, că: „**nicăieri însă, în republicile sovietice tragedia rusificării nu a dus la suferinţe mai mari decât în Basarabia** [...] Neexistând fondul unei superiorităţi funciare, ca să se impună ruşii au recurs la artificii opresive, a căror istorie ar necesita sute de pagini. Între acestea, în prim plan s-a situat inocularea statornică, în doze paralizante şi cu efecte de lungă durată, a otrăviri unui «complex de inferioritate» al băştinaşilor, constând în sentimentul ruşinii de a fi moldovean sau român“. [7]

Autorul citat - Theodor Codreanu, precizează că „a existat în Basarabia renăscută etnic un entuziasm, o dezlănţuire a sentimentelor care a culminat în 1990 cu celebrele *poduri de flori* care au adunat numai la Albiţa, lângă Huşi, în jur de 300 000 de români de pe ambele maluri ale Prutului. Mai mult în timpul «podului de flori» la Vaslui, pe locul unde Ştefan cel Mare dobândise o strălucită victorie antiotomană, în ianuarie 1475, s-a petrecut un lucru uluitor pe care nimeni ne mai vrea să-l ia în consideraţie sau nu-i sesizează perfidia: ca o contrapondere la podul de flori, în aceeaşi zi, premierul Petre Roman a organizat o manifestaţie în urma căreia s-a adoptat *Declaraţia de la Podul Înalt*, o diversiune menită să abată atenţia de la singurul eveniment miraculos al momentului. Nici unul dintre oamenii politici importanţi n-a participat la aceste poduri de flori (şi nici presa nu s-a arătat interesată prea mult de acest eveniment irepetabil şi extraordinar)”. [8]

În opinia lui Bogdan Ficeac „principalul scop al liderilor unui sistem totalitar nu este de a stăpâni prin forţă sau de a-şi distruge adversarii, ci de a-şi determina supuşii să gândească aşa cum vor ei, conducătorii (uniformizarea gândirii). Noul sistem social (creat de dictatori are ca unitate reprezentativă «omul nou», cu o gândire total diferită de a predecesorilor. Forţa este ca auxiliar, în cadrul unui sistem de recreare a conştiinţelor, sistem în care manipularea, în principal prin controlul informaţional, are un rol de determinant [...] Minciunile din sfera concepţiilor sunt cel mai minuţios elaborate, deoarece menirea lor este să confere ideologiei totalitare acest caracter de sacralitate, de adversar final, dincolo de orice îndoială”. [9]

Comunismul a introdus cenzura ca tehnică de manipulare şi de obstrucţionare a informaţiilor. Populaţiei i se serveau numai informaţiile pozitive ale «epocii de aur». Poporul nu avea voie să afle ceea ce se petrecea în culisele puterii sau informaţiile ce ar fi prejudiciat imaginea partidului sau a liderului comunist.

Dar „chiar şi după colapsul comunismului, foarte mulţi oameni au rămas prinşi în capcana fostei ideologii, limitându-se la discutarea efectelor nocive asupra societăţii pe care le-a avut minciuna, demagogia şi megalomania foştilor lideri comunişti, fără a încerca să clarifice dacă bazele întregii doctrine erau adevărate sau false. Iar această lipsă a dorinţei de clarificare se

---

[7][7] Theodor Codreanu, ***Basarabia sau drama sfâşierii***, Editura Pax Aura Mundi, Galaţi, 2004, p.31.
[8] Ibidem, op. cit., pp. 43-44.
[9] Bogdan Ficeac, ***Cenzura comunistă şi formarea «omului nou»***, Editura Nemira, Bucureşti, 1999, pp. 13 şi 25.

[8]

[9]

datorează tocmai sistemului de promovare a «ştiinţei sacre», care avea ca principală menire ***dezobişnuirea oamenilor de a pune şi de a-şi pune întrebări fundamentale*** ". [10]

R. J. Lifton identifică opt căi principale de acţiune pentru remodelarea gândirii sau metode de manipulare a conştiinţelor, a căror variaţiuni sunt întâlnite în majoritatea sistemelor totalitare. Acestea sunt: controlul comunicaţiilor umane, «manipularea mistică», cerinţa de puritate, cultul confesiunii, «ştiinţa sacră», remodelarea limbajului, doctrina mai presus de oameni şi delimitarea socială. În toate aceste direcţii, minciuna joacă un rol primordial. [11]

Adeverind o constatare recentă din domeniul psihologiei sociale, care revelă faptul că remodelarea minţii umane nu se face prin forţă sau prin îndoctrinare excesivă, comuniştii nu au reuşit să schimbe mentalitatea ci doar să-i forţeze pe cei ostili să accepte ideologia comunistă". În perioada «destinderii» din România de după 1965 „manipularea conştiinţelor a trecut la acţiuni subtile": „Persecuţiile violente au încetat , lagărele au fost desfiinţate, torturile şi prigoana au scăzut considerabil în intensitate şi, în paralel, a început dezvoltarea «politicii» de şantaj". Dacă individul se conforma ideologiei, putea promova în carieră, putea avea unele privilegii, putea duce o viaţă liniştită şi, chiar cu unele satisfacţii. [...] faptul că în România regimul ceauşist a căzut printr-o revoluţie (ulterior confiscată) s-a datorat într-o mare măsură neglijării acestei tactici în ultimii ani de domnie a lui Ceauşescu. Presiunile asupra cetăţenilor au devenit mult prea puternice pentru a le mai da senzaţia unei libertăţi de alegere." [12]

Vorbind mai ales despre istoria colaboraţionismului românesc, scriitorul Eugen Negrici remarca etapele distincte ale acestuia precum şi „categorii de cedări şi convertiri şi numeroase cazuri particulare de adeziune (trădare stipendiată sau nu, autosugestionări, colaborări benevole sau dictate, adeziuni precoce sau tardive, parţial motivate sau cu totul şi totul gratuite). Dar în spatele acestei diversităţi a «răspunsurilor la stimuli»se află aceleaşi *principii ale manipulării* inspirate din tehnicile dresajului prin momeli şi pedepse date la timp. Perfecţionate de decenii în URSS, predate viitoarelor cadre de conducere la universitatea Lomonosov şi cuprinse şi în setul de directive oferit de NKVD noilor conducători ai democraţiilor populare, aceste principii şi aceste tehnici au devenit un fel de *manual al stăpânirii şi supunerii*. În ceea ce îi priveşte pe scriitori, acesta dovedea o cunoaştere adâncă a ambiţiilor, nevoilor şi slăbiciunilor lor." [13]

Despre noile metode de manipulare ne vorbeşte un sciitor grec - K. ΚΑΡΟΥΣΟΥ: „**Acum, pe lângă vechile metode de manipulare a maselor se utilizează şi parapshihologia, care nu este altceva decât ridicarea la rang de ştiinţă a vechilor practici magice. Atât de intensă este această manipulare, începută încă de la naşterea omului, încât noi fără să ne dăm seama devenim sclavii acelei minorităţi care conduce din umbră. Sclavia ajunge să devină parte integrantă din viaţa noastră. Începem să nu ne simţim bine decât dacă suntem sclavi. Ni s-a inhibat, prin mijloace oculte, magice şi parapshihologice gena gândirii, acţiunile noastre scăzând spre limita reflexelor condiţionate. Se lucrează consecvent la *îndobitocirea omenirii*. Nimic exagerat!**" [14]

Putem afirma cu certitudine că manipularea s-a rafinat tot mai mult în zilele noastre, prin moduri subtile de convingere ce depăşesc adeseori capacitatea şi puterea noastră de imaginaţie:

[1010] Ibidem, op.cit., pp. 27-28.
[11]Ibidem, p. 14.
[12] Ibidem, pp. 31-32.
[13] Vezi Eugen Negrici, într-un interviu acordat lui George Arion de la revista România literară.
[14] K. Καρουσου, ***Noile buletine Antihrist 666,*** Atena, 1993.

11

12

13

14

manipularea electorală (prin cumpărarea voturilor), dezinformarea în masă, diversiunea cu scopurile ei bine definite de autori, prezentarea tendențioasă a informațiilor, şantajul economic şi altele asemenea. Este dacă vreți acea metodă potrivită de a lovi adversarul sub centură, potrivit principiului machiavelic „scopul scuză mijloacele." **Manipularea este metoda care ne transformă în sclavi convinşi de libertatea noastră deplină, dar care, de fapt nu există.** De aceea, în opinia mea manipularea este o «modalitate individualistă» de atingere a unor scopuri personale sau de grup, care în sine este profund antidemocratică şi imorală, şi ca atare trebuie condamnată din toate punctele de vedere. Manipularea opiniei publice este poate practica cea mai nesănătoasă, care dăunează la nivelul întregii societăți, mai ales când ea este angajată pe drumul unor reforme structurale.

Manipularea este strâns legată de informație, datorită faptului că informația înseamnă astăzi putere, ea creează şi întreține puterea. De aceea serviciile secrete sunt atât de puternice, şi mă refer aici în primul rând la cele ale marilor puteri.

Este dureros faptul că în secolul trecut dar şi în lumea contemporană „**sistemele totalitare au redus chintesența existenței umane de la celebra teză carteziană «cuget, deci exist», la o constatare mult mai practică: «mă supun, deci exist»"**. [15]

În consecință, astăzi când încă constatăm că supraviețuiesc rămăşițe ale trecutului prin toate mentalitățile şi practicile comuniste, şi ne pândeşte perfid pericolul globalizării totale şi definitive, mă întreb atunci şi vă întreb: unde este libertatea despre care s-a vorbit la noi atât de mult?

Iată de ce, în opinia d-lui Octavian Paler, ratarea libertății ar constitui un lucru înfricoşător.

[15] Bogdan Ficeac, op. cit., p.31.

CREDEȚI CĂ SUNT INCOMPATIBILE CULTURA ŞI CREDINȚA?

(articol publicat în trei numere ale cotidianului Monitorul de Suceava, 14-16 iulie 2008, la p.19)

Filosoful român Petre Andrei spunea cândva: „Cultura duce la înțelegerea ideii de drept, de interes general şi de datorie, aşa că nu se poate vorbi despre lupta pentru respectul dreptului şi înfrângerea abuzurilor câtă vreme nu se va dezvolta prin cultură o conştiință puternică în fiecare individ. De aceea, statul democratic trebuie să facă din spiritual şi din cultură un scop principal al activității sale.''

O incursiune în sfera spiritualității, dar şi a culturii contemporane, consider că este oricând binevenită şi chiar necesară. Anumite precizări se impun a fi făcute deoarece adeseori s-a remarcat fie o concurență între acestea, fie o delimitare forțată a acestora, acreditându-se ideea că au scopuri şi mijloace total diferite.

Este adevărat că odată cu Umanismul Renaşterii şi epoca modernă a început un proces de înstrăinare a omului față de Dumnezeu şi de scindare a societății prin desprinderea de însăşi rădăcinile sale creştine şi renegarea tradiției creştine autentice. Civilizația modernă a întronat în mijlocul universului ei Omul, ca valoare supremă, dar nu un tip de om religios ci unul ''deasupra religiei''sau desprins de religie. Se poate vorbi despre un oarecare câştig, în sensul revalorificării culturii greceşti, dar în acelaşi timp trebuie să avem în vedere o mare pierdere, pentru că prin mijlocirea filosofiei eline antice - în special cea a lui Platon şi Aristotel – şi prin raportarea permanentă la ea, gândirea Europei occidentale s-a dezvoltat şi s-a distanțat ireversibil, în mod treptat, de spiritualitatea şi tradiția creştină din răsăritul Europei. Raportul dintre teologie şi filosofie s-a inversat, acordându-se întâietate acesteia din urmă. Aici se află o cauză profundă a ''crizei'' actuale a întregii omeniri.

Ceea ce se întâmplă astăzi în lumea întreagă nu este deloc întâmplător. **Faptul că asistăm la un atac concertat îndreptat mai ales asupra valorilor creştine, dar şi împotriva culturii naționale, are desigur o explicație rațională. Credința şi cultura sunt doi piloni de rezistență ai oricărei națiuni. Dacă acestea două dispar sau sunt denaturate profund, se prăbuşeşte întreg edificiul şi se ajunge inevitabil la o stare de haos şi anarhie, iar ulterior la prognozata dictatură globală.** Prin urmare, putem trage concluzia că un important obiectiv al globalizării actuale, după cel al obținerii puterii politice şi economice, este anihilarea credinței/spiritualității tradiționale şi a culturilor naționale. În acest mod, omul este lipsit de ajutorul lui Dumnezeu şi îndepărtat de El, iar libertatea şi conştiința omului sunt anihilate sau transformate practic în „forme fără fond'', departe de realitatea vieții şi de Adevăr.

Observăm în zilele noastre, că este aplicat în continuare un anume principiu nesănătos:*''Iubeşte şi fă ce vrei!''* Întâlnim tot mai des tineri care îți răspund prompt: *'' fac ce vreau cu viața mea''*. Contează însă, ce anume înțeleg oamenii prin iubire. Iubirea poate fi lesne denaturată, prin pervertirea înțelesului profund al ei. Unii o înțeleg ca iubire narcisistă sau egoistă (luciferică), alții o traduc prin dragoste pasională sau pătimaşă, în care accentul se pune pe sexualitate şi chiar, mai recent, prin iubire între parteneri de acelaşi sex. Observăm cum dragostea pe care a propus-o lumii creştinismul este astăzi răstălmăcită. ***,,Iubeşte şi fă ce vrei!''*** **pare a fi deviza societății moderne şi axioma simptomatică a vremurilor noastre.** Aceasta nu poate fi totuşi decât o viziune reducționistă asupra iubirii şi a filosofiei noastre de viață.

Prin aplicarea acestei devize contraproductive, personalitatea omului este trunchiată în substanța ei şi i se asigură stagnarea ori regresul Accentul cade aici pe două dimensiuni de bază ale sufletului, şi anume pe **sentimente** şi pe **voință** (voința de a cultiva libertatea deplină). Este exclusă, desigur nu întâmplător, o altă facultate sau putere sufletească importantă: **rațiunea**. Nu spunem că rațiunea ar rezolva de la sine totul, dar lipsa ei împiedică foarte mult întreaga

construcție a personalității umane şi înlătură armonia acesteia. Imaginați-vă o masă care se sprijină doar pe două picioare în loc de trei sau patru şi veți constata rezistența acesteia.

După opinia mea, în locul cultului deşănțat al libertății, în fapt tot mai îngrădită şi amenințată pretutindeni în lume, ar trebui subliniată importanța conştiinței de sine a omului şi la un nivel superior, a conştiinței naționale. Prin activarea conştiinței de cetățean, se poate spune că omul devine responsabil şi pentru destinul comunității sale.

Dar mai întâi trebuie să trezim aşadar **conştiința**, această scânteie divină care a fost dăruită fiecărui om şi care se conduce după anumite principii morale etern valabile şi inalienabile. Conştiința nu este altceva în fond decât **trezirea la realitate** în urma intervenției divine sau invocării ajutorului divinității, iar Dumnezeu prin glasul conştiinței, fie îl mustră cu iubire pe cel ce greşeşte, fie îl îmbărbătează pe cel descurajat să-şi urmeze drumul presărat de obstacole. Conştiința nu poate exista fără aportul rațiunii divine, dar şi al celei umane. Iar rațiunea umană se cade a se pleca înaintea rațiunii divine cu recunoştință și respect, şi chiar cu iubire. Fiecare om smerit îşi conştientizează ca făptură creată propria mărginire înaintea incomensurabilului, a necuprinsului său Creator.

Omul are nevoie să-şi conştientizeze menirea, pe care este chemat s-o urmeze, realizând acele lucruri care duc la împlinirea lui din toate punctele de vedere, dar cu precădere pe plan spiritual şi pentru aceasta nu trebuie decât să-şi dezvolte şi să-şi asculte mereu vocea conştiinței sădită dintru început de bunul Dumnezeu. Ca ființă socială, tributar educației şi mediului său ambiant, omul trebuie să-şi găsească locul în societate, să se integreze armonios în ea, atât în societatea locală, cât şi în cea națională. El este dator să-şi învingă pornirile iraționale, instinctele primare sau dorințele pătimaşe, cum ar fi cea a îmbogățirii rapide prin parvenire sau pe diferite căi ilicite. Omul trebuie să se îmbogățească în **înțelepciune**, care presupune judecata logică şi obiectivă, bunul simț, spiritul critic constructiv şi luciditatea, dar să-şi agonisească şi **cumpătarea**, adică simțul măsurii sau al echilibrului, **dreptatea** şi **curajul**, pleiada virtuților cardinale, prețuită încă din Antichitate.

În locul devizei *,,Iubeşte şi fă ce vrei!''*, care lasă loc diverselor interpretări inadecvate, aş vrea să propun una mai explicită: **„Fii cât mai bine informat astăzi şi analizează tu însuți totul, căutând chiar rațiunile divine ale tuturor întâmplărilor; iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți, căci numai dacă vei dărui, vei primi la rândul tău şi fă întotdeauna ceea ce-ți dictează conştiința ta, în virtutea libertății pe care o ai şi pe care trebuie s-o păstrezi cu orice preț.''**

Din cele arătate mai sus, reiese un anume raport între credință şi cultură. În primul rând, constatăm că ambele ne sunt necesare, fiind de nedespărțit. Nu putem afirma că ar putea să existe o credință adevărată fără cultură, pentru că spiritualitatea şi cultura interferează. Este sugestiv exemplul Bibliei şi al adevărului revelat în paginile ei, cunoscut fiecărui creştin vrednic de numele său, iar cunoaşterea acestui Adevăr nu reprezintă în sine altceva decât un veritabil act de cultură. Valoarea învățăturilor cuprinse în Sfânta Scriptură este atât de mare, încât până astăzi ea a rămas ,,cartea cărților'', principala scriere din istoria umanității, sursa inestimabilă şi originară a întregii culturi şi civilizații actuale, cartea care a influențat hotărâtor evoluția omenirii. Şi nu întâmplător se încearcă în zilele noastre denaturarea adevărului cuprins în ea, prin intermediul unor cărți precum ,,Codul lui Da Vinci'' de Dan Brown sau ,,Codul Bibliei'' aparținând unui alt scriitor din S.U.A. care pretinde că ar fi descoperit în Biblie o formulă matematică încifrând istoria umanității, precum şi prin alte cărți sau mijloace.

Din punct de vedere creştin, nu poate exista aşadar credință fără cultură. Dar dacă avem în vedere o credință rătăcită, cum ar fi cea împărtăşită de multe secte religioase, putem remarca unele consecințe: incapacitatea de a înțelege şi trăi credința adevărată - care presupune şi fapte, sacrificiu de sine, altruism -, lipsa de discernământ în problemele care vizează cultura, respingerea alterității, a celor ce gândesc altfel (obstrucționând astfel dialogul real cu cei de alte

convingeri religioase), intoleranța profundă, fanatismul religios, izolarea față de comunitatea locală şi națională.

Problema ar putea fi pusă şi dintr-o altă perspectivă: poate exista oare cultură fără credință? Putem despărți total sfera culturii de cea spirituală? Răspunsul este negativ. Ce înseamnă în definitiv cultura fără credință? Consecințele sunt nefaste: îmbrățişarea ateismului sau a unor erezii contemporane, sacrificarea conținutului culturii în favoarea formelor goale ale ei sau a civilizației, apariția idolilor consacrați de mass-media, de genul Andreea Marin, Teo Trandafir, Mircea Radu ş.a., adulați de atâția tineri şi vârstnici.

Expresia culturii fără credință este întruchipată mai ales în categoria liber-cugetătorilor, care şi-au creat propria lor morală. Însă această moralitate vine adeseori în contradicție cu morala creştină şi cu Dumnezeu. Nu pot fi numiți intelectuali adevărați acei oameni care îmbrățişează individualismul, pragmatismul şi cultul banului, care nu-şi dezvoltă o conştiință critică şi nu se angajează civic. Un intelectual adevărat promovează în societate morala creştină, pentru că este singura morală care îl angajează în spațiul public, adică în viața cetății. Interesul național este pus aşadar deasupra celui personal

În consecință, nu putem vorbi nici de credință fără cultură, nici de cultură fără credință. Acestea sunt inseparabile. Dacă le separăm totuşi, efectele sunt în plan spiritual dezastruoase. Împreună însă au forța de a dinamiza personalitatea omului şi de a-i asigura mântuirea. Cultura este până la urmă un mijloc sau un suport al creației de bunuri materiale şi spirituale. Este ogorul fertil pe care rodeşte neîncetat creația, prin care tindem să ne asemănăm cu Dumnezeu şi să-L lăsăm să lucreze în noi, cu ajutorul harului Său. Cultura este suportul pe care ia naştere actul creator, generator de progres în societate.

Nu trebuie să neglijăm nici distincția pe care o face criticul Tudor Vianu, afirmând categoric că *„este absolut necesar să evităm confuzia care se face între cultura totală a sufletului - ideal înalt şi ultim al efortului cultural - şi ceea ce se numeşte cultură generală,* prin care *se înțelege mai degrabă o mobilare a minții cu cunoştințe de tot felul, împrumutate tuturor domeniilor spiritului omenesc''.*

Cultura adevărată este cea care deschide drum către o viață guvernată de principii morale. Este mijlocul prin care conştientizăm în mod superior credința. Cultura non-valorilor, anti-cultura, nu poate salva lumea, ci dimpotrivă. Iată ce remarca şi filosoful român P.P. Negulescu: „*Cultura însă, în înțelesul ei adevărat, e altceva. Este înțelegerea mai adâncă a lumii şi prețuirea mai justă a valorilor ei, este lărgirea mai cuprinzătoare a orizonturilor vieții şi luminarea mai nuanțată a diferitelor ei aspecte."*

Ceea ce putem numi astăzi o atitudine înțeleaptă este contactul nemijlocit cu lectura şi cu valorile noastre creştine şi naționale. Cartea rămâne până la urmă cea mai importantă hrană spirituală şi de care noi nu ne putem lipsi. Majoritatea oamenilor de pretutindeni sunt fie bombardați mediatic cu un amestec de minciună şi adevăr, adică sunt premeditat menținuți, de anumite cercuri pretins ''elitiste'', la un nivel de incultură şi sărăcie îngrijorător. Dacă mai menționăm şi predispoziția oamenilor către ceea ce este mai uşor, spre comoditate şi superficialitate, lene şi chiar aroganță, atunci devine şi mai greu de găsit drumul spre lumină, calea către Dumnezeu.

Omul, indiferent ce s-ar întâmpla, nu trebuie să se descurajeze. Iar cel mai prețios ajutor îi vine întotdeauna de Sus. De aceea să ne îndreptăm necontenit cugetul spre Dumnezeu şi milostivirea Sa. Dorințele zadarnice, bogății, plăceri, măriri nu ne vor mântui. Dumnezeu voieşte fapte, iar viața cea plină de fapte bune place inimii Sale. **Nu vorbele mari îl fac pe om sfânt sau drept, ci faptele.**

DESPRE CALITĂȚILE ŞI DEFECTELE ROMÂNILOR

(articol publicat parțial în cotidianul Monitorul de Suceava, 17 iulie 2008, p.19)

Îmi permit să afirm de la început că noi – românii – avem, din fericire, ca trăsături dominante **echilibrul** (sau măsura, derivând din morala noastră creştin-ortodoxă) şi **luciditatea** (sau oroarea de neclaritate, dublată de dorința de a şti adevărul până la capăt). Că nu toți suntem aşa, asta e o altă problemă de discutat.

După cum remarca Mircea Eliade, românii au o spiritualitate proprie remarcabilă, iar dacă am parcurs sau vom parcurge marile opere ale culturii şi spiritualității noastre, vom considera îndreptățite următoarele aprecieri ale păr. arhim. Ioanichie Bălan:

„România are o harismă aparte, poate unică. Ştiți dumneavoastră că nu este o altă țară creştină cu atâtea mânăstiri ca România?! Ştiți că nu este vreo altă țară cu o atât de strânsă legătură între sate şi mânăstiri?! […] Deci să pornim de aici, de la ce avem bun deocamdată; să valorificăm ce avem noi mai bun, însuşirile noastre spirituale. Lumea de la noi este foarte înclinată spre religie. Poporul nostru este foarte aşezat; nu l-a stricat (de tot - n.a.) comunismul, nu l-a stricat ateismul. Suntem câteva țări ortodoxe care păstrăm cu sfințenie, cu mari sacrificii credința apostolică aşa cum ne spune şi numele: Ortodoxia = credința dreaptă […] Nu întâmplător România este pusă aici unde e pusă. Carpații formează o catedrală unică în lume, iar România este țara Carpaților. Nu întâmplător este pusă între nişte popoare antagonice, care se resping pe undeva unele pe altele. România are un extraordinar rol de polarizare, de limpezire a lucrurilor, de pacificare. […] Aşadar, luați ce-i bun de la toți şi nu uitați că Dumnezeu a pus țara aceasta, ca un arbitru, ca un spațiu de echilibrare (de unde şi echilibrul sufletesc al românilor - n.a.) a tuturor lucrurilor rele din Europa, fie native fie împrumutate. România este o țară de echilibru. Ea a contat şi contează foarte mult în Balcani şi chiar în centrul Europei, şi nu întâmplător.'' [16]

De aceea sunt convins pe deplin că specificul nostru național este echilibrul şi întreaga noastră istorie confirmă pe deplin acest adevăr, pentru că orice formă de extremism (cum a fost cel de stânga, comunist şi adus odată cu tancurile sovietice) nu a avut aderență în rândul românilor. În 1944, deşi mişcarea comunistă s-a născut la noi, la câțiva ani după revoluția din 1917, existau doar circa 800 de membri în toată țara!…

Dacă Emil Cioran sublinia ideea că echilibrul nostru provenea dintr-o resemnare condamnabilă, eu cred mai degrabă că această trăsătură care ne face cinste, este de fapt nativă şi are o anumită legătură cu istoria noastră, cu poziția noastră geografică şi chiar cu relieful variat şi superb (cum remarca şi criticul Theodor Codreanu). Însă influența cea mai mare a avut-o religia noastră ortodoxă, centrată pe iubirea aproapelui şi pe cumpătarea vieții noastre (simț al măsurii şi semn al înțelepciunii). În acest sens, marele teolog român - Dumitru Stăniloae - preciza:

„Noi nu suntem nici unilateral raționalişti ca latinii din Occident sau ca grecii, care au influențat latinitatea occidentală, nici unilateral mistici ca slavii sau ca popoarele asiatice şi africane de un panteism şi mai total prin religiile lor impersonaliste, ci unim luciditatea rațională a latinității personaliste cu sentimentul de taină, prezentă în toate şi care nu ne anulează ca persoane originare în sentimentul unității de comuniune pe care îl trăim. […] Românul consideră că echilibrul constituie normalitatea existenței. Lipsa de echilibru, purtând existența din extremă în extremă, e păgubitoare acesteia, manifestările neechilibrate sunt bolnăvicioase şi producătoare de dezordine sau de boală sufletească. […] Când o pornire

---

16[16] Păr. Ioanichie Bălan, în ***Duhovnici români în dialog cu tinerii***, Ed. Bizantină, Bucureşti, 1999, pp.208-212.

unilaterală ia stăpânire asupra lui, aceasta se numeşte patimă. Iar omul respectiv a devenit pătimaş, adică a slăbit în calitatea lui de subiect suveran peste actele sale .'' [17]

Luînd în considerare toate acestea, putem constata că filosofia noastră de viaţă, spiritualitatea şi cultura română, constituie o sinteză monumentală a altor culturi şi pot reprezenta o adevărată **punte de legătură între Occident şi Orient**. Însăşi filosofia lui Eminescu (cel care reprezintă în opinia d-lui Theodor Codreanu arheul românesc şi geniul creator al poporului român) este un exemplu în acest sens. Prin urmare, cred că misiunea istorică a României este tocmai aceea de a concilia Vestul cu Estul în plan spiritual, datorită zestrei primite de la înaintaşii noştri, care au ţinut să ne lase o moştenire de valoare şi durabilă.

Aş mai adăuga în treacăt şi alte calităţi ale românului: inteligenţa nativă, capacitatea lui de adaptare la diverse situaţii, omenia sa proverbială, spiritul său deschis şi comunicativ, toleranţa faţă de alte etnii, umorul său de ,,calitate''. Apoi, aproape toţi românii sunt creştini ortodocşi. Părintele Dumitru Stăniloae şi nu puţini alţi oameni de cultură, au remarcat legătura intrinsecă dintre psihologia poporului român şi spiritualitatea lui profund creştină şi ortodoxă. Nu o singură dată s-a spus, de pildă, că noi ne-am născut ca popor creştin şi ortodox. Prin urmare, rădăcinile noastre istorice datorează mult ortodoxiei, pe care unul dintre apostolii creştinismului – Sfântul Apostol Andrei (Ocrotitorul României) i-a pus primele temelii durabile pe acest pământ binecuvântat.

Dar tot din iubire pentru ţara natală şi oamenii săi, va trebui să menţionez şi defectele noastre mai importante: invidia faţă de alţii şi pasivitatea faţă de tot ce se întâmplă în jur. Din primul cred că derivă chiar discordia românilor sau «blestemul tracic». Să ne amintim că însăşi Mioriţa, cea mai de seamă baladă românească, cu cele circa 300 de variante de circulaţie, are un subiect tragic: uciderea păstorului moldovean din invidie. Cât priveşte resemnarea lui în faţa destinului, de care s-a tot pomenit, eu cred mai degrabă că se face o confuzie. Cuvintele sale: ,,de va fi să mor'' ar trebui interpretate în sensul, că el se supune oricum voinţei lui Dumnezeu şi nu îi este teamă de moarte. El nu este resemnat şi nu renunţă la luptă, ca orice creştin adevărat. Pasivitatea românului de astăzi se datorează în fapt celor 50 de ani de comunism, care şi-au pus o puternică amprentă asupra voinţei sale. Apoi, i s-a inoculat şi i se inoculează şi astăzi, de către mass-media actuală, această indiferenţă şi convingerea că el nu poate face nimic, pentru a schimba ceva.

Defectele de mai sus le întâlnim la mulţi români, chiar şi peste hotare (mai ales când renunţă la atributul său de român, la limba sa, de care îi este ruşine...). Ele pot fi depăşite sau atenuate printr-o credinţă puternică în valorile creştine şi prin iubirea lui Dumnezeu. Avem nevoie de unitate şi nu pot să nu-mi aduc aminte de ceea ce mărturisea un preot, şi anume că ,,valorile materiale ne dezbină, în timp ce valorile spirituale ne unesc''. De altfel, creştinismul adevărat înfierează asemenea defecte precum invidia şi inerţia sau lipsa faptelor creştineşti şi recomandă mereu lupta împotriva patimilor proprii sau colective, spre slava lui Dumnezeu.

Mai trebuie să descoperim şi alte defecte, pe care avem datoria să le excludem din viaţa noastră: simţul atrofiat al libertăţii şi conştiinţei (inoculat de comunism); respingerea ideii de sacrificiu în beneficiul comunităţii; autodenigrarea devenită sport naţional; inconsecvenţa în tot ceea ce facem ori gândim; neseriozitatea în lucruri importante; predispoziţia de imitare şi cosmopolitism; iar lista poate continua.

Avem de asemenea obligaţia de a nu ne pierde nădejdea sau optimismul. Credinţa în Dumnezeu şi contactul cu istoria înaintaşilor au darul să menţină această încredere. E necesar prin urmare, să ne împrospătăm amintirea, din când în când, cu marile pilde ale unor cunoscuţi patrioţi români. Să ne aducem aminte de agonia lui Eminescu, care fiind viu şi sănătos a fost ţinut departe de presă şi chiar întreţinut de duşmanii săi cinici (francmasoni), între anii 1883-1889. Dacă ei l-ar fi ucis repede, cum s-a intenţionat la început, prin otrăvirea lui, Eminescu ar fi

---

[1717] Păr. Dumitru Stăniloae, ***Reflecţii despre spiritualitatea poporului român***, Ed. Elion, Bucureşti, 2001.

ajuns un erou naţional. Dar, prin denigrarea şi anihilarea lui, treptată şi sadică, s-a evitat acest lucru, întreţinându-se mitul nebuniei lui vreme de multe decenii.

Ba chiar am putea să ne aducem aminte de un alt strigăt de protest, cel al lui Cicero, vestitul orator şi filosof roman, care îngrozit de complicităţile care au făcut posibilă o conjuraţie politică ca aceea pusă la cale de Catilina, împotriva senatului roman, sau care altădată referindu-se la lăcomia pretorului Siciliei (Verres), care a jefuit monumentele de podoabele lor preţioase, a răbufnit în exclamaţia: „*O, TEMPORA! O, MORES!*'' (*O, timpuri! O, moravuri!*).

Cineva, declara cândva răspicat astfel: „*…cel care luptă, chiar singur, pentru Dumnezeu şi neamul său, nu va fi învins niciodată*''. Şi istoria i-a dat dreptate. Lupta în slujba unei cauze nobile şi drepte, cum este cea a interesului naţional, este binevenită oricând şi este cerută mai ales astăzi de noua teribilă încercare şi provocare a globalizării.

Aş vrea să le pot transmite şi un mesaj de încredere în viitor tinerilor, celor care perspectivele actuale nu le surâd deloc, exprimat în câteva versuri simple şi înălţătoare în acelaşi timp, dintr-un şlagăr românesc:

„Să-nvăţăm să fim mai buni, mai curaţi;
Să-nvăţăm să fim mai tari, mai bărbaţi;
Să-nvăţăm să luăm din viaţă ce-i bun şi-adevărat;
Să-nvăţăm alături să fim;
Să-nvăţăm mai mult să iubim;
Şi o speranţă lumii noi să-i dăruim…''

Iar celor mai vârstnici, aş vrea să le reîmprospătez memoria cu doar câteva, dar poate cele mai impresionante versuri, scrise la noi şi transpuse magistral în limbajul cântecului de trubadurul durerilor şi aspiraţiilor noastre, dl. Tudor Gheorghe:

„ACOLO ESTE ŢARA MEA
ŞI NEAMUL MEU CEL ROMÂNESC .
ACOLO EU SĂ MOR AŞ VREA ,
ACOLO VREAU EU SĂ TRĂIESC **…''**

CÂTEVA RÂNDUIELI BISERICEŞTI IMPORTANTE

PENTRU CREŞTINUL ORTODOX

(capitol din vol. Ne salvăm trăind ortodoxia, publicat parţial
în cotidianul Monitorul de Suceava, 21 iulie 2008, p.19)

CUM SE FACE UN POMELNIC?

Pentru cei vii ce se vor pomeni:
Se scriu:

- **părinţii trupeşti,**
- **părintele duhovnic,**
- **naşii de botez şi de cununie,**
- **soţia / soţul / copiii,**
- **rude şi prieteni**

Condiţii obligatorii pentru a fi pomeniţi la Sfânta Liturghie:

- să fie botezat în Biserica Ortodoxă,

- să fie cununat în Biserica Ortodoxă,

- să nu fie cununat cu rudenii trupeşti (până la gradul …) sau duhovniceşti (naşi cu fini, sau rude ale cumetrilor),

- să aibă naşi botezaţi şi cununaţi ortodox,

- să fie drept-credincioşi (să creadă în Sfânta Treime, Maica Domnului, Sfinţi; să cinstească Sfânta Cruce, icoanele, sfintele moaşte),

- să ducă o viaţă evlavioasă ortodoxă (rugăciune, post, prezenţă la biserică, spovedanie, milostenie şi alte fapte bune ale credinţei)

''Viaţă evlavioasă ortodoxă'' înseamnă:

- să nu fie: curvari, hoţi, beţivi, petrecăreţi, fumători, drogaţi, hulitori, atei, apostaţi, batjocoritori de orfane şi văduve, ucigaşi, răpitori, scandalagii, răzbunători etc.

- să nu practice: masturbare, perversiuni: împreunări anale / orale, cu animale; homosexualitate şi lesbianism sau pedofilie.

- să nu săvârşească, să nu mijlocească, să nu îndemne sau să încurajeze practicile şi metodele contraceptive: păzire (calendar, prezervativ, sterilet), băi, leacuri, pastile, avort.

- să nu aibă profesii imorale, prin care se aduc prejudicii (directe sau indirecte) Bisericii şi mântuirii altora, de pildă: patron de bar, sex-shop, casă de toleranţă, regizor / actor, redactor TV, editor de publicaţii antiortodoxe (eretice, umanist / evoluţioniste), traficanţi de droguri, femei, arme etc.

- să nu fie francmasoni: funcţionari în organizaţii, organisme, societăţi, fundaţii, asociaţii, cluburi şi ligi naţionale şi europene.

- să nu emită prin politica lor legi ce încalcă suveranitatea, autoritatea şi autonomia Bisericii şi a ţării (integrări, adeziuni, afilieri la organizaţii internaţionale: NATO, UE, ONU, UNESCO, FMI, Banca Mondială, Mişcarea Ecumenică etc.)

- să nu creadă în vrăji / superstiţii populare ori ''ştiinţifice'' păgâneşti şi să nu ia sfat în necazurile lor de la vrăjitori şi ocultişti (chiar botezaţi ortodox): radiestezie, bioenergie, acupunctură, telepatie, telekinezie, hipnoză, dianetică, meditaţie transcendentală, spiritism, yoga, sau alte forme de vrăjitorie europeană şi orientală.

Toţi aceştia se pot pomeni doar la Psaltire.

CE TREBUIE SĂ CEREM ÎNTR-UN POMELNIC

1. **Păstrarea credinței ortodoxe, curaj în apărarea credinței, neținând seama de amenințări sau avantaje. Puterea de a săvârşi fapte ortodoxe.**
2. **Venirea la credință a neortodocşilor (păgâni, iudei şi eretici creştini: papistaşi, protestanți şi neo-protestanți).**
3. **Răbdarea necazurilor şi a celor ce ni le fac.**
4. **Răbdare în boală, sărăcie, lipsă.**
5. **Mulțumiri lui Hristos în necazuri, căci <u>necazurile ne smeresc</u>.**
6. **Sănătate în Hristos.**
7. **Cunoaşterea păcatelor proprii.**
8. **Izbăvire de patimi.**
9. **Milă şi iertare de la Hristos a păcatelor şi greşelilor noastre.**
10. **Milă şi iertare de la Hristos pentru duşmanii noştri.**
11. **Căsătorie spre viețuire ortodoxă (între oameni iubitori de Hristos).**
12. **Ajutorul lui Dumnezeu într-o muncă plăcută lui Hristos.**
13. **Alte cereri de folos spre mântuire.**

NU CEREM:

1. **Moartea duşmanilor, pedepsirea celor ce ne-au supărat, umilit, înşelat etc.**
2. **Bucurii trupeşti: satisfacții, bogăție, belşug, avansări.**
3. **Succese cu orice preț, neştiind că boala fără răzvrătire poate aduce mântuire.**
4. **Puteri supraomeneşti, paranormale: minuni, vedenii (arătări, lumini, mirosuri) ''spirituale'' – pentru bucurie trupească.**
5. **Ajutor de la Hristos în toate dorințele.**
6. **Alte cereri după mintea lumii, cum ar fi ''pacea între popoare'', împăcarea tuturor Bisericilor şi religiilor etc.**

<u>**Cererile să nu calce poruncile *Evangheliei* şi ale Bisericii.**</u>

24 DE ORE ORTODOXE – UN PROGRAM ORTODOX (ORIENTATIV)

DIMINEAȚA
(Dacă e sărbătoare, mergem la biserică)
- Rugăciuni către Hristos, Maica Domnului, Puterile îngereşti, Sfinții zilei, 2-3 *Psalmi* etc., după rugăciunile începătoare.
- Se ia anaforă şi aghiasmă.
- Rugăciune pentru micul dejun (se face sfânta cruce peste bucate).

LA PRÂNZ
- Câteva rugăciuni îndrăgite (*Psalmi, Acatiste* etc.).
- Metanii sau închinăciuni (după putință).
- Tămâiem camera.
- Ne pomenim viii şi morții (părinți, rude, prieteni), cerând pentru ei de la Dumnezeu milă, pace, iertare de păcate şi celelalte.
- Rugăciuni înainte şi după masă.

- Citim câteva pagini despre vieţuirea ortodoxă (din *Proloage, Pateric, Ne vorbeşte părintele…* etc.)
- Câteva pagini din *Noul* Testament.

SEARA
- Câteva rugăciuni.
- Metanii şi închinăciuni.
- Scurtă citire.
- Rugăciuni la masă.
- Tămâiem icoanele şi camera.
- Ne miruim (frunte, gură, urechi, mâini).

<u>ÎN CAMERA ORTODOXĂ</u>
- 2-3 icoane (ortodoxe, nu tablouri catolice poreclite ’’icoane’’!).
- Tămâie.
- Untdelemn de la Sfântul Maslu.
- Anaforă şi aghiasmă.
- *Psaltire şi Ceaslov, Acatistier*, cărţi despre credinţa ortodoxă.
- NU postere (afişe), imprimeuri cu animale, roboţi, extratereştri.
- NU imagini cu vedete muzicale, cineastice, pornografice.
- NU bibelouri (mici idoli), sau ceasuri cu imagini religioase.

<u>ALTE RÂNDUIELI ALE FAMILIEI ORTODOXE</u>

- Post miercurea şi vinerea.
- Duminica şi în sărbători: prezenţi la biserică.
- Post şi spovedanie în cele patru posturi mari (cel puţin).
- Săptămânal: mergem la Sfântul Maslu.
- Săptămânal: puţină milostenie cu orfani, săraci, infirmi.
- Lunar (sau după putinţă): pomelnic cu vii şi morţi la biserică. Acasă: sfinţire şi/sau Sfântul Maslu.
- La fiecare salariu cumpărăm o carte, sau icoane, casete cu duhovnici, tămâie etc.
- Anual: 2-3 vizite la mănăstiri.
- La serviciu, în oraş, în vizită: o ţinută serioasă (nu ’’băbească’’, dar fără: rimel, decolteu, minijupă, bluze transparente etc.)
- <u>Renunţarea la televizor (boala de obşte a lumii de astăzi).</u>

NU mergem la cabinete de radiestezie, bioenergie, parapsihologie, vrăjitorie, spiritism, yoga sau alte forme de magie şi ocultism.
NU ne preocupăm de horoscop, zodiac, astrologie, etc.
NU participăm la distracţii în posturi.
NU cununăm oameni nebotezaţi.

<u>DACĂ AVEM COPII</u>

Ne rugăm împreună cu ei (dimineaţa, la prânz şi seara).
Îi învăţăm să facă zilnic cruce, metanii şi închinăciuni.
Post: miercurea şi vinerea.

Duminica şi în sărbători îi luăm la biserică.

Zilnic, dimineața, le dăm anaforă şi aghiasmă.

Îi învățăm să se spovedească, îi luăm cu noi la duhovnic, cel puțin în cele patru posturi.

Le citim zilnic din Evanghelie, din Viețile Sfinților şi din alte cărți ortodoxe. După 7-8 ani le hotărâm să citească singuri.

Îi învățăm să aprindă candela şi să tămâieze.

Îi învățăm să dea de mici milostenie la omul sărac.

Îi luăm în vizită la mănăstiri.

La fiecare salar le facem un cadou ortodox: carte, iconiță, cruciuliță, o metanie (pernă mică), mir etc.

Le arătăm cum şi de ce să facă un pomelnic.

Îi vom învăța pe înțelesul lor despre Hristos, Maica Domnului, Sfinții Îngeri, diavoli, rai, iad, păcat, pocăință, faptele bune ale credinței, rânduielile Bisericii.

Când sunt agitați, tulburați, speriați, suferinzi de boli psihice ori trupeşti, îi ducem la preot pentru rugăciuni de liniştire şi de sănătate.

Nu ne certăm/îmbătăm/fumăm în fața copiilor (şi nici în lipsa lor…)

Părinții păcătuiesc atunci când:

1. **Dau copiilor voie să se joace oricând, oriunde şi cu oricine.**
2. **Îngăduie copiilor să privească la televizor.**
3. **Nu-i învață pe copii să se roage, să postească, să umble la biserică şi celelalte, motivând că ''nu au timp''.**
4. **Nu îşi duc copiii la biserică, la mănăstiri, la spovedanie.**
5. **Le îngăduie să-şi petreacă timpul liber la calculator, jocuri electronice, filme, teatre, concerte, circuri, carnavaluri, adunări sportive, cursuri de modă, fitness, karate, yoga, bioenergie, radiestezie.**
6. **Le îngăduie copiilor orice ținută/tunsoare/limbaj/comportament, motivând că sunt copii şi ''nu ştiu''.**
7. **Le permit copiilor anumite păcate, motivând că ''trebuie să ştie'', să fie ''căliți de mici'' pentru ''experiența vieții''.**
8. **Le permit copiilor să citească orice, să mănânce când şi ce vor, să doarmă oricât, să meargă oriunde, să fie ''liberi'' de orice program.**

PĂCATE CARE SUNT IERTATE PRIN SPOVEDANIE, DAR NE OPRESC DE LA ÎMPĂRTĂŞIRE

1. **Lipsa rugăciunii zilnice.**
2. **Lipsa postului de miercuri şi vineri.**
3. **Nepostirea în cele patru posturi de peste an.**
4. **Lipsirea de la slujbele Bisericii.**
5. **Scandaluri, bătăi, violență. Lovirea părinților.**
6. **Fumatul şi beția.**
7. **Ceartă/ură veche, stăruitoare.**
8. **Mărturia mincinoasă.**
9. **Mutilări (automutilări), crime.**
10. **Dorința de sinucidere.**
11. **Responsabilitate morală pentru sinuciderea cuiva.**

12. Credința că te poți mântui și fără Hristos, Maica Domnului, Sfinții Îngeri, icoane, Evanghelie, într-un cuvânt, fără Biserica Ortodoxă.
13. Necredința şi îndoiala în credință.
14. Reaua credință, care pune la îndoială predania Bisericii Ortodoxe.
15. Lipsa Botezului ortodox (fără aceasta nu poate fi nici spovedit, nici împărtăşit).
16. Trecerea la altă credință.
17. Vrăjitorie, fermecătorie, ghicitorie şi căutarea lor.
18. Credința în horoscop, zodiac, astrologie, etc. Practicile vrăjitoreşti şi magice, atât ''populare'', cât şi: bioenergia, radiestezia, yoga, spiritismul, meditația transcendentală, zen-budismul, dianetica, parapsihologia, hipnoza, precum şi consultarea celor care le săvârşesc.
19. Port de amulete, talismane (cuarțuri, cristale, şnururi, brățări), protectoare, vindecătoare.
20. Jocuri de noroc: robingo, loto, loz în plic, ruletă, bridge, wist, remi, table, cărți, zaruri şi jocuri mecanice. Şi jocuri sportive: biliard, popice şi celelalte.
21. Lipsa desei spovedanii, spovedania nesinceră, incompletă (ascunzând mai ales păcatele trupeşti ruşinoase).
22. Vizionarea filmelor/spectacolelor erotice/horror/terror.
23. **Masturbarea.**
24. Perversiuni sexuale (relații orale/anale).
25. Pedofilie/homosexualitate.
26. Relații sexuale fără a fi cununat în Biserica Ortodoxă.
27. Relații sexuale cu rudenii după trup şi după duh.
28. Relații sexuale cu animale.
29. Folosirea diferitelor metode contraceptive: anticoncepționale, leacuri, băi, păzire, calendar, sterilet, avort, prezervative etc.
30. Copilul mort nebotezat din negrija părinților.
31. Relații conjugale în posturile mari şi mici, în duminici şi sărbători.
32. Ocupație care se împotriveşte vieții ortodoxe: bar, casă de amanet, bordel, sex-shop, strip-tease, anchetator la poliție, executor judecătoresc etc.
33. Actorie, muzică, dans; participare/organizare de spectacole şi emisiuni distractive etc. (regie, coregrafie, scenografie).
Căci: ''Sfinții Apostoli afurisesc pe lirişti, pe viorişti, pe jucători şi pe toți cântătorii din organe, zicând în aşezămintele lor (sectanți): „Dacă vreun bărbat sau vreo femeie care a fost începător de jocuri va veni la credință, sau jucător, sau luptător în privelişte, sau din cei ce cântă din fluier, sau chitaragiu, sau viorist, sau învățător de jocuri, ori să înceteze, sau, de nu, să se lepede'' (Cart.8, Cap.32), adică să fie îndepărtați din Biserică'' (Sfântul Nicodim Aghioritul, în *Hristoitia*).
34. Sportul. (care vine din şi naşte grija față de trup, stimularea curviei, a părerii de sine, a trufiei succesului şi a câştigului, riscul sinuciderii în cazul sporturilor extreme: curse diverse, paraşutism, alpinism, speologie, cascadorie etc.).
35. **Colportaj de publicații sectare, eretice, pornografice.**
36. Afaceri necurate, din care au rămas oameni înşelați, pe drumuri, în temniță.
37. Favorizare/îndemn la divorț/avort.
38. Furt (de la oameni, ori din biserică).
39. Neparticiparea (morală, materială) la nevoile (sărăcia, boala) părinților.
40. **Neglijarea nevoilor materiale ale familiei.**
41. Trafic cu droguri, femei, arme.

42. Neimplicarea copiilor în viața ortodoxă, lipsa exemplului cu fapta şi cu cuvântul. Participarea la experiențe genetice sau de schimbare a sexului.
43. Răpire/sechestrare de persoane.
44. Politică anarhistă, apostată, antiortodoxă.
45. Profanare de biserici, troițe, morminte.

Toate acestea duc la oprirea de la Sfânta Împărtăşanie, cu canonisire, între 1 şi 15 ani (care se adună!)

ORICARE DIN PĂCATELE SPOVEDITE ŞI IERTATE, DACĂ SE REPETĂ, SE SPUN DIN NOU LA SPOVEDANIE, PRIMIND UN NOU CANON.

AVORTURILE ÎN CONTEXTUL GLOBALIZĂRII

(articol publicat parțial în cotidianul Monitorul de Suceava, 24 iulie 2008, p.19)

Bună ziua ascultătorilor postului de radio FXNet România (care emite pe internet) şi îl salut din nou pe Sergiu Cătălin zis şi Dj CoBrA. Le mulțumesc invitaților din această seară care au onorat această întâlnire, d-lui dr. Mircea Puşcaşu şi respectiv, unui părinte ortodox din Suceava.

Vom încerca împreună să subliniem şi noi gravitatea avortului şi să convingem tinerii de astăzi că AVORTUL este într-adevăr un lucru extrem de nociv, atât pentru sănătatea lor trupească, dar mai ales pentru cea sufletească.

În prima parte a emisiunii, vă propun, ca fiind unul dintre moderatorii acestei întâlniri, să ne exprimăm opiniile cu privire la acest subiect, fiecare pe domeniul său ca să zic aşa. Apoi, să purtăm un dialog şi să răspundem chiar la întrebările adresate de ascultătorii noştri.

Suntem la emisiunea **„Cu cărțile pe față''**, după ce anterior s-a numit „România e timpul să te trezeşti''. Tema de astăzi este „Avorturile în contextul globalizării şi alte probleme ale tinerilor''.

Dacă în precedentele ediții v-am vorbit despre globalizare, mai mult la modul general, ca o introducere, pentru a trezi conştiința noastră față de uriaşa manipulare ce se exercită îndeosebi prin mass-media, am vorbit despre tinerii emo şi sinucidere, consider că tema cea mai potrivită pentru a relua această problematică o reprezintă avorturile.

Dacă sinuciderea constituie în viziunea multor autori, clerici şi mireni – cel mai mare păcat, pentru că este săvârşit împotriva Duhului Sfânt şi sinucigaşul nu mai poate obține iertarea şi mântuirea, pentru că nu mai are timp de pocăință şi de îndreptare, avortul sau asasinatul asupra pruncului zămislit, cât ar fi de mic, dar nenăscut reprezintă unul dintre cele mai grele păcate, pentru că atentează la viața unui om lipsit de apărare şi distruge un suflet pe care L-a pus Dumnezeu.

În contextul globalizării, care luptă astăzi pe toate căile împotriva valorilor creştine, naționale, tradiționale şi culturale, avorturile se încadrează în **atentatul împotriva familiei**. Cum bine s-a spus în anumite materiale ce sunt postate pe internet, avortul este „rana de moarte a iubirii'' (potrivit pr. Ilie Moldovan). Care iubire este vizată? Este atinsă în special relația sau iubirea dintre soți. Aşa cum practicarea perversiunilor sexuale conduc în mod cert la suprimarea respectului şi sentimentului curat al iubirii, la acelaşi deznodământ se ajunge şi prin săvârşirea conştientă a crimei asupra pruncului nenăscut.

Observăm poate în zilele noastre cum apare implicit această lozincă şi mesaj: **„să trăieşti puțin, dar bine''**. Căutarea plăcerii şi traiului comod şi fără griji este cultivată astăzi printr-o mare parte a mass-mediei (televiziuni comerciale, radio, internet, literatură, teatru ş.a.m.d.).

De la această lozincă derivă apoi şi principiul nesănătos: **„Iubeşte şi fă ce vrei!''**. Întâlnim tot mai des tineri cărora, dacă li se face cea mai mică observație sau li se dau sfaturi, îți răspund cu promptitudine: **„fac ce vreau cu viața mea!''**.

Revenind la avort, „fac ce vreau cu viața mea'' s-ar traduce prin **„fac ce vreau cu trupul meu!**''. Aşa gândeşte „mama'' care şi-a pus în gând „să-şi trăiască viața liber'' şi să nu mai aibă griji. Astfel gândeşte cineva care nu are în mintea sa conştiința săvârşirii unui păcat înfiorător. **A-ți ucide propriul copil, indiferent de vârsta lui este în opinia noastră mai mult decât un păcat strigător la cer.**

A vorbi astăzi despre avorturi consider că este un lucru binevenit şi o mare necesitate. Ca români, ar trebui cred să ne amintim că prima lege adoptată la noi după aşa-zisa revoluție din decembrie 1989 (o revoluție dirijată şi confiscată de „comuniştii cu față umană'' din eşaloanele inferioare), a fost tocmai **liberalizarea avorturilor**! Urmările dramatice pentru România, numai din acest punct de vedere, le resimțim până astăzi.

Pe plan internațional există convenții şi tratate care privesc drepturile omului şi chiar dreptul copilului dar nu există legi internaționale care să interzică avorturile şi să ocrotească **dreptul copilului nenăscut la viață**.

Marii bancheri şi afacerişti care activează în lojile masonice au hotărât că lumea întreagă

trebuie să se globalizeze, să fie aşadar înglobată forţat într-un unic sistem, desigur nedemocratic, într-o dictatură globală, care nu se poate realiza decât prin dispariţia tuturor statelor lumii şi naşterea unui imperiu atotputernic, primul de acest fel în istoria umanităţii. Acesta va institui o singură religie, sincretistă (cu elemente preluate din diverse religii), cuprinzând de fapt esenţa ideologiei Mişcării New Age.

Observaţi de asemenea, cum însăşi lumea modernă se îndepărtează tot mai mult faţă de Dumnezeu, se laicizează sau trece la secularizare. Chiar dacă masoneria capitalistă (lăsând deoparte pe cea comunistă, oricum atee) se declară chipurile creştină. Faptele omului ilustrează astăzi însă cel mai bine **decăderea morală şi spirituală din societatea contemporană**. Se vorbeşte tot mai des de existenţa erei postcreştine ca de un fapt consumat, ca şi când creştinismul şi-a dovedit ineficienţa şi inutilitatea. Ca şi când ar fi ceva învechit şi depăşit ori o simplă poveste.

Aş spune că se impune câteva întrebări. Cum vă explicaţi astăzi **exacerbarea sexualităţii**, prin apariţia disciplinei sexologiei, a planning-ului familial, a programelor de **educaţie sexuală** (încă de la nivelul grădiniţei!)?! Cum vă explicaţi mentalitatea modernă de experimentare a sexului înainte de căsătorie, a „căsătoriei de probă''? Cum se face că există organizaţii care militează astăzi pentru **promovarea în masă a anticoncepţionalelor**, ca pe ceva foarte firesc? Nu realizează ele oare că acestea sunt abortive? Sau ce sunt campaniile de „informare'' a femeilor, îndeosebi din lumea rurală, pentru folosirea lor şi a prezervativelor chiar, prin publicitate? Ori, utilizarea prezervativului este o metodă contragestivă, refuzul de a colabora cu Dumnezeu şi este o formă de onanie (masturbare, malahie).

E timpul să ne trezim la realitate. Să ne trezim conştiinţa în cazul în care ea este amorţită sau anesteziată de-a binelea. Şi ce este conştiinţa altceva decât glasul lui Dumnezeu sădit în om, care ne mustră părinteşte atunci când greşim sau săvârşim păcatul?

Vă mărturisesc că nu sunt un liber-cugetător. Nici intelectual în sensul acesta. Înainte de a fi un intelectual sau gânditor, sunt creştin ortodox. Nu putem să îi numim intelectuali autentici pe aceia care îmbrăţişează individualismul, pragmatismul şi cultul banului şi plăcerilor, pe cei care nu-şi dezvoltă o conştiinţă critică şi nu se angajează civic. Un intelectual adevărat promovează în societate morala creştină şi ortodoxă, pentru că este singura morală care poate ajuta într-adevăr viaţa cetăţii, cu sprijinul lui Dumnezeu. Interesul naţional sau general este pus deasupra celui individual.

În locul devizei „Iubeşte şi fă ce vrei!'', care poate lăsa loc unor diverse interpretări, aş vrea să vă propun alta: **„Fii cât mai bine informat şi analizează tu însuţi realităţile din jur, dar nu în afara lui Dumnezeu sau excluzându-L, iubeşte-ţi aproapele şi fă întotdeauna ceea ce-ţi dictează propria ta conştiinţă, în virtutea libertăţii dăruite de Dumnezeu sau liberului arbitru.''**

Să mai observăm că astăzi, are loc şi denaturarea unor termeni precum iubire, dragoste, sex. Ultimul este chiar apărut mai recent şi cred că iniţial avea doar rolul de delimita partea masculină de cea feminină. Noi, când auzim pronunţându-se cuvântul sex, gândul ne trimite imediat la raportul sexual dintre bărbat şi femeie.

Nu întâmplător cred că a apărut şi termenul (neologismul) de „sexy''. Se spune despre cineva că „ar fi sexy'', că „arată sexy''. Care este însă mesajul? Se pune în prim plan sexualitatea, provocarea deliberată a fanteziilor erotice şi implicit a patimii desfrânării. Mai mult, este chiar o invitaţie la desfrânare, desigur ceva mai voalată dar subversivă.

Cu alte cuvinte, se cultivă în masă predispoziţia spre sexualitate. Ne mai mirăm de ce tinerii de astăzi sunt atât de atraşi şi preocupaţi de sex şi încă de la vârste tot mai fragede? Iar unii devin chiar obsedaţi de sex. Ne mai mirăm când avem cazuri precum cel al fetiţei de 11 ani, care a ajuns în postura de a fi mamă? Un caz recent ne arată că o fetiţă de numai 11 ani, abuzată sexual de un unchi a făcut avort apelând la o clinică din Marea Britanie.

Pe internet există materiale interesante despre avort şi aş vrea să vă ofer doar câteva extrase: *„Astăzi toată lumea «bună» arată sexy şi face sex… Cât de mulţi adolescenţi care au făcut sex se mai află acum împreună?... Ei bine, cele mai multe relaţii dintre adolescenţi nu durează. Doar*

pentru că trupurile lor sunt apte pentru sex nu înseamnă că şi mintea şi inima lor este… Când faci sex cu cineva e foarte greu să spui ce anume iubeşti: persoana sau sexul. Pe calea asta nimic mai uşor să te afli într-o relaţie sau chiar căsătorie cu cine nu trebuia. A aştepta până la căsătorie te ajută să-ţi dai seama dacă e cu adevărat persoana potrivită… Mulţime de adolescenţi caută şi acceptă să facă sex pentru a ''ţine'' pe cineva. Şi apoi acela tot îi părăseşte… Când te încrezi în cineva foarte mult şi acela te părăseşte te simţi abuzată şi folosită. De fapt, sex poţi să faci de multe ori, dar ***virginitatea o pierzi numai o dată****. Dacă o dai cui nu trebuie, nu mai e nevoie de un copil sau o boală ca să te doboare. Aşa că, aşteaptă. O să fi surprinsă cât de bine îţi va fi.''*

Iar părintele Ştefan Slevoacă spune: *,,Fac o neiertată greşeală părinţii care vânează avere pentru copiii lor, tinerii care caută ''situaţii'' înalte prin căsătorie. Averea cea mai scumpă este un tovarăş de viaţă cinstit, de caracter… Cum spune şi Isus Sirah: ,,Cel ce şi-a găsit o femeie bună, şi-a dobândit cea mai mare avuţie, un ajutor de care are trebuinţă, un stâlp care să-l sprijine.''*

Într-un material intitulat ,,Sfaturi pentru tineri'' se comentează astfel:

,,Poate aţi auzit de deviza ''Make love, not sex!'' Am văzut că în ultima vreme această deviză e slogan al unor tineri din Occident care, conştienţi de faptul că sexul a devenit miezul oricărei poveşti de iubire, protestează faţă de înţelegerea greşită a sexualităţii. Ei observă câtă ***publicitate*** *se face pentru amorul în lift, pe plajă sau în alte locuri publice şi îşi dau seama că s-a ajuns la o pervertire totală a dragostei. Ce este interesant la aceşti tineri protestatari? Că sunt conştienţi că exacerbarea sexualităţii la care s-a ajuns în ziua de astăzi nu a adus şi un plus de dragoste. Totuşi, ei nu înţeleg că* ***viaţa sexuală a tinerilor necăsătoriţi poartă pecetea păcatului****, ci au înţeles doar că plăcerea sexuală nu poate fi centrul unei relaţii. Ei sunt susţinătorii unei sexualităţi copleşite de iubire… Dar pentru că Dumnezeu există, noi înţelegem deviza tocmai ca pe un imbold pentru căsătorie:* ***cei care se iubesc să caute să primească binecuvântarea dumnezeiască pentru dragostea lor****.''*

Revenind la avort, să amintim că regretatul părinte Ilie Cleopa, vieţuitor în mănăstirea Sihăstria, ne spune: **<<Toate păcatele sunt păcate, dar pruncuciderea (adică avortul) este mai mare decât toate. O femeie care a făcut un singur avort, este oprită de la Sfânta împărtăşanie 20 de ani. Este ucidere de om.>>** Astăzi, canoanele părinţilor duhovnici sunt mai blânde, poate şi datorită ispitelor mai mari din vremurile noastre, dar căinţa pentru păcatul săvârşit trebuie să fie adevărată şi fapta să fie răscumpărată prin multe fapte bune.

Sunt realmente revoltat citind de pildă, că în Marea Britanie şi în alte ţări, multe mii de embrioni umani sunt utilizaţi în laboratoarele de experimentare! Nici nu suntem şi nici nu putem fi de acord cu fertilizarea in vitro, cu copiii concepuţi în eprubetă, în cazul persoanelor care nu pot avea copii. Există posibilitatea adopţiei, există copii orfani… Sau, cum să nu te indignezi când afli că, ,,embrioni'' umani, aflaţi în surplus, au fost utilizaţi pentru obţinerea de produse cosmetice! Închipuiţi-vă şi dumneavoastră până unde au mers lucrurile!

Interesantă este şi mărturia preotului Vasile Mihoc, tată a 13 copii, din care redăm selectiv câteva scurte pasaje:

,,…V-aţi pus întrebarea vreodată ce înseamnă ***viitorul neamului*** *pentru noi? Vedeţi dincolo de ziua de mâine?* ***Ce viitor putem prevedea cu o ţară secătuită de copii?*** *Noi suntem o ţară de pensionari. Pentru că în România pensionarii sunt vreo 6,5 milioane, iar încadraţii activi sunt sub 4 milioane. E ceva ce nu s-a mai auzit. Şcolile s-au golit. Dacă mergeţi acum în sate în care şcolile s-au creat cu foarte mare greutate, au dispărut pur şi simplu din lipsă de copii… Este un adevăr foarte simplu şi esenţial, fundamental: copiii nu mai sunt binecuvântare, ci sunt blestem… De multe ori când vezi bătrâni cu totul neajutoraţi, ajunşi de plâns, şi te uiţi mai de aproape la ei, îţi dai seama că îşi merită soarta. Ei şi-au făcut-o, cu voia lor.* ***Ei n-au vrut copii.*** *Şi acum au ajuns de aruncătura tuturor. Dar ne-o spune firea însăşi, dacă suntem atenţi la ceea ce înseamnă omul şi la ceea ce înseamnă familia, ne dăm seama că* ***ei sunt binecuvântarea lui Dumnezeu****. Ce lucru mare e un copil!… Ştiţi că România este o ţară scăldată în sângele pruncilor nevinovaţi (al căror număr*

nu-l putem şti noi –n.a.). Şi de aceea, la toate devierile vieţii noastre răzbate prezenţa acestui ***blestem****. Şi chiar dacă vom intra în comunitatea europeană (ceea ce s-a întâmplat între timp – n.a.), chiar dacă vom începe să avem bani şi maşini frumoase, chiar dacă vom începe să avem şosele şi autostrăzi, ca-n occident, blestemul tot va stărui asupra noastră, atâta vreme cât nu ne vom întoarce, cât nu ne vom da seama de* ***marele păcat în care ne aflăm****.''*

(fragment din emisiunea „Cu cărţile pe faţă'',
din 19 iulie 2008, difuzată la Radio FXNet România)

TIMPUL ÎNTOARCERII LA DUMNEZEU

(articol publicat în Monitorul de Suceava, 6 august 2008, p.19)

Acest rânduri s-au născut din dorinţa fierbinte de a oferi lumii de astăzi, tot mai frustrate şi deznădăjduite, mesajul creştinismului ortodox, care este singurul creştinism adevărat şi neschimbat. Învăţătura de credinţă a Ortodoxiei este realmente antidotul maladiilor groaznice de care suferă omenirea în acest început de nou mileniu.

Din păcate, omul modern al ultimelor veacuri în special, s-a îndepărtat enorm faţă de Dumnezeu, a optat tot mai mult pentru **valorile materiale** în detrimentul celor spirituale, a îmbrăţişat idoli şi patimi de tot felul, pornind de la filosofiile umaniste şi materialism. Abandonându-se unui stil de viaţă „nou'' şi „progresist'', nesănătos şi adeseori chiar imoral, trăind într-un ritm ameţitor şi stresant **impus** de artizanii globalizării, omul zilelor noastre este tot mai convins că singura viaţă adevărată şi care merită trăită este aici pe pământ. În consecinţă, a decis că trebuie s-o trăiască la maximum, potrivit sloganului atât de nechibzuit *„să trăieşti puţin, dar bine''*.

Ca simplu creştin ortodox şi autor de carte (lucrări despre comunism, globalizare, masonerie, ecumenism, despre adevăratul Mihai Eminescu şi multe altele), nu am putut rămâne indiferent înaintea recentelor «spectacole» dezlănţuite de înainte-mergătorii Antihristului. Nu poţi sta deoparte asistând la prăbuşirea valorilor şi semenilor tăi în neant. Întocmai ca şi alţii, misionari, clerici sau mireni, propun tinerilor de astăzi să ia aminte la vremurile actuale şi la cele ce se pregătesc să vină peste noi. E TIMPUL ÎNTOARCERII LA DUMNEZEU. Nu există altă cale pentru ca omenirea să iasă din toate impasurile în care se află, cu voia şi fără voia ei.

Tinerii de astăzi şi noile generaţii care vin, au datoria să-şi salveze neamul din care fac parte, valorile sale, să conştientizeze provocările globalizării şi riscurile acesteia, **să combată realitatea mediatică** întreţinută artificial prin aproape toate mijloacele de informare în masă. Această realitate virtuală, contrafăcută a fost inventată anume pentru ei, ca o adevărată cursă pentru a se ajunge la anestezierea completă a simţului critic şi obiectiv. **Amestecul valorilor, dispariţia graniţelor dintre bine şi rău, dintre adevăr şi minciună, ori inversarea valorilor, sunt realităţi contemporane şi tinerii au nevoie să vadă şi să înţeleagă aceste realităţi exact aşa cum sunt.** De pildă, lumea nu este atât de violentă aşa cum ne apare pe micul ecran, dar mass-media doreşte în acest fel să impună violenţa ca model de urmat, chiar dacă nu în mod direct.

La fel se întâmplă şi cu erotismul care debordează peste tot. Adevăratele valori însă, nu sunt cele promovate cu atâta abnegaţie de uneltele globalizării (majoritatea analiştilor politici şi economici, psihologilor şi sociologilor, oamenilor de presă, regizorilor şi scenariştilor etc.).

Pe de altă parte, **tinerii trebuie să conştientizeze că atacurile mass-mediei îi vizează tocmai pe ei, pentru a edifica „noua lume''**. Ei sunt cei chemaţi să-i pună temelie. Dar, din păcate, toate schimbările majore care se petrec astăzi în societatea noastră „postmodernă'' şi care vizează domenii vitale precum educaţia, spiritualitatea, cultura şi tradiţia se vor răsfrânge în mod inevitabil şi asupra fiecărui tânăr în parte, pentru că el nu trebuie să fie izolat de societate.

În opinia noastră, un prim pas pe calea întoarcerii la Dumnezeu şi la credinţa dreptmăritoare este redobândirea liniştii sufleteşti, pe care actuala societate o exclude cultivând diverse tentaţii şi provocări, o zbatere permanentă şi inutilă în fond. Avem nevoie vitală de a găsi răgazuri în care să mai reflectăm noi înşine şi asupra vieţii noastre şi lumii în care trăim.

Al doilea pas ar putea fi identificarea provocărilor globalizării şi bombardamentului informaţional la care am fost şi suntem expuşi. Numai astfel vom putea judeca la rece ce ar trebui să facem în continuare atât pentru noi, cât şi pentru toţi semenii noştri.

Apoi, un alt pas, cel mai important, este acela de a ne împăca prin rugăciune şi post cu Dumnezeu. Trebuie să recunoaştem, în adâncul sufletului nostru, că nu putem face nimic singuri, numai prin voinţa noastră. De aceea, ne rugăm Lui, Creatorului nostru şi al întregii lumi, să ne dea mereu toate cele de folos şi trebuinţă în fiecare zi. Vom identifica războiul nevăzut din jurul nostru

şi faptul că **rugăciunea, postul şi faptele bune sunt armele de temut ale creştinului şi împotriva cărora se luptă neîncetat vrăjmaşii lui Dumnezeu – diavolii**.

Înaintând în virtuțile duhovniceşti, prin jertfă şi răbdare, vom putea primi daruri şi mai înalte. Vom putea să-i iubim pe toți semenii, inclusiv pe cei care ne urăsc pe noi. Abia atunci, se va putea spune că binecuvântarea lui Dumnezeu este deasupra noastră în chip deplin. Abia atunci vom simți adevărata fericire, care este fericirea duhovnicească.

Tinerii să nu deznădăjduiască, oricât de greu le-ar fi la început şi orice perspective sumbre li s-ar profila la orizont. Singurătatea nu există de fapt. În toate încercările grele ale vieții, având credință şi fapte plăcute lui Dumnezeu, nu vor fi niciodată singuri, pentru că Însuşi Dumnezeu îi va purta pe brațele Sale.

Trebuie spus şi faptul că, Dumnezeu nu ne-a părăsit pe noi nicicând, ci oamenii, în mândria lor luciferică şi slujind satanei, l-au părăsit pe El lepădându-se de dreapta credință. Dumnezeu n-a murit, cum au declamat nenumărații corifei materialişti, nihilişti, gnostici sau anarhişti, hedonişti şi existențialişti, atei şi comunişti. Ci dimpotrivă, este prezent în creația Sa până la sfârşitul veacurilor.

Sper de asemenea, că bunul Dumnezeu va reaprinde în sufletele a tot mai multor ortodocşi **curajul mărturisirii Adevărului**, în vremuri de mare cumpănă, dăruite nouă pentru a ne izbăvi de păcatele noastre şi ale înaintaşilor noştri şi a dobândi mult râvnita mântuire. Pentru că, aşa cum spunea un părinte, cel mai important lucru pentru creştinii ortodocşi este tocmai unde aşează Dumnezeu sufletul nostru. Adică, în grădina Raiului spre bucuria eternă sau în Iadul cumplit spre osânda veşnică. Amin.

CUVÂNT CĂTRE TINERII ŞI PROFESORII DE ASTĂZI

(articol publicat în Monitorul de Suceava,
12 august 2008, p.19 şi parţial expus într-un pliant)

De curând am păşit cu toţii pe poarta unui nou mileniu al existenţei omeneşti. După secolul XX sau secolul vitezei, pătrundem acum tot mai mult în secolul sau era informaţiei. Pentru că, vremurile actuale sunt marcate decisiv de o explozie informaţională, indusă de tehnologia modernă tot mai sofisticată. Volumul de informaţie creşte vertiginos iar progresele omului, în unele domenii (dirijate), sunt uluitoare în comparaţie cu progresele din trecut. Dar, pe de altă parte, există şi un revers, şi anume stresul suplimentar de a ţine ritmul cu acest boom informatic, efectul adeseori debusolant şi necesitatea unei îndrumări responsabile din partea altora sau identificarea pe cont propriu a unui itinerar cultural şi spiritual.

Analizând această societate dominată de febra modernizării cu orice preţ, desfiinţând tradiţii, valori, principii şi moduri de viaţă autohtone, speranţa de îndreptare a lucrurilor este legată de tineri. Indiscutabil, tineretul reprezintă o forţă care se poate opune globalizării, cu condiţia ca el să fie avertizat din timp. El poate conştientiza pericolele la care se expune omenirea, prin manipularea globală şi poate găsi şi el soluţii de a-şi salva viitorul şi drepturile sale fundamentale.

Însăşi oligarhia financiară mondială este conştientă de faptul că implementarea globalizării, a «naţiunii universale» şi a imperiului global, nu poate exclude implicarea şi aportul substanţial al tinerelor generaţii. Acestea sunt deja educate într-un spirit tot mai rebel (în aparenţă doar) şi în optica lor educarea tinerilor în sensul acceptării globalizării, reprezintă o politică strategică.

Nu contestăm principiul potrivit căruia educaţia este un domeniu vital oricărei naţiuni, ci respingem spiritul în care se face ea, şi anume ateu sau ''religios'', în favoarea unor interese obscure sau al unora ''naţionale''. De aceea, considerăm că în România cel puţin, educaţia trebuie să devină prioritate naţională, parte integrantă a unei strategii naţionale coerente şi eficiente.

Numai prin educaţie (inclusiv creştină), prin cultură adevărată şi trăirea activă a Ortodoxiei, vom putea evita globalizarea culturală şi a celorlalte tipuri, iar naţiunile vor putea supravieţui în faţa noului experiment malefic. Dacă nu vom insista asupra acestor domenii ale spiritului, omenirea întreagă va suporta noi valuri de orori şi crime, cu siguranţă mai mari şi redobândirea libertăţii ar putea deveni chiar un vis imposibil. Însăşi comunismul a avut nevoie de anumite condiţii prielnice, cum ar fi sărăcia extremă şi ignoranţa, dar şi de contribuţia tinerilor, pentru răspândirea ideologiei marxist – leniniste, în esenţă anticreştină şi antinaţională. Propaganda de atunci a fost extrem de activă şi susţinută de tineri (mulţi studenţi fiind atraşi de ideile noi ori de nevoia unei asocieri încă din anul I sau practic forţaţi de împrejurări: pentru un loc la cămin, pentru un abonament la cantină etc.), sau mai ales dacă luăm în calcul zecile de ziare oficiale ori clandestine, numeroasele întruniri şi progresismul afişat.

Există atunci o manipulare a tineretului român de astăzi? Din păcate, da. Mulţi dintre ei, care nu au informaţii ori suficient discernământ, cad uşor în plasa întinsă de maeştrii ipocriziei şi psihologiei maselor. Pe de altă parte, situaţia din România, datorată politicienilor de stânga, atât de dinainte de 1989, cât şi de după această dată, nu le-a oferit tinerilor nici o perspectivă prea optimistă. Trăim realmente vremuri extrem de dificile, şi chiar greu de suportat de către cetăţenii oneşti, în contrast flagrant cu luxul orbitor afişat sau nu cu ostentaţie de către o minoritate de îmbogăţiţi, care au deprins mai nou şi gustul puterii. Şomajul, sărăcia lucie (care mai iese la iveală uneori, în mass – media, de pildă la inundaţiile din ultimii ani), analfabetismul tot mai mare şi sănătatea precară a românilor, sunt doar câteva cuceriri ale democraţiei „de stânga'', care a predominat la noi de peste 50 de ani. Toate acestea au avut desigur un efect negativ puternic asupra tinerilor, demoralizator şi demobilizator, încât unii şi nu sunt puţini, au preferat în disperarea şi dezorientarea lor să apuce calea străinătăţii, fiind prinşi între realitatea dură a

existenţei (pe care ei nu o puteau schimba…) şi lipsa tot mai acută a unor modele autentice sau alternative. Manipularea tinerilor se realizează cu precădere prin mijloacele de informare mai des utilizate: televiziunea şi internetul. Acestea joacă un rol exagerat de mare în formarea conduitelor şi opţiunilor lor (inclusiv electorale). Asocierea imaginii cu informaţia garantează pătrunderea mai uşoară în mintea şi imaginaţia lor, iar nu în puţine cazuri conduce la dependenţă şi la anihilarea voinţei şi a propriei personalităţi. Influenţa ocultă asupra tinerilor are în vedere inocularea încă din primii lor ani de viaţă a unor dorinţe şi informaţii «adecvate», bunăoară pe tema educaţiei sexuale?! Violenţa şi eroticul ajung la ei la vârste tot mai fragede, după cum reiese şi din sondaje. Unii profesori şi educatori ar trebui totuşi să ţină seama de gradul lor de discernământ, înainte de a-i învăţa asemenea lucruri…

Scriitorul Ernesto Sabato sublinia faptul că omenirea este devorată de un monstru cu trei capete: raţionalismul, materialismul şi individualismul. Mă tem că are dreptate şi ceea ce se propagă astăzi cu repeziciune este noul stil de viaţă american, prin întreaga industrie de filme din America, impus astfel în cele mai multe ţări ale lumii. Cât priveşte România, contractele încheiate asigură părţii americane o pondere de peste 80% din timpul acordat difuzării filmelor! Cele trei capete ale monstrului îşi fac aici de cap cât doresc.

Mulţi tineri au îmbrăţişat deviza «fac ce vreau cu viaţa mea!» şi îşi cultivă libertinajul, sprijină afirmarea minorităţilor sexuale (a homosexualilor şi a lesbienelor, a prostituatelor), mişcarea feministă, cu aceeaşi ardoare cu care alţi tineri ca ei s-au lăsat seduşi de sloganurile comuniste. În acest fel, excepţia tinde să devină regula iar majoritatea trebuie să se lase condusă de…minorităţi. Oare, tiraniile n-au fost dictaturi ale unor minorităţi? Sau, mai nou, instituţia căsătoriei este înlocuită tot mai mult cu starea de concubinaj (condamnat în creştinism) sau chiar cu căsătoriile dintre parteneri de acelaşi sex…

Ne putem pune întrebarea de bun-simţ: oare câte căsătorii, bazate pe interesul materialist sau pasager, au avut şanse de supravieţuire şi au asigurat creşterea şi educarea copiilor în condiţii normale? Ori, familia, atât de neglijată de stat în ultimele decenii, are tot dreptul să supravieţuiască şi să rămână pe mai departe celula de bază a societăţii.

Iată tot atâtea motive, pentru care cerem tinerilor să fie mereu vigilenţi, iar îndrumătorii lor spirituali au datoria de a-i pregăti pentru viaţă, fiind şi responsabili pentru actele lor şi activi în acest sens. Ceea ce propunem noi tinerilor de astăzi şi profesorilor, este păstrarea şi valorificarea tradiţiilor creştine şi naţionale. Cea mai importantă religie a lumii nu merită dispreţuită iar ortodoxia este o soluţie de îndreptare a vieţii noastre. Cel puţin nouă, românilor, ea ne-a asigurat efectiv supravieţuirea ca popor şi unitatea, în faţa multor alte popoare sau imperii, care n-au reuşit să ne asimileze şi să ne dezrădăcineze. Putem să ne mândrim cu asta ori că suntem ortodocşi, dar să nu cădem în capcana mândriei luciferice sau orgoliului nemăsurat.

Scopul vieţii noastre este căutarea vieţii veşnice, a mântuirii noastre, este trăirea în Adevăr şi înţelegerea lumii actuale, creaţia de bunuri spirituale sau materiale. Îi sfătuiesc pe tineri să cerceteze mereu dar să aibă şi o credinţă vie şi statornică. Apoi, să încerce să-şi dezvolte un simţ obiectiv. Cercetând vieţile sfinţilor şi operele care pun accentul pe valorile morale, îşi vor întări simţul moral. Cercetând faptele înaintaşilor, vor ajunge să aibă un anume simţ istoric şi vor descoperi că istoria e un nesecat izvor de înţelepciune dar şi de optimism faţă de viitorul ţării noastre.

Apoi, cred că avem nevoie mai ales de capodoperele literaturii universale dar şi româneşti, mai cu seamă din domeniul dramaturgiei. Multe dintre ele cultivă bunele moravuri şi deprinderi în gândire. De asemenea, şi alte arte ne pot îmbogăţi prin valoarea lor sufleteşte pentru totdeauna. Recomand tinerilor cu căldură, pe lângă studiul religiei noastre ortodoxe şi trăirea acesteia (a Bibliei, Patericului, Vieţilor Sfinţilor, a cărţilor părinţilor Dumitru Stăniloae şi Serafim Rose…), lectura sau studiul operelor unor autori celebri, precum: Shakespeare, Ibsen, Molière, Schiller, Goethe, Tostoi, Dostoievski ş.a. Nu vom neglija nici operele lui Mihai Eminescu (mai ales scrierile politice şi manuscrisele sale comentate), Nichifor Crainic, Petre

Țuțea, Constantin Noica, Mircea Eliade (în chestiunile legate de naționalism), Corneliu Zelea Codreanu, Mircea Vulcănescu, Emil Cioran (dar cu atenție sporită, datorită stilului său nonconformist, negaționist şi încifrat!; lucrarea mai apreciată fiind „*Schimbarea la față a României*'') şi mulți alții.

Tragedia omului contemporan nu se datorează exclusiv televiziunii şi internetului. Ele nu sunt mijloace diabolice în sine. Sunt până la urmă tot creații inspirate de divinitate, încât orice comparație cu alte mijloace, de pildă cele militare de distrugere în masă, este exclusă. Ele trebuie utilizate însă cu mult discernământ şi cu măsură. **Este bine să nu uităm că pot servi totuşi şi în alte scopuri, de exemplu ca arme politice şi ideologice ori ca mijloace de manipulare în masă, că fiecare individ neatent poate deveni o țintă uşoară.**

Din păcate, observăm că apar tot mai puține emisiuni cultural-educative autentice, de valoare, pe care trebuie noi înşine să le descoperim, cât despre filme…

Tragedia omului contemporan rezidă în fenomenul actual de desacralizare, prin care el devine profund nerecunoscător lui Dumnezeu şi se îndepărtează tot mai mult de coordonatele vieții sale creştine, pentru că, creştinii sunt cel mai mult vizați de forțele globalizării. Vidul existențial şi patimile care-i subminează voința, aici îşi au adevărata origine. **Postmodernismul reprezintă în plan cultural ruptura de rădăcinile tradiției** (de pildă, cubiştii, Tristan Tzara etc). Spre exemplu, întâlnim multe poezii postmoderniste care excelează printr-o încifrare aproape totală sau printr-o vulgaritate dusă la extrem, şi rămânem câteodată uluiți când întâlnind şi autori consacrați, atraşi în mod inexplicabil de o astfel de «descărcare» poetică. Originalitatea cu orice preț sau dispretul față de cultură în general iau astfel locul valorii…

Aşa trebuie să arate oare omul de mâine? Răspunsul meu este acesta: NU ! **Nici tinerii nu trebuie să se supună arbitrariului unui imperiu global, primul de acest fel din istoria omenirii!** În caz contrar, se poate schița un portret al omului – robot sau al „omului universal'': apatrid (fără de țară), depersonalizat (nul ca persoană, şters), un sclav fidel (obedient), desacralizat („fără de Dumnezeu''), consumerist (consumator programat de alții) şi un însingurat (lipsit de căldura comuniunii cu alții).

IMPLICAȚIILE PROFUNDE ALE ACCEPTĂRII PROSTITUȚIEI SAU DESCHIDERII CASELOR DE TOLERANȚĂ

(articol publicat în Monitorul de Suceava, 27 iunie 2009, p.14)

Aş începe următoarea expunere, prin a formula câteva întrebări simple. Ce ar trebui să înțelegem prin cuvântul „prostituție'' şi de unde derivă acest cuvânt? Nu este prostituția o formă demonică a materialismului? Ce credeți oare, că desemnează sintagma „casă de toleranță'' şi până unde merge această „toleranță''? Nu merge această „toleranță'', de multe ori, până la cele mai stranii perversiuni sexuale ş.a.m.d.?

Aş aminti, din istoria noastră, că prostituția a mai fost legalizată o dată, în perioada interbelică (prin anii'30) şi cartierul plin de bordeluri din Bucureşti, botezat în batjocură contra creştinilor „Crucea de piatră'', a rămas de tristă faimă şi a atras pe calea pierzaniei mii şi mii de femei creştine din toată țara.

Emisiunea recentă „Între Bine şi Rău'', difuzată pe postul TVR 1 în seara zilei de 13 martie a.c. a adus în centrul atenției publice un neaşteptat proiect de „legalizare'', sau mai bine zis de nouă „reglementare'' a prostituției.

Însă, noul Cod Penal la care încă se „lucrează'', se pare că nu doreşte să o mai incrimineze, pe motivul „obiectiv'' că, legea nu mai poate fi aplicată, că amenzile sunt prea mari şi că nu sunt efectiv plătite de persoanele acuzate de practicarea prostituției. Aşa că, uitându-se la alți vecini de-ai noştri, la legislația din alte state europene, precum Olanda, Germania ş.a. (mai „înaintate''), unii parlamentari s-au decis să aducă noi schimbări în domeniu şi, totodată să impoziteze activitățile aferente acestuia, ca şi când prin asta s-ar eradica sărăcia.

Trebuie remarcat că nici momentul n-a fost ales întâmplător: 13 martie, în Postul Mare al Sf. Paşti. Fără îndoială că, artizanii proiectului de modificare a articolului vizând prostituția au ştiut acest lucru şi au mizat tocmai pe faptul că, în această perioadă, Biserica Ortodoxă Română şi chiar toți creştinii în general, vor rămâne negreşit lipsiți de reacție, adică se vor afla în imposibilitatea totală de a se împotrivi cum se cuvine, şi ca atare se vor trezi poate prea târziu şi în fața faptului împlinit.

Ca tânăr autor de cărți şi creştin ortodox, voi face poate opinie separată față de aceşti domni „binevoitori'' şi „patrioți'', analizând această problemă şi pe care eu unul, o consider nu suficient de gravă, ci foarte gravă pentru societatea românească. Nu mă îndoiesc de faptul că există opinii pro şi contra, motivate de subiectivitate sau de diverse interese. Dar, eu cred că, ceea ce este cel mai important este să rămânem cât mai lucizi şi obiectivi, să încercăm pe cât posibil să descifrăm orice s-ar ascunde în spatele acestei imense „afaceri'' pentru statul român şi persoanele în cauză, practicante sau beneficiare a acestor „servicii''.

În opinia mea, mai întâi acest proiect de „racordare la valorile şi normele'' Uniunii Europene e lipsit de substanță atâta vreme cât nu avem adoptată o Constituție a acesteia. Rămâne astfel, la alegerea noastră ce legi adoptăm la nivel național. Nimeni nu ne poate obliga să imităm legislația vreunui alt stat european. „Legalizarea'' prostituției în România este prin urmare responsabilitatea consilierilor şi politicienilor români, dar şi a poporului român, deoarece implicațiile acesteia sunt nebănuit de mari în cadrul interesului general.

Dacă ținem cont, fie şi numai de faptul că, peste 80% dintre români se declară ortodocşi, că Ortodoxia a condamnat întotdeauna şi categoric prostituția şi depravarea, iar intelectualii noştri autentici resping o asemenea „reformă'', văzută ca profund imorală şi nocivă pentru dezvoltarea personalității umane a tinerelor generații, atunci nu este firesc să ne întrebăm, domnilor şi doamnelor, ce se urmăreşte de fapt prin promovarea acestor norme legislative care să permită includerea unei noi meserii în nomenclatorul oficial existent, precum prostituția? Nu este firesc să vedem în aceasta un tupeu formidabil față de o țară cu o populație în proporție covârşitoare ortodoxă?

Poate că ar fi mai bine să nu ne pierdem în amănunte şi să pierdem esenţa lucrurilor. Să vedem deci care ar fi scopurile urmărite de fapt (ascunse în mare măsură publicului) şi efectele adoptării acestor norme.

În primul rând, o legislaţie permisivă faţă de femeile care practică prostituţia afectează în cel mai înalt grad şi pe termen lung, educaţia şi moralitatea existentă, şi aşa destul de zdruncinată de perioada ateistă a comunismului, dar şi de tranziţia îndelungată către capitalism. Această legislaţie nu va face alt lucru decât **să încurajeze şi mai mult prostituţia**, care ar avea astfel toate şansele să devină „sport naţional''! Ea se va generaliza şi îi va atrage pe mulţi dintre români (curioşi sau slabi în faţa unor astfel de ispite întâlnite la tot pasul) şi românce, care ar prefera aceste câştiguri mai mari şi mai uşor de obţinut. Sunt doar atâtea fete frumoase în România şi atât de puţine perspective de viitor…

Ea va încuraja în mod cert şi alte patimi şi vicii, precum consumul de droguri, libertinajul, perversiunile sexuale etc, care îi vor îndepărta pe tineri şi mai mult faţă de datoriile fireşti pe care ei le au faţă de familie, faţă de societate, faţă de semenii lor, şi chiar faţă de Dumnezeu. De ce? Pentru că se leagă unele de altele.

În acest fel, să reţinem faptul, că **este atacată educaţia şi morala creştină şi în mod special, familia**. Pentru că, în mod cert infracţiunea adulterului va deveni complet inutilizabilă şi desuetă, iar prin cultivarea relaţiilor extra-conjugale (pentru început prostituate, apoi amante) familia va fi ruinată treptat şi sigur. Iar numărul divorţurilor, foarte mare şi în prezent (şi nu numai în România; de circa 70% din totalul căsătoriilor oficiate în unele ţări!) va exploda pur şi simplu. Trebuie să reflectăm mai ales asupra faptului, că prin recurgerea la serviciile „maşinei de făcut sex'' (deţinătoare de „tehnici ultrasofisticate'', orientale sau nu…), va creşte fără nicio îndoială nemulţumirea faţă de partenera de viaţă (pentru „lipsa de profesionalism'' sau refuzul perversiunilor sexuale!), care nici ea desigur, nu va putea fi de acord să devină un simplu element de decor, şi putem anticipa că ulterior se va arunca în consecinţă, răzbunându-se, într-o altă relaţie…

În al doilea rând, **prin înflorirea prostituţiei se va da undă verde şi extinderii pieţei drogurilor**. Şi, la fel ca în alte state europene care au permis prostituţia, se vor adopta reglementări cu mult mai blânde faţă de producătorii, traficanţii şi consumatorii de droguri! Ne putem aştepta la aşa ceva. În fond, de ce să nu recunoaştem, sunt la mijloc interese financiare uriaşe pentru acapararea acestei pieţe de desfacere din România, atât pentru toţi cei enumeraţi aici, dar şi pentru forţele oculte care au tot interesul să ne menţină într-o stare perpetuă de sărăcie şi de ignoranţă, sau într-o stare de manipulare fără de ieşire. Cei avizaţi ştiu desigur la cine mă refer, adică la masonerie.

Având în vedere momentul ales de artizanii proiectului „modernist'', la numai două luni şi jumătate de la aderarea efectivă a României la structurile UE şi susţinerea lui într-o emisiune de largă audienţă de la televiziunea publică, de către ministrul Justiţiei şi cel de Interne (care au adus argumente complet neconvingătoare, reducţioniste la nivelul societăţii şi uneori, de-a dreptul puerile, precum că, s-ar rezolva problema socială a multor femei, problema sănătăţii lor, dar şi a consumatorilor de sex, ar creşte veniturile la buget cu jumătate de miliard de lei anual…) iar ca invitaţi au mai punctat câte ceva, însăşi câteva „practicante'' ale „meseriei'' şi un gigolo prezentat ca „actor'' şi regizor de filme porno (premiat pe plan internaţional!), putem trage iarăşi o concluzie importantă: **această iniţiativă vine din exteriorul României şi la cererea unor cercuri europene, care apreciază tocmai munca acestor doi miniştri (d-na Macovei şi d-l Blaga)**, care au dat rezultate notabile.

Adevărul trist este că aceşti doi miniştri pomeniţi mai sus m-au dezamăgit prin pasiunea lor pentru „reglementarea'' pe baze noi a prostituţiei. Iniţiativa lor corespunde societăţii secularizate la care tocmai ne-am alipit (şi în care vom fi înglobaţi sau absorbiţi) şi care nu doreşte în chip tot mai evident, să ne păstrăm propria identitate naţională de popor creştin-ortodox. Ea ne doreşte într-o nouă formulă, „reformată'' sau protestantă chiar. Pentru că numai

protestantismul, din care au izvorât mii de secte în întreaga lume, încuviinţează pe ascuns sau nu, prostituţia.

Dar argumentul forte împotriva „liberalizării prostituţiei'' îl putem găsi lesne, chiar în însăşi legislaţia internaţională privind drepturile omului, în Convenţia privind exploatarea femeilor, ratificată de România încă din 1951. Nu putem fi de acord cu desfiinţarea acestui tratat printr-o lege a Parlamentului, aşa cum ne îndemna dl. Vasile Blaga în această emisiune. Pentru că, **prostituţia este nu numai un mare păcat sau un pericol social grav, ci ea lezează şi viciază profund modul nostru de viaţă, demnitatea fiinţei umane (a femeii) şi conduce la consecinţe grave, nu numai din punct de vedere moral**, aşa cum am mai arătat.

Din punct de vedere creştin, am putea obiecta desigur că, prostituţia sau desfrânarea (generală) păcătuieşte prin aceea, că se abate clar de la legile firii şi are ca suport trupul omenesc (templu al lui Dumnezeu). **Căutarea plăcerilor trupeşti devine o mare obsesie şi este o manifestare diavolească.** Căutarea plăcerii este o lozincă care exprimă „spiritul vremii'' sau „filosofia'' lui Antihrist, în acord cu altele de genul: „Simte şi trăieşte!'', „Trăieşte clipa!'', „Viaţa e scurtă'', „Să trăieşti puţin dar bine…'' etc.

În faţa acestei ameninţări reale şi agresiunii crescânde faţă de Ortodoxie (chiar dacă indirectă), societatea românească şi intelectualitatea trebuie să ia atitudine cât mai urgent. Referendumul propus de singura persoană din emisiunea pomenită, care s-a opus „legalizării păcatului'' (dl. George Pruteanu) este o soluţie, având în vedere importanţa acestei probleme pentru păstrarea sănătăţii morale a naţiunii noastre. În acelaşi timp, cred că sunt necesare marşuri de protest în întreaga ţară pentru a sensibiliza clasa politică, pentru a o trezi din starea vegetativă în care se află, când nu e campanie electorală.

Să ne amintim cum au reacţionat musulmanii din statele arabe, când s-au publicat acele jigniri la adresa lui Mahomed într-un ziar danez. Noi nu suntem atât de înflăcăraţi de felul nostru, dar întotdeauna ne-am apărat credinţa şi neamul în faţa oricăror agresiuni majore la adresa lor. Să ne mai amintim şi de faptul că nu ne face cinste lipsa de reacţie în faţa marşului homosexualilor din Bucureşti şi nici cea arătată faţă de încercarea de scoatere a icoanelor şi simbolurilor religioase din spaţiul public.

Consider că între timp ne-am mai trezit din indiferenţa sau letargia care ne-a cuprins. Dumnezeu ne va lumina în continuare şi ne va întări să rezistăm oricărui asalt venit din partea „spiritului vremii'' sau secularizării actuale. Biserica va supravieţui prin voinţa Sa. Important este ca noi înşine, să nu ne înstrăinăm faţă de Dumnezeu, să nu-I întoarcem spatele şi nici să nu-i lăsăm expuşi pe semenii noştri. Şi ce poate fi mai important decât să-L slăvim şi să-I apărăm numele, îndeosebi noi cei botezaţi cu Duhul Sfânt?

Să nu uităm nici adevărul că, în fiecare dintre noi există o anumită lucrare a lui Dumnezeu. Avem cu toţii deci, un dar primit şi în acelaşi timp unele datorii de la care nu ne putem sustrage. Aşa cum, dintre toţi românii, Ştefan cel Mare şi Sfânt se gândea atât de mult la moştenirea pe care o va lăsa urmaşilor şi-i îndemna pe supuşii săi să procedeze la fel, aşa şi noi cei de astăzi **suntem datori faţă de prezentul şi viitorul României, adică faţă de copiii noştri şi generaţiile care vor veni după noi până la sfârşitul veacurilor**, sfârşit pe care nimeni dintre noi nu-l poate şti.

Iată de ce, avem cu toţii o responsabilitate imensă în acest sens. Aşa să ne ajute Dumnezeu! Amin.

NU TREBUIE SĂ CONDAMNĂM MATERIALISMUL CARE DOMINĂ LUMEA CONTEMPORANĂ?

(articol publicat în Monitorul de Suceava, 3 septembrie 2008, p.19, sub titlul „Materialismul domină lumea contemporană”)

După părerea noastră, materialismul reprezintă acea concepţie a omului despre viaţă, care pune accentul doar pe dimensiunile ei materiale, biologice sau trupeşti şi care neagă explicit sau implicit existenţa sufletului şi a transcendentului. Omul materialist crede în orice, cum ar fi în bani, putere sau dominaţie, succes, glorie ori prestigiu, dar nu şi în Dumnezeu. El este în general, fie ateu, fie un credincios formalist ori chiar ipocrit.

Credem că este interesant de analizat cu cât materialism au fost impregnate toate filosofiile umaniste din ultimele veacuri, aşa-zis moderne. Amintim astfel, în special pragmatismul, utilitarismul, existenţialismul, evoluţionismul, materialismul dialectic şi istoric promovat de comunism şi mai ales materialismul societăţii de consum din perioada contemporană.

Se ştie că mulţi filosofi, începând din antichitate cu Epicur (care identifica drept scop al omului căutarea plăcerii) au îmbrăţişat teza potrivit căreia utilul sau ceea ce ne poate aduce maximum de fericire trebuie să fie principiul suprem al acţiunilor noastre. Putem aminti astfel şi pe Thomas Hobbes, Helvetius, Jeremy Bentham, John Locke şi J.J. Rousseau.

Astăzi, utilitarismul a îmbrăcat forma adecvată vremurilor noastre moderne, adică aceea a materialismului societăţii de consum. Această formă de materialism care se bazează pe încurajarea şi întreţinerea permanentă a nevoii omului de a consuma noi şi noi produse, găsindu-şi în această îndeletnicire plăcere şi fericire, este exclusivistă şi reduce până la anulare necesitatea moralei creştine şi dorinţa omului de comuniune cu Dumnezeu, Creatorul său şi al întregului univers. Acest consumerism impus de globalizarea actuală promovează un alt tip de om – omul secularizat, adică alipit total faţă de lucrurile pământeşti şi de viaţa aceasta pe care doreşte să o trăiască plenar şi la intensitate maximă.

Nu ne putem îndoi de faptul că, lumea materială nu poate oferi bucurii şi satisfacţii adevărate. Ea nu poate aduce fericire sufletului, pentru că acesta aspiră permanent la întâlnirea cu Dumnezeu, Cel care i-a dat naştere. De aceea sufletul omului tânjeşte după Dumnezeu, precum copiii orfani după părinţii lor, şi uneori, în cazul sfinţilor, are bucuria de a pregusta încă de aici de pe pământ fericirea deplină, duhovnicească, care există în împărăţia cerească.

Dacă vom contempla lucrările lui Dumnezeu, existente pretutindeni, uimitoare prin complexitate, diversitate şi perfecţiune, vom înţelege că **adevărata fericire este cea duhovnicească**, cea legată de credinţa vie şi trăitoare în Dumnezeu; în respectul, comuniunea şi dragostea noastră fasţă de cei din jur; în naşterea, creşterea şi educarea copiilor noştri. Iar fericirea poate cea mai mare este aceea de a ne jertfi, asemenea Mântuitorului pentru semenii noştri.

Prin urmare, este de neînţeles cum pot unii să-şi găsească fericirea în bani sau bunuri materiale. În Noul Testament, se vorbeşte la un moment dat de mamona sau duhul satanic. Însuşi Fiul lui Dumnezeu ne spune: **„Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî şi pe celălalt îl va dispreţui; nu puteţi să slujiţi lui Dumnezeu şi lui mamona.’’** Iar mai departe, zice Domnul: „De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiţi pentru sufletul vostru ce veţi mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veţi îmbrăca; au nu este sufletul mai mult decât hrana şi trupul decât îmbrăcămintea? […] **Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate acestea se vor adăuga vouă.**’’ (Matei, 6, 24-33)

Observăm cât de important este sufletul omului şi că trebuie să lepădăm din grijile noastre lumeşti. Desigur, nu vom neglija total trupul sau nu vom alunga orice grijă faţă de noi înşine sau faţă de alţii. Accentul însă trebuie să cadă pe viaţa noastră spirituală şi pe datoriile pe care le avem faţă de Dumnezeu şi semenii noştri. Pentru a nu aluneca pe panta materialismului, individualismului şi egoismului, care este iubirea luciferică de sine.

Au rămas absolut memorabile cuvintele filosofului sau gânditorului creştin Petre Ţuţea. Iată

ce ne spune la un moment dat: „Eu când discut cu un ateu, e ca şi cum aş discuta cu uşa. Între un credincios şi un necredincios nu există nici o legătură. Acela e mort, sufleteşte mort, iar celălalt e viu şi **între un viu şi un mort nu există nici o legătură**. Credinciosul creştin e viu. Ateii şi materialiştii ne deosebesc de animale prin faptul că nu avem coadă. Ateii s-au născut, dar s-au născut degeaba. […] Comuniştii au vrut să ne facă fericiţi cu forţa: bă, să fiţi fericiţi, că vă ia mama dracului! Adică să mănânci bine, să bei bine, să dormi bine şi la loc comanda!''

Iată de ce trebuie să condamnăm cu hotărâre materialismul. Pentru că este un atentat la viaţa spirituală, care ne aduce fericirea. Omul materialist îşi îndepărtează semenii prin iubirea banului şi goana după bani. El nu mai învaţă, nu mai citeşte, nu mai ajută pe nimeni, nu mai poate iubi pe cineva, ajunge să se creadă adeseori un dumnezeu aici pe pământ. Îşi cultivă patimile, viciile, obsesia banului şi averii, gloria deşartă şi carierismul.

Într-o carte intitulată „Credinţa ortodoxă'' scrie: „**Iubirea de argint este pofta neînfrânată după bunurile pământeşti, considerând câştigarea lor drept scopul principal al vieţii**. Ea se arată, pe de o parte, prin strădania de a păstra cu îndărătnicie cele adunate, adică prin zgârcenie. Păcatul acesta se împotriveşte dreptăţii şi îndurării, aducând mari pagube semenilor noştri. Iar Sf. Ap. Pavel ne spune că: <<**Iubirea de argint este rădăcina tuturor relelor şi cei care au poftit-o cu înfocare au rătăcit de la credinţă şi s-au străpuns cu multe dureri**>> (I Tim. 6, 10) ''

Omul materialist vede în bani şi bunuri un scop în sine. Dar banul n-a fost conceput astfel iniţial. Nu spunem că nu este folositor dar trebuie să ne păstrăm noi înşine măsura şi distanţa faţă de el. Ori, etica protestantă a multor secte leagă succesul şi virtutea de bani! Adică, dacă ai bani eşti în graţiile lui Dumnezeu iar dacă nu îi ai eşti un mare păcătos! Cu alte cuvinte, sărăcia este văzută ca o pedeapsă, o povară, o ruşine şi o urmare directă a păcatelor săvârşite…

Însă acelaşi Petre Ţuţea, reproducând cuvintele unui preot bătrân, spune: „Circulă o zicală că banul e ochiul dracului. Eu nu-l concep ca ochiul dracului, eu îl concep ca pe o scară dublă. Dacă-l posezi, indiferent în ce cantităţi şi te mişti în sus binefăcător pe scară, nu mai e ochiul dracului. Iar dacă cobori, atunci te duci cu el în infern, prin vicii, prin lăcomie şi prin toate imperfecţiile legate de orgoliu şi de pofta de stăpân.''

Oricât de banală li s-ar părea unora afirmaţia, lumea contemporană este realmente grav bolnavă. Boala este una sufletească şi ea avansează rapid către cancer. Lumea de astăzi este infectată de VIRUSUL MATERIALISMULUI, microb care ne ucide lent sufletul şi trupul de care este legat, condamnându-l prin căutarea plăcerilor şi bunurilor pământeşti la osânda veşnică a muncilor şi durerilor Iadului. Iar singurul antidot al acestei maladii este ÎNTOARCEREA LA DUMNEZEU ŞI LA BISERICA SA – ORTODOXIA.

Materialismul satanic în esenţa lui, este aşadar cel care conduce această lume spre autodistrugere şi moarte spirituală. Omul materialist se sinucide lent şi devine un om mort sufleteşte, un om mortificat şi împietrit. El nu mai are sentimente. Are doar o voinţă mai puternică şi o raţiune proprie bolnavă. Nu întâmplător unii autori au pomenit de sintagma „morţii vii''. Pentru că, deşi vii, oamenii materialişti sunt cu adevărat morţi în ceea ce priveşte spiritul. În timp ce creştinii, sunt dimpotrivă asemenea lumânărilor care ard şi luminează, îndepărtând tot întunericul din jur, prin flacăra credinţei lor adevărate în Dumnezeu.

DESPRE MANIPULARE: SPĂLAREA CREIERULUI ŞI REEDUCAREA TINERILOR DIN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ

(articol publicat în Monitorul de Suceava, 4 septembrie 2008, p.19)

Regretatul Ion Gavrilă-Ogoranu, fost deţinut politic şi erou al rezistenţei anticomuniste din munţi, a lăsat posterităţii câteva volume care poartă chiar titlul: „Brazii se frâng, dar nu se îndoiesc''.

Adevărul despre comunism nu poate fi ascuns. Deşi, cei care s-au opus sistemului comunist au fost torturaţi şi omorâţi chiar adeseori, **libertatea nu le-a putut fi luată sau ucisă**.

Amintindu-ne astăzi de „Experimentul Piteşti'', să spunem mai întâi că acesta a îngrozit pe mulţi oameni, fiind **un atentat samavolnic şi diabolic nu numai asupra trupului ci şi sufletului**. Şi totuşi, puţini tineri sau adulţi au auzit şi înţeles ce s-a petrecut la Piteşti cu studenţii şi intelectualii încarceraţi acolo, supuşi într-un mod sălbatic schingiuirilor, umilirilor, înfometării şi înfricoşării.

Să mai precizăm că fenomenul Piteşti a fost şi este considerat încă, de către mulţi autori, cel mai diabolic şi cel mai cumplit experiment care a avut loc în spaţiul concentraţionar al ţărilor Europei de Est înrobite comunismului. La Piteşti, a fost decimată într-un fel sau altul, mergându-se până la forţarea sinuciderilor, floarea studenţimii române, studenţime care reprezenta factorul cel mai dinamic al societăţii, care desigur nu putea să agreeze ideologia extremistă a comunismului.

După cum mărturiseşte însuşi unul dintre supravieţuitorii acestui experiment petrecut între anii 1949-1952, dl. Traian Popescu - „**Experimentul urmărea ca prin torturi fizice şi morale asupra victimelor să se obţină transformarea lor, ştergerea conştiinţei etnice – de apartenenţă la un neam şi o cultură**.'' Torturile şi presiunile psihice permanente, timp de luni de zile sau ani au încercat în mod ambiţios să-i transforme pe oponenţii comunismului (majoritatea fiind tineri din Frăţiile de Cruce, viitori legionari) în oameni fideli şi utili regimului. **În fapt, Piteştiul era conceput ca un „Laborator'', de unde rezultatele şi metodele urmau să fie extinse la toate închisorile comuniste, apoi în întreaga ţară şi chiar mai departe, pe baza unui minuţios şi ştiinţific program.**

Reeducarea deţinutului a constat în „**inversarea omului faţă de sine însuşi**'' şi pregătirea lui în scopul de a-l determina să reeduce la rândul său pe alţii. S-a încercat practic schimbarea structurii sufleteşti, caracterului şi educaţiei primite până atunci. S-a dorit ştergerea identităţii şi inocularea alteia, a omului de tip „nou'', care să adere la „valorile'' comunismului. Cu alte cuvinte, a încercat să impună **metoda spălării creierului prin tortură** iar ea a dat greş pentru că nu a putut fi ascunsă lumii în întregime. Se ştie că mulţi s-au mântuit astfel, devenind martiri şi sfinţi.

Oricât de incredibil ar părea la prima vedere, omenirea trăieşte la ora actuală un nou „Piteşti''. Desigur, într-o formă mai aparte, dar asemănătoare. S-a renunţat la brutalitatea torturii pe faţă sălbatice în favoarea unei alte torturi, mai rafinate, prin constrângere şi manipulare, prin cenzura discretă şi supravegherea omului. Sub paravanul luptei împotriva terorismului internaţional.

Când vorbim despre spălarea creierului, vorbim în primul rând despre manipulare şi dezinformare. Omul îşi spală creierul desigur şi prin yoga şi prin aderarea la secte religioase (circa 6000 în întreaga lume!), prin exacerbarea simţurilor şi viciilor, prin erotismul fără limite şi deviaţiile sexuale, prin încurajarea libertăţii totale şi violenţei, prin stimularea abuzului de alcool, consumului de droguri şi tutun, prin **impunerea aşa-zisei morale a banului şi succesului**, prin căutarea traiului cât mai comod şi lipsit de griji.

Spălarea creierului se foloseşte din plin de mijloacele de informare în masă, pe care în mare parte masoneria le are la dispoziţie. Ea este orientată astăzi spre formarea noului tip de om – **homo globalis** sau individul: apatrid (deznaţionalizat sau separat complet de ţara lui natală şi devenit apoi cosmopolit sau cetăţean al <<naţiunii universale>>…); depersonalizat (adică devenit aproape identic cu oricare altul, şters, lipsit de iniţiativă, conformist); obedient sau sclav (supus întrutotul celor care-i furnizează confortul său, inclusiv creditele „avantajoase'' şi mijloacele de existenţă); desacralizat

(înstrăinat de Dumnezeu, secularizat, ateu sau liber-cugetător, sau de ce nu, chiar mason de grad „superior'' – închinător pe faţă lui Lucifer); consumerist (fidel şi supus necondiţionat „spiritului de consum'', inoculat de către cei care îşi permit să-i creeze „nevoile''); însingurat (deşi trăieşte printre mulţi oameni şi „comunică'' destul de mult cu ei).

Această nouă identitate, globală este răspândită astăzi în rândul tuturor oamenilor. De către cine şi în ce scop? Desigur, la ordinul artizanilor globalizării, care sunt promotorii Noii Ordini Mondiale şi Noii Ere. La ordinul masoneriei şi grupului Bilderberg (faţa totuşi văzută a masoneriei) în care activează vestitele familii Rockfeller şi Rotschild, mari bancheri şi afacerişti, care şi-au propus nici mai mult, nici mai puţin, să creeze un imperiu global în numele Antihristului. Se doreşte astfel: **un guvern mondial, o singură religie (care ar prelua chipurile ce este bun din toate religiile), un singur mod de viaţă şi de gândire**.

Prin reeducarea tinerilor se va edifica lumea globalizată de mâine. Astăzi această reeducare se realizează atât prin vechile metode de manipulare a maselor, dar şi prin altele noi, cum este şi parapsihologia (reînvierea practicilor magice păgâne). Tinerilor le este inhibată gena gândirii şi acţiunea. Ei sunt determinaţi să nu mai gândească singuri, să nu-şi mai pună niciodată întrebări fundamentale, cum ar fi cele privind sensul vieţii şi lumea în care trăim. Şi împotriva lor se utilizează, când se împotrivesc, războiul economic şi psihologic, şantajul şi uneori altele mai dure.

Acaparatorii sau obsedaţii de putere şi bani se folosesc desigur de internet, televiziune şi radio. Cu ajutorul lor în special, se realizează manipularea alegerilor, dezinformarea şi diversiunile asupra opiniei publice. Prezentarea tendenţioasă a informaţiilor sau ştirilor interne şi externe creează aproape o imposibilitate pentru a se mai putea discerne între ceea ce este bine şi ceea ce este rău, care informaţii sunt reale şi care sunt false şi prelucrate. Un scriitor grec spunea chiar că **„se lucrează consecvent la îndobitocirea omenirii!''**

Astăzi, noi ar trebui să înţelegem că marii bancheri şi afacerişti au sponsorizat ambele tabere din toate războaiele ultimelor veacuri urmărind cu ambiţie nemăsurată banii şi puterea. Prin dominarea lumii şi tuturor indivizilor în parte, se ajunge fără îndoială la apusul libertăţii omului.

Cineva a pus întrebarea următoare: **„Va fi generaţia de acum (a internetului – n.a.) capabilă, în fapt, prin faptă, să răspundă noilor provocări? Mult mai perfide şi, infinit, mai periculoase decât forţa brută a bolşevicilor de început de secol XX.''**

Părerea noastră este că, totuşi tinerii de astăzi, cu ajutorul lui Dumnezeu, pot întârzia deznodământul şi să respingă satanismul şi pseudo-cultura banului. Este timpul întoarcerii la Dumnezeu. **Este timpul ca tinerii să frecventeze mai des Sfânta Biserică şi să lupte pentru apărarea credinţei ortodoxe şi valorilor tradiţionale. Nu mai este timp de pierdut!**

DE CE NU MAI MERG TINERII LA SFÂNTA BISERICĂ?

(articol publicat în Monitorul de Suceava, 5 septembrie 2008, p.19)

Oricât de banal li s-ar părea unora dintre noi, lumea contemporană este grav bolnavă. Este profund infectată de **virusul materialismului**, microb care ne ucide lent puterile sufleteşti: voinţa, sentimentul şi raţiunea. Iar acest materialism transpare pretutindeni şi ne orientează sensul vieţii spre căutarea plăcerilor şi acumularea bunurilor pământeşti.

Observăm în zilele noastre încă un fapt îngrijorător şi totodată paradoxal. Numărul tinerilor care sunt creştini practicanţi, ortodocşi care au o credinţă vie sau trăitoare şi care sunt prezenţi la Tainele Bisericii, este tot mai mic în pofida faptului că astăzi nu le este îngrădit accesul, aşa cum se întâmpla de regulă în perioada comunismului. Dacă înainte, sentimentul religios trebuia ascuns adeseori pentru a avea o carieră profesională sau a nu suporta eventual alte consecinţe neplăcute, ne întrebăm firesc ce anume îi determină acum pe tot mai mulţi tineri să nu meargă sau să nu mai meargă la Sfânta Biserică.

Cauzele sunt desigur multiple. În primul rând, factorul hotărâtor este educaţia creştină primită în familie. Dacă tânărul a fost învăţat de mic copil să se roage, să postească din când în când, să se spovedească cu adevărat şi să se împărtăşească, să participe chiar şi la alte Taine ale Bisericii Ortodoxe, atunci desigur el nu va renunţa să participe la comuniunea cu Dumnezeu, care se realizează în cadrul acestor slujbe şi rânduieli bisericeşti.

În al doilea rând, intervine hotărâtor asaltul mass-mediei (cu tot bombardamentul său informaţional), care într-o proporţie năucitoare, prin televiziune şi internet, îi atrag tot mai mult pe tineri prin **oferta extrem de generoasă de pseudo-modele (idoli) şi de idei păguboase pentru viaţa lor spirituală**. Materialismul societăţii de consum actuale continuă cu multă vigoare materialismul şi ateismul comunist, cultivând obsesia banului, obsesia carierei, cultul eroticului, cultul violenţei şi răzbunării ş.a.m.d.

În acest caz, noi putem vorbi realmente de **manipulare**. Şi în special despre manipularea tinerilor. Tineretul de astăzi este practic învăţat şi determinat să nu mai meargă la Biserică pentru că acest lucru nu mai este „la modă'', adică a devenit demodat şi chipurile ceva de râsul lumii, ceva ruşinos şi umilitor. Tinerii sunt învăţaţi să nu creadă cu adevărat în Dumnezeu sau cel mult să aibă o credinţă formalistă, afişată doar pentru lumea din jur.

În al treilea rând, unii tineri resimt confuzia care planează în viaţa Bisericii. Există o tot mai mare repulsie faţă de preoţi în general. Şi acest lucru se datorează mediatizării compromisurilor unora dintre preoţi, a acestor slujbaşi ai diavolului, care s-au lepădat de Dumnezeu. Chiar **subminarea din interior a Bisericii** prin cei care răspândesc molima sau pan-erezia ecumenismului este responsabilă de lărgirea confuziei din mintea credincioşilor de astăzi.

În acest sens, spunea recent şi cunoscutul actor, regizor şi om de cultură Dan Puric: „În clipa actuală în România, tineretul nu poate să se ducă nicăieri, pentru că nu găseşte zone de autenticitate. Tineretul adevărat nu se poate duce într-o biserică care amestecă lucrurile… Tineretul nu mai are valori. Şi atunci noi trebuie să creăm valorile, prin credinţa şi prin felul lor de a fi ca ele să aibă capacitate contaminantă. Îl vede şi începe să-l imite. Părintele Iustin Pârvu este un model de verticalitate şi de demnitate creştină. Dacă te-ai prins de chestia asta mergi până dincolo de moarte. Restul nu mai contează. Cei care au murit în închisorile comuniste sunt exemple de demnitate.''

Tinerii de astăzi au o mare nevoie de repere morale şi spirituale adevărate. Au nevoie de modelul suprem Iisus Hristos şi de cel al sfinţilor părinţi ai Bisericii Ortodoxe. Au nevoie de modelele culturale autentice ale trecutului şi ale prezentului, care să nu aparţină masoneriei anticreştine. Au nevoie de profesori cu vocaţie (nematerialişti) care să stăruie pentru a le descoperi şi pune în valoare aptitudinile. Au nevoie de îndrumători care să le ofere un itinerar orientativ în planul culturii şi spiritualităţii.

Numai astfel, tinerii se vor apropia din nou, cu smerenie şi recunoştinţă, de Sfânta Biserică. Iar preoţii şi întreg clerul bisericesc cred că ar trebui să lucreze puţin asupra limbajului, care să devină ceva mai accesibil şi mai apropiat de sufletul tânărului de astăzi.

CE REPREZINTĂ «EMO»?

DE CE SE SINUCID TINERII «EMO»?

(articol publicat în Monitorul de Suceava, 6 septembrie 2009, p.19)

Un subiect care tinde să capete tot mai mare importanță astăzi este legat de noul fenomen ''emo''. Ce înțelegem prin acest termen? De ce tinerii care aderă la această mişcare sau curent, îşi pun capăt zilelor? Sunt întrebări care merită un răspuns din partea noastră.

În opinia noastră, această mişcare este legată foarte mult prin conținut şi mai ales prin consecințele sale de Mişcarea New Age (Noua Eră) promovată din umbră de adepții globalizării şi satanismului. Nu e nevoie de dovezi palpabile. **Spiritul satanismului e prezent în actul sinuciderii.**

Comentând unele texte care au apărut pe internet, mi s-a părut foarte interesantă originea termenului ''emo''. S-a apreciat bunăoară că el a apărut ca fiind un subgen al rockului. Şi ceea ce ştim sigur este că rockul, cel puțin în câteva subgenuri precum hard rock, mettalica ş.a. au legătură cu satanismul. Versurile folosite sunt adeseori satanice sau de inspirație satanică.

Muzica aceasta ''emo'' este într-adevăr o muzică aparte, mai lentă, „caracterizată prin arpegii uşoare ale chitărilor cu vocalize uşoare la care se dă drumul într-o orchestră de chitări distorsionate şi aduse după aceea din nou la partea uşoară''. Ceea ce intrigă sau pe unii îi atrage sunt acordurile stranii de chitară şi atmosfera înfricoşătoare de „film de groază''.

În continuare se apreciază următoarele aspecte: *„Muzica EMO acoperă o mare varietate de formații, de la melodii uşoare a celor de la ''American Football'' la melodii hard de la ''At the drive in''. Cum poate un gen aşa de larg să fie legat de ceva? [...] Cei mai mulți oameni când se gândesc la emo azi, se gândesc la formațiile The Get Up Kids, Mineral şi altele ce provin din formația ''Sunny Day Real Estate'' apărută în oraşul Seattle în 1992. Se cântă mai mult despre iubirea pierdută şi amintiri uitate''*, făcându-se exces aşadar de sentimentalism.

Muzica emo a apărut la sfârşitul anilor '80 şi a pătruns încet, pe nesimțite ca un şarpe sau ca un rău care nu vrea să fie remarcat. Astăzi a intrat într-o nouă fază, în faza prozelitismului. Devine tot mai mult **o modă**. Tinerii adolescenți, aflați la o vârstă critică, care îşi descoperă propria identitate şi îşi fac planuri de viață, cad în capcana întinsă datorită anturajului nefast şi ignoranței. Din păcate, mişcarea emo nu se reduce la muzică. A devenit **un nou stil de viață**. Se retrag în cercuri foarte restrânse sau în solitudine. Refuză participarea la orice proiecte sociale, refuză autoritatea părintească sau de orice fel, nu-şi controlează emoțiile, devin… anarhişti în felul lor.

Tinerii emo dovedesc un gen de inadaptare socială dar marea lor problemă este **afectivitatea** (de unde şi termenul de „emo'', prescurtare de la „emoțional''). Tulburările emoționale inerente vârstei lor sunt amplificate de gândurile de sinucidere. Sunt destul de uşor de recunoscut: părul relativ lung, pieptănătura împrăştiată (pentru fete ieşind în evidență prin culorile folosite prin contrast), şuvițe peste ochi, tricouri sau alte piese de vestimentație cu desene reprezentând cranii de om sau oase, brățări de piele cu ghinturi, îmbrăcămintea de regulă debordând în negru, unghii pictate în negru, inele cu o cruce neagră pătrată (trimițând la simbolistica masonică) etc.

Portretul tânărului emo ar putea fi descris astfel. Tânărul „emo'' este un tânăr ultrasensibil, impresionabil, influențabil, foarte subiectiv, spirit solitar (sau cu tendințe de izolare). Se pare că un rol important în formarea acestor trăsături îl au unele decepții serioase sau traume legate de anumite experiențe avute în familie sau în anturajul lor.

Din toate acestea rezultă că tinerii emo pot fi corupți, influnțați şi manipulați foarte uşor. Ei exacerbează sentimentele sau emoțiile în detrimentul rațiunii şi voinței, producând un dezechilibru major al acestor facultăți sufleteşti. Ceea ce conduce într-un final la hotărârea de sinucidere.

EXTINDEREA PE SCARĂ LARGĂ A DROGURILOR

DE ORICE FEL, NE LASĂ ABSOLUT INDIFERENȚI?

(articol publicat în Monitorul de Suceava din 16 iunie 2009, p.14)

Este şi de datoria noastră, ca şi a societății civile, să nu ignorăm sau să nu minimalizăm o problemă cu care ne confruntăm tot mai frecvent. De aceea consider că nu este numai datoria statului, prin instituțiile sale şi pârghiile de care dispune, să stăvilească un fenomen, care astăzi a luat o **amploare fără precedent** şi care, cred că se va agrava şi mai mult după integrarea noastră în Uniunea Europeană. Dacă nu am avut ocazia să reflectăm serios asupra acestui subiect, nu înseamnă că această problemă şi provocare, care macină societatea, prin creşterea alarmantă a numărului de cazuri şi a consumului de droguri sau stupefiante, nu există. Dimpotrivă, aceasta este cât se poate de reală şi dureroasă prin tragismul ei iar cei care au sesizat deja criza prin care trec multe domenii ale vieții individuale şi colective, nu pot să stea cu brațele încrucişate, mimând neputința sau etalându-şi indiferența.

În sens uzual şi restrâns, ştim desigur cu toții ce sunt drogurile. Într-un sens mai larg însă, putem înțelege prin droguri o paletă întreagă de „anestezice'' şi mijloace de manipulare, care sunt de natură să-i răpească omului libertatea sa şi să-l facă cât mai dependent de ele. Putem vorbi de droguri şi țigări mai „rele'' şi droguri sau țigări mai „bune''? Dacă ne vom gândi la prețul lor variat şi gradul de nocivitate, poate că da. În realitate, chiar dacă statul interzice numai drogurile îndeobşte cunoscute (haşiş, canabis, marijuana, cocaina, heroina, LSD-ul etc.), care au efecte dezastruoase asupra celor care le consumă şi sunt extrem de profitabile pentru producătorii şi distribuitorii acestora, **toate drogurile produc dependență şi o alienare a personalității, ba chiar conduc uneori la autodistrugere şi sinucidere (mai mult sau mai puțin conştientizată, de la caz la caz)**. Aceleaşi efecte le vom descoperi şi în fenomenul alcoolismului, care cunoaşte astăzi o extindere tot mai mare în rândul populației sărace, şi mai cu seamă din mediul rural. Apoi, însăşi televiziunea se dovedeşte adeseori un veritabil drog, care a ajuns să dirijeze autoritar conduita şi aspirațiile oamenilor. Iar, din punct de vedere creştin, cred că neoprotestantismul (cu puzderia sa de secte) este şi el în sine un drog, care provoacă dependență, precum este, şi nu în ultimul rând, yoga.

Toate drogurile amintite şi desigur mai pot fi identificate şi altele, au un numitor comun: **supunerea omului unei degradări** din postura de ființă liberă având „chipul şi asemănarea'' lui Dumnezeu. Cercetătorii se străduiesc încă să afle cauzele acestor drame personale (produsă de consumul diverselor droguri) şi să găsească soluții de prevenire şi combatere. Ei analizează problema din punct de vedere ştiințific, sub aspect medical, psihologic şi sociologic. Ei remarcă faptul că, de pildă alcoolismul este privit ca pe o problemă importantă de sănătate publică (provocând multe boli ale sistemului circulator, cancer, ciroză hepatică, boli psihice, etc.) şi ca o sursă de perturbare foarte serioasă a relațiilor sociale (în cadrul familiei, colectivului de muncă, anturaj ş.a.m.d.), cu „implicații şi consecințe personale şi sociale incalculabile''. Aceste concluzii nu fac decât să adeverească un proverb de la noi, care spune că „beția este începutul tuturor relelor''.

Pericolul alcoolismului la nivel colectiv, rezidă mai ales în faptul că astăzi el se răspândeşte **şi în rândul tinerilor**! Studii ştiințifice recente au mai demonstrat că alcoolismul produce leziuni pe creier (dincolo de faptul că slăbeşte şi încetineşte reflexele, memoria, atenția şi gândirea), scurtează durata de viață prin deteriorarea sănătății dar şi prin expunerea la tot felul de accidente (rutiere, de muncă, etc.). Dar, poate cel mai grav este faptul că el corupe şi pe alții (rude, colegi…chiar dacă nu în mod direct) şi, în timp, produce autoexcluderea din mediul socio-profesional şi familial. Ulterior, se ajunge la depresie, uneori chiar la delirium tremens (cu iluzii vizuale, olfactive şi halucinații) şi în cele din urmă la o formă de sinucidere.

Unii au invocat în apărarea lor nevoia de refugiu, de „distanțare de foarte activa antrenare a oamenilor din societatea modernă, dorința de a face ieşiri din tensiunile solicitante ale vieții cotidiene''. Vă satisface sau acceptați această explicație? Mie cel puțin, mi se pare o formă de

resemnare şi de ignoranţă, chiar de nepăsare. O fi societatea de vină până la urmă, în cazul fiecărui adept al lui Bachus? Ori a devenit alcoolismul o chestiune prea banală pentru a fi discutată?

Importantă este de fapt, opţiunea omului. Pentru că, **dacă el vrea să-şi facă totuşi singur rău, societatea nu-l poate până la urmă împiedica, el considerându-şi libertatea sa personală intangibilă, aşa cum multe femei recurg de pildă, la avorturi, dintre care unele chiar fără nici o jenă şi fără mustrări de conştiinţă, apreciind că trupul lor şi viaţa fătului le aparţin în exclusivitate.** Ce părere aveţi despre asta?

Opinia mea certă şi categorică este aceea, că **drogurile ucid**, ne ucid mai lent sau mai rapid (de la caz la caz) trupeşte, dar mai ales sufleteşte. A te refugia într-o patimă de acest gen sau oricare alta, este în viziunea mea un act profund necreştin. A căuta izbăvirea şi alinarea departe de Dumnezeu şi **aproape de diavol**, cu care pactizezi, este un păcat şi un act total nechibzuit. Cu atât e mai grav, atunci când ,,victima'' este chiar un creştin, fie el şi dezorientat sau rătăcit.

Prin urmare, una din principalele cauze sau cea mai importantă (pentru orice tip de drog) este **lipsa comuniunii cu Dumnezeu**. Un creştin adevărat, poate să cadă uneori (prin încercarea lui sau prin slăbiciunea lui), dar el nu ezită să ceară ajutorul divin şi să regrete profund păcatul, să lupte cu el până la capăt. Iată marea prăpastie care îl desparte pe un creştin de un necreştin. Creştinul se smereşte prin păcat şi nicidecum nu se laudă cu el! Creştinul doreşte să se mântuiască şi întreaga sa viaţă e un urcuş duhovnicesc, presărat cu multe nevoinţe, pentru că Însuşi Hristos a suferit pentru noi toţi.

Dacă admitem afirmaţiile de mai sus, vom intui şi soluţia. Ea ne stă tuturor la îndemână. Ortodoxia sau dreapta credinţă, păstrătoare fidelă a Tradiţiei şi a învăţăturilor Sfinţilor Părinţi, are darul de a primi cu căldură, sub ocrotirea ei, pe toţi aceia care se aseamănă ,,fiului risipitor'', ce se întoarce la casa sa părintească, cu dorinţa de a-şi îndrepta viaţa. În Ortodoxie, putem dobândi sentimentul şi certitudinea (într-o anume măsură, bineînţeles) Învierii noastre spirituale.

Prin urmare, un adevărat creştin, **nu poate să-şi permită să fie deloc indiferent** faţă de tot ceea ce se întâmplă aici pe pământ, şi mai ales faţă de felul în care îşi trăieşte el însuşi viaţa sa şi îşi ajută semenii din jur!…

„GLADIATOR'' CONȚINE UN MESAJ CARE INVITĂ LA REFLECȚII PROFUNDE

(Articol în original intitulat Scurte comentarii pe marginea unuia dintre cele mai bune filme artistice de lung metraj: „Gladiator'', publicat în Monitorul de Suceava, 25 iunie 2009)

Nu mă îndoiesc de faptul, că mulți dintre dumneavoastră au vizionat filme celebre, precum filmul serial italian „Caracatița'', dar şi filme ca „Inimă neînfricată'', „Ştefan cel Mare'', „Rețeaua'', „Mihai Viteazul'', dar unul dintre cele mai bune filme făcute vreodată este, din punctul meu de vedere, „Gladiator'' (dramă istorică, SUA, 2000). Acest film, care l-a consacrat pe actorul Russell Crowe în rândul elitei breslei sale, este un film pe care dacă nu ați avut ocazia să-l vedeți, vi-l recomand cu toată căldura şi responsabilitatea. Dincolo de premiile câştigate, el conține un mesaj care invită la reflecții profunde.

Deoarece realizatorii acestui film s-au străduit şi au reuşit să re-creeze o lume aproape uitată, se înlesneşte astfel tendința telespectatorului de a se face o paralelă între vremurile actuale şi cele de atunci. Există chiar unele asemănări izbitoare. În primul rând, imperiul roman este parcă copiat la indigo de către anumite forțe care manevrează astăzi Statele Unite ale Americii, care şi-a asumat acelaşi rol de „civilizare'' a lumii. Ori, noi ştim prea puțin despre dramele pe care le-au creat războaiele de cucerire şi începem abia să le înțelegem, dacă reflectăm asupra recentelor conflicte militare, îndeosebi din Irak, Afganistan, Iugoslavia şi Orientul Mijlociu.

În al doilea rând, nu putem învinui soldații romani, care îşi făceau doar datoria şi credeau în măreția Romei. De aceea, înclin să cred că, nu e o coincidență întâmplătoare denumirea de „legionari'', întrebuințată astăzi atât pentru soldații legiunilor romane, cât şi pentru românii aparţinând Mişcării Legionare (care s-au inspirat din trecutul acesta şi au simpatizat pe urmaşii Romei de altădată). Nu putem să nu remarcăm astfel, şi la unii şi la alții, un cult al onoarei şi al jertfei. Apoi, cultul disciplinei şi ordinii (prezent şi la legioari, şi la Ion Antonescu). Dar, există şi deosebiri. Legionarii români, nu duceau războaie de cucerire şi de asuprire a altor popoare, ci luptau pentru libertatea țării şi a oamenilor săi, ba mai mult, ca soldați ai lui Hristos, luptau pentru mântuirea tuturor românilor şi duceau un război împotriva patimilor omeneşti. Şi, poate n-ar trebui să uităm, că odată cu cucerirea unei părți mari din Dacia, care a marcat apogeul expansiunii imperiului roman sub împăratul Traian, treptat acest imperiu a intrat într-o fază de permanentă decădere, în ciuda prosperității lui.

Acțiunea filmului se plasează la început în iarna anului 180 d.Hr., spre finalul campaniei de 12 ani a împăratului Marc Aureliu împotriva triburilor germanice, când comanda armatei i-a fost încredințată generalului Aelius Maximus. Poate nu întâmplător a fost ales acest loc de confruntare dintre „agenții civilizatori'' şi „barbarii'' însetați de libertate. Germania este şi astăzi obligată să achite datorii de război evreilor (cum este achitarea de către aceştia a unor avioane de luptă americane, care vor ajunge în Israel). Iar, dacă mai adăugăm faptul, că evreii sionişti şi masonii în general, luptă împotriva tradițiilor europene, considerate depăşite şi „barbare'', atunci vom înțelege mai lesne acest film şi realitatea lumii contemporane…

Cuvintele sunt poate prea sărace pentru a reda atmosfera şi toată grandoarea acestui film artistic şi istoric totodată. Aceste fragmente din el incită cred spre vizionarea sau revederea lui. E un film care nu trebuie ratat.

Se vorbeşte, de câteva ori în film, despre marele amfiteatru sau imensa arenă pentru luptele gladiatorilor iar imaginile sunt cu adevărat impresionante. Colloseum-ul avea circa 50 000 de locuri şi era mai tot timpul arhiplin, constituind una dintre atracțiile principale ale capitalei de atunci. În film, reiese că ar fi fost opera doar a lui Commodus, deşi edificiul acesta nu se putea ridica probabil, într-un timp de câțiva ani. Dar realizarea lui a avut o motivație precisă: exacerbarea spectacolului care să cucerească mulțimea şi dominația acesteia (numai Roma avea atunci circa un milion de oameni). Apoi, merită pomenită scena în care Maximus de unul singur ucide mai mulți gladiatori, într-un timp foarte scurt şi se adresează mulțimii tăcute şi

uluite, întrebând-o dacă se distrează. Într-o altă scenă, Proximo (stăpânul lui de conjunctură) îl îndeamnă totuşi să cucerească mulțimea, adică să le ofere spectacol iar Maximus acceptă (promițând că va oferi „ceea ce nu a mai văzut'' publicul), pentru ca de acolo, din Maroc să ajungă la Roma şi să-l înfrunte pe împărat.

Nu trebuie uitată scena în care, spectatorilor li se aruncă pâine iar mulțimea se îmbulzeşte. Acelaşi lucru li se oferă oamenilor, din păcate, şi astăzi. Pâine şi circ. Spectacole diverse de divertisment ieftin şi ajutoare sociale temporare. Şi atunci, ca şi acum se manipulează mulțimea iar exemplele cele mai grăitoare vin din partea unora dintre conducătorii politici, mai ales de la V. I. Lenin încoace.

Generalul Maximus apare drept salvatorul Romei, cel care trebuie să o înapoieze poporului aflat sub dictatură. Acest soldat al Romei l-a impresionat atât de mult pe Marc Aureliu, atât de mult încât l-a determinat să renunțe la propriul moştenitor legal şi la ideea de imperiu (creat prin multe războaie şi vărsări de sânge) şi să reinstaureze cu ajutorul acestui om care îşi iubea soldații şi era iubit de către ei, republica, ce fusese cândva înainte. Bătrânul împărat are un atac de conştiință absolut uimitor, nemaiputând suporta corupția politicienilor şi decăderea spirituală şi morală a societății romane, mai ales din capitala lumii de atunci.

În lumea contemporană, pe care o putem vedea astăzi ca un imens Colloseum sau spectacol, problemele ei sunt grave. Simt cum îmi răsună în minte încă, acele cuvinte de îmbărbătare, rostite de general în prima luptă (ca gladiator, în arena capitalei imperiului): „DACĂ RĂMÂNEM UNIȚI, VOM TRĂI!…''

Aceste cuvinte să le păstrăm şi în inimile noastre. Dacă vom rămâne uniți, în tradițiile noastre şi în credința față de Dumnezeu, atunci vom supraviețui nu numai acum, dar şi în viața viitoare…

O VIZITĂ ÎN SFÂNTUL MUNTE ATHOS – GRECIA

(articol în original intitulat Fragmente din câteva cărți, după o vizită în Sfântul Munte Athos din Grecia, reprodus aproape în totalitate în Monitorul de Suceava, 26 iunie 2009, p.14)

Sfântul Munte al Athonului (Athos – n.a.) este o peninsulă legată de pământul Greciei în partea dinspre miazăzi, având celelalte trei părți scăldate de Marea Egee. Lungimea Sfântului Munte este de 60 km, iar lățimea variază între 12 şi 18 km. Altitudinea vârfului Athonului este de 2040 de metri. […] Până la venirea Maicii Domnului aici, Sfântul Munte se afla în întunericul închinării la idoli. Se aflau multe capişti idoleşti, iar pe vârful Athonului se afla idolul Apolon, fiind făcut din aur şi având o înălțime uriaşă. Se spune că atunci când era luminat de soare, se vedea tocmai de la Constantinopol. La acest idol, veneau mulți şi I se închinau, iar diavolii care locuiau în el răspundeau la întrebările lor, dar mai întâi trebuia să li se aducă jertfe, chiar pe unii din copiii lor. Şi acum se păstrează altare idoleşti, având pietre cu canal de scurgere a sângelui, pe care se junghiau copiii mici.

Despre încreştinarea Sfântului Munte se cunoaşte din tradiție următoarele:

După înălțarea Domnului nostru Iisus Hristos la cer, Sfinții Apostoli, împreună cu Maica Domnului, au aruncat sorți să vadă ce parte a pământului li se va încredința pentru propovăduirea Evangheliei. Sorții Maicii Domnului au căzut să meargă pe pământul Ivirului, care acum se numeşte Gruzia. Preasfânta s-a bucurat şi se pregătea de plecare, dar I s-a arătat îngerul Domnului şi i-a zis să nu se depărteze de Ierusalim, că țara ce i-a căzut se va lumina mai târziu, iar acum să primească îngrijirea altui pământ, pe care i-l va arăta Domnul. Astfel, Maica Domnului a rămas în Ierusalim în casa preaiubitului ucenic al Domnului, Sfântul Apostol Ioan.

Plecarea ei a fost în felul următor: Lazăr, care a fost înviat de Mântuitorul Hristos a patra zi, se afla în insula Cipru, unde fusese hirotonit episcop de Sfântul Apostol Varnava. Fiind deci în Cipru, a dorit din tot sufletul s-o vadă pe Maica Domnului, dar ezita să meargă în Ierusalim, ferindu-se de ura evreilor, care căutau să-l omoare. Aşa că i-a scris Preasfintei Fecioare, rugând-o să vină în insula Cipru. Maica Domnului a răspuns că va veni, dar să-i trimită o corabie.

Când Maica Domnului împreună cu Sfântul Apostol Ioan călătoreau spre insula Cipru, din rânduiala lui Dumnezeu s-a ridicat o furtună pe mare şi corabia a fost dusă în apropierea Muntelui Atonului. Văzând frumusețea locului, Preasfânta Fecioară a cerut Fiului ei să-i dăruiască acest munte, ca să-l aibă ca moştenire. Atunci, s-a auzit un glas zicând: ,,Primeşte acest loc ca moştenire şi în el îşi vor afla scăparea toți care vor să se mântuiască''.

Coborând Maica Domnului împreună cu Sfântul Apostol Ioan la țărm, diavolii care se aflau în idoli, au început să țipe înfricoşați, fiind siliți de puterea lui Dumnezeu: ,,Ieşiți în întâmpinarea Mariei, Maica lui Dumnezeu, la limanul lui Climent!''. Poporul, mirându-se şi înspăimântându-se de cele ce auzea, a coborât la țărm să vadă ce s-a întâmplat, întrebându-se ce fel de Dumnezeu a venit, fiind mai mare decât al lor. Idolul Apolon s-a prăbuşit şi s-a sfărâmat în mii de bucăți. Aceasta i-a speriat şi mai mult. Ajungând la limanul lui Climent, au aflat pe Maica Domnului împreună cu Sfântul Apostol Ioan, care le-au vestit despre întruparea Fiului lui Dumnezeu, despre răstignirea, învierea şi înălțarea Lui la ceruri.

Auzind toate acestea, oamenii s-au închinat adevăratului Dumnezeu Iisus Hristos şi au mulțumit Maicii Domnului pentru acest mare dar. Apoi, s-au botezat cu toții şi şi-au sfărâmat capiştile şi idolii dintr-însele. Maica Domnului i-a învățat, i-a povățuit şi le-a zis că ,,acest loc îmi este dat mie de Fiul şi Dumnezeul meu''. După care, binecuvântându-i, le-a zis: ***„Să fie darul lui Dumnezeu în locul acesta şi asupra celor ce vor viețui aici cu credință şi cu bună cucernicie şi a celor ce vor păzi poruncile Fiului şi Dumnezeului meu. Şi toate cele pământeşti le vor avea cu îndestulare şi fără multă osteneală. Viață cerească li se va dărui lor şi mila Fiului meu nu se va ridica de la dânşii. Locului acestuia eu îi voi fi apărătoare şi fierbinte***

mijlocitoare către Dumnezeu şi pentru cei ce vor vieţui aici''. *Apoi s-a urcat din nou pe corabie, lăsându-i pe toţi cu lacrimi în ochi de bucurie pentru marele dar pe care-l primiseră, dar şi cu lacrimi de întristare pentru despărţirea de Maica lui Dumnezeu.*

După încreştinare, Sfântul Munte a ajuns aproape de pustiire. Când a rânduit Bunul Dumnezeu şi Preasfânta Lui Maică, au început să vină unii bărbaţi râvnitori, care s-au nevoit şi s-au sfinţit aici, precum a fost Sfântul Petru Atonitul, care a auzit din gura Maicii Domnului următoarea făgăduinţă: ***„Părinte, în Muntele Athonului va fi odihna ta! Pe acest Munte l-am ales eu dintre toate părţile pământului şi am hotărât să-l afierosesc spre a fi locuinţă călugărilor şi pustnicilor şi are să se numească <<sfânt>> şi câţi vor locui într-însul şi vor voi să se lupte cu duşmanul obştesc al omenirii, adică cu diavolul, eu însăşi voi lupta alături de ei, voi fi cu dânşii în toată viaţa lor, mă voi face lor ajutătoare nebiruită, îi voi învăţa cele ce se cuvine să le facă şi îi voi sfătui la cele ce se cuvine să nu le facă. Mă voi face lor mai înainte gânditor, doctor şi le voi purta de grijă, atât pentru hrana şi doctoria care întăresc şi folosesc trupul, cât şi pentru hrana şi doctoria care împuternicesc sufletul; şi nu-i voi lăsa să cadă de la bine şi de la fapta lor cea bună. Şi aceasta o voi face în viaţa lor; iar după moarte voi înfăţişa Fiului şi Dumnezeului meu pe aceia care cu iubire de Dumnezeu şi întru pocăinţă îşi vor săvârşi viaţa lor în muntele acesta şi le voi cere de la Dânsul desăvârşită iertare a păcatelor.''***

Această făgăduinţă nu o face altcineva, ci Preasfânta Maică a lui Dumnezeu, pentru cei care părăsesc toate şi vin în Sfântul Munte. O, cât de bogaţi suntem noi, cei care avem o astfel de Maică preabună şi preamilostivă!

Mai pe urmă, s-au construit multe mănăstiri, schituri, chilii şi colibe. Au fost perioade în care Sfântul Munte a cunoscut o mare înflorire. Începând cu primele decenii ale secolului al IX-lea, monahismul aghiorit intră într-o nouă fază. Muntele Athos îşi dobândeşte caracterul său de ţinut exclusiv monahal, cu graniţe bine determinate, cu organizare administrativă proprie şi cu capitala la Kareia.

În secolul al IX-lea, au trăit în Sfântul Munte două mari personalităţi: Sfântul Petru Atonitul, considerat unul dintre cei mai mari pustnici, şi Sfântul Eftimie din Tesalonic, care a întemeiat o lavră monahală pe la mijlocul secolului al IX-lea.

O altă mare personalitate a Sfântului Munte, care a pus bazele vieţii de obşte şi a zidit Mănăstirea Marea Lavră, a fost Sfântul Atanasie Atonitul.

Primul sigiliu împărătesc datează din anul 883, din care reiese strădania monahilor atoniţi de a-şi asigura caracterul monahal al peninsulei. Împăratul bizantin Vasile I Macedoneanul porunceşte ca să nu fie deranjaţi în nici un fel, de nimeni, călugării din Athos. În anul 943, graniţele Sfântului Munte sunt fixate definitiv, prin hotărâre împărătească, ele rămânând, în general, aceleaşi până astăzi.

Numărul călugărilor a variat în funcţie de evenimentele istorice, ajungând în anul 1920 până la aproximativ 10000: ruşi – 4800, greci – 3900, români – 500, bulgari – 500, sârbi – 150, georgieni – 50. În foarte scurt timp, din 1920 până în 1970, numărul lor a scăzut până la 1146, dar din 1974 începe să crească uşor, ajungând la ora actuală să fie în jur de 2500 de călugări.

În Sfântul Munte, au fost întotdeauna monahi de toate naţiile. Locuiau în aceleaşi mănăstiri fără să fie nevoie de mănăstiri separate. Domnitorii români – moldoveni şi munteni – au ajutat foarte mult Sfântul Munte, dar nu s-au gândit să înfiinţeze mănăstiri româneşti, ştiind că ajută monahismul ortodox care este unul. Cu timpul, au apărut câteva mănăstiri şi schituri populate exclusiv de monahi din acelaşi neam, cum ar fi: ruşi – Sfântul Pantelimon -, sârbi – Hilandaru -, bulgari – Zografu şi români – Prodromul, Lacu.

Numărul mănăstirilor este stabilit la 20, iar al schiturilor la 12. Al chiliilor nu se ştie exact, deoarece multe au fost părăsite, iar altele s-au dărâmat.

Cele 20 de mănăstiri, în ordinea după care sunt aşezate în catalogul mănăstirilor atonite, sunt acestea: Marea Lavră, Vatopedu, Iviru, Hilandaru, Dionisiu, Cutlumuş,

Pantocrator, Xeropotamu, Zografu, Dohiariu, Caracalu, Filoteu, Simonopetra, Sfântul Pavel, Stavronichita, Xenofont, Grigoriu, Esfigmenu, Sfântul Pantelimon (Russikon) şi Constamonitu.

SĂ VORBIM DESCHIS DESPRE ADEVĂRATELE CAUZE ALE CRIZEI MONDIALE CONTEMPORANE

(articol publicat în Monitorul de Suceava, 20 ianuarie 2010, p.14)

La fel ca şi în cazul aşa-zisului război declanşat în septembrie 2001, după prăbuşirea turnurilor gemene din New York împotriva „terorismului internaţional” sau „fundamentaliştilor islamici”, actuala criză mondială a debutat suspect tot în Statele Unite ale Americii cu probleme foarte grave ţinând de sistemul bancar. Mari companii de asigurări precum A.I.G. şi bănci au înregistrat pierderi uriaşe datorită creditelor ipotecare. Iar criza financiară a determinat în chip hotărâtor criza economică şi socială atât în America, cât şi în alte zone de pe mapamond. Au avut de suferit acţionari din multe state datorită prăbuşirii de la burse. **Unii autori sunt de părere că a fost cea mai mare lovitură de bursă premeditată.**

Recesiunea era atestată de şomajul tot mai ridicat, de faptul că veniturile americanilor de rând a scăzut dramatic la 1/3 iar locuinţele şi proprietăţile au scăzut chiar la un sfert din valoarea lor iniţială. Prin urmare mulţi oameni au sărăcit, în vreme ce oamenii cu averi importante au avut şi au şansa să se îmbogăţească tot mai mult profitând de situaţia creată în mod artificial. Iar din bugetul public şi aşa destul de îndatorat, observăm că s-au acoperit pierderi uriaşe de mii de miliarde de dolari ale acestor bănci şi companii. Cu ce bani s-au acoperit? Desigur tot cu banii contribuabililor.

Analizând toate aceste lucruri, considerăm ca o principală cauză a crizei mondiale planul masoneriei de a pregăti şi instaura dictatura lui Antihrist. Astăzi putem vedea cât se poate clar, că se fac ultimele pregătiri în lumea întreagă pentru introducerea microcipurilor în acte şi a biocipurilor (implanturilor) în corpul uman. După acest pas extrem de important care să prevină criticile şi revolta oamenilor împotriva sistemului, va urma desigur anihilarea completă a statelor şi unificarea la nivel global a tuturor instituţiilor în imperiul ce se va naşte.

Cum am putea altfel explica criza de morală a conducătorilor şi a societăţiii în ansamblul ei? Când morala creştină a fost înlocuită tot mai mult şi pretutindeni în lume cu morala succesului, banului şi consumerismului, propovăduită de masonerie atât cu ajutorul celei mai mari părţi din mass-media, cât şi în sistemul de învăţământ prin noile programe de educaţie. Iar masoneria într-adevăr este acea organizaţie care a militat permanent pentru descompunerea societăţii din toate punctele de vedere, conducându-se după scrierile Talmudului care sunt vădit anticreştine! Pentru ca, pe ruinele acestei societăţi să edifice „lumea nouă” de mâine, prin Mişcarea New Age şi Noua Ordine Mondială. De aceea a fost planificată această criză mondială, care ne-a afectat şi financiar şi economic, social, politic, cultural şi mai ales spiritual.

Pe de altă parte, ca şi în cazul marilor conflagraţii mondiale, lovitura are şi un aspect material, vizând îmbogăţirea marilor bănci internaţionale, gen FMI, Banca Mondială şi altele asemenea, precum şi a investitorilor care pot cumpăra acum cu mult mai ieftin. Prilej cu care au fost impuse diverse măsuri restrictive statelor care s-au împrumutat (ingerinţe mai ales în plan economic). Şi noi credem că, chiar această introducere a microcipurilor în acte, carduri bancare şi implanturilor pe motive medicale, au constituit o condiţie de bază impusă pentru acordarea împrumuturilor către statele ameninţate cu recesiunea.

O altă cauză importantă este şi administrarea foarte defectuoasă a veniturilor publice ale statului. Pentru că, pe lângă acoperirea imorală a pierderilor provocate de mari bănci şi corporaţii multinaţionale, s-au făcut pe plan mondial tot mai mari cheltuieli militare mai ales după anul 2000, odată cu războaiele declanşate de NATO împotriva Iugoslaviei, Irakului şi Afganistanului. Sumele care s-au cheltuit sunt de ordinul trilioanelor de euro sau dolari. Apoi, există unele proiecte civile nerentabile, precum cel al acceleratorului de la Geneva, prin care unii oameni de ştiinţă şi-au propus să descopere „particula lui Dumnezeu” şi să nege existenţa lui Dumnezeu în

mod ştiinţific! Vi se pare puţin suma cheltuită în acest proiect, de peste 8 000 de miliarde de euro? Sau e bine că România a participat şi ea cu peste 2 milioane de euro prin institutul de cercetări nucleare de la Turnu Măgurele? România a cheltuit sume enorme şi cu întreţinerea şi plata a câteva mii de soldaţi plus echipamentele şi vehicolele aduse în teatrele de operaţiuni.

Pentru statele mai mici, o cauză a crizei o poate constitui şi exodul creierelor, adică atragerea tinerilor foarte dotaţi prin burse de studiu şi job-uri în Occident, mai cu seamă în Statele Unite şi Marea Britanie. Diverse fundaţii coordonate şi sponsorizate discret de masoneria mondială sau locală racolează adeseori cu succes aceşti tineri capabili, fie pentru a-i înrola în loji masonice, fie pentru a obţine profituri consistente de pe urma activităţilor lor viitoare sau pentru a-i obliga cel puţin să colaboreze în unele situaţii sau în mod permanent.

Un rol important în extinderea crizei mondiale şi adâncirea ei o are însăşi mass-media, care este într-o proporţie covârşitoare dependentă de patronii acestora, care amplifică temerile oamenilor şi manipulează informaţia, ducând un adevărat război psihologic împotriva oamenilor de pretutindeni. Cum vă explicaţi altfel toată această cultură morbidă de astăzi, tot desfrâul şi violenţa care ni se transmit ca pe nişte valori? Cum vă explicaţi apatia şi indiferenţa omului contemporan, pentru care votul şi democraţia au devenit realmente vorbe goale sau chestiuni fără nicio importanţă? Sau vi se pare onest ca astăzi să conducă în topul vânzărilor ziare precum Libertatea, Cancan şi Click, care abundă în tot felul de porcării colorate şi ştiri senzaţionale sau de scandal, dar şi care cumpără cititorii cu diverse premii?

Trăim vremuri foarte grele pentru cei mai mulţi dintre noi. Părerea noastră este că **trebuie să luăm atitudine**. Fiecare în parte şi toţi laolaltă! Nu mai este timp de pierdut. De pildă, se preconizează ca noile cărţi electronice de identitate să intre în vigoare mai repede decât s-a prevăzut, cum ar fi cu data de 1 iulie 2010 în loc de 1 ianuarie 2011. De ce oare? Pentru că s-au strâns deja peste 700 000 de semnături în sprijinul apelului părintelui Iustin Pârvu pentru iniţierea unui referendum naţional pe tema introducerii microcipurilor în acte sau a implantului acestora.

SINUCIDEREA ESTE VICTORIA ANTIHRISTULUI ŞI BAROMETRUL SOCIETĂŢII ÎN CARE TRĂIM ASTĂZI

(articol publicat cu titlul „Sinuciderea este victoria antihristului", în două numere ale cotidianului Monitorul de Suceava, 25-26 ianuarie 2010, p.14)

Este indiscutabil că trăim vremuri grele. Una din principalele caracteristici ale acestora o reprezintă sinuciderile, care s-au înmulţit în lumea întreagă într-un mod înspăimântător în ultimele decenii în special, devenind un flagel împotriva căruia trebuie să luptăm.

Cunoaştem poate poziţia Bisericii lui Hristos sau a Ortodoxiei faţă de suicid. De ce este condamnat ca fiind unul din cele mai grele păcate? Pentru că este o insultă majoră adusă lui Dumnezeu şi un act de nerecunoştinţă faţă de Creatorul nostru, care ne-a dat în dar viaţa.

Tot din punct de vedere creştin, sinucigaşul prin fapta sa nu mai are posibilitatea şi răgazul pocăinţei, care l-ar fi putut salva până în ultimul moment. El nu mai are aşadar acces la mântuire. Pentru el nu mai există iertarea divină şi nici chiar slujba de înmormântare, unde nu pot fi rostite unele rugăciuni datorită faptului ca atare. De aceea, socotim sinuciderea ca un păcat capital şi o victorie a Antihristului asupra sufletului nefericit care i-a căzut în plasa lui vicleană.

E drept că lumea contemporană nu îţi oferă prea multe satisfacţii. Dar nimic nu trebuie să ne împingă la disperare, deprimare, tristeţe nemărginită. Dimpotrivă, tocmai în momentele mai grele avem nevoie de mângâierea şi ajutorul lui Dumnezeu. Necazurile vin uneori tocmai pentru a ne apropia mai mult de Dumnezeu. Ne sunt date din iubire părintească, ca mici pedepse care să ne îndrepte viaţa spre desăvârşire şi mântuire, nu spre îndobitocire şi osândă veşnică.

Nu demult, presa britanică comenta sinuciderea în lanţ a unor tineri adolescenţi. Se vorbea despre „epidemia sinuciderilor''. Prin ştirea respectivă eram informaţi că şapte adolescenţi şi-au pus capăt zilelor, inspirându-se unul de la altul, după ce comunicaseră pe internet în prealabil. Toţi aceştia se cunoşteau deci şi s-au sugestionat reciproc. E greu de presupus că toţi aceştia sufereau de o singurătate insuportabilă sau că nu mai aveau nicio portiţă de scăpare din „labirintul vieţii''. Să fie la mijloc vreo sectă sau mesaje satanice care i-au împins la acest gest disperat? Rămâne de văzut.

Statistica din România afirmă şi ea, o creştere alarmantă a numărului sinuciderilor. La un singur an după intrarea ţării noastre în concertul european, avem cazuri mai numeroase de sinucidere, cu circa 20% mai mari în 2007 faţă de anul precedent! Este o realitate pe care n-o putem ascunde sau neglija.

Apoi, mai este un tip de sinucidere despre care se vorbeşte mult mai puţin, sau aproape deloc. Este vorba despre sinuciderea duhovnicească, când sufletul omului este dăruit patimilor satanice. Ce este altceva „setea de viaţă''nestăvilită, pomenită în unele reclame ale companiei Coca Cola? Nu este un îndemn de „a trăi clipa'' şi de a te sinucide sufleteşte? Dacă viaţa este atât de frumoasă, cum se explică actul sinuciderii, renunţarea de bună voie la viaţă? Sau, cum se face că unii oameni, cu o situaţie materială bună sau foarte bună îşi pun şi ei capăt zilelor?

Este de-a dreptul anormală opinia potrivit căreia suicidul ar fi un act de curaj. Cum să confunzi nebunia unei clipe cu curajul? Adevăratul curaj este să lupţi, chiar din greu cu patimile şi greutăţile vieţii. Eroism este atitudinea curajoasă a creştinului care este permanent într-un război nevăzut cu vrăjmaşul, care îşi poartă crucea cu demnitate şi nădejdea mântuirii.

Cum putem califica altfel sinuciderea decât ca pe un gest de mare nerecunoştinţă faţă de Dumnezeu? Nu este o lepădare de darul primit la naştere? Nu este un gest care se petrece sub auspiciile spiritului satanismului şi o mare amăgire sau ispitire? Nu este tristeţea grea o stare de deznădejde şi neîncredere faţă de Dumnezeu?

De câteva secole, Occidentul a cunoscut odată cu modernitatea şi secularizarea (în sens larg, îndepărtarea faţă de Dumnezeu) şi o înmulţire fără precedent a dramelor personale. Dincolo de aparenţele înşelătoare, mulţi occidentali au avut în gând sinuciderea sau chiar s-au sinucis.

Mentalitățile induse de spiritul masonic prin mass-media nu au făcut decât să amplifice acest fenomen.

În opinia noastră este important să identificăm toate cauzele care împing omul spre depresie şi suicid. Atâta vreme cât statul nu ia măsuri pentru a diminua acest fenomen îngrijorător, este datoria noastră să facem ceva cât mai urgent, fie şi numai prin popularizarea unor informații utile.

Fără îndoială că prima cauză a depresiilor şi sinuciderilor este pierderea legăturii cu Dumnezeu. Creştinul ortodox nu recurge la această practică şi învinge ispita.

O altă cauză importantă este ofensiva masoneriei pentru a cuceri mapamondul, începând mai ales după revoluția americană dintre anii 1776-1783 (soldată cu mari pierderi de vieți omeneşti) şi crearea primului stat masonic. Revoluția franceză din 1789, importată apoi prin marchizul Lafayette (a cărui statuie se înalță ca cinstire în vecinătatea Casei Albe din Washington) şi sprijinită şi de Benjamin Franklin (care l-a inițiat în masonerie până şi pe celebrul Voltaire), precum şi alte revoluții (inclusiv cea din octombrie 1917 din Rusia), poartă pecetea fiarei sau satanismului.

O altă cauză este alienarea omului şi lipsa comuniunii sale cu cei din jur. Şi acest lucru se întâmplă şi datorită celor care promovează în mass-media tot ceea ce este mai urât şi mai puțin folositor. Între lumea virtuală (fictivă) de pe micul ecran sau din presă şi literatură, şi realitatea vieții s-a deschis o prăpastie, care sfâşie personalitatea omului şi o fragmentează.

S-a mers astăzi până acolo încât, unii „specialişti'' au declamat că jocurile virtuale de pe calculator (prin care îți poți alege identitatea, sexul, o viață „nouă'' ş.a.m.d.), ar dezvolta inteligența şi capacitatea de a lua decizii rapide cu circa 20% mai mult decât în mod normal. Nu spun nimic însă despre înstrăinarea față de semeni, de dependența de aceste jocuri. Tânărul nu mai doreşte contacte directe cu cei din jur, refugiindu-se tot mai mult în noul „sport'', în ceea ce-i place la nebunie şi îi stârneşte mereu imaginația.

Este limpede că asistăm la ofensiva unui nou tip de cultură. Posturi de radio precum Radio 21 sau Europa FM, Kiss FM ş.a., canalele de televiziune comerciale ProTv, Prima, Antena 1, se întrec în devalorizarea valorilor creştine (preoții fiind ținta favorită) şi impunerea noilor „valori'' moderne. Umorul a devenit băşcălie, deşteptăciunea românului este substituită acum de prostie.

O altă cauză este criza educației şi lipsa moralității creştine. Globalizarea loveşte astăzi tot mai mult în sectorul educației şi învățământului, pentru a pregăti noua generație de mâine. Iată şi câteva citate relevante în acest sens:

Dacă ne oprim la cazul educației e pentru că, din mai multe puncte de vedere, este lămuritor. E miza unei lupte de acaparare: serviciul public e pus în discuție pentru că azi educația poate deveni un sector interesant de piață. Prin educație mai ales se câştigă sau se pierd bătăliile ideologice.

Ne gândim, de pildă, la grupul Vivendi care, prin filialele sale, se situează ca al treilea grup mondial de editură şi care pândeşte cu o mare aviditate sfârşitul serviciilor publice de educație, inclusiv în Franța. Acest grup a şi înființat structurarea centrelor de folosire a timpului liber şi a vacanțelor cu scopul de a pătrunde în sectorul educației populare.

Trebuie să amintim că acordurile de la Maastricht prevăd finalmente dispariția serviciilor publice de educație. Totul va fi atunci deschis iar presiunea asupra părinților va deveni extrem de puternică, ca în Japonia unde cea mai mare parte a veniturilor disponibile ale părinților se duc pe cheltuielile legate de cursuri suplimentare şi pe meditatori. Copilul devine un ostatic, succesul lui viitor depinde de sacrificiile financiare ale părinților şi bunicilor. Presiunea exercitată asupra lui devine atât de puternică încât Japonia se situează la un nivel aiuritor de sinucideri infantile. [18]

*

Viața este darul lui Dumnezeu, iar acest dar trebuie să-l păstrăm curat, ferit de întinăciunea păcatului. Viața noastră pământească se sfârşeşte prin moartea trupului ***la sorocul rânduit de Dumnezeu****, iar viața noastră sufletească, sufletul, continuă şi după moartea trupului, continuă în viața veşnică. [...] Numai credința în Învierea Mântuitorului şi o dată cu ea şi cea a învierii*

[18] Anne Fournier, Catherine Picard, ***Secte, democrație şi mondializare***, Ed. 100+1 Gramar, Bucureşti, 2006, p.81.

noastre ne dă deplina bucurie a vieţii pământeşti, ***viaţă care nu se sfârşeşte la marginea mormântului, adică nu pierim, trecem în nefiinţă, cum adesea se spune şi se scrie în ziare anunţurile decesului oamenilor****.*

Sinuciderea este cauzată de lipsa nădejdei creştine, nădejdea în viaţa veacului ce va să fie în viaţa veşnică.

Lipsa nădejdei este cauzată, la rândul ei, de lipsa legăturii noastre sufleteşti cu Dumnezeu prin sfintele rugăciuni şi mai ales prin împărtăşirea cu Trupul şi Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Lipsa nădejdei creştine şi a legăturii noastre cu Dumnezeu este cauzată de ***păcatele săvârşite, dar nemărturisite şi iertate în Sfânta Taină a Spovedaniei.***

Păcatele nemărturisite aduc tulburare în funcţionarea corpului omului, aduc o slăbire şi chiar o întunecare a facultăţilor minţii. Acest adevăr este constatat şi mărturisit şi de medicii psihiatri. Ca urmare, astăzi mai ales, în lumea noastră desacralizată, îndepărtată mai mult sau mai puţin de Dumnezeu, recomandă ca remedii discuţia „pacientului'' cu psihologul, discuţie care este un fel de mărturisire. Acest procedeu este un paliativ care nu aduce însănătoşirea celui bolnav. Este ca şi cum ai merge la medic, îi spui boala, durerea, medicul şi cu pacientul descoperă cauza, dar nu-ţi dă şi medicamentul cuvenit sau ceea ce îţi este, ca un paleativ, o ameliorare de scurtă durată. […]

Poţi să te destăinui şi să spui frământarea sufletului tău celei mai apropiate persoane sufletului tău, cu gândul să te uşurezi sufleteşte, dar niciodată nu vei simţi deplina uşurare a sufletului ca atunci când te mărturiseşti preotului duhovnic cu umilinţă, credinţă şi nădejde şi auzi cuvintele „te iert şi te dezleg de toate păcatele tale mărturisite''. *[…]*

La duhovnic să mergem cu încrederea că mărturisim preotului, dar în chip tainic, nevăzut de ochiul trupului, este prezent Dumnezeu care primeşte mărturisirea şi dă iertare păcatelor. [19]

*

În revista „Biserica din sufletul copilului'', editată de Mănăstirea „Sfântul Ioan cel Nou'' din Suceava, un elev de clasa a VII-a de la Şcoala „Miron Costin'' Suceava încerca să creioneze chipul eroului în devenire după modelele pe care le oferă mass-media. Aceasta dovedeşte o maturitate surprinzătoare constatând că:„Radioul, televiziunea şi internetul sunt toate împânzite de idoli. Vedetele promovează un stil de viaţă care este o alternativă greşită pentru tinerii de astăzi: alcool, droguri, ţigări, muzică rock. Pentru cei mici, desenele animate sunt, din păcate, o sursă de modele: Superman, Batman, Harry Potter, Barbie, eroi creaţi aparent pozitiv, dar care au laturi negative evidente, adică violenţa, dorinţa de putere, magia, cochetăria sau vrăjitoria.'' […] Mass-media ridică moralul tinerei generaţii, cultivă virtutea bărbăţiei ca să putem purta poverile vieţii? Sau, ltfel spus: ***Acestei generaţii i se oferă lumina sau întunericul?*** *[…]*

Biserica împlineşte cuvântul Domnului zi de zi; nu cumva şi societatea trebuie să facă acelaşi lucru? Nu cumva mass-media trebuie să renunţe la ***„a prezenta, a acuza şi a critica, în favoarea lui*** **a învăţa** ***şi în dauna lui*** **a ne distra,** ***a prezenta tot ce este educativ în dauna divertismentului deşănţat din fiecare zi?''***

Se observă o lipsă aproape totală de colaborare între Biserică, instituţiile de cultură şi mass-media, deşi implicarea lor în viaţa socială este evidentă, dar scopurile diferă […] ***Instituţiile de cultură şi mass-media se rezumă la a crea divertismente pentru a smulge cât mai mulţi tineri din braţele Bisericii în zilele de sărbători când se săvârşeşte Sfânta Liturghie, să le asigure seară de seară emisiuni-concurs gen „Ziua judecăţii'', filme şi reportaje în care ororile „se mănâncă pe pâine'',*** *astfel încât generaţia aceasta rămâne flămândă şi se îndreaptă cu paşi repezi spre adevărata zi a judecăţii.*

Dintre aceştia, unii, lipsiţi de sprijinul moral al Bisericii pentru că au fost smulşi din braţele ei prin ofertele deja amintite, nu mai rezistă „valurilor învolburate ale mării acestei vieţi'', traduse prin „stres'' şi, fără a se ridica la chemarea Mântuitorului, „veniţi la Mine că Eu vă voi

[19] Î.P.S. Arhiepiscop Pimen al Sucevei şi Rădăuţilor, în art. Păcatul sinuciderii, rev. Candela, mai-iunie 2008, p.4.

odihni pe voi'' (Matei 11, 28), cad în deznădejde şi recurg la cea mai nefastă hotărâre – se sinucid, crezând că aceasta este soluția care rezolvă toate, fără a fi conştienți că abia acum începe chinul, fiind „aruncați în întunericul cel mai dinafară''.

Sinuciderea apare ca ultim pas pe care-l face cel ce a confundat lumina cu întunericul [...] Ei bine, nu poți avea spiritul sănătos când din toate părțile eşti ,,bombardat'' cu „informații'' care produc halucinații în mintea fragilă a copiilor şi tinerilor!

Biserica ştie şi se străduieşte să vindece această boală care se instalează în mintea celor ce nu s-au pus sub aripa ocrotitoare a lui Dumnezeu. De aceea se generalizase dictonul biblic ,,NIHIL SINE DEO'' (,,Nimic fără Dumnezeu'') în perioada interbelică [...]

S-a reuşit, totuşi, ceva: mass-media a început să înțeleagă că a venit vremea să ia atitudine, şi aici aş menționa emisiunea de la ora 18.00, ,,6, vine presa'' a Postului B1TV (cu siguranță că şi alte posturi TV au făcut-o) în care s-au analizat cauzele înmulțirii suicidului şi s-a ajuns la concluzia că ***„unele programe au făcut publicitate suicidului prin prezentarea exagerată şi cu lux de amănunte a unor cazuri, zdruncinând astfel pe cei cu probleme psihice şi cu lacune mari în gândire''****. [...]*

Spuneam la o emisiune radio intitulată ,,Cuvânt pentru minte şi suflet'' că ***,,sinuciderea este un act de revoltă împotriva voii lui Dumnezeu şi se manifestă prin hotărârea proprie de a curma viața''****, care poate fi socotită cauză lăuntrică, acum însă este timpul ca să recunoaştem că* ***sinucigaşul îşi sprijină hotărârea pe „argumente'' care vin din afară****. Acestea îi creează senzația că şi el poate face ce a văzut sau ce a citit, îşi împropriază atitudinile şi acestea îl determină să spună: ,,Acesta sunt eu, pot să o fac pentru că* ***fac ce vreau****, cum a făcut şi acela!'' şi, din nefericire, o face fără a sta pe gânduri.*

Cauza? Lipsa educației spirituale: bagatelizarea orei de educație religioasă din şcoli, preocupări de week-end, în care nu se regăseşte Sfânta Liturghie sau serviciul divin în general, mediatizarea excesivă a unor cazuri similare, cărți sau filme care fac din sinucigaş un erou.

Soluția? Formarea unor repere precise de conduită în toate: în mass-media, în şcoli, în familie şi în societate, întoarcerea lui ***„NIHIL SINE DEO''*** *în viața noastră şi îndepărtarea lui ,,fac ce vreau'', întoarcerea la viața liturgică şi la valorile sfinte ale Ortodoxiei în dauna divertismentului care începe luni şi se termină duminică, într-un cuvânt, este necesară* ***ACCEPTAREA LUI DUMNEZEU ÎN VIAȚA NOASTRĂ*** *chiar împotriva celor care nu-L vor; aşa vor fi mult mai puține cazuri de suicid.* [20]

De altfel, şi în România au apărut tot mai multe cazuri în ultima vreme, legate de copii care s-au sinucis, lăsând bilețele prin care încercau să-şi justifice gestul disperat. Şi e tulburător să constați că n-au putut face față exigențelor părinților sau tutorilor legali. Noi credem că pretenția de a avea note foarte bune la învățătură (sau chiar numai de 10!) este una total absurdă şi inumană în felul ei.

[20] Preot Ionel Filon, în rev. Tinerii azi, nr.3, octombrie 2007, pp.18-21.

PRIN ADEVĂR NE DOBÂNDIM LIBERTATEA ŞI MÂNTUIREA!

(articol publicat în cotidianul Monitorul de Suceava, parţial, 27 ianuarie 2010, p.14)

Sfântul Apostol şi Evanghelist Ioan spunea: „**Cunoaşte-ţi adevărul iar adevărul vă va face liberi**'' (8, 32).

O veste recentă mi-a bucurat sufletul. Sub altarul unei biserici din Roma, arheologii italieni au descoperit moaştele Sfântului Pavel, cel supranumit **„Apostolul Neamurilor''** şi căruia îi datorăm multe din învăţăturile şi scrierile Noului Testament. M-am întrebat fireşte, de ce nu a fost descoperit până acum. Dar, mai importantă decât găsirea unui astfel de răspuns, trebuie să mărturisesc că e un semn divin în aceasta.

Astăzi, într-o lume tot mai secularizată, este pilduitoare viaţa Sfântului Apostol Pavel, cel care fusese cândva un mare prigonitor al creştinilor (cunoscut sub numele de Saul din Tars) şi care ulterior a fost convertit în chip minunat de către Dumnezeu (arătându-i-se pe cale) devenind **unul din marii apostoli ai neamurilor**. La fel şi noi, creştinii, trebuie să ne lepădăm pe cât ne stă în putinţă de toate grijile şi bunurile lumeşti, pentru a le dobândi în schimb pe cele cu adevărat importante şi anume pe cele cereşti.

Pentru a ne întări în credinţă şi în faptă, cred că e necesară lectura, din când în când, a Noului Testament sau unor părţi din acesta. Vă mărturisesc, că în urmă cu mulţi ani, lectura Bibliei şi îndeosebi a Epistolelor de la sfârşitul ei, mi-au schimbat radical viaţa. Am descoperit parcă o lume nouă, o lume a dragostei sau iubirii creştine.

Amintiţi-vă şi ceea ce spunea cândva părintele Ilie Cleopa: **„Dacă înţelepciunea şi cunoaşterea Scripturii ar fi împreună la om, acestea ar fi ca şi doi ochi în trup, văzând toate în chip desăvârşit.''**

Biblia trebuie înţeleasă numai în spiritul în care a fost scrisă, şi nicidecum precum fac sectanţii de diverse orientări. O interpretare duhovnicească înseamnă ca şi în cazul legilor omeneşti de altfel, o interpretare **în spiritul legii sau în duhul adevărului**. Să nu facem acest lucru după cum ne taie capul pe fiecare, cum ne îndemna pastorul Martin Luther. De pildă, luând cel mai simplu caz cu putinţă, să nu interpretăm dragostea de care vorbeşte Sfântul Apostol Pavel drept dragostea fizică dintre femeie şi bărbat, ori mai rău, dintre parteneri de acelaşi sex. Aici este vorba despre altceva, despre dragostea dintre oameni, cea duhovnicească, sau dragostea întru Hristos. Iubind semenul nostru, oricare ar fi el (doar vrăjmaş al Bisericii să nu fie, pentru care ne putem doar ruga, iar aceasta e până la urmă tot iubire) şi ajutându-l, noi dăm dovadă că-L iubim pe Hristos. Iar **Hristos este modelul nostru de viaţă suprem**.

În condiţiile actuale, trebuie să recunoaştem puterea colosală a informaţiei şi faptul că informaţia a devenit vitală pentru supravieţuirea noastră. Cine controlează şi manipulează astăzi informaţia reală, de care cu toţii avem nevoie şi o deţine exclusiv pentru sine, nu poate urmări altceva decât întărirea poziţiei sale, puterea şi dominaţia absolută, supremaţia oarbă şi iraţională asupra tuturor celorlalţi. Iar la această putere nu mai vrea sau nu mai poate să renunţe, decât cu o foarte mare greutate.

Noi nu ne putem supune sclaviei moderne, care şi-a propus să ne anuleze gândirea, voinţa, conştiinţa şi libertatea. Noi nu putem suporta paralizia genei gândirii. Noi trebuie să mergem pe principiul sănătos potrivit căruia «Nimeni nu poate să gândească în locul tău şi nimeni nu trebuie să gândească în locul tău!»

Numai Adevărul şi cultul său, poate să ne redea tuturor, întreaga libertate şi demnitate. Numai Adevărul este mai presus de toate şi de toţi. **Numai Adevărul ne poate face liberi!** Liberi într-adevăr, atât în interior cât şi în exteriorul nostru …

Trăirea activă a ortodoxiei şi a creştinismului în general, se opune trăirii în religia luciferică a banului sau în cultul lui Lucifer.

Duşmanul nevăzut ''lucrează'' şi el, dar nu pentru a crea ceva, pentru că nu aceasta e menirea lui, ci pentru a distruge mereu creația divină şi a ne depărta de adevărata credință. Se poate ca el să aibă rolul său în „economia'' acestei creații, pentru a-i determina pe oameni să-l respingă, să reflecteze şi în felul acesta, să se apropie de Dumnezeu. **Singura noastră salvare este deci, să ne apropiem de Dumnezeu, de adevăratul Dumnezeu, Care şi-a dat Fiul pentru mântuirea noastră, cu smerenie şi iubire, să împlinim poruncile învățăturilor creştine şi să ne iubim aproapele nostru ca pe noi înşine, conform poruncii Sale.**

Să încercăm prin urmare a combate pe cât ne stă în putință individualismul, individualismul globalizării de astăzi (care înlocuieşte şi suprimă persoana divino-umană), acel individualism al democrației la care face referire părintele Dumitru Stăniloae când afirma că „este egoism feroce care destramă națiunea, destramă familia, destramă breasla…'', pe care îl regăsim şi în individualismul protestant, despre care Simion Mehedinți spunea că „afirmă o autonomie împinsă uneori până aproape de anarhie'', care „pune libertatea de conştiință a individului mai presus de orice interes al comunității, prin urmare şi al statului''. „Rezultatul a fost o sumedenie de secte şi de dizidențe în mijlocul sectelor.''

Să ne rugăm fierbinte Sfântului Apostol Pavel, să ne ajute să luptăm mai mult cu păcatele şi ispitele acestei lumi, dar şi cu vrăjmaşii Bisericii. Semnul divin de care am pomenit mai sus, nu poate fi în opinia mea, decât vremea unui nou apostolat, într-o epocă de tot mai aprigă prigoană împotriva valorilor spirituale şi Tradiției lăsate de Sfinții Părinți ai creştinismului ortodox.

Am păstrat la urmă dorința mea cea mai mare, aceea de vă îndemna şi pe dumneavoastră şi pe toți tinerii şi intelectualii de astăzi, de a vă apropia cu respect de „cele sfinte''.

CREŞTINII ADEVĂRAŢI VOR TREBUI SĂ-L MĂRTURISEASCĂ MAI MULT PE HRISTOS

(articol publicat În Monitorul de Suceava, 28 ianuarie 2010, p.14)

Reînvierea misticii ortodoxe, adică trăirea autentică a ortodoxiei, în spiritul Adevărului şi potrivit modelului creştin care este Domnul nostru Iisus Hristos, este imperativul vremurilor noastre. Noi trebuie să luptăm împotriva duhului Antihristului, chiar dacă el domină deja lumea contemporană. Îmi exprim chiar încrederea în spiritualizarea pe care o poate produce răsăritul creştin-ortodox asupra Occidentului secularizat. Nu pot decât să doresc ca tot mai mulţi occidentali să descopere tezaurul de învăţătură al ortodoxiei, tradiţiile sale şi să se mântuiască dimpreună cu semenii lor cei mai apropiaţi.

Eu cred că această bătălie care se duce actualmente între cei devotaţi Tradiţiei şi partizanii Modernităţii şi progresului cu orice preţ (inclusiv ai creşterii economice nelimitate, care a declanşat şi procesul încălzirii globale printre altele), va fi câştigată la nivel individual. Fiecare persoană va îmbrăţişa valorile sau non-valorile în raport de educaţia primită şi de morala adoptată.

Şi mai cred că, cu cât vor fi mai puţini creştini practicanţi pe pământ (acuzaţi de atei/masoni de ,,habotnicie'', fanatism şi misticism), datorită prigoanei împotriva lor, cu atât **creştinii adevăraţi vor trebui să-L mărturisească mai mult pe Hristos**, cu putere mare, cu curaj şi cu încredere în izbânda viitoare a Binelui.

Aruncându-ne doar o privire asupra evenimentelor petrecute în istoria omenirii, mai cu seamă după sfâşierea în două a Bisericii Creştine în anul 1054, nu putem nega îndepărtarea omului de spiritul învăţăturilor creştine, de harul lui Dumnezeu şi de pilda jertfei lui Iisus Hristos. Biserica Catolică a ales să-şi urmeze propriul ei drum şi s-a pulverizat parţial în multe secte, autoproclamate «reformatoare», în vreme ce Biserica Ortodoxă a căutat să menţină tradiţia creştină şi preceptele ei într-o formă nealterată.

Trebuie să mai recunoaştem, că a existat încă din vremuri foarte îndepărtate permanent un război sau o rebeliune împotriva lui Dumnezeu, care cunoaşte în prezent o amploare fără precedent în istoria omenirii, în ce priveşte dimensiunea globală şi formele de manifestare. Această **ofensivă mondială a Antihristului** vizează amăgirea cât mai multor oameni (de preferat creştini) şi obţinerea acceptului oamenilor, apoi a puterii totale şi definitive. Tocmai de aceea, constatăm un atac concertat asupra omului contemporan, care de cele mai multe ori nu mai găseşte drumul către adevăratul Dumnezeu şi alunecă pe panta unor rătăciri tot mai greu de desluşit.

Putem identifica astăzi măcar câteva din **planurile (obiectivele) ocultei şi noii ordini mondiale**:

1. Desfiinţarea treptată a unor instituţii vitale într-un stat (servicii secrete, armata, Biserica Ortodoxă) şi controlul asupra tuturor celorlalte (justiţie, învăţământ etc.);

2. Pervertirea tinerilor şi modului de viaţă creştin-ortodox (coruperea prin abuzul de alcool, tutun, droguri, libertinaj etc.; desfiinţarea familiei şi moralei creştine);

3. Instaurarea tiraniei modului de viaţă ,,modern''sau materialist (consumist) în locul celui tradiţional;

4. Desfiinţarea libertăţii individuale, prin supraveghere şi manipulare (<<spălarea creierului>>);

5. Unificarea completă a tuturor statelor lumii şi impunerea unui imperiu global atotputernic…

PUTEM OARE SĂ CREDEM CU ADEVĂRAT CĂ BANII NE ADUC FERICIREA SAU O ÎNTREȚIN?

(articol publicat în cotidianul Monitorul de Suceava, 26 iunie 2010, p.14)

Într-o revistă mai veche, o ironie culturală spunea astfel: „Dacă vrei să-l umileşti, în public pe un bişnițar ahtiat după bani, întreabă-l ce carte a citit în ultimii … zece ani!''

Într-adevăr, am putea adăuga că între cultura autentică şi „cultura'' banului există o prăpastie de netrecut. Lucrul acesta îl putem observa din decăderea dramatică a culturii în prezent, din investițiile mărunte care se fac pentru conservarea valorilor de patrimoniu național, sau în neglijarea educației şi învățământului. Îl putem sesiza şi din secularizarea actuală, prin care omul se îndepărtează tot mai mult față de Dumnezeu.

Pe de altă parte, banii devin chiar mobilul multor infracțiuni şi crime, motiv de dezbinare între prieteni, rude sau chiar în familie. Adeseori, ei stau la baza încheierii multor căsătorii, bazate pe interese egoiste şi meschine. Ceea ce-i face pe unii să-şi închipuie că, având bani îşi pot permite orice față de oricine sau pot cumpăra orice şi pe oricine.

Dar iată ce spune într-un articol, d-l Şerban Filip: „Cred că toți copiii mei ştiu că **banii nu sunt totul**. Cel mai important este **să fii iubit şi fericit** – aceasta este cea mai mare avere pe care o pot dobândi.'' Iar criticul Tudor Vianu, în cartea „Studii de filosofia culturii'' preciza: „Ce poate însemna bogăția şi onorurile acestei lumi pentru un suflet gata să treacă în altă lume şi care nu ştie dacă Dumnezeu nu-l va chema la el, chiar în această noapte? Crezi tu că vei putea lua cu tine în mormânt bogăția şi onorurile tale? Încearcă mai bine a resimți nevoile pe care nici un fel de ban nu le poate satisface. Banul nu poate decât să agraveze, nu să uşureze servitudinea în care te ține păcatul. O sărăcie cinstită nu este ea cu mult mai dulce decât bogăția iubită într-un mod atât de exclusiv? Cugetă că bogăția face mântuirea mult mai grea şi gândeşte-te la cuvintele sfântului Luca: <<Este mai uşor unei cămile de a trece prin urechile acului decât bogatului în împărăția cerului>>. Gândeşte-te, de asemenea, că iubirea de bani este izvorul tuturor relelor […] Banul întoarce sufletul omului de la Dumnezeu şi îl orientează către creatură. El ne face surzi la cuvântul lui Dumnezeu…''

Scriitorul David C. Korten în „Corporațiile conduc lumea'' analizează printre altele şi impactul pe care îl are acest cult al banului asupra societății: „Cu cât mai dominanți au devenit banii în viața noastră, cu atât a fost mai puțin loc pentru simțul datoriilor spirituale care este temelia societății şi al unui raport echilibrat cu natura. **Căutarea împlinirii spirituale a fost înlocuită tot mai mult de o obsesie devoratoare şi tot mai autodistructivă a banului, o creație umană folositoare, dar total lipsită de substanță şi fără valoare.** […] Concepția materialistă şi parțială a naturii noastre, înglobată în monismul materialist oferă o explicație a paradoxului fundamental după care societățile moderne au ajuns să definească succesul în termenii producerii banilor, un simplu număr pe o bucată de hârtie, pe o monedă sau într-un computer. […] În alte locuri şi timpuri, nu oricine dorea să aibă bani, mai presus de orice; oamenii doreau mântuire, frumusețe, putere, plăcere, proprietate, explicații, alimente, aventură, cucerire, confort. Dar acum şi aici, banii, nici măcar neapărat lucrurile care se pot cumpăra cu ei, ci banii sunt ceea ce vrea fiecare. Cheltuirea în exterior a energiei umane se exprimă acum şi prin bani… În concluzie, **dacă cineva doreşte să înțeleagă viața, el trebuie să înțeleagă banii, în această etapă actuală a istoriei şi civilizației**. […] Definindu-ne pe noi înşine în termenii banilor, am ajuns să fim prinşi în capcana unei spirale descendente de înstrăinare crescândă de viață, de propria natură spirituală. Spirala se construieşte astfel. Goana după bani lărgeşte prăpastia dintre noi, familie şi comunitate. Adâncirea alienării creează senzația interioară de pustiire socială şi spirituală. Reformele ne asigură că produsele lor ne vor perfecționa. Cumpărarea produselor lor necesită mai mulți bani. De unde iarăşi ajungem la goana după bani…''

Cât despre fericire, care ține desigur de sufletul omului, Sf. Martinus de Bracara în „Opere

morale'' spunea: „Nu poți fi şi bogat şi fericit. E doar o amăgire.'' Iar Doru Cosma într-o carte zice: „Socrate n-a fost un gânditor cufundat cu capul în norii abstracțiunilor sterile. […] Țelul strădaniilor lui a fost unul precumpănitor practic: să-şi îndemne semenii pe calea virtuții aducătoare de fericire. […] Încredințat că scopul vieții omeneşti este fericirea, care nu poate fi realizată decât prin înfăptuirea binelui, filosoful şi-a pus înainte de toate întrebarea dacă şi în ce fel poate fi săvârşit binele şi evitat răul. Şi a răspuns că la temelia binelui stă cunoaşterea, ştiința, iar la originea răului, ignoranța. Pentru că, argumenta el, nimeni nu ar săvârşi răul dacă ar şti în ce constă binele aducător de fericire.''

Părerea noastră este că **fericirea este legată de iubire** iar nefericirea este o consecință a lipsei iubirii din viața noastră. Fiecare iubire, inclusiv cea părintească sau cea față de neamul şi țara ta, ori cea dintre frați ori în ultimă instanță prietenia, reuşeşte să ne dăruiască adeseori o stare de fericire sau o stare „de bine''.

Scriitorul Gheorghe Neagu în cartea sa „Templul iubirii'' ne spune următoarele: „Încercările materialiştilor sau ale idealiştilor de definire a domeniului erotic pur şi simplu, sunt scălâmbăielile unui savantlâc ieftin şi degradant, care distrug prin explicații, ceea ce nu poate fi explicat. […] De fapt, nu există motiv pentru a fi îndrăgostit. Motivația în iubire aduce moartea iubirii. Iubeşti fiindcă iubeşti. […] Iubirea care nu aduce fericire, nu are nimic frumos în esența ei. […] Cei care se iubesc, îşi încearcă tăria sentimentelor prin forța pe care iubirea o naşte în sufletul lor. Iar forța aceea le dă tăria de a lupta împotriva a toate câte le stau împotrivă. Numai legați de o iubire puternică, oamenii pot învinge piedicile vieții. […] Ce poate să-i facă mai fericiți pe cei ce se iubesc cu adevărat decât iubirea? […] Suntem fericiți numai în măsura în care aspirațiile noastre se împlinesc. […] **Unii sunt fericiți prin bunurile agonisite, alții prin devenire, alții lângă omul iubit.** […] Şi totuşi, din goana după fericire s-a născut frumusețea existenței umane. […] Iubeşti cu sufletul şi nu cu trupul. […] Echilibrul vieții este între bărbat şi femeie. Din acest echilibru se naşte viața. […] Dacă toată viața noastră ar fi o sumă permanentă de fericire ne-am plictisi şi n-am mai putea defini ce este iubirea fără puncte de referință în nefericire.''

Un filosof din antichitate, Democrit, preciza atât de limpede: „Nici frumusețea, nici banul nu fac pe om fericit, ci numai înțelepciunea şi cumpătarea.'' Iar Ben Kubassek în volumul „De la epuizare la echilibru'' ne spune: „Pentru a fi fericiți şi optimişti este absolut necesar să fim înconjurați de oameni fericiți şi optimişti. […] Dacă o persoană iubită ajunge la depresie, te rog să fii răbdător, dar aceasta nu înseamnă că trebuie să simpatizezi prea mult cu ea. Nenorocirea nu iubeşte compania.'' Acelaşi autor mai crede că unul din factorii generatori de depresie şi de nefericire este mass-media: **„Suntem puternic influențați de ceea ce citim şi vedem cel mai mult. Mass-media alimentează mințile noastre cu negativism, deoarece negativismul este cel care face ziarele să se vândă şi rata vizionării TV să crească.''**

Cu alte cuvinte, exploatarea senzaționalului pentru a cuceri şi uimi publicul, arătându-i aspectele cele mai întunecate şi sumbre ale existenței sau unele aspecte superficiale, produce negativismul şi o stare de disconfort moral. Se ajunge astfel la deznădejde şi nefericire, în condițiile în care se vorbeşte în general foarte puțin despre valorile creştine şi naționale. Se ajunge la relativizarea adevărului şi la o lipsă de repere şi certitudini. Suntem în situația ca şi când, ne-am deplasa ori ne-am construi o casă pe nisipuri mişcătoare.

FEMEILE ŞI TINERII DE ASTĂZI, ÎNCOTRO?

(articol publicat în Monitorul de Suceava, 26 octombrie 2010, p.149

Oricare dintre noi, dacă va analiza ceea ce se întâmplă în România şi în general în întreaga lume în mod onest şi imparţial, va observa o decădere şi un regres al omenirii, cu precădere în planul spiritualităţii, culturii, educaţiei şi în multe altele. Este tot mai evident pentru unii că societatea în ansamblul său se îndreaptă şi la noi spre un dezastru. Şi nu credem că exagerăm deloc.

Uitîndu-ne mai atent în jurul nostru, vedem că vremurile se precipită devenind tot mai tulburi, stresul şi problemele noastre cresc permanent, tot mai mulţi conaţionali se descurajează şi ajung la lehamite şi nepăsare. Conştiinţa civică şi cea naţională (apartenenţa la neamul romînesc) sunt în grea suferinţă, dacă nu pe cale de dispariţie! Fiecare devine tot mai preocupat de supravieţuirea personală şi a celor apropiaţi, pentru că nivelul sărăciei creşte de la an la an. Aşa-zisa clasă de mijloc se subţiază de fapt, în timp ce prăpastia dintre cei bogaţi şi cei săraci se lărgeşte şi se adânceşte iar inechităţile sociale sporesc.

Mai putem observa că, femeile în general şi cei mai mulţi tineri din ziua de astăzi poartă amprenta schimbărilor din lume în gradul cel mai ridicat. Iar aceste schimbări globalizatoare s-au produs şi se produc mai ales **la nivelul mentalului colectiv şi stilului de viaţă individual**, sub indirecta dirijare şi manipulare a aşa-zisei elite mondiale (alcătuită după avere, putere, influenţă), formate din indivizi extrem de aroganţi, care sunt foarte siguri că pot face tot ceea ce vor şi îşi propun, cărora nu le pasă câtuşi de puţin de suferinţele altora şi de dorinţele oamenilor, fie chiar uniţi în comunităţi locale şi naţionale.

Aceste schimbări vizează aşadar în special **reeducarea femeilor şi tinerilor**, prin ştergerea identităţii lor, mentalităţilor şi obiceiurilor tradiţionale şi imprimarea forţată sau nu a altora, aşa-zis moderne. Vom vedea astfel că aproape toată mass-media şi învăţămîntul de stat acţionează în acest sens. Vom observa că pretutindeni se derulează un diabolic proces de **restructurare din temelii a fiinţei umane** (îndobitocire), încă de la cea mai fragedă vîrstă a copilului. Uitaţi-vă numai cum suntem trataţi inuman ca simpli sclavi consumatori, care trebuie să înghită pe nemestecate şi fără discernămînt toate serviciile şi produsele impuse prin publicitatea mass-mediei aservite intereselor companiilor transnaţionale. Nici ca alegători, cu drept de vot, nu mai contăm.

E suficient să cercetaţi puţin programele TV, emisiunile de la radio, revistele şi cărţile, mai ales cele cărora li se face o mai mare publicitate (şi care evident costă mulţi bani, dar care desigur nu sunt pentru **ei** o problemă) şi veţi constata şi dumneavoastră că majoritatea covârşitoare a acestora şi-au fixat ca ţintă femeile şi tinerii. Femeile, pentru că frecventează mai des magazinele şi supermarketurile, sunt interesate de industria cosmeticelor etc. Iar tinerii, pentru că din primii ani de viaţă pot fi cu uşurinţă orientaţi şi influenţaţi în dorinţele lor neavînd discernămîntul necesar. Şi care părinţi de astăzi pot refuza mereu ceea ce îşi doresc copiii lor?

Reeducarea vizează în primul rînd femeile, avînd în vedere faptul că rolul femeii în societate este foarte important, mai ales în ceea ce priveşte educaţia oferită copiilor. Iar prin îndepărtarea lor de tradiţie şi de valorile creştine autentice (ale ortodoxiei) sau prin pasarea responsabilităţii educaţiei şcolii sau societăţii, se grăbeşte procesul de secularizare şi globalizare. Noile generaţii devin tot mai rebele şi descoperă mai greu comuniunea cu Dumnezeu.

Oare câte femei sau părinţi mai asigură o educaţie creştină copiilor lor? Oare de ce se preocupă atît de mult să le ofere dacă s-ar putea totul sub aspect material şi pentru toată viaţa, să le satisfacă toate mofturile posibile şi imposibile? De ce neglijează aproape complet sau în totalitate nevoile lor afective şi spirituale?

Din păcate ceea ce am semănat, acum adunăm. Tot mai mulți copii nu mai ascultă nici de părinți, nici de educatori şi profesori, nici de sfaturile preoților şi persoanelor vîrstnice. Adeseori se transformă într-un gen de tirani. Iar atunci cînd îşi caută modele, şi le însuşesc privind la televizor ori navigînd pe internet, devenind fani unor idoli, care sunt de fapt creația mass-mediei necreştine. În mai tot ceea ce fac, caută ce este „cool”, adică la modă.

Însă moda este impusă tot de mijloacele de informare în masă, care nu îndrăznesc să condamne pe față fumatul, consumul excesiv de alcool şi drogurile, libertinajul ş.a.m.d., ci dimpotrivă le încurajează într-o manieră mai mult sau mai puțin vădită. Aceste vicii duc la depersonalizare, alienare, depresie şi în final la sinucidere.

Să luăm de pildă numai cazul sinuciderii recente a solistei Mădălina Manole, care prin comentariile apărute în mass-media a umplut de compasiune inimile a multor romîni. Însă s-a omis să se spună ceea ce era mai important. E vorba de suflet şi de credință. E foarte trist faptul că un om poate ajunge atît de uşor la suicid (păcat foarte greu, care nu se iartă) pentru simplul motiv al pierderii frumuseții fizice şi iubirii de sine. Da, pentru că în mesajul lăsat se insistă pe aspectul fizic, cuvînt reprodus cu majuscule.

Astfel de evenimente indică fără putință de tăgadă un simptom grav la bolii care macină astăzi societatea contemporană, şi anume necredința. Atîtea patimi devastatoare îşi fac loc acolo unde a dispărut credința în Dumnezeu şi în ajutorul divin. Iar deznădejdea se pare că se răsfrînge asupra a tot mai multor oameni.

EXISTĂ ŞI DROGURI ATIPICE SAU NECONVENŢIONALE

(articol publicat în cotidianul Monitorul de Suceava, 29 octombrie 2010, p.14)

Făcînd abstracţie de tutun, alcool, cafea sau drogurile interzise de lege precum heroina, cocaina şi altele, putem să identificăm o serie de droguri speciale care ucid mai lent sau foarte lent, dar care şi ele anihilează voinţa omului şi îi provoacă chiar dependenţă.

Îndeobşte se ştie că toate aceste droguri pomenite şi altele îi îmbogăţesc pe unii şi îi sărăcesc pe mulţi alţii.. Înşăşi indivizii consumatori ai acestora sunt mult mai uşor controlaţi şi manipulaţi. Dar pentru că, manipularea în masă nu era suficientă, s-au creat şi s-au avut în vedere alte droguri mai sofisticate, ascunse, care să nu poată fi combătute.

Ei bine, aceste noi droguri ieşite din tiparele convenţionale, sunt cu atît mai periculoase cu cît oamenii nu sunt conştienţi de existenţa lor şi de nocivitatea lor. Acestea atacă mai întîi sufletul şi mintea, aducînd bolile sufleteşti care sunt cu mult mai grave decît cele trupeşti.

Cercetări mai recente demonstrează fără echivoc că TELEVIZIUNEA este un veritabil sedativ şi drog. Ea are efecte de relaxare la început precum medicamentele cu efecte calmante, pentru ca mai tîrziu să inducă stări specifice hipnozei.

Vedem cum televiziunea exploatează la maximum puterea imaginii, cum recurge la efecte tot mai speciale care să impresioneze. Fiind un mijloc uşor de procurat şi prezent peste tot, ea a devenit un instrument ideal manipulării în masă şi uniformizării (omogenizării) modului de viaţă şi de gîndire al oamenilor de pretutindeni.

V-aţi pus întrebarea de ce ne desprindem tot mai greu de televizor şi internet? Doar pentru că le considerăm moderne, s-au banalizat şi sunt indispensabile? De ce ne lăsăm captivaţi şi vrăjiţi ore în şir fără măcar să învăţăm ceva sau să ne informăm cu adevărat? Sau de ce nu le respingem deşi suntem conştienţi că sunt încărcate de erotism, violenţă, practici magice etc.?

În mare parte, putem constata că televiziunea şi internetul nu asigură o informare corectă şi reală, ci mai degrabă o dezinformare şi o intoxicare, că multe din mesajele lor îndeamnă la apostazie, la lepădarea de credinţă. În vreme ce, spiritualitatea ortodoxă, tradiţiile şi cultura clasică şi autentică sunt reduse mereu la modul cel mai drastic, sunt minimalizate şi tot mai ignorate. De pildă, marşul homosexualilor se bucură de atenţia presei, în vreme ce marşurile împotriva avortului sau în favoarea familiei creştine trec aproape neobservate!

INTERNETUL şi JOCURILE AGRESIVE SAU VIRTUALE DE PE CALCULATOR au devenit şi ele droguri pentru mulţi tineri de azi, concepute anume pentru refugierea sau evadare din perimetrul vieţii reale într-un spaţiu unde nu există responsabilităţi şi reguli morale bine definite. Oare cîţi dintre ei ajung să conştientizeze faptul că li se inoculează violenţa ca mod de viaţă, erotismul obsesiv ca centru al existenţei (ca scop în sine) şi chiar practicile oculte?

Ar trebui să ne întrebăm de ce la început, televiziunea, internetul şi jocurile pe calculator păreau foarte utile, interesante, chiar educative pe alocuri şi ce nu mai sunt astăzi la fel, ci dimpotrivă. Oare nu pentru a le accepta mai uşor, considerîndu-le pozitive? De fapt, ceea ce a urmat este o deturnare, care a avut loc treptat. Spaţiul micului ecran a fost şi este invadat de tot ceea ce este mai rău pentru sufletul omenesc.

Această invazie a răului în spaţiul public le-a transformat pe nesimţite în mijloace de înrobire şi îndobitocire, în adevărate maşini de spălare a creierului. Este greu de spus în ce măsură a fost afectată pînă acum gîndirea şi evoluţia omenirii în ultimele decenii.

Aceste droguri pot fi încadrate în categoria armelor psihotronice în masă, pentru că ele operează asupra psihicului uman, producînd modificări importante. De ce credeţi că, în 1979, Uniunea Sovietică încerca pe atunci să obţină un tratat internaţional de interzicere a armelor electromagnetice şi a celor cu radiaţie acustică infrasonoră, în cadrul şedinţelor O.N.U.? Pentru

că rămăseseră la vremea respectivă în urmă cu cercetările şi voiau să recupereze decalajul față de SUA şi alte state.

Însă pe noi ne interesează faptul că aceste arme există şi evoluează, că sunt direcționate împotriva omului, pentru a-l aservi şi a-l lipsi de libertate. Ori Dumnezeu i-a dăruit din iubire omului libertatea pentru a se bucura de ea.

ARTICOLE NEPUBLICATE
SAU ÎN CURS DE PUBLICARE:

ORTODOXIA – ANTIDOTUL TUTUROR MALADIILOR DE CARE SUFERĂ LUMEA CONTEMPORANĂ

Nu este niciun secret astăzi pentru nimeni, faptul că din orice perspectivă am privi lucrurile, situaţia din România şi din întreaga lume devine pe zi ce trece tot mai dramatică. Manipularea, sărăcia şi disperarea au atins cote paroxistice, determinând pe tot mai mulţi dintre români să ia calea aspră a străinătăţii, sau să se resemneze cu totul, să se îmbolnăvească mai mult sau mai puţin psihic, ori chiar să se sinucidă. Şi când spunem acestea, nu ne referim la cei puţini la număr, care trăiesc decent, bine sau foarte bine, ci la multele milioane de români care trăiesc la limita supravieţuirii sau sub pragul sărăciei definite de statisticile oficiale.

Abordând probleme de interes general, am încercat pe cât posibil să răspund la marile provocări ale lumii contemporane, precum: comunismul, globalismul (globalizarea), ecumenismul, atacurile tot mai evidente îndreptate împotriva ortodoxiei, familiei, tinerilor, tradiţiei, culturii, momente istorice (legate de Mihai Eminescu, Mişcarea Legionară, Alexandru Ioan Cuza) ş.a.m.d.

Sub influenţa unor ideologii satanice, evreii sionişti, avizi după puterea mondială şi dominarea tuturor popoarelor (conform dogmei străvechi a poporului ales), sunt cei care au inventat sistemele totalitare ucigaşe precum:

- NAZISMUL (înarmându-l pe Adolf Hitler şi organizând sistematic exodul în masă al evreilor, după război, spre statul Israel fondat în 1947);

- COMUNISMUL (care din 1917 a secerat în întreaga lume peste 300 de milioane de vieţi omeneşti!; iar alte miliarde de oameni au trecut prin torturi şi închisori, privaţiuni greu de imaginat şi de cuantificat etc.);

- GLOBALISMUL ACTUAL (care are ca ţintă dictatura mondială, acţionând făţiş şi pe căi oculte în scopul unificării/înglobării statelor lumii la nivel economic, politic şi religios – prin ecumenism etc.).

<u>Fraţi români, treziţi-vă că am dormit destul!</u> Cred că a sosit timpul să lucrăm mai mult şi cu adevărat pentru mântuirea neamului românesc. Noi avem această datorie sfântă. Sigur că unii cred că mântuirea este numai individuală sau în familie. Acum însă trăim vremuri în care, aşa cum sublinia foarte bine părintele stareţ Iustin Pârvu de la Mănăstirea Petru Vodă, *ne mântuim prin mila lui Dumnezeu numai dacă mărturisim Adevărul, Care este Hristos*, în faţa celorlalţi semeni ai noştri. Iar aceasta înseamnă printre altele să ne împotrivim până nu este prea târziu şi actelor biometrice (celor care „ne măsoară viaţa”; bios însemnând viaţă iar metros a măsura) şi preconizatelor implanturi de microcipuri în corpul omenesc, adică să ne opunem sclaviei moderne care se instaurează treptat prin noile sisteme de control electronice.

În calitate de creştini, a nu mărturisi în aceste vremuri Adevărul, înseamnă mult mai mult decât laşitate, înseamnă chiar lepădare de Hristos şi înrobire faţă de satana, vrăjmaşul omului şi al lui Dumnezeu.

Nu este nici de mirare că simbolul 666, care este pecetea satanei se află şi în microcipurile RFID pentru că ele sunt create premeditat pentru a-i supraveghea îndeaproape şi a-i suprima pe toţi cei care se opun sau se vor opune statului global şi dictaturii care se apropie

amenințător cu pași repezi. Iar ortodocșii sunt vizați cel mai mult ca și în comunism, pentru că ei sunt de cealaltă parte a baricadei.

Să nu uităm niciodată frați români că <u>neamul nostru nu s-a lăsat până acum înrobit de nimeni</u>! Să nu uităm că pentru libertatea lor și apărarea țării lor și credinței ortodoxe, au luptat prin toate mijloacele și chiar cu arma în mână și jertfindu-și ceea ce aveau mai de preț nenumărați viteji cunoscuți și necunoscuți. Prin jertfa lor sfântă am supraviețuit în decursul istoriei ca popor creștin în acest spațiu binecuvântat de Dumnezeu. Pe aceste nenumărate pilde și fapte de eroism s-a ridicat poporul român de astăzi.

Vedem astăzi cu ochii noștri că se dorește de către unii o lume nouă dar fără Dumnezeu. Vedem limpede cum ne este amenințată din nou libertatea și credința noastră sfântă. **De aceea vă îndemn și eu să trăiți efectiv ortodoxia precum au făcut-o și înaintașii noștri. Putem să arătăm și noi, că nici o țară, oricât de mică ar fi, nu poate fi învinsă când luptă pentru apărarea valorilor, libertății și ființei sale naționale.**

Aceste rânduri s-au născut din dorința fierbinte de a oferi lumii de astăzi, tot mai frustrate și deznădăjduite, mesajul creștinismului ortodox, care este singurul creștinism adevărat și neschimbat de mai bine de două mii de ani. Pentru că învățătura de credință a ortodoxiei este într-adevăr antidotul maladiilor groaznice de care suferă omenirea în acest nou mileniu în care am pășit. Este și motivul pentru care trebuie să acordăm o atenție sporită MASS-MEDIEI și SINUCIDERII. Pentru că, tot mai mulți tineri își pun capăt zilelor, fie în mod inconștient, fie din proprie voință, dintr-o dată sau mai lent, crezând că își manifestă astfel libertatea.

Din păcate, omul modern al ultimelor veacuri în special, s-a îndepărtat enorm față de Dumnezeu, a optat tot mai mult pentru valorile materiale în detrimentul celor spirituale, a îmbrățișat idoli și patimi de tot felul, pornind de la filosofiile umaniste și materialism. Abandonându-se unui stil de viață „nou'' și „progresist'', nesănătos în esența lui și adeseori chiar imoral, trăind într-un ritm amețitor și stresant impus în mod premeditat și sistematic de către agenții globalizării, omul zilelor noastre este tot mai convins că paradisul și fericirea pot fi create aici pe pământ. În consecință, a decis că trebuie să-și trăiască viața frenetic, cu intensitatea la maximum, potrivit sloganului *„să trăiești puțin, dar bine!''*.

Ca simplu creștin ortodox, scriitor și autor de cărți (antologii), nu am putut rămâne indiferent înaintea recentelor «spectacole» dezlănțuite în întreaga lume de înainte-mergătorii Antihristului. Nu poți sta deoparte asistând nepăsător la prăbușirea valorilor și semenilor tăi. Întocmai ca și alții, misionari, fie clerici sau mireni, propun tinerilor de astăzi să ia aminte cu mai multă atenție la vremurile actuale, precum și la cele ce se pregătesc să vină.

E TIMPUL SĂ NE ÎNTOARCEM LA DUMNEZEU. Nu cred că există altă cale pentru ca omenirea să iasă din impasurile în care se află, cu voia și fără voia ei. Tinerii de astăzi și noile generații care vin, au datoria să-și salveze și neamul din care fac parte, valorile sale, să conștientizeze provocările globalizării și riscurile acesteia, **să combată realitatea mediatică** întreținută artificial prin aproape toate mijloacele de informare în masă. Această realitate virtuală, contrafăcută a fost inventată anume pentru ei, ca o adevărată cursă pentru a se ajunge la anestezierea completă a simțului critic și obiectiv. La adevăr nu ajungem prin mass-media.

Amestecul valorilor, dispariția granițelor dintre bine și rău, dintre adevăr și minciună, inversarea valorilor, sunt realități contemporane și tinerii au nevoie să vadă și să înțeleagă aceste realități exact așa cum sunt. Spre exemplu, lumea nu este chiar atât de violentă așa cum ne apare pe micul ecran, dar mass-media dorește în acest fel să impună violența ca un model de urmat, chiar dacă nu într-un mod direct. La fel se întâmplă și cu erotismul care debordează peste tot. Adevăratele valori însă, nu sunt cele promovate cu atâta abnegație de uneltele globalizării (majoritatea analiștilor politici și economici, psihologilor și sociologilor, oamenilor de presă, regizorilor și scenariștilor etc.).

Pe de altă parte, **tinerii trebuie să conștientizeze că atacurile mass-mediei îi vizează tocmai pe ei, pentru a edifica „noua lume''**. Ei sunt cei chemați să-i pună temelie. Și, din păcate, toate

schimbările majore care se petrec astăzi în societatea noastră „postmodernă'' şi care vizează domenii vitale precum educaţia, spiritualitatea, cultura şi tradiţia se vor răsfrânge în mod inevitabil şi asupra fiecărui tânăr în parte.

În opinia noastră, un prim pas pe calea întoarcerii la Dumnezeu şi la credinţa drept măritoare este **redobândirea liniştii sufleteşti**, pe care actuala societate o exclude cultivând diverse tentaţii şi provocări, o zbatere permanentă şi inutilă în fond. Avem nevoie vitală de a ne găsi răgazuri în care să mai reflectăm noi înşine asupra vieţii noastre şi lumii în care trăim.

Apoi, avem nevoie de **cunoaşterea istoriei românilor şi marilor noastre valori**. De pildă, să descoperim ce a însemnat mult denigrata, îndeosebi de către comunişti, Mişcarea Legionară (în esenţa ei de la bun început declandu-se împotriva bolşevismului şi francmasoneriei, care l-a creat).

Să înţelegem astfel că **naţionalismul** înseamnă de fapt patriotism şi nu extremism, cum se încearcă a se acredita atât de mult în media de astăzi prin schimbarea sensului acestui cuvânt. Ultranaţionalismul este adevăratul extremism.

Este demn de reţinut că, până şi un fost preşedinte al PNL şi al senatului (1996-2000), Mircea Ionescu-Quintus, recunoştea recent printre altele: *”În vremea aceea, tineretul şi mai ales tineretul universitar – nu cred că exagerez – în proporţie de peste 80% se apropiase sau chiar se înscrisese în Mişcarea Legionară”*. (după cum apare în cotidianul Adevărul, din 11 martie 2011)

Un alt pas ar trebui să fie **identificarea provocărilor globalizării, manipulării şi bombardamentului informaţional la care am fost şi suntem expuşi**. Suntem responsabili nu numai pentru prezentul nostru, ci şi pentru viitor, pentru tot ceea ce lăsăm în urma noastră generaţiilor viitoare. Tinerii de azi vor fi adulţii de mâine şi ei au tot dreptul la adevăr.

Să încercăm **a ne împăca prin rugăciune şi post cu Dumnezeu**. Trebuie să recunoaştem, în adâncul sufletului nostru, că nu putem face nimic singuri, numai prin voinţa noastră. De aceea, ne rugăm Lui, Creatorului nostru şi al întregii lumi, să ne dea mereu toate cele de folos şi trebuinţă în fiecare zi. Vom ajunge să observăm că există un terifiant război nevăzut în jurul nostru şi că rugăciunea, postul şi faptele bune sunt armele noastre.

Înaintând treptat în virtuţile duhovniceşti, prin jertfă şi răbdare, vom putea primi daruri şi mai înalte. Vom ajunge să-i iubim pe toţi semenii, inclusiv pe cei care ne urăsc pe noi. Abia atunci, se va putea spune că binecuvântarea lui Dumnezeu este deasupra noastră în chip deplin. Abia atunci vom simţi adevărata fericire, care este fericirea duhovnicească.

Tinerii să nu deznădăjduiască, oricât de greu le-ar fi la început şi orice perspective sumbre li s-ar profila la orizont. Chiar singurătatea nu există de fapt. În toate încercările grele ale vieţii, având credinţă şi fapte plăcute lui Dumnezeu, nu suntem niciodată singuri, pentru că Însuşi Dumnezeu ne poartă pe braţele Sale.

Trebuie amintit şi faptul că, Dumnezeu nu ne-a părăsit pe noi nicicând, ci unii oameni, în mândria lor luciferică şi slujind satanei, l-au părăsit pe El lepădându-se de dreapta credinţă. Dumnezeu n-a murit, cum au declamat nenumăraţii corifei materialişti, nihilişti, gnostici sau anarhişti, hedonişti şi existenţialişti, atei şi comunişti. Ci dimpotrivă, a fost şi este prezent mereu în creaţia Sa până la sfârşitul veacurilor.

Sper de asemenea, că bunul Dumnezeu va reaprinde în sufletele a tot mai multor ortodocşi curajul mărturisirii Adevărului, în aceste vremuri de mare cumpănă, dăruite nouă pentru a ne curăţi de patimile şi păcatele noastre, inclusiv ale înaintaşilor noştri şi a dobândi mult râvnita mântuire. Pentru că, aşa cum spunea un părinte, cel mai important lucru pentru creştinii ortodocşi este tocmai unde aşează Dumnezeu sufletul nostru. Adică, în grădina Raiului spre bucuria eternă sau în Iadul cumplit spre osânda veşnică.

Fraţi români, libertatea şi fericirea noastră nu pot să existe dacă nu cunoaştem şi trăim Adevărul! Iar Mântuitorul nostru Iisus Hristos a spus că El este „Calea, Adevărul şi Viaţa” şi că „Adevărul ne va face liberi”.

Să ne întărească bunul Dumnezeu în credinţă şi să ne dea putere de a merge până la capăt. Vor veni vremuri mult mai grele dar noi nu trebuie să ne temem sau să ne tulburăm. Nu vom fi

lăsaţi singuri. Bunul Dumnezeu să ne lumineze viaţa, să ne ierte pe toţi, să ne dăruiască Harul Lui şi să ne întărească în veci. Amin.

FRAŢI ROMÂNI, SĂ NE APĂRĂM ÎMPREUNĂ IDENTITATEA, CREDINŢA ŞI NEAMUL!

Credem că în faţa acestei ofensive generale a GLOBALIZĂRII susţinută de oculta mondială (şi de uneltele lor, cozile de topor sau francmasoneriile locale), care e tot mai aproape de atingerea obiectivelor (guvern mondial, sistem economic unic, religie unică, mod de viaţă consumerist ş.a.), noi trebuie să ne unim eforturile pentru a concepe o adevărată strategie de apărare viabilă, care să contracareze şi să întârzie planurile lor diabolice.

Prezentăm mai jos un posibil model de strategie sau un program orientativ de la care putem pleca şi pe care să-l îmbunătăţim progresiv.

1. În primul rând, noi românii suntem peste 86% ortodocşi în această ţară. Măcar o parte consistentă dintre noi să fie tare şi statornică în credinţă. Să ne trăim credinţa efectiv şi cu convingere. **Să încercăm să fim creştini adevăraţi** şi nu ortodocşi cu numele! Să-L mărturisim cu putere pe Hristos Mântuitorul nostru şi să căutăm în toate să fim un exemplu pentru cei din jur şi pentru copiii noştri, cultivând mereu adevărul, bunătatea, blândeţea, smerenia şi celelalte virtuţi creştine. Să păzim întocmai poruncile lui Dumnezeu.

2. În al doilea rând, noi trebuie **să conştientizăm războiul nevăzut** îndreptat împotriva ortodoxiei şi valorilor poporului român. Masoneria mondială, condusă de evreii sionişti (extremişti, ultranaţionalişti, care se conduc după cărţile Talmudului anticreştin), îşi găseşte rădăcinile cele mai adânci în secta fariseilor şi cărturarilor care au cerut în faţa guvernatorului roman Pilat răstignirea Mântuitorului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Cavalerii Templieri, cavalerii iezuiţi, cavalerii cruciaţi au fost apoi precursorii masoneriei moderne organizate astăzi în loji, ordine, asociaţii, fundaţii caritabile (paravan) etc.

Credem că este necesar să înţelegem mai profund totuşi ceea ce se întâmplă în jurul nostru, atât în România, cât şi în întreaga lume.

Un atac direct la adresa ortodoxiei şi creştinismului în general a fost şi este comunismul. El a reprezentat doar prima etapă a globalizării. Evreul Karl Marx a mărturisit nu o singură dată că voia să lovească în creştinism. Nu degeaba era membru al Bisericii Sataniste din Anglia iar Alianţa Drepţilor (lojă creată de puternica organizaţie evreiască B'nai B'rith în 1864) i-a încredinţat conducerea Internaţionalei I-a Comuniste, având ca program Manifestul Comunist întocmit de el.

Observaţi toate atacurile din mass-media şi nu numai, îndreptate mereu împotriva ortodoxiei, inclusiv **capcana ereziei ecumenismului** (cu aşa-zisul dialog ecumenic), discreditarea preoţilor şi Bisericii Ortodoxe. Tot mai multe filme de lung metraj şi documentare regizate de evreii sionişti îi atacă pe creştini deformând adevărul şi prezentându-i pe evrei ca victime (Agora ş.a.).

Observaţi **războiul psihologic dus împotriva poporului român, identităţii şi valorilor sale**. Ni se inoculează şi astăzi complexul ruşinii de a fi român şi ni se cere implicit să devenim europeni renunţând astfel la identitatea noastră naţională şi la naţionalism. Mai urmează să fim ademeniţi şi obligaţi să devenim apoi cetăţeni universali ai unei „republici" (dictaturi) mondiale.

Vedem cum mass-media este foarte preocupată să cultive în permanenţă **spiritul iudaic şi pragmatismul**, şi tot ce este mai rău tocmai în ţările ortodoxe pentru a le distruge cultura, spiritualitatea şi tradiţiile. Aceasta se poate verifica cercetând cine sunt cei care conduc aproape toate posturile de televiziune şi ziare, care sunt fie evrei sionişti, fie persoane abilitate de aceştia, pricepuţi în prelucrarea şi distorsionarea informaţiei, în diversiune şi în alte tehnici de manipulare în masă.

Observați cum până şi televiziunea publică națională a devenit în ultimii ani comercială ca şi celelalte posturi private iar unele librării importante etalează acum aceleaşi cărți şi edituri existente şi în supermarketuri („opera" lui Karl Marx, autori precum C. Jung, S. Freud, Dan Brown, Rowling şi mulți alții; teoriile evoluționiste, o mulțime de cărți bizare despre societățile secrete, concepute ca să atragă curiozitatea unora şi chiar în scop de prozelitism ş.a.m.d.).

Observați cenzurarea şi marginalizarea cărților, ziarelor şi revistelor, emisiunilor, autorilor care îndrăznesc să vorbească despre istoria reală a masoneriei, despre adevărata ei față, despre istoria Mişcării Legionare din România. Observați delimitarea care se face în privința operei unor autori precum Emil Cioran şi Mircea Eliade, care în tinerețea lor au fost profund legați de idealurile Mişcării Legionare. De ce se întâmplă acest lucru? Doar pentru că Uniunea Europeană nu agreează naționalismul? Nu. Pentru că această mişcare unică era profund anticomunistă şi antimasonică. De aceea opinia publică nu trebuie să cunoască adevărul.

Mai vedem cum mass-media ne alimentează cu perseverență mai ales cu negativism şi pesimism, încercând să ne împingă în disperare, descurajare, resemnare, depresie şi chiar suicid. Iar divertismentul oferit este în general de-a dreptul jalnic.

3. În al treilea rând, noi trebuie **să ne cunoaştem cât mai temeinic valorile spirituale şi naționale, Istoria României**. Vom vedea că avem mulți oameni de cultură reprezentativi, o spiritualitate originală şi aparte (sinteză între Orient şi Occident) şi mai ales o istorie presărată cu nenumărate pilde de eroism şi jertfe pentru apărarea credinței şi neamului românesc.

4. În al patrulea rând şi nu ultimul, va trebui **să luăm noi înşine atitudine** până nu e prea târziu. Nu putem sta la nesfârşit nepăsători față de suferința semenilor noştri. România se confruntă cu multe probleme grave şi amenințări. Avem peste trei milioane de români bolnavi de depresie şi mulți alții cu alte probleme de sănătate. Consumul de droguri şi prostituția cresc alarmant. Se comit tot mai multe infracțiuni. Mai puțini tineri aleg să se căsătorească şi să aibă copii. Numărul divorțurilor realmente a explodat ş.a.m.d.

Cuviosul Paisie Aghioritul din Grecia ne îndemna să fim trăitori ai ortodoxiei: *„Dumnezeu nu vrea creştini căldicei, ci adevărați. (...) Îi iubesc mai mult pe cei fierbinți şi dăruiți cu totul celor lumeşti decât pe cei căldicei în cele duhovniceşti, deoarece primii, cu râvna pe care o au pentru cele lumeşti, se vor întoarce cândva către cele duhovniceşti."*

Istoria creştinismului este plină de altfel de cazuri minunate de convertiri la ortodoxie (în traducere din limba greacă: dreapta credință). Cel mai elocvent este cazul Sfântului Apostol Pavel, care dintr-un prigonitor mare al creştinilor a devenit Apostolul Neamurilor şi ne-a lăsat prin Scrisorile sale o adevărată comoară duhovnicească.

Indiscutabil, unii ajung să-L iubească cu o mare râvnă pe Dumnezeu, pentru că li s-a iertat mult. Prin pocăința lor adevărată şi faptele lor, încearcă să-şi răscumpere păcatele şi să dobândească iertarea şi intrarea în Împărăția Cerurilor. Este poate suficient să amintim cazul Sfintei Maria Egipteanca, care este cinstită de noi în una din duminicile Postului Mare.

ROMÂNIA ŞI ATACURILE SIONISMULUI

Mişcarea sionistă din ţara noastră a reapărut o dată cu crearea Asociaţiei Sioniste din România în anul 2002 (în timpul guvernării PSD). **De fapt, ce înţelegem noi prin sionism? Este acea formă de extremism religios a unora dintre evrei, care nu au renunţat la teza poporului ales de Dumnezeu şi care se cred încă îndreptăţiţi să domine toate celelalte popoare. Prin sionism însă se susţine şi cauza statului Israel, prin orice mijloace şi în orice împrejurări.**

Evreii sionişti consideră că Ierusalimul trebuie să fie centrul lumii şi pretind chiar că se trag din evreii biblici (iudeii) care aveau Vechiul Testament (Tora). În realitate, originea lor se află în evreii khazari, care s-au format în nordul Mării Caspice, unde au fost exilaţi în mare parte de către Tiberius, fiul împăratului Vespasian în anul 70 d.Hr., pentru revoltele lor împotriva stăpânirii romane. Fiind cuceriţi apoi de către ruşi, s-au putut răspândi uniţi în mai mari sau mai mici comunităţi în Europa şi Statele Unite.

În fond, sionismul este forma de exprimare a imperialismului şi mesianismului evreiesc, ultimul de acest gen, după atâtea alte imperii cunoscute în istoria omenirii. Dar este un mesianism dus la extrem şi programat sistematic până la îndeplinirea obiectivului central: **cucerirea puterii mondiale şi a tuturor statelor lumii**.

Se ştie că evreii, conduşi de evreii sionişti (care au ca îndreptar Talmudul, o compilaţie de 63 de volume, adăugate Vechiului Testament, cu multe îndemnuri pe faţă anticreştine) au spoliat avuţiile statelor în care au fost primiţi. România nu a făcut excepţie. Dimpotrivă, nu se pot contabiliza pierderile aduse statului român (implicit contribuabililor români) prin nenumărate afaceri ilegale.

Există relativ foarte puţine lucrări care tratează problemele legate de sionism, mafia mondială şi crima organizată din România, reţelele firmelor evreieşti. Dar despre mari afaceri evreieşti şi despre sionism, despre acţiunile lor în ultimele secole, ne vorbeşte bine documentat Cornel Dan Niculae în volumul său „Războiul nevăzut al evreilor sionişti cu românii”, apărut în anul 2003.

Astfel, aflăm despre dedesubturile multor afaceri, cum ar fi: falimentarea puternicei bănci Marmorosch Blank & Co după 1930, devalizarea Bancorex-ului şi Băncii Internaţionale a Religiilor, preluarea mafiotă a Băncii Dacia Felix de către viitoarea Eurombank, vânzarea sub valoarea reală a Bancpost către General Electric Capital Corporation (condusă de evreii americani), acapararea Băncii de Dezvoltare de consorţiul evreiesc francez Société Générale, încercarea de mai mulţi ani de exploatare a zăcămintelor mari de aur şi argint de la Roşia Montană de către Gold Corporation controlată de magnatul evreu Mark Rich (cu cetăţenie americană şi israeliană) în pofida numeroaselor proteste şi împotriviri (20% dintre localnici nu şi-au vândut proprietăţile, chiar pentru sume mari oferite; statului român revenindu-i doar 2% din beneficii în 15 ani!), preluarea posturilor de televiziune Pro TV, Prima TV, Tele7ABC, B1, penetrarea în proporţie de 80-90% a postului naţional TVR1, conducerea TVR Internaţional, ziarele Libertatea (grupul Ringier), Evenimentul zilei (concernul „german” evreiesc Bertelsmann), afacerea cu afişele electorale dintre Ion Iliescu şi evreul parizian Adrian Costea, privatizarea companiilor PETROM şi Romtelecom, spolierea agriculturii româneşti şi valul de revendicări de terenuri şi imobile de către evrei, ruinarea industriei de apărare româneşti (de la un export de 750 milioane în 1989 la 31 milioane dolari în 2001), sabotarea avioanelor MIG pentru a fi achiziţionate alte avioane şi sistemul electronic de ghidare israelian Socat, cedarea Întreprinderii de Avioane de la Ghimbav-Braşov firmei Bell Helicopters-Textron (incluzând afacerea Dracula, cu 96 elicoptere Cobra, rebotezate Dracula), păcălirea serviciilor secrete româneşti cu echipamente de interceptare în sistemul GSM, privatizările din staţiunile Neptun şi Olimp, privatizarea Hotelului Bucureşti ş.a.

Sunt menționate nume importante din rândul politicenilor, afaceriştilor, funcționarilor de stat precum: Ion Iliescu, Adrian Năstase, Viorel Hrebenciuc, Mircea Geoană, Gelu Voican Voiculescu, Silviu Brucan, Petre Roman, Adrian Severin, Victor-Athanasie Stănculescu, Victor Babiuc, Mugur Isărescu, Nicolae Alexandru, Dan Ioan Popescu, Radu Sârbu, Corneliu Ruse, Şerban Mihăilescu, Răzvan Theodorescu, Ionuț Costea, Dana Barb (sora lui Adrian Năstase), Radu Cornea, Alexandru Paleologu, Radu Vasile, Sorin Moisescu, Ion Ilie Mania, Gheorghe Stan, Andrei Florin Ionescu, Dragoş Andrei, Ilie Şimon, Şandru Ion, Mircea Gheordunescu, cunoscuții masoni Mihail Sadoveanu, Horia Hulubei, Mihai Ralea, N. D. Cocea, Victor Eftimiu, liderul masoneriei române din exil Marcel Shapira, Dan Amedeo Lăzărescu, Costel Iancu, Nicu Filip, Viorel Danacu, Mihai Musceleanu, Andre Szakvary, Ion Adlerberg, istoricul D. G. Şerbănescu.

Apoi, înfocatul sionist Elie Wiesel, dar şi Moses Rosen, Tiberiu Roth, Teşu Solomovici (care a scris România iudaică, şi încă pe banii Ministerului Culturii!), Mark Meyer, Tom Lantoş, Alexandru Bittner, Ronald Lauder, Mark Rich, Stephan Löwy, Hugo Weinstein, Motti Zisser, Tonya Halpern, Eliahu Rasin, Eli Papouchado, Bernard Shraer, Yoah Stern, Eric Rudosh, Liviu (Alfred) Mandler, Fredy Robinson, Sorin Beraru (Shmuel Bergovici), Moshe Pesah, Shimon Nahor, Sammy Ofer, Dan Fisher, Vladimir (Vova) Cohn ş.a.

Pentru masoneria evreiască, România a reprezentat mereu o pradă bogată şi o țintă pentru atacurile lor, deoarece încă de pe vremea lui Eminescu românii s-au opus creării statului Palestina în această zonă şi exploatării românilor de către aceşti venetici. Iar ei s-au răzbunat cumplit ori de câte ori au avut ocazia să preia frâiele puterii în statul român: pe timpul regelui mason Carol al II-lea, în timpul lui Ion Antonescu prin apropiații săi, după instalarea comunismului, cu precădere în anii 1949-1952 (când s-a derulat „Experimentul Piteşti" cu acordul lui Stalin), apoi după 22 decembrie 1989 şi până la sfârşitul lui 2004.

Dacă evreii sionişti ar avea puterea, cu siguranță ar face posibilă avizarea proiectului de la Roşia Montană prin care s-ar decapita cei patru munți, localitățile din zonă, s-ar muta locuitorii, cimitirele, bisericile şi siturile arheologice, s-ar construi un bazin uriaş de decantare a cianurilor (o bombă ecologică, pentru că nu se poate garanta siguranța acestuia), s-ar deteriora iremediabil flora, fauna şi peisajul zonei etc.

Este incredibilă influența nefastă pe care au avut-o evreii sionişti asupra țării noastre în ultimele secole. Cine ar putea contabiliza efectele acțiunilor îndreptate împotriva intereselor României şi românilor afectați? Peste tot aceştia au dominat sau au încercat să domine viața popoarelor care au făcut greşeala să-i primească şi să-i tolereze.

Istoria abundă prin relatări despre abuzurile şi practicile neloiale ale evreilor cămătari şi comercianți, ba chiar şi a unor medici care au fost complici în asasinate (otrăviri). Puține cărți şi documente însă se mai păstrează. Filmul „Neguțătorul din Veneția", care ne prezintă un cămătar evreu ahtiat după bani, a fost interzis în unele țări.

După cum au şi recunoscut chiar unii dintre ei, comunismul reprezintă o creație evreiască şi a fost instalat încă de la început prin evreii masoni. Acest comunism a produs deja peste 200 de milioane de victime de când a apărut în lume. Ba chiar şi astăzi şi există numeroşi oameni care suferă torturi şi sunt ucişi pentru demnitatea şi nevoia lor de libertate. Numai în China s-au înregistrat în ultimii ani zeci de milioane de victime. O carte recent apărută (scrisă de un chinez anonim) ne dezvăluie lucruri cutremurătoare şi necunoscute opiniei publice mondiale.

Credem că GLOBALIZAREA a început cu adevărat odată cu instaurarea comunismului. Apoi au început să fie create marile organizații internaționale: Liga Națiunilor, ONU, NATO şi celelalte. În 1947 apare statul Israel, cu un puternic lobby şi sprijin american şi britanic (englezii erau datori evreilor pentru atragerea Statelor Unite în război de partea lor). Înfocații sionişti evrei (naționalişti şi religioşi în aparență doar) aveau nevoie de crearea acestui stat, nu pentru a rezolva problema evreilor de pretutindeni (care o duceau oricum mai bine în alte țări), ci pentru ambițiile lor nemăsurate.

Conştienți sau nu, ei împlinesc profețiile legate de înscăunarea unui împărat al lumii

(antihristul) în Templul lui Solomon din Ierusalim. S-au cumpărat prin interpuşi aproape toate proprietăţile din zonă. Sunt pregătite deja materialele pentru a fi înălţat. Singura problemă este moscheea lui Omar, care ocupă locul originar al templului (masonii şi-l doresc pentru că pe vremea lui Solomon, Israelul a cunoscut cea mai mare bogăţie şi pe care o doresc din nou).

Există multe organizaţii, asociaţii şi loji masonice în toată lumea: **marile loji naţionale, Illuminati, Vaticanul, Ordinul Cavalerilor Templieri, Cavalerii de Malta, Asociaţia Cavalerilor Cruciaţi, Rotary Internaţional, ASPEN, Fundaţia Söros, dar mai puternice sunt Marele Orient al Franţei (cu filiale în alte ţări), Consiliul Afacerilor Externe (care înglobează şi Clubul de la Roma), Comisia Trilaterală (G3), Grupul BILDERBERG (guvernul nevăzut al lumii).** Deasupra tuturor acestora rămâne **Ordinul Internaţional B'NAI B'RITH, numit şi Fiii Alianţei sau Fiii Legământului**, înfiinţat la New York în 13 octombrie 1843 de către 12 evrei sionişti. Astăzi există un Consiliu al celor 13, format din evrei, supranumit şi Înţelepţii Sionului.

În simbolistica masonică, cifra 13 are un loc aparte şi observăm că multe întruniri şi acţiuni importante ale lor au avut loc chiar în zilele de 13.

MARILE CAPCANE ÎNTINSE OMULUI CONTEMPORAN

Având în vedere faptul că masoneria a fost dintotdeauna o organizaţie anticreştină condusă de anumiţi lideri evrei (urmaşi ai celor care au cerut în Ierusalim răstignirea Mântuitorului nostru Iisus Hristos), n-ar fi o naivitate imensă să credem că francmasoneria (adică masoneria extinsă, înglobând şi pe cei care nu sunt evrei) ar fi ceea ce se pretinde a fi: o organizaţie filantropică (cu Fundaţii caritabile) şi o simplă „asociaţie voluntară de prieteni" (aşadar inofensivă) care urmăreşte „progresul omenirii" şi „salvarea omenirii"?

Ştim noi oare că sub paravanul unor ajutoare băneşti substanţiale şi burse de studii se ascund interese şi intenţii dintre cele mai obscure cu putinţă mergând până la satisfacerea unor cereri imorale sau intrarea într-o lojă masonică? Ştim noi oare că, aşa cum au recunoscut chiar unii maeştri ce fac propagandă francmasoneriei, aceasta a complotat mereu împotriva Bisericii lui Hristos? Ştim noi că până şi cele mai multe secte din lume, inclusiv Biserica Satanistă sunt opera lor?

E timpul să înţelegem că omul contemporan, inclusiv sau mai ales cel creştin, este ademenit prin tot mai multe mijloace perfide să îmbrăţişeze alte valori şi bineînţeles în totală contradicţie cu valorile creştine şi viaţa creştină. Acestea pot fi numite CAPCANE, pentru că ele îl aruncă pe om în rătăcire şi departe de Dumnezeu.

Aceste capcane nu sunt chiar atât de uşor de identificat şi de combătut pentru că sunt curse pe deplin diavoleşti. Vom încerca să le enumerăm aici pe cele mai importante dintre ele: **ocultismul (iniţierea în francmasonerie), comunismul, globalismul (globalizarea treptată şi forţată), politicianismul, ecumenismul, sectarismul, materialismul, evoluţionismul, consumerismul, formalismul în credinţă, practica avorturilor, planificarea familială (folosirea metodelor contraceptive şi abortive), pornografia, prostituţia, homosexualitatea, drogurile, euthanasia, sinuciderea asistată, jocurile virtuale şi agresive pe calculator, cursurile de sexologie (începând din grădiniţă!), magia (ezoterismul, vrăjitoria), spiritismul, astrologia (credinţa în zodiacuri), chiromanţia (ghicitul în palmă, în cafea, în cărţi, interpretarea viselor, deschiderea psaltirii etc.), yoga, terapiile alternative cu bioenergie**.

Despre fiecare dintre acestea se pot scrie desigur multe lucruri argumentând de ce sau cum dăunează omului contemporan. Şi fără excepţie credem că sunt combătute de Biserica Ortodoxă prin glasul monahilor şi preoţilor care păstrează neschimbată şi astăzi dreapta credinţă şi morala creştină în acord cu învăţătura Sfinţilor Părinţi.

De asemenea se pot spune multe şi despre noile directive care vin din partea marilor organisme internaţionale (O.N.U., UNESCO etc.) precum: **acceptarea homosexualităţii şi altor perversiuni sexuale** (ca relaţii fireşti, normale şi care ar trebui să fie mai ales impuse prin lege)**, legalizarea incestului, legalizarea prostituţiei, legalizarea drogurilor uşoare, introducerea disciplinei numită educaţie sexuală ca materie obligatorie de studiat în gimnaziu şi chiar în anii de grădiniţă** (care incită practic la relaţii sexuale timpurii, distrag atenţia de la studiu, cauzează decepţii şi chiar depresii, precum şi infecţii transmisibile pe care copiii nu le anunţă şi nu le tratează, oboseală etc.), **eliminarea simbolurilor religioase din instituţiile publice, eliminarea orelor de religie, accesul femeilor în Sfântul Munte Athos ş.a.m.d.**

De unde putem trage concluzia logică şi evidentă că se fac eforturi intense pentru introducerea unei noi „moralităţi", unui nou mod de viaţă pentru descreştinarea lumii.

DE LA EXPERIMENTUL REEDUCĂRII LA ROBOTIZAREA OMULUI CONTEMPORAN

Actuala globalizare pe care o trăieşte omenirea a început de fapt odată cu promovarea comunismului, care a reprezentat istoric o etapă necesară în cadrul unui vast program de distrugere în masă la nivel mondial, care să impună crearea unui stat global atotputernic.

Niciun imperiu şi nicio dictatură nu au reuşit vreodată ceea ce comunismul şi globalizarea capitalistă (corporatistă) şi-au propus ca obiectiv primordial: **controlul şi puterea absolută asupra întregii omeniri**. Imperialismul transpare chiar şi din acel slogan prezent mereu în presa comunistă ,,Proletari din toate țările, uniți-vă!''

După cum ne-au avertizat tot mai numeroşi oameni de cultură şi specialişti în domeniile lor, ne îndreptăm către o aşa-zisă republică universală, în fapt către o dictatură teribilă a unui imperiu global. Şi cum întotdeauna un regim totalitar a debutat cu o supraveghere minuțioasă şi înlăturarea oricăror opozanți (deci şi a democrației), astăzi se depun mari eforturi în direcția implementării sistemelor de supraveghere şi control bazate pe biometrie (cipurile RFID şi biocipurile, adică cele care se vor implanta în corpul uman!).

Noi trebuie să ne aducem aminte că s-a lucrat intens la îndobitocirea omenirii în ultimele secole, mai ales odată cu răspândirea teoriilor lui Karl Marx, Charles Darwin, Friedrich Nietzsche şi Sigmund Freud, care au contestat în lucrările lor implicit sau explicit morala creştină şi creştinismul în general, împingând omul către comunism, ateism, respectiv evoluționism, materialism şi revoluția sexuală.

Comunismul a avut ca țintă principală războiul împotriva creştinismului şi sărăcirea țărilor ortodoxe. El a făcut deja în lume peste 200 de milioane de victime iar alte miliarde de oameni au avut de suferit întemnițări, torturi, privațiuni şi alte şicane diverse.

Noi ştim acum că în comunism se urmărea obediența deplină, îndobitocirea şi sclavia omului. Nu erai lăsat să gândeşti şi să te exprimi liber, ba mai mult trebuia să îi demaşti pe ,,duşmanii poporului'' sau ,,duşmanii de clasă''. Exista şi acel slogan ,,Noi muncim, nu gândim!'' Adică, nu trebuia să gândeşti tu însuți, nu trebuia să pui întrebări incomode, nu aveai voie să critici câtuşi de puțin realitatea, sistemul comunist şi oamenii partidului.

Este demn de reținut faptul că în România a avut loc un experiment halucinant şi demonic, care s-a petrecut în închisoarea **Piteşti** şi extins apoi la Gherla şi Aiud în perioada anilor 1949-1952. Acest experiment poate suporta comparație doar cu dezlănțuirea satanică din Revoluția Franceză din 1789. Ceea ce s-a petrecut la noi sfidează orice imaginație şi această ură cumplită este desigur de neînțeles pentru rațiunea umană.

Deținuții politici din aceste închisori au fost cobaii unui experiment malefic, care consta în transformarea omului creştin în opusul său şi înlocuirea moralei creştine cu ideologia comunistă. Mai mult, s-a urmărit distrugerea fizică şi psihică totală a celor care refuzau colaborarea şi compromisul, fiind omorâți prin torturi groaznice şi executați. Puțini au reuşit să se sinucidă spre a scăpa de dureri şi suferințe. Practic, ei au fost supuşi unei spălări a creierului şi reeducați prin torturi fizice şi psihice cu caracter PERMANENT pentru a deveni buni comunişti şi torționari la rândul lor pentru alți camarazi.

Cât de crudă şi demonică a fost această reeducare la noi (în China cel puțin, tortura se rezuma la presiunile psihologice), reiese şi din faptul că Eugen Țurcanu a inventat el însuşi noi metode de tortură pe care le-a şi consemnat în peste 2000 de pagini, în care făcea considerații şi analize asupra puterii de rezistență la tortură şi mijloacelor de a zdrobi această rezistență. Reiese şi din caracterul acestora (care țineau chiar de patologia mintală), din liturghiile negre (adică liturghii creştine, dar

făcute anapoda sau invers), din blasfemiile teribile din perioada posturilor, din obligarea deținuților de a-şi mânca propriile fecale şi a-şi bea urina, din însetarea lor programată după administrarea prealabilă în mod forțat a unor băuturi foarte sărate etc. etc.).

În volumul „Mărturisiri din mlaştina disperării'', fostul deținut Dumitru Bordeianu precizează foarte bine şi fazele acestei reeducări la care erau supuşi:
„1 - Demascarea externă (denunțarea tuturor legăturilor pe care le păstra în afara închisorii, ca şi complicitățile); 2 - Demascarea internă (denunțarea celor care l-au ajutat să reziste în interiorul închisorii, atât din rândul deținuților, cât şi din administrația închisorii); 3 – Demascarea morală publică (călcarea în picioare a tot ce avea mai sfânt, în primul rând familia, pe Dumnezeu – dacă era credincios, soția sau iubita, prietenii, pe el însuşi); 4 – Reeducarea celui mai bun prieten al său dintre deținuți (schingiuirea lui cu mâinile sale).'' Dacă deținutul nu dădea dovezi convingătoare, relua de la capăt reeducarea cu cele patru faze ale sale, care însemnau alte săptămâni de tortură cumplită.

Mai trebuie precizat şi faptul că această reeducare, care se dorea a fi extinsă la toate închisorile din România, a fost concepută în mod expres împotriva tinerilor naționalişti creştini, îndeosebi celor aparținând Frățiilor de Cruce, organizații care constituiau pepiniera Mişcării Legionare. Nu este nici întâmplător faptul că a fost impusă la noi prin agenți ai ocultei mondiale comuniste precum Ana Pauker, Teohari Georgescu, generalul Nicolski (multă vreme Şeful Securității) şi chiar ofițeri sovietici care asigurau instruirea şi supravegherea operațiunii.

Interesant este şi faptul că, până şi închisoarea aleasă, cea de la Piteşti, fusese construită pe timpul lui Armand Călinescu pe una din proprietățile acestuia, special pentru tineretul legionar pe care îl ura de moarte. Aceasta era ideală pentru experimentul reeducării datorită izolării, pentru a nu fi auzite gemetele şi strigătele de durere ale celor torturați aici zi şi noapte.

Apoi, în echipa de torționari a lui Țurcanu intraseră şi doi evrei arestați înainte pentru activitate SIONISTĂ (deci agenți ai ocultei mondiale) Fuchs şi Steier/Steiner, care spre deosebire de alții care au fost executați mai târziu după procesul din 1954 (în care culmea, erau învinuiți tot legionarii, cei din străinătate!), au fost absolviți de orice vină. Care a fost aşadar misiunea lor? (evident supravegherea îndeplinirii planului!)

Oprirea experimentului reeducării a avut loc şi la noi şi în China în acelaşi an (1952), puțin înainte de moartea lui Stalin, când începuse şi epurarea evreilor din structurile de partid datorită asasinării unor lideri de către medici evrei. De aceea şi grupul evreilor conduşi de Ana Pauker şi Teohari Georgescu au căzut în dizgrația secretarului general al PCR, Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Care a fost motivația sau sensul acestui terifiant experiment de distrugere? Masoneria roşie (comunistă) avea de răzbunat toți anii pe care comuniştii români i-au petrecut în ilegalitate. PCR fusese înființat la Moscova şi interzis în România din 1924 pentru că acționa ca structură aflată direct în slujba unei puteri străine şi care pe deasupra milita pentru dezmembrarea statului român, acuzat de imperialism.

Ori legionarii, încă de la înființarea Legiunii Arhanghelului Mihail, s-au declarat împotriva bolşevismului şi francmasoneriei. Mai târziu, când legionarii deveniseră iminenți câştigători ai alegerilor datorită popularității şi naționalismului lor, Căpitanul lor Corneliu Zelea Codreanu, ca deputat ceruse în 1937 în Parlament scoaterea în afara legii a francmasoneriei! În acelaşi an, în care Mitropolitul Nicolae Bălan întocmise un raport asupra ocultei şi Sinodul Bisericii Ortodoxe Române îl aprobase (aflat în vigoare şi astăzi).

Nu întâmplător, aşa-zisa rebeliune din ianuarie 1941 (în fapt lovitura de stat a lui Antonescu față de legionari) a avut loc la numai două săptămâni după confiscarea arhivelor francmasoneriei din România de către legionari! Acest lucru demonstrează colaborarea lui Antonescu cu oculta (cândva fusese ataşat militar la Londra!) şi dorința de a conduce el însuşi Legiunea nefiind legionar. Astfel se explică toată această prigoană sălbatică împotriva legionarilor, care au fost arestați în masă şi torturați, trimişi pe front în linia întâi şi mai ales în misiuni sinucigaşe (cum erau capturararea unor ofițeri ruşi etc.).

După cum vom observa, oculta mondială s-a implicat activ şi direct şi în lovitura de stat din 22-28 decembrie 1989 din România. Mărturie stă nedescoperirea aşa-zişilor terorişti, care au ucis circa 1000 de români şi au rănit alte mii în toată ţara. Mărturie este şi răzbunarea generalului Nicolae Militaru (agent sovietic dovedit încă din vremea lui Ceauşescu) împotriva celor care i-au dovedit în trecut trădarea şi din cauza cărora a fost retrogradat şi marginalizat. E suficient poate doar să amintim cazul profanării cadavrelor militarilor din USLA (brigada de luptă antitero!), ucişi la comandă în faţa chiar a Ministerului Apărării Naţionale de către alţi militari, la ordinul generalului Militaru. Pe ei s-a scris „terorişti'', peste care s-au urinat unii iar colonelului Gheorghe Trosca, care fusese decapitat, i s-a aşezat chiar o ţigară în gură!...

Un fost deţinut afirma: „**Re-educarea a fost pregătită de ocultă (moscovită, românească şi internaţională) pentru tineretul legionar.** Horia Sima spunea că distrugerea pepinierei – Frăţiile de Cruce – de unde venea elita legionară, a fost unul din obiectivele asasinilor de la Piteşti. (...) S-a urmărit nu numai distrugerea Mişcării Legionare ca formaţiune politică, ci **s-au folosit de o metodă pe care, probabil, o vor reedita**. (...) Fenomenul Piteşti-Gherla nu este numai unul ieşit din comun ci, din punctul meu de vedere, este un fenomen mistic, pentru că acolo lupta s-a dat între cei ce-L slujeau pe Dumnezeu şi cei posedaţi de duhurile satanei. (...) **Comunismul nu este decât prezenţa satanei pe pământ. Comuniştii au făcut din ideologia lor o religie, care în opoziţie cu cea creştină, este religia urii, a minciunii şi a crimei, ridicate la rangul de** <<**virtuţi**>>**; şi nu se răspândeşte decât prin minciună, neîncredere, teroare şi frică.** (...) În comunism, vrei nu vrei, trebuie să spui şi să faci numai ceea ce ţi se ordonă. Nu trebuie să gândeşti, nu trebuie să judeci, voinţa şi libertatea nu mai există. Iar, dacă nu, pentru consolidarea puterii suntînchisori, gulaguri, lagăre, canale, deportări, domicilii obligatorii şi degradarea, siluirea conştiinţei, pierderea demnităţii umane, **robotizarea şi dirijarea tuturor acţiunilor**. Aşa s-a făcut comunismul dumnezeu.'' (Dumitru Bordeianu, vol. Mărturisiri din mlaştina disperării, Ed. Scara, Bucureşti, 2001, pp.5-14).

Observăm desigur că reeducarea de astăzi nu mai îmbracă formele violente din trecut dar că ea există! Este omniprezentă prin controlul şi dirijarea programelor publice de învăţământ, prin manipularea mediatică (propaganda concepţiilor şi teoriilor consumiste, materialiste, evoluţioniste, libertinajului, drogurilor, exacerbarea toleranţei şi drepturilor omului, propaganda în favoarea avortului etc.; prezentate drept cuceriri ale civilizaţiei moderne şi progresiste!).

Omenirea a regresat practic spiritual începând cu mult lăudata epocă a Renaşterii, când a început să fie proslăvit în locul lui Dumnezeu omul. Încât s-a ajuns astăzi la un proces perfid de **robotizare în masă**, adică de dezumanizare, prin care omul devine programabil şi dirijabil de către alt om, prin care i se anulează omului personalitatea, voinţa, libertatea şi sentimentele. Ca şi reeducarea, robotizarea este în mod evident parte a unui vast proiect diabolic îndreptat împotriva omului de către urâtorul de veacuri şi milenii a acestuia.

FRAȚI ORTODOCȘI, DESFRÂUL VA ATRAGE CEL MAI MULT SFÂRȘITUL LUMII

Este un adevăr dureros faptul că asistăm astăzi la prăbuşirea valorilor tradiționale spirituale şi culturale autentice. Iar locul acestora este preluat de non-valorile unei pseudo-culturi în cadrul căreia creştinismul este repudiat fiind considerat în mod greşit învechit şi depăşit.

Dar, analizând această decădere a omenirii (în fond dramatică), nu ne este prea greu să anticipăm deznodământul: sfârşitul lumii şi Judecata lui Dumnezeu. Aşa gândim noi, văzând schimbările care se petrec în întreaga lume şi provocările şi amenințările tot mai explicite la adresa noastră, a creştinilor. Ortodoxia este lovită din toate părțile. Vedem cum se încearcă consecvent smulgerea rădăcinilor creştine ale societății şi alungarea din spațiul public a lui Dumnezeu.

Noi ar trebui să ne reamintim că Sodoma şi Gomora au fost distruse complet prin pedeapsa divină tocmai datorită desfrâului celor care trăiau acolo. Ar trebui să vedem ca şi cei dinaintea noastră mâna lui Dumnezeu în cazul cutremurelor, inundațiilor şi altor calamități, pe care alții le numesc „naturale''...

Amintiți-vă de cazurile mai recente, când valuri seismice au spulberat mari părți din litoralul Thailandei, când uraganul Katrina a lovit mai ales oraşul New Orleans din SUA. Ei bine, poate nu ştim că tocmai în aceste locuri exista un desfrâu generalizat, constând în multă pornografie, prostituție, libertinaj şi jocuri de noroc...

Nimeni să nu desconsidere această patimă a desfrânării. Revoluția sexuală a libertinajului care a debutat cu psihanaliza lui Freud a diminuat considerabil conştiința păcatului în această privință. Nimeni să nu se laude nici măcar în sinea lui că a biruit această patimă grea, pentru că ea poate renaşte oricând cu putere.

Este bine să descifrăm cauzele, efectele şi remediile acestei teribile maladii sufleteşti şi trupeşti răspândită astăzi peste tot în lume, în condițiile în care ipocrizia, minciuna, ignoranța, uitarea şi nepăsarea noastră a tuturor au atins cote de nesuportat.

Când vorbim despre desfrânare, ne referim la mai multe aspecte: lăcomia la mâncare şi băutură, onania (masturbarea şi paza de a nu avea copii), frauda conjugală sau dintre parteneri față de Dumnezeu (prin folosirea prezervativului, legarea trompelor uterine la femei), malahia între parteneri (atingerile sexuale), curvia (relațiile trupeşti dintre cei necununați religios), preacurvia (adulterul sau relațiile trupeşti extraconjugale), neînfrânarea în posturi, sărbători şi în zilele de post din cursul săptămânii, avorturile chirurgicale dar şi cele hormonale (prin folosirea pilulei contraceptive, steriletului şi altor metode), homosexualitatea, sexul în grup, sexul prin schimbarea partenerului şi alte perversiuni sexuale, prostituția şi masajul erotic, consumul de pornografie, vorbirea şi comportamentul obscen, gândirea pătimaşă față de trupul unei persoane ş.a.

Dacă vom cerceta cauzele desfrânării, vom constata că ele depind în mare măsură de valorile dobândite prin educația din familie şi societate (şcoală, anturaj, mass-media). Mai importante credem că sunt: neînfrânarea noastră (provenind din curiozitate sau neputințe trupeşti şi voință aproape inexistentă în acest caz), promovarea în societate prin diverse programe de sănătate şi învățământ şi prin mass-media a desfrâului sub toate sau aproape toate aspectele prezentate mai sus (la care se mai adaugă promovarea feminismului, a relațiilor libertine, a educației sexuale încă de la grădiniță!, a cabinetelor de planificare familială etc.).

O altă cauză ar putea fi şi nivelul de trai precar sau sărăcia, când unele femei aleg sau sunt împinse să ia calea prostituției...

Cât priveşte efectele desfrânării, vom constata că ele afectează atât sănătatea, cât şi personalitatea celor în cauză. Printre bolile frecvente care îi afectează se enumeră cele cu transmisie

sexuală (bolile venerice, SIDA) dar în ultima vreme şi cazurile de cancer (în special de col uterin la femei şi de prostată la bărbaţi). În plan social, desfrânarea ne îndepărtează de toate valorile morale, ba chiar încurajează infracţionalitatea (violuri, incesturi, crime etc.) Iar în plan duhovnicesc, ne îndepărtează de harul lui Dumnezeu şi de comuniunea cu El. Prin retragerea sau diminuarea harului primit de noi la Sf. Botez, avem parte de multe necazuri şi suferinţe, fiind lăsaţi o vreme la mâna vrăjmaşului nostru şi al lui Dumnezeu. Nu întâmplător există porunca a VII-a din Decalog care ne spune SĂ NU DESFRÂNĂM.

Să încercăm să descoperim şi remediile iar acestea vin mai ales prin trezirea conştiinţei noastre la realitate şi prin cunoaşterea pericolelor la care ne expunem, dacă nu dorim să experimentăm suferinţa într-un grad până la care nu vom mai suporta. Doar puţini, cu ajutorul lui Dumnezeu fireşte pot să se mai întoarcă din drumul acesta al pierzării...

De mult folos ne este participarea la slujbe şi la Sf. Taine (spovedania, Sf. Împărtăşanie, Maslul şi celelalte). Apoi, lectura unor reviste şi cărţi ortodoxe în care apare învăţătura Sfinţilor Părinţi. De asemenea, conştientizarea faptului că suntem fiecare în mijlocul unui război nevăzut, că se duce un adevărat război împotriva familiei şi valorilor creştine şi naţionale.

Noul păgânism are drept idol SEXUL (SEXUALITATEA). Acest cult al sexului neîngrădit şi al amorului liber introduce un nou tip de cultură, o cultură a morţii dar în acelaşi timp constituie un important MIJLOC DE CONTROL DEMOGRAFIC AL POPULAŢIEI! Fără îndoială, cercurile ocultei mondiale urmăresc declinul sever al natalităţii.

Şi de ce se încurajează desfrânarea mai ales în ţările preponderent ortodoxe? Oare nu pentru a le ruina cu totul?

De ce tot mai mulţi medici ginecologi recurg sau recomandă uşor operaţia de cezariană? Nu ştiu tocmai aceştia că în acest caz, organismul femeii se reface mai greu, că pot rămâne cu urmări, că o descurajează de a mai avea alţi copii, că le împiedică să aibă o vreme alt copil? Ba, mai mult, le învaţă să se „protejeze'' prin legarea trompelor, sterilet şi alte metode contraceptive. Evident, nu au niciun interes real pentru sănătatea şi viaţa lor. Pentru că adevărul este că se pot declanşa în acest fel diverse forme de cancer şi alte complicaţii...

Cine va reflecta îndelung asupra acestor probleme, va admite că sexul este CEL MAI PUTERNIC DROG. De aceea nu e deloc uşor să lupţi cu el. Împotriva acestuia Preacuviosul Casian Romanul spunea: „... războiul cu patima poftei trupeşti este de neocolit pentru suflet până când sufletul nu va cunoaşte că acest război este mai presus de puterile sale, că nu este cu putinţă a primi izbândă asupra lui prin nevoinţa şi sforţarea proprie, fără ajutor şi acoperământ de la Domnul.''

Este recomandată de către un părinte chiar vorbirea mai rară şi mai puţină cu femeile în acest caz sau şederea pentru o vreme departe de ele (la un schit sau o mănăstire, precum la Frăsinei sau în Muntele Athos din Grecia, unde nu au acces femeile). Căci ne spune Sf. Efrem Sirul: „Nu numai prin depărtarea de bucate, ci şi prin oprirea ochilor, ca să nu vadă deşertăciuni, se surpă dracul curviei...''

Să nu pierdem din vedere că orice patimă ne înrobeşte păcatului şi prin el ne pierdem libertatea dăruită de Dumnezeu. Iar „stăpân adevărat este cel ce se stăpâneşte pe sine şi nu se lasă robit de pofte josnice...'', ne spune înainte de a fi martirizat Sf. Ierarh Filip din Rusia din ordinul ţarului Ivan cel Groaznic.

Chiar Sf. Apostol Pavel ne îndeamnă stăruitor să fugim de desfrânare, pentru că trupul „este templu al Duhului Sfânt'' şi „nu e pentru desfrânare, ci pentru Domnul...'' În aceeaşi Epistolă către Corinteni zice: „Nu vă amăgiţi: Nici desfrânaţii, nici închinătorii la idoli, nici adulterii, nici batjocoritorii, nici răpitorii nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu.''

Cum este posibil ca în zilele noastre toate devianţele sexuale să devină peste noapte normalitate şi chiar recomandate nouă? Cum e posibil ca unele posturi de televiziune să facă propagandă făţişă desfrâului, incitând la excursii în zone exotice pe mari vapoare de croazieră şi pe care arată că se practică nudismul, sexul în grup, sexul prin schimbarea partenerului etc.? În vreme ce vechiul creştinism este numit fanatism...

Putem noi oare să ducem o viață lipsită de înfrânare şi moralitate? Dumneavoastră ați cumpăra bunăoară un automobil defect, care nu are frâne sau ați circula cu acesta ştiind că acestea îi lipsesc?

Desigur cea mai bună soluție este înfrânarea din proprie voință şi arătarea că Îl cinstim mai mult pe Dumnezeu, potrivit primelor două porunci din Decalog prin care avem o atitudine dreptslăvitoare.

CUM RĂSPUNDEM NOI OFENSIVEI ACTUALE ÎMPOTRIVA ORTODOXIEI?

În condițiile actuale, când vrăjmaşii lui Dumnezeu lovesc tot mai mult în valorile şi cetatea Ortodoxiei, datoria noastră este să ne păstrăm credința, să ne întărim mai mult în ea, să fim uniți şi netulburați chiar în fața unei prigoane generale. Oare nu spune Apocalipsa că va veni şi o astfel de vreme la sfârşitul lumii?

Pe lângă răbdarea de care avem mare nevoie, se cere să luăm atitudine şi să nu stăm nepăsători cu brațele încrucişate, desigur sub îndrumarea înțeleaptă a duhovnicului. Mântuirea nu este astăzi doar individuală. Nici monahii nu se roagă doar pentru ei, ci pentru întreaga lume şi pentru neamul nostru românesc.

Se cere să fim creştini adevărați, nu dintre cei care Îl iubesc pe Dumnezeu doar cu buzele. Noi trebuie să conştientizăm că tocmai lipsa de reacție, apatia, tăcerea nu fac decât să grăbească cursul evenimentelor şi să-i încurajeze mai mult pe duşmanii de moarte ai ortodoxiei care lucrează pe ascuns la introducerea dictaturii mondiale a antihristului.

Observați cum apar tot mai multe legi cu un vădit caracter anticreştin, mai ales vizând drepturile omului (de fapt ale homosexualilor, etc.) Preoții sunt lipsiți de venituri sau impozitați peste măsură. Nu mai au voie să slujească în armată pentru că... aşa vrea NATO.

Observați apoi toată această ofensivă din ultimele decenii a ecumenismului, sectarismului, materialismului de consum şi formalismului. Sunt reînviate concepții precum arianismul, care pretinde că Mântuitorul a fost doar un om excepțional şi profet. Vedeți cum s-au înmulțit în mass-media parodiile, blasfemiile şi hulele împotriva lui Dumnezeu. Apar noi evanghelii, coduri, Evanghelia satanei etc., la care aproape toți rămân impasibili.

Se manelizează permanent cultura şi modul de viață. Se fac intense campanii de propagandă în favoarea desfrâului generalizat, violenței, magiei, ezoterismului sau ocultismului (prin anunțuri care invită la conferințe urmate de cursuri săptămânale pe teme de antropologie, filozofie, ezoterism şi autodezvoltare personală; www.ageac.org, www.vopus.org etc.; cu un motto: ,,Înțelepciunea supremă care există este cunoaşterea de sine însuşi...'' Galileo Galilei).

Aşadar, cum răspundem noi acestei ofensive anticreştine împotriva credinței noastre strămoşeşti şi modului nostru de viață creştin şi al copiilor noştri?

Considerăm că e timpul să ne trezim pentru că am dormit destul. E timpul să fim cu adevărat creştini până nu e prea târziu. Adică, să-L mărturisim cu curaj pe Hristos în toată vremea, să păzim cu sfințenie poruncile, să ne rugăm şi să postim mai mult, să fim mult mai uniți, să facem mai multă milostenie... Să ne asumăm pe deplin condiția de creştini, urcând şi noi Golgota indiferent de greutăți, necazuri sau umilințe. Crucea noastră o va purta de fapt Dumnezeu în locul nostru, ne va da puterea să rezistăm.

E timpul mărturisirii. Noi ştim de fapt că, fără fapte credința noastră nu valorează nimic, pentru că aşa cum ne învață Sf. Apostol Pavel, dragostea e mai mare decât credința şi nădejdea. De altfel, în iubirea lui Dumnezeu şi iubirea aproapelui (mai ales a celor aflați în nevoi) rezidă tocmai ESENȚA ORTODOXIEI.

Frați ortodocşi, să luăm aşadar aminte la tot ce se întâmplă în jurul nostru şi în lume, dar mai ales să urmăm pe cât putem pilda sfinților şi înaintaşilor noştri care şi-au apărat credința şi neamul. Nu-i uitați nici pe sfinții noi mucenici ai închisorilor comuniste, care nu au pactizat cu diavolul. Şi prin aceştia s-a arătat puterea nemărginită a lui Dumnezeu, care i-a întărit şi menținut în viață spre mirarea călăilor lor. Ei şi-au asumat păcatele şi suferința, dar puterea de a suporta chinurile, înfometarea, frigul, torturile fizice şi psihice îndelungate şi greu de imaginat nouă, le-a dat-o bunul Dumnezeu. Comunismul a umplut cerul de sfinți, ne mărturisea cineva.

Ar trebui să înțelegem că, dacă nu ar fi existat aceşti mărturisitori care nu s-au lepădat de Hristos, cu siguranță am fi avut parte şi noi de vreo 70 de ani de comunism precum a existat în Rusia.

Vorbind despre admirabilul curaj şi demnitate al acestora, Danion Vasile sublinia într-un articol: „E greu de imaginat ce-am fi făcut noi, în locul unor astfel de mărturisitori. Noi care ne temem să înfruntăm necazurile din viața de zi cu zi. Să ne hrănim, iubiților, din jertfele lor! (...) Aşa cum au fost prigoniți Sfinții închisorilor în vremea lor, aşa sunt prigoniți şi în vremurile noastre. (...) Sfinții închisorilor ne-au învățat să fim demni, să fim curajoşi şi când duşmanul lui Hristos vorbeşte, să vorbim şi noi. Să nu ne fie frică. Pentru că secretul prigonitorilor este tocmai trezirea fricii în sufletele celor prigoniți.'' Sunt oferiți ca exemplu mai ales Valeriu Gafencu, Costache Oprişan, părintele Marcu de la Sihăstria.

Observăm de asemenea şi faptul că fie în comunism, fie în globalizarea capitalistă corporatistă de astăzi cenzura şi restricționarea drepturilor sunt elemente importante în subjugarea maselor. Cenzura e prezentă în special în presa de mare tiraj şi televiziunile centrale.

Mitropolitul Bartolomeu Anania ne sfătuia că „noi nu împotriva apocalipsei trebuie să luptăm (căci ea va veni oricum), ci pentru capacitatea noastră, a fiecăruia, de a o traversa fără vătămări sufleteşti... Or, pentru aceasta există o singură armă: răbdarea...'' (din revista Familia Ortodoxă, nr.2 (25) / 2011, p.13)

Într-un alt articol consemnat în aceeaşi revistă de Ioana Pârvu (p.40) scrie: „Purtăm fiecare dintre noi, adulții de azi, o responsabilitate pentru starea lucrurilor... Suntem puşi în fața unui fenomen de distrugere în masă, care aproape că anihilează o generație întreagă. Legislația este slabă. Lupta este grea. Dar să ne gândim că lupta noilor mucenici din temnițele comuniste a fost incomparabil mai grea, iar jertfa a mers până la ultima picătură de sânge. Ei au murit pentru a ne lăsa o mărturie de credință. Unde este mărturia noastră acum? Căci, dacă nu o vom da, generațiile care vin după noi s-ar putea să nu mai aibă nici voința, nici forța de a opune o minimă rezistență răului...''

Într-un interviu, Florin T. Roman, autorul volumului „Idolii vremurilor noastre'' sublinia de asemenea: „Părintele Iustin Pârvu spunea că vina pentru dezastrul duhovnicesc în care se află poporul român o poartă în primul rând preoțimea şi intelectualitatea (care nu-şi fac datoria – n.a.)... Aşa că nu ne-au mai rămas decât rugăciunea, postul, faptele bune, evitarea mediilor imorale, spovedania şi împărtăşania. E nevoie, de asemenea, de implicare socială activă şi de răbdare, foarte multă răbdare. Căci numai <<cel ce va răbda până în sfârşit, acela se va mântui>> (Matei 24:13)... Noi niciodată nu-L mărturisim suficient pe Hristos. Întotdeauna este loc de mai bine. Fiecare dintre noi trebuie să aibă curajul de a lupta... Atunci dumnezeiescul har coboară neîntârziat asupra noastră şi ne ajută să biruim toate obstacolele...'' (revista de mai sus, pp.50-52)

Iată şi un alt îndemn poate mai convingător: „Realizăm noi oare creştinii din România unde a ajuns țara şi neamul nostru, poate şi pentru nepăsarea şi puțina noastră credință, pentru lipsa acelora care să-L mărturisească cu curaj pe Hristos peste tot în societate?!... Ce ar mai trebui ca să se întâmple ca să ne trezim? Adevărat, nimic nu este cu desăvârşire pierdut, căci Mare este Dumnezeu, dar parcă noi aşteptăm ca altcineva să ia inițiativa, altcineva să acționeze în locul nostru, luptând pentru dreptul nostru de a trăi creştineşte...'' (Gheorghe Fecioru, revista de mai sus, p.5)

UN ATAC FĂRĂ PRECEDENT ÎN MASSMEDIA ÎMPOTRIVA BISERICII ORTODOXE DIN ROMÂNIA!

Miercuri, 30 martie 2011, am avut curiozitatea să urmăresc pe canalul TVR 1 (post public național) emisiunea CU OCHII ÎN PATRU, prezentată într-un nou format de moderatorul Cornel Mihalache, care încă din precedenta ediție a ținut să facă precizarea că emisiunea cu acest nume s-a reluat după o pauză de un an şi jumătate. De unde am dedus cred pe bună dreptate, că ea a fost trasă pe linie moartă de către conducerea televiziunii întrucât îşi permitea să spună realitatea, să spună lucrurilor pe nume şi devenise incomodă pentru tot mai multe persoane din România. Aceste reportaje, precum şi cele de la OCHIUL MAGIC, erau investigații mult prea curajoase.

Ei bine, de data aceasta moderatorul nu a mai dat dovadă de imparțialitate şi luciditate, atacând un subiect complex şi inexistent în fapt: imoralitatea averilor Bisericii Ortodoxe. Însăşi reclama emisiunii sugerase deconspirarea creării „averilor uriaşe” ale acesteia. Ceea ce nu s-a dovedit însă.

Urmărind emisiunea cu reportajele prezentate şi dezbaterile din platou cu câțiva autoerijați „reprezentanții societății civile”, am rămas de-a dreptul stupefiat de acest atac perfid şi fără precedent asupra ortodoxiei (amintind poate puțin de cazul Tanacu). S-a mizat pe faptul că ortodocşii sunt în post şi pe lipsa lor de reacție în consecință.

Celelalte culte, care şi ele beneficiază de sprijin din partea statului român conform Legii cultelor, au fost doar pomenite în treacăt, fără a face obiectul criticilor sau dezbaterilor. Ba chiar moderatorul s-a trădat singur la un moment dat ca partizan al catolicismului.

Încă de la bun început s-a spus că la noi, vezi Doamne, sunt prea multe mănăstiri şi biserici (ca şi când acest lucru ar fi rău!). Au fost prezentate publicului aşa-zisele afaceri ale Bisericii (cu tot felul de societăți din țară care lucrează pentru ea în mod direct)?! S-au intervievat persoane diverse de pe stradă care criticau pe slujitorii Bisericii, însă cum au fost alese astfel...

S-au dat ca exemple țări în care statul este separat de Biserică deşi nu există nicăieri o asemenea separație totală. Chiar şi acolo, statul se îngrijeşte de restaurarea şi întreținerea lor. S-a repetat în mod eronat că, cei de altă confesiune contribuie la sprijinirea Bisericii Ortodoxe. S-au invocat mereu „averile fabuloase” ale Bisericii, deşi patrimoniul acesta este inestimabil şi nu poate fi evaluat astfel. S-a uitat premeditat de cheltuielile care grefează mereu aceste bunuri mobile şi imobile (legate de administrare şi întreținere, reparații, restaurări etc.), precum şi faptul că aceste terenuri şi construcții nu sunt în proprietatea cuiva sau a unor preoți, ci a poporului român dreptcredincios, care a contribuit de-a lungul multor generații prin jertfa personală, prin donații mai mici şi mai mari.

S-a invocat culmea că ar exista o lipsă de modele în ortodoxia noastră, pentru că nu pot fi acei preoți, duhovnici care simpatizează Mişcarea Legionară, potrivit opiniei jurnalistei Mirela Corlățan de la ziarul Evenimentul zilei...

Mesajul exprimat unanim de cei care au criticat în această emisiune Biserica Ortodoxă a fost destul de clar: statul trebuie să se despartă cu totul de Biserică, în special de Biserica Ortodoxă majoritară (86,7% dintre români). Pentru acesta au pledat jurnalista pomenită mai sus, Emil Moise (Asociația Solidaritatea pentru Libertatea de Conştiință), Remus Cernea (Asociația Umanistă din România), Toma Pătraşcu (Asociația Secular Umanistă din România), Gabriel Mascaş (preşedintele aşa-zisului sindicat al preoților Solidaritatea), Vasile Guriță (fost preot ortodox, fireşte!), Andrei Chiper (inițiatorul unui forum antiortodox pe Internet) şi altele câteva.

Nu este greu însă să remarcăm faptul că protagoniştii enumerați se numără în mare parte tocmai printre cei care în ultimii ani au făcut eforturi să scoată din spațiul public (şcoli, spitale, săli de judecată etc.) simbolurile religioase (crucile şi icoanele). Este incalificabilă această intoleranță a ateilor din România, în condițiile în care şi aceste organizații nonguvernamentale primesc finanțare

de la bugetul statului pe motivul utilității publice!

Ne putem întreba despre ce fel de „libertate de conştiință” ar putea fi vorba, ştiind desigur că oricum conştiința omului este liberă reprezentând glasul lui Dumnezeu care ne vorbeşte şi ne mustră când greşim. Nu cumva se aseamănă mai degrabă aşa-zisei libertăți a femeii de a face cu trupul ei tot ce vrea, inclusiv de a avorta şi ucide pruncii nenăscuți?

Frați ortodocşi, a sosit vremea să renunțăm cu toții la indiferență şi tăcere. Altfel, ce răspuns vom da la Judecata de Apoi? Astăzi, mai mult ca oricând, avem această datorie de a mărturisi adevărul. Noi trebuie să luăm atitudine. Trebuie să ne apărăm la nevoie valorile creştine şi naționale, familia şi copiii. Nu putem admite niciun compromis în privința credinței noastre şi adevărului.

Este scandalos chiar şi faptul de a arunca în derizoriu ortodoxia sau Biblia. Sfânta Scriptură nu-i o culegere de „poveşti biblice”, aşa cum o numesc cei ce promovează reclama la Biblia pentru copii, în 12 volume ilustrate, care se vinde odată cu ziarul Gazeta Sporturilor.

Să respingem cu toții aşadar, în mod hotărât orice atac şi orice hulă împotriva lui Dumnezeu, Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Maicii Domnului şi sfinților noştri, învățăturii ortodoxe, Bisericii şi slujitorilor ei.

Să respingem ecumenismul (care astăzi tinde să se extindă inclusiv în rândul profesorilor de teologie, preoților, monahilor!), ereziile şi sectele, teoriile evoluționiste şi materialiste, avorturile, metodele contraceptive, prelevarea de organe de la cei aflați în moarte cerebrală sau comă, homosexualitatea, prostituția, yoga, astrologia, deschiderea psaltirii ş.a.m.d.

SĂ RENUNȚĂM LA COMODITATE ŞI FORMALISM

Trăim vremuri care preced acea domnie înfricoşătoare a lui Antihrist, de care ne vorbeşte Cartea Apocalipsei. De aceea ne trebuie multă luciditate şi vigilență. Să luăm aminte mai mult la ceea ce se întâmplă în jurul nostru şi să luptăm mai mult cu patimile noastre. Chiar dacă suntem simpli mireni, toți avem datoria de a mărturisi Adevărul, când este atacat. E datoria fiecărui ortodox să-şi apere cetatea când aceasta este asediată de vrăjmaşi.

Ieromonahul Teofan ne spune: „Este foarte important să ne rugăm tot timpul să facem voia lui Dumnezeu. (...) Trebuie văzut ce vrea Dumnezeu cu fiecare dintre noi la momentul respectiv. Aici este marea taină a vieții noastre! (...) Dumnezeu poate aşteaptă de la mine anumite fapte concrete, prin care să-mi arăt credința. (...) Nu este firesc să fim complexați şi lipsiți de curaj. Lupta împotriva introducerii actelor biometrice este şi o luptă pentru apărarea statului democratic. Cred că, dacă vom tăcea acum, vom fi călcați în picioare (adică vom fi zdrobiți şi nu vom mai putea reacționa nici în grup, nici individual – n.a.) şi, mai mult decât atât, vom răspunde în fața lui Dumnezeu fiindcă nu am mărturisit adevărul." Şi în acelaşi timp, ne îndeamnă să ne luăm un mic canon zilnic de rugăciune pentru țara noastră şi pentru frații noştri ortodocşi implicați deja în lupta deschisă pentru apărarea credinței noastre strămoşeşti.

Mărturisesc că a sosit timpul să renunțăm la viața comodă şi mai ales la formalism. Oare nu cumva conştiința, care este glasul lui Dumnezeu în noi, a amorțit sau a căzut într-un somn de moarte? Nu este o atitudine egoistă şi mai ales iresponsabilă? Oare adoptarea unor măsuri şi legi antidemocratice nu ne va afecta pe fiecare?

Formalismul nu este altceva decât resemnare şi moarte spirituală. Este racordarea la o credință moartă şi nelucrătoare. Este inerție şi apatie. Oare fariseii de altădată şi cei de astăzi nu au practicat şi ei formalismul? Desigur, fiecare a avut momente de slăbire a credinței. Chiar preoții şi monahii sunt uneori ademeniți de formalism în rugăciunile lor. Astfel, o rugăciune fără gândul la Dumnezeu devine o simplă formalitate şi ne amăgim singuri că ea va fi ascultată.

Credința călduță nu mai este credință. Este o credință moartă şi nefolositoare. Credința adevărată presupune un minimum de efort şi jertfă din partea noastră. Este simplu să ne numim ortodocşi şi să lăsăm fiecare ca ortodoxia să fie apărată mereu de alții. Oare ortodocşii cu numele mai pot fi considerați ortodocşi?

Ne amintim poate de Mihai Eminescu care a criticat adeseori „formele fără fond" dar mai ales de pilda vie a Mântuitorului, când i-a numit pe farisei „morminte văruite" dar pline de putreziciune. Aceştia sunt dealtfel cei care au cerut vehement răstignirea Lui.

Ne amintim poate şi de expresia mai rar întâlnită, aceea de „morți vii". Deşi pare un nonsens, ei definesc acei oameni care au murit sufleteşte, zăcând în patimi grele. Sunt oamenii nefericiți, cărora nu le pasă de nimeni şi de nimic, înrobiți iubirii de sine şi de valorile materiale.

În condițiile în care există atât de multe mijloace de spălare a creierului, de tot felul de droguri care anesteziază simțul critic şi obiectiv anihilând puterile sufleteşti ale omului, ne putem explica de ce „morții vii" sunt tot mai numeroşi. Ei sunt cei s-au lăsat pradă duhului lumesc, care lucrează prin tot soiul de concepții materialiste şi evoluționiste (în fond anticreştine). Dacă luăm numai materialismul, vedem că acesta este în esența lui cam acelaşi fie că vorbim de materialismul dialectic şi istoric propovăduit în comunism, fie că avem în vedere noua formă a materialismului societății de consum impus astăzi de capitalismul corporatist şi globalizant.

Cum altfel i-am putea numi şi pe sataniştii sau masoni (unii adoratori pe față ai lui satana!) sau pe toți cei care au îmbrățişat cultul morții? Ei sunt cei care corup tineretul, învățându-l să afişeze postere înfricoşătoare, simboluri reprezentând cranii, oase încrucişate, pentagrama sau crucea inversă pe inele etc. **Pentagrama sau steaua în cinci colțuri este simbol satanist, având două colțuri în sus.** În reprezentarea obişnuită de stea, preînchipuie omul cu brațele întinse

consacrat de filosofia umanistă şi idolatrizând astfel omul. Ce să mai spunem şi de cei care răspândesc în lume virusul sinuciderii sau chiar a sinuciderii de tip asistat (în clinici sau cabinete particulare, unde omul este „ajutat” sau consiliat pentru a se sinucide)?

LUAȚI AMINTE LA PILDA TUTUROR CELOR CARE L-AU MĂRTURISIT PE HRISTOS

Credem că noi am putea defini în modul cel mai concis Ortodoxia ca fiind „calea către Dumnezeu”. Tocmai de aceea este impropriu a se vorbi despre ea ca fiind o religie între alte religii. Ortodoxia este cu alte cuvinte în opinia noastră credința în Hristos, Care a venit să ne ofere şansa mântuirii şi împăcării cu Dumnezeu.

Credem de asemenea că recursul la istorie, chiar la istoria creştinismului, este mereu binevenit, util şi necesar. Este bine aşadar să ne amintim din când în când de jertfa celor care au luptat eroic pentru apărarea libertății neamului şi credinței lor.

Să ne amintim de războaiele purtate de Ştefan Cel Mare şi Sfânt (cu turcii, tătarii, ungurii şi polonezii), de domnitorul Constantin Brâncoveanu (decapitat la Instanbul împreună cu cei cinci fii ai săi şi sfetnicul Ianache), precum şi de mulți alți martiri care au mărturisit prin faptele şi însăşi viața lor credința în Hristos.

Să ne amintim mai mult de lupta grea şi îndelungată dusă de românii din Transilvania pentru păstrarea ființei lor naționale, a credinței şi tradițiilor lor strămoşeşti. Deşi aceştia constituiau populația majoritară, nu aveau multe drepturi (cum ar fi cel de a cumpăra pământ, de a avea şcoli, biserici şi preoți, de a obține titluri nobiliare şi a participa la conducerea țării ş.a.m.d.). În plus au fost supuşi unei deznaționalizări forțate în perioadele de intensă propagandă a calvinismului, catolicismului şi uniației, mergându-se până la dărâmarea bisericilor ortodoxe, întemnițarea şi torturarea celor care au cerut drepturi în propria lor țară, uneori chiar împreună cu familiile lor!

Să ne amintim de mitropoliții ortodocşi precum Ilie Iorest (în timpul încercării de calvinizare a românilor din Transilvania), Simion Ştefan, Sava Brancovici, Inochentie Micu (când catolicii habsburgi interziceau învățământul pentru fiii preoților ortodocşi şi iobagilor, când „românii nu aveau dreptul să practice comerțul şi alte meserii, nu erau primiți în funcții publice şi nu aveau dreptul să cumpere sau să moştenească pământ”, când „erau încărcați de biruri şi zeciuieli chiar şi de către preoții de altă confesiune”), de călugărul Visarion Serai (luptător împotriva Uniației, adică unirii cu catolicii) sau de călugărul Sofronie (ce a condus răscoala împotriva uniației şi iobăgiei). Mulți preoți ortodocşi au fost întemnițați cu familiile lor pentru că au cerut prin memorii episcopi ortodocşi, înapoierea bisericilor confiscate de către preoții uniți, eliberarea celor închişi pentru credința lor, scutirea preoților de dări etc. Iar cererile lor cum au fost satisfăcute? Prin ani grei de temniță şi torturi. Mai mult, împărăteasa Maria Tereza a considerat cel mai potrivit să trimită un general care a distrus cu tunurile sau prin incendiere zeci de mănăstiri şi biserici ortodoxe. (conform lucrării „Mică istorie a creştinismului”, având ca autori pe preotul Ioan şi monahul Averkie).

Să ne amintim măcar de istoria mai recentă a comunismului, de jertfa tuturor celor prigoniți, arestați, chinuiți în mod sălbatic (mergând până la satanistul experiment al reeducării, schimbării identității şi convingerilor personale prin torturi repetate sau permanente), deportați sau supuşi unui regim de exterminare în lagăre de muncă (la Canalul Dunăre-Marea Neagră, etc.) Să ne amintim şi de militarii români dezarmați de sovietici şi trimişi în frigurile Siberiei sau chiar mai departe, în colonii sau lagăre de muncă. Credeți că s-au întors peste ani mulți dintre ei? Foarte mulți însă au sfârşit în mizerie şi boli, chinuiți de dorul după țara lor dragă.

CINE SUNT CONTESTATARII ADEVĂRATEI ORTODOXII?

Aceste rânduri se constituie într-un posibil răspuns în virtutea dreptului la replică față de afirmațiile apărute în articolul doamnei Elena Dulgheru, intitulat „Despre ura creştină” şi publicat în revista Lumea monahilor pe data de 3 februarie 2009.

Pentru că oricum spațiul nu ne permite, vom reproduce doar fragmentul final al acestui articol extrem de derutant: „Există azi o ură creştină, nu ura legitimă față de păcat, ci ura față de **aproapele neînțeles, echivalat cu Duşmanul**, iar nu cu Hristos, este ura ancestrală față de necunoscut, asimilat cu Răul absolut, este aceeaşi ură tribală, care îi făcea pe păgâni să se decimeze unii pe alții, până la venirea Creştinismului, este ura izvorâtoare a marilor trădări, chiar din sânul Bisericii drept-slăvitoare, ce au condus la prăbuşirea marilor civilizații creştine. Îi cad pradă, de obicei, tocmai cei ce se prevalează mai gălăgios de numele lui Hristos şi de **«adevărata Ortodoxie»**, trăind, de fapt, în afara Lui şi căutând demoni şi antihrişti oriunde, numai nu în propriul suflet. Dar şi acestora, pentru energia neobosită pusă în slujba sesizării unor probleme reale şi-a unor pericole grave, cât şi pentru sensibilizarea rapidă a unei părți consistente a pleromei, le mulțumim.”

Mai trebuie să precizăm că înaintea acestui fragment, autoarea tocmai îşi exprimase indignarea suspect de profundă față de un „portret-robot al ecumenistului” descoperit pe Internet şi exprimase o adevărată pledoarie pentru iubirea evanghelică: „Uităm îndemnul paulin (Rom. 14, 1-10) de a-i ocroti pe cei mai slabi duhovniceşte decât noi şi pe acela evanghelic de **a-i iubi şi pe duşmanii Bisericii**.” (sublinierile ne aparțin)

Oare chiar astfel stau lucrurile? În loc de a-i iubi pe duşmanii noştri care ne fac răul îngăduit de Dumnezeu (în fond făcându-ne bine şi fiindu-ne iertate astfel unele păcate sau greşeli), oare trebuie să-i iubim şi pe duşmanii Bisericii? Îi putem iubi pe masoni şi pe cei care contestă faptul că Hristos este Fiul lui Dumnezeu? Îi putem iubi pe cei care s-au lepădat de Hristos îmbrățişând tot felul de erezii? Putem să iubim în acelaşi timp pe Dumnezeu şi pe satana? Există oare părtăşie între adevăr şi minciună, între lumină şi întuneric, între bine şi rău?

Îndemnând implicit a-i iubi pe vrăjmaşii Bisericii lui Hristos (care nu sunt alții decât francmasonii, ecumeniştii, ereticii, sataniştii), autoarea exprimă în fond o susținere a toleranței absolute.

Dar, ca şi în cazul noțiunilor de libertate, fraternitate, egalitate (deviza Revoluției Franceze masonice din 1789), „toleranța în general este o noțiune mult prea vagă, irelevantă aproape, de vreme ce se poate aplica deopotrivă bunătății divine ca şi… «caselor de toleranță»!” (potrivit d-lui Răzvan Codrescu, în art. Sensul toleranței, vol. „În pragul sclaviei universale sau ultima pagină din istoria libertății”, Cuget Ortodox, p.186).

Tot domnia sa spune: „Tolerant este Dumnezeu, şi totuşi a distrus Sodoma şi Gomora. Tolerant este Hristos, şi totuşi i-a alungat cu biciul pe zarafii din Templu. Toleranți sunt marii înduhovniciți, şi totuşi Sfântul Nicolae l-a pălmuit pe ereticul Arie în plin sinod ecumenic. Cântărită mai atent şi mai îndeaproape, toleranța absolută, reclamată zgomotos de mentalitatea laică modernă, nu este decât o idee abstractă, «bună» mai cu seamă pentru uzul demagogic şi populist al discursului politic sau mediatic.”

Şi tot despre adevărata toleranță ne vorbeşte şi ÎPS Bartolomeu Anania în art. Ce ne oferă Europa? (acelaşi vol., p.221): „E bine să ştiți că toleranța trebuie să funcționeze până în clipa când începe abuzul! Din momentul în care celălalt abuzează de toleranța mea, aceasta încetează şi trebuie să înceteze.”

Nu contestăm erudiția sau retorica doamnei, căreia i se prezintă alăturat pe scurt şi biografia („Critic de film, eseist, poet, traducător. Doctor în Cinematografie şi Media. Membră a Uniunii Cineaştilor din România, a Asociației Ziariştilor şi Editorilor Creştini, a Asociației

Ziariştilor şi Editorilor Creştini, a Fundaţiei Culturale Est-Vest şi a **Asociaţiei pentru Dialog dintre Ştiinţă şi Religie** ş.a.m.d.”). Ceea ce contestăm sunt anumite opinii exprimate.

Astfel, nu putem fi de acord nici cu ideea că, din punct de vedere pragmatic, problema înregimentării electronice şi biometrice a populaţiei este o problemă a libertăţii cetăţeneşti. Pentru că, în primul rând, pierdem din vedere poate cel mai important aspect şi anume că introducerea microcipurilor RFID constituie un pericol sau o nedreptate foarte mare mai ales pentru ortodocşi, deoarece datele respective pot fi folosite abuziv pentru discriminarea lor (putând pierde dreptul la muncă sau la un loc de muncă, accesul la funcţii şi diverse servicii publice etc.) şi chiar pentru anihilarea tuturor celor care ar putea contesta în mod public sau personal dictatura globală ce se anunţă.

În al doilea rând, autoarea afirmă că „mediile ortodoxe nu par să-şi sesizeze eroarea metodologică, acţionând cu comoditatea intelectuală a majoritarilor, când, la nivelul elitelor conducătoare U-europene (de care reflexele politice româneşti se lasă, inerent, contaminate), creştinismul nu este deloc majoritar, ba dimpotrivă.” Cu alte cuvinte, ortodocşii nu ar trebui deloc să se opună în condiţiile în care la Bruxelles suntem conduşi de atei sau laici care ne pot face mult rău. Adică n-avem voie să fim de altă părere. Atunci întrebăm şi noi unde mai este democraţia şi aşa mult trâmbiţata „unitate în diversitate”?

Vorbind despre cei care oferă pe Internet citate din mari duhovnici şi care comit o impostură triplă şi se erijează în purtători de cuvânt ai acestora, autoarea articolului spune că „au reuşit **instigarea la ură**” (împotriva duşmanilor de idei, în lipsa argumentului logic şi teologic). De altfel, întreg articolul poartă titlul „Despre ura creştină”. Apoi, spune: „În loc să urmărească «cele ale păcii şi ale zidirii unuia către altul» (Rom. 14, 19), uitând de libertatea cea mai elevată (…) credincioşii aceleiaşi Biserici se împiedică de piedici fictive, divorţând de Hristos şi căzând într-o evlavie algebrică, în materialism şi păgânătate.”

Oare autoarea chiar nu şi-a dat seama că sintagma aceasta „ură creştină” este o absurditate, un non-sens? Din moment ce creştinismul este fundamentat pe iubire (faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele nostru, care poate fi orice om aflat în nevoi sau suferinţă), cum ar putea coexista ura cu iubirea? Iar apelul acesta la pace şi toleranţă (sugerând chiar dialogul interconfesional) nu este oare mereu invocat de catolici prin persoana Papei? Cu alte cuvinte, aceste materiale de pe Internet (împotriva ecumenismului desigur) au deranjat, au împiedicat sau au compromis realmente dialogul ecumenist.

O altă problemă ridicată în fragmentul final este punerea sub semnul întrebării a existenţei unei adevărate Ortodoxii. Oare toţi cei care spun că sunt ortodocşi sunt cu adevărat ortodocşi? Nu există ortodocşi doar cu numele? Cum se face la noi atunci că, în timp ce peste 86% dintre români se declarau ortodocşi, abia 5% sau mai puţini declarau (potrivit unui sondaj) că participă regulat la slujbele Bisericii? Oare ortodoxia nu trebuie trăită efectiv, ci doar mărturisită formal?

În opinia noastră, adevărata ortodoxie se bazează atât pe credinţă cât şi pe fapte. Nu s-a spus oare că „credinţa fără fapte este moartă”? Ei bine, falsa ortodoxie este cea căreia îi lipsesc faptele. Oare sectele nu fac şi ele caz numai de credinţă, ca şi când ar fi suficientă pentru mântuire? Ortodox nu este cel care afirmă că el crede în Dumnezeu. Şi diavolul crede în existenţa lui Dumnezeu dar nu face binele. Ortodox este cel care participă la Sfintele Taine şi rânduieli ale Bisericii, care se străduieşte să împlinească poruncile lui Dumnezeu luptând mereu cu păcatul.

Se pare că într-adevăr cei care contestă adevărata ortodoxie sunt tocmai adversarii ei sau susţinătorii ecumenismului. Aşa se explică afirmaţiile făcute şi chiar reacţia de profundă indignare (de implicare emoţională am putea spune) faţă de „portretul-robot al ecumenistului” găsit pe Internet. Ceea ce a omis să precizeze doamna Dulgheru este prin ce afirmaţii sau prin ce fel de materiale au reuşit bloggerii să incite la ură? Cu citate din marii duhovnici?

În articolul „Epoca lui Antihrist” din volumul citat anterior, scrie clar: „Între altele, este de foarte mare însemnătate să pomenim că toţi Sfinţii Părinţi socotesc că pricina de căpătâi a

grabnicei înrobiri a omenirii de către Antihrist este lipsa de înțelegere duhovnicească precum şi obştească şi deplina prăvălire în îndeletniciri lumeşti. De vreme ce înțelegerea duhovnicească se poate dobândi şi poate spori numai în condițiile adevăratei vieți duhovniceşti, trăite de **creştinii cu adevărat ortodocşi** (aşadar fără a-i cuprinde aici pe cei care sunt ortodocşi doar cu numele), numai acei puțini dintre ei, care vor rămâne cu adevărat creştini ortodocşi până în sfârşit, ducând o viață duhovnicească în acord cu propovăduirea Sfintei Biserici, vor avea în vremea aceea plinătatea mijloacelor de apărare şi vor putea să desluşească toate cursele şi vicleniile lui Antihrist.(…) «Vrăjmaşii lui Antihrist vor fi socotiți drept răzvrătiți, drept duşmani ai binelui şi ordinii sociale („terorişti") („duşmani ai poporului", ca în timpul comunismului – n.a.), vor suferi atât prigoane ascunse, cât şi fățişe, vor fi supuşi caznelor şi uciderilor…» (Sf. Ignatie Briancianinov)."

SFÂRŞITUL LUMII ŞI VENIREA ANTIHRISTULUI NU SUNT BASME DE ADORMIT COPIII

Este o realitate faptul că foarte mulți creştini şi aproape toți laicii nu au timp sau nu vor să audă de apropierea sfârşitului lumii şi de dictatura mondială a Antihristului, despre care ne vorbeşte Sfântul Apostol Ioan în Apocalipsă. Sigur că şi aici există o mare Taină a lui Dumnezeu din moment ce nici oamenii şi nici îngerii nu ştiu când se va întâmpla acest lucru.

În istoria omenirii şi mai cu seamă în ultimele veacuri au existat mulți antihrişti notorii precum Stalin, Hitler, Pol Pot, Ceauşescu, însă Antihristul care va veni va fi Unicul, cel mai mare dintre toți. Diavolul îi va da toată puterea lui iar Dumnezeu îi va îngădui să stăpânească un timp scurt lumea pentru că mulți oameni vor iubi fărădelegea şi vor fi amăgiți de satana.

Se spune că Antihristul va fi crescut în ascuns şi va apărea uimind la început omenirea cu „geniul" şi cunoştințele lui, fiind numit „învățătorul Lumii". El va face tot posibilul să fie cât mai agreat şi iubit de oameni, astfel încât să fie recunoscut ca fiind el Hristos la a doua venire a Sa. Se va strădui să-L imite pe Hristos şi să-i atragă în cursă pe cât mai mulți dintre ortodocşi, până când va fi uns ca împărat al lumii în noul Templu al lui Solomon din Ierusalim. Iar odată ce îşi va fi atins acest scop, va instaura cea mai cruntă dictatură din istoria omenirii printr-o teroare şi violență greu de imaginat. Atunci va începe prigoana fățişă împotriva creştinilor şi celor care nu i se vor închina şi nu-l vor adora.

Până atunci putem vorbi de o prigoană ascunsă împotriva celor îi stau în calea acestor planuri. Antihristul ține morțiş să-L imite pe Hristos pentru a amăgi, fiind interesat a cuceri cât mai multe suflete din rândul credincioşilor. Iar mijloace de a prigoni sunt multe şi variate în funcție de situația şi profilul psihologic al fiecăruia.

Observăm noi înşine că **timpul Antihristului e foarte aproape**. Semnele vremurilor şi folosirea noilor tehnologii împotriva omului ne indică acest lucru. De asemenea, răcirea credinței, înstrăinarea dintre oameni, înmulțirea infracțiunilor, extinderea aplicațiilor microcipurilor pentru supraveghere şi control asupra omului, roboții militari (cu care vor fi înzestrate unele armate, în primul rând cea americană), precum şi multe altele sunt semne clare care prevestesc venirea Antihristului. Iar criza mondială actuală, cheltuielile exorbitante care încă se mai fac pentru înarmare, ne îndreptățesc să credem că într-adevăr este foarte posibil un al treilea război mondial în urma căruia va apărea „Salvatorul", adică tocmai Antihristul.

Nu mai este deja un secret faptul că până în 2015 se preconizează ca în dotarea armatei americane să figureze un număr mare de roboți (probabil humanoizi), cam jumătate din efectiv! Desigur aceste maşini ucigaşe vor constitui un pericol redutabil.

După cum avertiza cercetătorul Peter Singer, cel mai mult ar putea avea de suferit tot populația civilă, pentru că aceste maşini nu au compasiune sau sentimente omeneşti. Pe de altă parte, aceştia nu ar putea fi distruşi cu uşurință şi ar putea fi folosiți ca „terorişti" kamikadze, pentru a detona încărcături explozive în piețe aglomerate, centre comerciale etc. Şi credem că, chiar ar putea fi foarte eficienți în luptă prin dotarea lor cu radare termice de identificare a omului de la distanță, chiar dincolo de unele obstacole. Ştim că există deja asemenea radare chiar la frontierele unor state, inclusiv la granițele Uniunii Europene pentru a împiedica trecerea frauduloasă.

OPINIA PUBLICĂ TREBUIE SĂ AFLE ADEVĂRUL: SE FAC PREGĂTIRI PENTRU AL TREILEA RĂZBOI MONDIAL!

Dacă facem doar o scurtă incursiune în istoria omenirii, vom vedea că războaiele şi revoluţiile au devenit treptat tot mai distructive, provocând tot mai multe victime (morţi şi răniţi) şi suferinţe tot mai grele inimaginabile adeseori.

Şi dacă mai ţinem seama de aprecierile unor istorici reputaţi care au evaluat victimele celui de-al doilea război mondial la un total de circa 63 de milioane de morţi, gândiţi-vă câte alte sute de milioane de oameni au fost răniţi şi suferinzi. Imaginaţi-vă dacă se poate ce ar însemna astăzi un război mondial, în condiţiile în care există arsenale militare uriaşe şi o multitudine de alte arme neconvenţionale (bombele cu neutroni, armele biologice, armele chimice etc.).

Încercaţi să vă amintiţi de iniţiativa strategică a armatei americane denumită nu întâmplător poate „Războiul stelelor" (ne referim la stelele de pe drapelele unor state) şi chiar de filmul cu acelaşi nume. Să ne gândim că un asemenea stat cu o alianţă în jurul său ar putea porni un război mondial împotriva tuturor celorlalte care i s-ar împotrivi.

Opinia publică de pretutindeni trebuie să afle adevărul. La ora actuală se fac intense pregătiri în vederea împlinirii unui asemenea scenariu sau mai degrabă proiect. Este vorba de crearea viitorului stat global şi Noii Ordini Mondiale.

În opinia noastră se fac în unele state (în special în SUA) uriaşe cheltuieli şi pregătiri pentru proiectele vizând roboţii militari. Iar criza mondială şi chiar gripa porcină, pentru care statele fac împrumuturi sau alocă din bugetul lor sume imense, nu fac altceva să strângă fondurile necesare pentru crearea prin forţă (unde e cazul) a viitorului stat global condus de Antihrist.

Suntem convinşi că vi se pare incredibil un asemenea scenariu sau exagerat. Dar ar trebui să ne gândim că multe cercetări militare sunt secrete şi publicul este informat chiar şi cu peste 15 ani întârziere!

Iată ce se spune numai într-un articol din 6 februarie 2009, semnat de Cristina Alexe în Adevărul de Seară şi intitulat „În şase ani, roboţii vor lua locul soldaţilor americani": „Până în 2015, armata americană va avea în dotare unităţi formate jumătate din oameni, jumătate din maşini. Anunţul a fost făcut aseară, la salonul Technology Entertainement and Design (TED) din California, de către cercetătorul american Peter Singer. «Suntem la o cotitură în ceea ce priveşte războiul, ca şi în cazul invenţiei bombei atomice!», a afirmat Singer." Mai departe se spune:

„Autor al mai multor lucrări despre conflictele armate, cercetătorul a recunoscut avantajele unei asemenea tehnologii, dar a avertizat asupra unor efecte colaterale periculoase. Chiar dacă utilizarea roboţilor permite protejarea vieţii militarilor implicaţi în conflicte, "înlocuitorii" oamenilor riscă, totuşi, să exacerbeze violenţele din cauza lipsei de… empatie. Altfel spus, roboţii, lipsiţi de sentimente şi, implicit, de discernământ, pot provoca pierderi inutile de vieţi omeneşti.

Armata SUA îşi recrutează deja soldaţii utilizând simulatoare de război, iar unele instrumente de comandă a armelor reale sunt asemănătoare manetelor de jocuri video.

De altfel, dronele-avioane spion fără pilot- şi roboţii pentru deminări sunt deja utilizaţi frecvent în zonele de luptă şi nu numai de către armata americană. «SUA sunt în avans în materie de roboţi militari, dar în domeniul tehnologiei nu există un avans definitiv», a precizat Singer. Rusia, China, Israelul, Pakistanul sau Iranul sunt ţări care lucrează şi ele la programe de roboţi militari.

Roboţii nu ştiu ce este compasiunea sau mila, chiar dacă folosirea lor cruţă soldaţii de orori pe care fiinţele umane ar putea încerca să le evite.

Un robot poate deveni însă la fel de bine şi terorist kamikadze. Cum spunea Singer, «nici măcar nu este necesar să convingi un robot că vor obţine 72 de fecioare pentru a se arunca în aer», într-o piaţă aglomerată."

De unde putem că, cei care „se joacă de-a războiul" pot face oricând trecerea de la simularea pe calculator la realitatea crudă a războiului adevărat! Pot crea chiar roboţi pe care să îi trimită în lupta reală, nu pe calculator! Iar cine va deţine supremaţia în domeniul tehnologiilor de vârf (foarte posibil SUA şi Israelul) va putea cuceri alte state şi continente întregi.

O confirmare a faptului că se fac paşi repezi şi importanţi în domeniul cercetării privind roboţii militari este şi actuala concurenţă acerbă privind spionajul în domeniul tehnologiilor laser, celor care desigur ar permite apărarea în cazul luptei armate cu roboţii militari. E greu de conceput că s-ar putea anihila aceste maşini ucigaşe apelându-se la armele convenţionale, evident total depăşite în acest caz. Pentru că distrugerile ar fi mult prea mari iar dacă ei vor avea aspect uman va fi şi mai greu.

În sfârşit, este poate suficient măcar dacă ne-am aminti sau ne-am imagina cât mai fidel suferinţele cumplite din ultimul război mondial, proporţiile dezastrelor de atunci, pentru ca noi cei de astăzi să ne opunem energic şi responsabil înrobirii prin forţă sau altfel a statelor lumii şi sclaviei moderne.

IATĂ CU CE SE LAUDĂ ASTĂZI FRANCMASONII…

În Occident mai ales este la modă în ultimii ani să se facă propagandă în favoarea francmasoneriei. Apar tot felul de conferenţiari, în acelaşi timp autodenumindu-se maeştri, care fac eforturi ca studenţii şi alte categorii de oameni să fie „bine informaţi”, „bine educaţi”, desigur în spiritul laicizant al „corectitudinii politice”.

În articolul său sugestiv intitulat „Ora de francmasonerie”, apărut în revista „Permanenţe” nr.3 din martie 2008, Marian Costache prezenta cam cu ce se mândresc cel mai mult francmasonii înşişi. Şi arăta că, în primul rând cu „marii gânditori” ai lumii, cu mulţi filosofi mari din ultimele secole, care „au influenţat întregul decurs al omenirii”, ceea ce este exagerat în mod voit.

Credem că merită să reproducem un fragment din acest articol: „- Nu numai că toţi fără nicio excepţie, preşedinţii Statelor Unite au fost francmasoni, dar toţi cei care s-au prezentat şi se prezintă în alegeri pentru această funcţie au făcut şi fac parte din oculta francmasonică; - Francmasoneria este o tehnică care îşi permite să se amestece în experienţa şi în calea credinţei intermediare dintre om şi Dumnezeu; - Dacă nu toate, aproape toate sectele creştineşti, Martorii lui Iehova, Mormonii, Evangheliştii, Penticostalii, etc. au fost şi sunt operele francmasoneriei; - Chiar şi Luther, unul dintre marii reformatori ai protestantismului, a fost membru al lojei engleze încă cu câteva sute de ani înainte de secolul 18; - În cadrul francmasoneriei sunt membri din toate domeniile şi au diferite profesii, ambasadori, bancheri, profesori, politicieni, medici, jurnalişti, avocaţi, judecători, ba chiar şi preoţi şi clerici ai Bisericii Catolice sau ai altor biserici etc.; - Numai în Statele Unite ale Americii sunt peste trei milioane de masoni, iar ei sunt prezenţi şi numeroşi în toate ţările lumii; - Francmasoneria este strâns legată de marile finanţe ale globului; - Membrii ei fac parte din diferite religii, chiar dacă o mare parte dintre ei au fost şi sunt evrei; - Ea s-a constituit şi se constituie ca o asociaţie voluntară de prieteni; - În timpul comunismului au existat numeroşi francmasoni comunişti, atât în URSS cât şi în celelalte ţări vecine şi foste comuniste; - Revoluţia Americană, Revoluţia Franceză, ca şi alte revoluţii de altfel (adică cea rusească – n.ed.) au fost mai întâi discutate, elaborate, dezbătute şi chiar programate în interiorul lojelor; - Multe reforme politice, liberale, republicane, şi chiar religioase, au fost şi sunt mai întâi dezbătute, analizate şi elaborate în cadrul lojelor; - Lojele au fost şi sunt nişte «laboratoare» ale societăţilor politice şi secrete; - Nu puţine idei evolutive şi ideologii politice (vezi comunismul în special şi globalizarea – n.a.), ca şi numeroase partide politice de masă, s-au creat mai întâi în cadrul lojelor; - După ce sunt bine dezbătute şi bine analizate în cadrul lojelor, temele, studiile şi teoriile ideologice născute aici, sunt puse în practică şi experimentate; - Un mason se defineşte ca fiind «un om de bine care respectă legea morală» şi întotdeauna este obligat să se supună legii morale; - Francmasoneria luptă pentru protejarea democraţiei căci protecţia democraţiei este o experienţă de lungă durată şi are o lungă istorie; (…) Au existat şi există şi anti-francmasoni. Aceştia, în cea mai mare parte, au fost şi sunt catolicii care au văzut şi văd un complot, existent de altfel, al francmasonilor împotriva bisericii înfiinţate de Iisus Christos. Pentru a încerca să mai calmeze spiritele, nu puţini clerici şi cardinali au fost iniţiaţi în cadrul lojelor. (…) **Francmasoneria a complotat şi continuă să comploteze împotriva Bisericii Lui Christos**…”

Desigur nu este uşor a analiza care din aceste afirmaţii sunt adevărate. Cine poate să creadă că francmasoneria este o „asociaţie voluntară de prieteni”, cât timp cu greu pot părăsi organizaţia şi nu au voie să dezvăluie nimic pentru că ar plăti cu viaţa? Apoi, credem că nu toţi candidaţii la preşedinţia SUA şi toţi preşedinţii acestui stat au făcut voia masoneriei sau au fost francmasoni, cum este de pildă cazul lui J. F. Kennedy.

Ei spun că respectă „legea morală”. Dar moralitatea se bazează desigur pe conştiinţă. Iar conştiinţa este cum s-a mai spus glasul lui Dumnezeu care ne mustră când greşim. Aşadar, din

moment ce francmasoneria se opune Bisericii Lui Hristos, despre care morală şi conştiinţă poate fi vorba? De fapt, nu cumva la ei tronează pentru cei proaspăt iniţiaţi libera cugetare iar mai târziu obedienţa faţă de religia satanistă?

Un adevăr dureros este că au cumpărat şi cooptat personalităţi publice şi în special pe unii clerici şi preoţi. Este elocvent de pildă cazul actualului papă Benedict al XVI-lea, care în octombrie 2007, pe baza unui aşa-zis document rătăcit şi descoperit de profesoara Barbara Frale, a absolvit de orice vină pe Cavalerii Templieri, considerând că de fapt papa din acea vreme (Clement al V-lea) i-ar fi absolvit de blasfemiile de care erau acuzaţi (ritualul de intrare în ordin implicând scuiparea crucii, negarea lui Iisus, sărutarea dosului etc). Nu se pomeneşte nimic însă de alte capete de acuzare importante în procesul desfăşurat în faţa regelui francez Filip al IV-lea precum **sodomia şi adorarea idolilor**.

Merită să consultaţi articolul „Templierii, absolviţi de vină după şapte secole" din Adevărul de Seară, pp.12-13, în care se mai spune: „Timp de mai mult de 200 de ani, Cavalerii Templieri (pe care îi revendică unii francmasoni) au fost mai puternici decât mulţi regi. S-au remarcat atât datorită excepţionalelor abilităţi în luptă, cât şi graţie discreţiei de care au dat dovadă. (…) El (Ian Sinclair) crede că extraordinara lor bogăţie ar fi putut fi cauza pentru care regele Filip al IV-lea al Franţei şi Papa Clement al V-lea au ordonat execuţia tuturor templierilor francezi la sfârşitul anului 1307."

În acelaşi timp actualul papă gira apariţia unui volum într-un tiraj redus („Proces împotriva templierilor"), care „încearcă să facă lumină asupra legendarului grup de călugări luptători, învăluit în mister".

Ordinul acesta al Cavalerilor Templieri a fost fondat din câte ştim în secolul XII având drept menire protecţia pelerinilor care călătoreau la Locurile Sfinte din Ierusalim şi împrejurimi. Desigur, dintr-o asemenea activitate nu se puteau îmbogăţi atât de mult. Iar istoria confirmă că după primele două cruciade de eliberare a acestor ţinuturi de sub ocupaţia musulmanilor, următoarele au avut ca scop jaful. Nu aceşti cavaleri cruciaţi sunt cei care în 1097 au pătruns în Constantinopole (întemeiat de împăratul creştin Constantin) unde au masacrat şi decapitat mii de oameni? Şi spun unii autori că a fost un jaf care a ţinut ceva timp (datorită bogăţiilor imense) şi pătrunderea lor în oraş s-a făcut cu sprijinul cumpărării unor grupuri de evrei.

Spicuind şi din revista Presa Ortodoxă nr.7/2009 (pp.55-56), cum am putea traduce recomandările aceluiaşi papă care spunea recent, că se simte „nevoia urgentă de o adevărată autoritate politică mondială", care „să fie recunoscută pe plan universal şi să fie investită cu puteri efective" şi „să aibă puterea de a determina **conformarea** tuturor părţilor faţă de deciziile sale, precum şi faţă de măsurile coordonate adoptate de diferitele foruri internaţionale". Oare acest gir important faţă de forurile globalizatoare şi conlucrarea cu preşedintele SUA nu vădesc cel puţin colaborarea cu imensa şi teribila organizaţie a francmasoneriei?

FEMEIA MODERNĂ ESTE CREAȚIA MASS-MEDIEI CONTROLATĂ DE OCULTA MONDIALĂ

Observăm cu toții anumite schimbări care s-au produs în societate în ultimii 50 de ani în special. Constatăm că s-au implementat diverse legi şi au apărut tot soiul de mentalități în opoziție adeseori flagrantă cu morala creştină, cu obiceiurile şi tradițiile noastre.

Dacă parcurgem revistele adresate în special femeilor vom avea surpriza poate de a constata că ele spun cam aceleaşi lucruri îndreptând femeia zilelor noastre în direcția greşită, determinându-le să înghită astfel tot felul de concepții aşa-zis moderne dar profund impregnate de materialism şi ateism, transformând-o mai ales într-un fidel consumator al viitoarei societăți globale.

Din toate observațiile noastre reiese că femeia de astăzi este supusă realmente unei **reeducări prin mass-media** care se străduieşte să-i pervertească moralitatea deprinsă în familia creştină, caracterul, firea şi dorințele sale. Iar cei care se ocupă de acest lucru cunosc rolul şi importanța deosebită pe care a avut-o şi o are femeia în societate, contribuția ei importantă în educarea copiilor.

Am putea chiar face distincția între femeia tradițională (creştină) şi femeia modernă pentru că valorile pe care le îmbrățişează ele sunt diferite în general şi adesea chiar opuse. Astfel, observăm că femeia modernă optează pentru carieră profesională, nu-şi mai doreşte copii, nu mai trece pragul Bisericii decât foarte rar şi atunci din curiozitate sau îndeplinind o formalitate.

Femeia modernă iubeşte nespus confortul punând preț mai mult pe bunăstarea materială în detrimentul laturii spirituale. Ea n-a auzit de faptul că omul se hrăneşte nu numai cu pâine ci şi cu cuvântul lui Dumnezeu. Şi atunci se lasă purtată în vâltoarea duhului lumesc, iubind lumea şi tot ce este „la modă” şi uitând de Dumnezeu. Ajunge să iubească zidirea, lucrurile făcute de om şi uită de adevăratul Creator.

Femeia acesta este modelată conform dorințelor celor care în fond o disprețuiesc şi reprezintă opera celor care trasează viitorul omenirii în locuri ascunse departe de ochii privitorilor. Ea este învățată că trupul îi aparține numai ei însăşi în întregime şi că poate face absolut tot ceea ce-şi doreşte cu el, că poate avorta oricând, că trupul ei este destinat plăcerilor trupeşti. Ea a ajuns chiar să-şi rezerve libertatea de a avea relații cu mai mulți bărbați şi de a divorța cu uşurință dacă nu îi mai place ceva.

Iată şi poziția chiar a unei femei (Silvia Criveanu, în Presa Ortodoxă nr.6/2009, p.43, de profesie psihopedagog): *„Ce minune poate fi mai mare în viața unei femei decât aceea de a zămisli un copil în pântecele său, de a da viață! Şi totuşi, ceva s-a întâmplat cu omul în ultimele zeci de ani, căci multe dintre femeile de astăzi nu mai simt atât de arzător acest adevăr în adâncul sufletului şi al trupului lor… Oare concepția darwinistă, care spune că omul nu e om decât după naşterea sa sau chiar după atingerea unei anumite maturități, a avut puterea de a schimba datele firii, ce definesc femeia ca mamă încă de la începutul veacurilor? Sau, în goana după fericirea configurată publicitar şi vândută ca bonus, la pachet, împreună cu produsele culturii de consum, ne-am însuşit nişte concepții care nu fac decât să ne satisfacă patimile noastre mărunte, aducându-ne, în schimb, o adevărată nefericire?!”*

Cum să ne explicăm chiar această creştere alarmantă a numărului divorțurilor? Oare nu există şi aici o slăbiciune din partea femeilor moderne? Pentru că de cele mai multe ori, divorțul este provocat sau intentat de femei educate mai degrabă de mass-media, de cele prinse în capcanele întinse de ea şi prin ea, care prețuiesc exagerat banii, divertismentul şi chiar aspectul lor fizic.

Atacurile îndreptate împotriva familiei tradiționale (creştine) le putem observa la tot pasul. Mass-media (în special televiziunea sau cea mai mare parte a ei) incită practic la libertinaj,

adulter, la încurajarea relațiilor nefireşti (lesbianism, homosexualitate, perversiuni sexuale). Ne sugerează că trebuie să acceptăm o limitare drastică a numărului de copii şi că ei sunt o povară.

Pe de altă parte, autoritățile statului, cum sunt şi cele din sistemul medical au înființat cabinete de planificare familială, făcând propagandă prezervativelor şi anticoncepționalelor sub pretextul reducerii numărului de avorturi chirurgicale. Ba, mai mult, se caută legi de pronunțare rapidă a divorțului, cum ar fi cea în fața notarului, unde adesea se face şi partajul amiabil (de comun acord).

În opinia noastră, principala cauză a divorțurilor este tocmai înstrăinarea unuia sau a ambilor soți față de Dumnezeu. Pentru că patimile duc la retragerea harului primit de la Dumnezeu.

OARE ŞI STATUL ROMÂN ÎNCURAJEAZĂ IMORALITATEA ACORDÂNDU-NE DREPTUL LA PORNOGRAFIE?

Există din păcate în România şi unele legi mai mult decât discutabile, precum Legea nr.196/13 mai 2003 privind prevenirea şi combaterea pornografiei, republicată în Monitorul Oficial nr.87 din 4 februarie 2008.

Spunem desigur că ea este discutabilă şi criticabilă întrucât prevederile sale mai degrabă permit şi tolerează pornografia. Este adevărat că se limitează sau se restrânge pornografia în aparenţă (adresându-se numai adulţilor), dar nu putem identifica prea multe măsuri de combatere a acesteia (iar de măsuri de prevenire nici nu se poate vorbi!), aşa cum ar rezulta din însăşi titlul legii.

Evident, noi putem să subînţelegem raţiunile legislatorului, care a apreciat şi cântărit utilitatea ei publică doar prin prisma faptului că se aduc venituri la buget prin taxele impuse, oferind totodată şi unora posibilitatea de a se îmbogăţi într-un timp scurt.

La prima vedere ea pare a fi o lege ca oricare alta. Însă, dacă avem în vedere implicaţiile ei profunde în viaţa socială, fie şi numai prin faptul că stimulează de pildă prostituţia, adulterul şi alte infracţiuni, constituind totodată un mijloc perfid de a slăbi moralitatea publică şi instituţia familiei, vom observa că această lege este foarte importantă în contextul general şi ar trebui revizuită în condiţiile în care ea nu conţine într-adevăr măsuri reale de prevenire şi combatere a pornografiei.

Observăm chiar din primul articol că scopul legii este protejarea demnităţii persoanei, a pudorii şi a moralităţii publice. Şi ne întrebăm dacă acest scop a fost oare atins din anul 2003 încoace sau este unul utopic. Evident că nu a fost atins, din moment ce pornografia a luat amploare, din moment ce ea este permisă totuşi persoanelor majore ş.a.m.d.

Şi ne întrebăm de asemenea: oare minorii chiar sunt protejaţi de pornografie dacă nu au dreptul de a cumpăra sau a vedea materiale obscene? Nu este în fond cam acelaşi lucru precum în cazul filmelor, care avertizează la început că sunt interzise fără acordul părinţilor sau sub o anumită vârstă, chestiuni pe care oricum puţini le iau în seamă? Şi, nu găsesc ei oare deloc subterfugii sau portiţe de a-şi satisface curiozitatea, apelând de exemplu la anturaj sau la adulţi certaţi cu morala?

Cum putem discuta cu adevărat despre demnitate, pudoare şi moralitate publică atâta vreme cât se vând mereu aceste materiale (casete video, reviste porno etc.), când se vizitează frecvent site-uri de acest gen pe internet şi însăşi mass-media este plină de imagini şi mesaje erotice, aflate adeseori la limita pornografiei?

Sigur că prevederile articolelor următoare definesc în sens restrâns pornografia şi instituie anumite restricţii pentru localurile în care se desfăşoară striptease sau alte programe erotice, pentru comercializarea publicaţiilor cu caracter evident pornografic (care prezintă acte sexuale etc.), pentru persoanele care realizează site-uri pornografice (cu obligaţia parolării, cu obligaţiile fiscale aferente, cu evidenţierea numărului de accesări etc.) şi pentru filmele pornografice.

Sigur că legea instituie „spaţii special amenajate, autorizate conform legii”, că sunt interzise minorilor, că articolele 9-16 prevăd infracţiunile şi contravenţiile în cazul încălcării acestor dispoziţii. Dar, legea nu are nici norme de aplicare şi nici nu ne spune măcar care sunt acele spaţii amenajate şi autorizate conform legii. De unde deducem că normele ei se completează cu altele din legi care prevăd obligaţiile fiscale pentru desfăşurarea unor asemenea activităţi.

În opinia noastră, principalele deficienţe ale legii ţin mai ales de caracterul permisiv faţă de pornografie şi faţă de cei care sunt implicaţi în pornografie. Oare nu trebuia avută în vedere în primul rând nocivitatea ei, pericolul pe care îl reprezintă chiar faţă de persoanele majore?

Pentru că, merită să precizăm şi să insistăm pe ideea că, potrivit chiar opiniei specialiştilor, pornografia încurajează în mod clar imoralitatea publică (adulterul, libertinajul, comportamentul

violent față de femei, violul chiar), distruge relația conjugală, reduce semnificativ dorința de a avea copii şi de a întemeia o familie. Mai mult, pornografia cultivă erotismul obsesiv şi căutarea plăcerilor trupeşti ca scop al vieții omului şi conduce la imposibilitatea înfrânării (acționând ca un drog şi încă unul dintre cele mai puternice!).

N-ar trebui oare să ne întrebăm şi cine sunt cei care se ocupă de propagarea pornografiei în rândul maselor? Nu vorbim în fond despre o afacere chiar foarte profitabilă pentru toți cei implicați? Nu este până la urmă pornografia o invitație şi o formă de propagandă în favoarea prostituției şi perversiunilor sexuale? Nu putem vorbi despre spălarea creierului şi pervertirea tinerilor ademeniți pentru a aluneca pe panta desfrâului şi iresponsabilității?

În opinia noastră, această lege mai degrabă atentează la demnitatea, pudoarea şi moralitatea publică decât să le protejeze. Mai mult, ea vine în contradicție cu valorile creştine şi cu familia creştină. Ortodoxia nu a tolerat niciodată desfrânarea, dezmățul sau desfrâul. Iată de ce considerăm pornografia ca ilegitimă (chiar dacă statul o legitimează şi o impune), nefirească şi o mare rătăcire. Între aceasta şi anormalitate există doar semnul egalității.

CINE SUNT CEI CARE AU TRANSFORMAT POLITICA DINTR-O ARTĂ A GUVERNĂRII ÎNTR-O ARTĂ A COMPROMISULUI?

Începând cu anul 1938, odată cu instaurarea în România a dictaturii personale a regelui Carol al II-lea de Hohenzollern (el însuşi mare maestru în masoneria română), a început şi la noi un proces de consolidare a puterii masoneriei, condusă de un grup de evrei. Acest fapt s-a produs după ce anterior, cu un an înainte, masoneria fusese condamnată atât prin Hotărârea Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române (în vigoare şi astăzi), cât şi în Parlament prin glasul unor politicieni curajoşi precum Corneliu Zelea Codreanu.

Putem remarca după această dată o prigoană a creştinilor fără precedent şi o deteriorare foarte gravă a politicii şi regimului democratic în România. Se poate vorbi astfel despre ascensiunea partizanilor comunismului/socialismului (masoneriei roşii, atee) cu sprijinul masiv sovietic (şi al unor evrei sau cetăţeni de altă etnie, formând Securitatea) şi mai târziu, despre ascensiunea adepţilor capitalismului corporatist (masoneriei negre sau de rit scoţian, permisivă faţă de religie). Astfel, am avut parte de o primă etapă pregătitoare, cea a regimului comunist între anii 1946-1989 (care a produs mutaţii importante la nivelul gândirii şi mentalităţilor, dar şi o sărăcie generalizată şi deprimantă) şi o alta de „tranziţie spre capitalism” din 1989 până în prezent, care a fost şi este dureroasă, frustrantă şi deturnată spre o dictatură mondială.

Dacă analizăm cu atenţie scena politică din România şi evenimentele social-politice, economice şi culturale, chiar şi sfera spiritualităţii, observăm că politica a devenit realmente ceea ce n-ar trebui să fie, adică o artă a compromisului, a promisiunilor fără acoperire, a minciunii, a ipocriziei şi neseriozităţii. Foarte puţini politicieni au arătat într-adevăr că le pasă de români şi de soarta poporului român. Şi nu întâmplător, participarea la vot a scăzut treptat şi constant iar sondajele au scos în evidenţă lipsa de încredere a românilor în clasa politică, în timp ce Biserica şi Armata au fost şi sunt instituţiile lor preferate.

S-a scris mereu despre faptul că politicienii s-au folosit de funcţiile publice pentru a se îmbogăţi. Dar în ciuda acestui fapt, acei politicieni care au făcut diverse compromisuri şi-au văzut liniştiţi de treburile lor, protejaţi fiind de oligarhia creată şi de imunitatea parlamentară. Ei au fost şi sunt în solda unor mari afacerişti şi persoane din oculta mondială şi locală. Justiţia a fost în mare parte cumpărată şi ea, devreme ce nu am avut şi nu avem decât cazuri cu totul izolate şi nesemnificative privind condamnarea unor politicieni sau afacerişti. Cum s-a spus adeseori, avem desigur corupţie dar nu avem corupţi.

După lovitura de stat din decembrie 1989, când masoneria a organizat minuţios totul şi a creat aparenţele unei revoluţii spontane, nu este deloc întâmplător că prima lege care s-a adoptat a fost **liberalizarea avorturilor**. Abia astăzi realizăm ce a însemnat pentru România adoptarea unei astfel de legi care permitea uciderea în mod legal a copiilor nenăscuţi. Aceste crime au cântărit mult pentru soarta poporului român, care se recunoaşte în proporţie de peste 80% ortodox. Ori Biserica a condamnat întotdeauna acest cumplit păcat. Iar catastrofele naturale şi greutăţile prin care am trecut şi trecem, nu sunt decât rezultatul politicii iresponsabile a unor conducători vânduţi masoneriei, care au uitat de interesul general şi de moralitatea creştină.

Mai recent, a început în forţă şi această invazie a microcipurilor, mergând deja în România până la adoptarea implantului cu biocip din raţiuni medicale. Nu este nici de astă dată întâmplător că suntem ţara care adoptă în premieră introducerea microcipurilor în varianta completă şi fără niciun amendament, expunând informaţiile digitale ale românilor unor străini şi ştiind că nu există siguranţa că vor putea fi protejate pe deplin vreodată!

Ar mai trebui făcută precizarea că la noi şi în întreaga lume de altfel, masoneria este mult prea puţin cunoscută publicului larg şi rareori transpare în mass-media vreun comentariu la

adresa ei. După cum se ştie, acest imens conglomerat de organizaţii internaţionale şi locale (tot felul de loji masonice, fundaţii şi asociaţii), este prezent în toată lumea ca stat în stat, ca societate de utilitate publică deoarece printre altele se ocupă şi de... acţiuni caritabile. Însă oare câţi oameni conştientizează faptul că este vorba de o organizaţie mai periculoasă şi mai puternică decât însăşi mafia, că este profund anticreştină şi subversivă atentând la siguranţa şi independenţa fiecărui stat de pe glob? Oare câţi îşi dau seama de implicarea directă a masoneriei prin mass-media în regresul omenirii (deşi ei afirmă contrariul, adică susţinând meritul lor în afirmarea „progresului"), în degradarea şi nivelarea valorilor creştine şi naţionale?

Adeptă a socialismului şi comunismului, masoneria roşie este prezentă în România prin politicieni şi afacerişti din PSD, PC şi PRM, precum Ion Iliescu, Adrian Năstase, Viorel Hrebenciuc, Miron Mitrea, Adrian Severin, Mircea Geoană, Dan Voiculescu, Corneliu Vadim Tudor, Gigi Becali şi mulţi alţii.

Masoneria neagră sau de rit scoţian, adeptă a capitalismului de tip neo-liberal, este şi ea prezentă prin politicieni şi afacerişti din PNL şi alte partide, precum Dinu Patriciu, Călin Popescu Tăriceanu, Silviu Prigoană, Ludovic Orban, Crin Antonescu, Norica Nicolai, Teodor Meleşcanu şi mulţi alţii.

Recentele alegeri pentru Parlamentul european din 7 iunie a.c., au condus la o situaţie de-a dreptul stranie şi penibilă. După ce s-a înregistrat un turism electoral destul de consistent şi au existat numeroase contestaţii de fraude electorale, partidul de extrema stângă (comunist) PRM a obţinut în mod neaşteptat trei mandate de europarlamentar din cele 33 ale României, printre care C.V.Tudor şi Gigi Becali, adică doi politicieni foarte controversaţi şi care amestecă în discursurile lor înflăcărate politica cu creştinismul!

Părerea mea este că, bizuindu-se pe mult populism, demagogie şi religie de formă, misiunea celor doi şi a d-lui Tănăsescu va fi de a şifona grav imaginea României în Europa, dar mai mult, ea poate compromite imaginea ortodoxiei noastre, prin asocierea directă cu extremismul. Altfel spus, avem „şansa" de a fi catalogaţi tot mai mult ca extremişti, fanatici, ciudaţi etc. Ori, din punctul meu de vedere, nu putem vorbi despre aceştia ca fiind personalităţi reprezentative pentru România sau pentru ortodoxie.

Prin câteva acte de caritate făcute adeseori în văzul lumii şi ostentativ, sau discursuri emoţionante, nu poţi face dovada unor principii morale ferme şi nu se poate obţine încrederea populaţiei. Iar retorica lor ieftină de psihologi ai maselor nu poate convinge. Poate doar pe oamenii mai puţin informaţi, care „învaţă" numai de la televizor sau sunt prea creduli, care nu cântăresc lucrurile puţin şi cu judecata lor proprie. Doar astfel de persoane ar putea gira astfel de reprezentanţi!

ASISTĂM LA O TERIBILĂ REEDUCARE PRIN MASS-MEDIA ASERVITĂ GLOBALISMULUI!

Am putea face mai întâi o constatare dureroasă. În vreme ce cartea educă pe om, mass-media reeducă. Cu alte cuvinte, televiziunea şi celelalte mijloace de informare în masă încearcă şi reuşesc adeseori să schimbe sistemul de valori şi reperele culturale în sens negativ (vezi manelele, idolii şi multe alte aspecte), mergând până la spălarea deplină a creierului.

Nu este dificil să observăm cum în prezent doar foarte puţine televiziuni (sau emisiuni), posturi de radio, ziare şi reviste, mai cultivă valorile autentice şi tradiţionale şi acea deprindere importantă a omului de a gândi singur. Aşa se face că astăzi, mulţi concetăţeni cred aproape tot ceea ce li se spune.

Pentru a înţelege fenomenul reeducării la scară naţională şi globală, ar trebui poate să studiem puţin experimentul diabolic al reeducării prin tortură de la **Piteşti** (dar şi prin constrângeri de tot felul în toate închisorile şi lagărele comuniste), petrecut între anii 1949-1952. În opinia d-lui Dumitru Bordeianu, autorul volumului „Mărturisiri din malştina disperării", la Piteşti şi Gherla „lupta s-a dat între cei ce-L slujeau pe Dumnezeu şi cei posedaţi de duhurile satanei".

Dacă vom lectura numai câteva astfel de lucrări privind reeducarea care s-a făcut acolo, privind liturghiile negre, blasfemiile, ororile şi tragediile care s-au făcut acolo, vom concluziona că, comunismul a luptat într-adevăr împotriva creştinismului şi mai cu seamă împotriva Bisericii Ortodoxe, cea care a dat de altfel cei mai mulţi martiri şi pe care nu am reuşit nici până astăzi să-i canonizăm, măcar pe unii dintre ei aşa cum era firesc şi necesar, după aşa-zisa cădere a comunismului.

Acelaşi lucru se poate spune şi astăzi, când sub masca unei democraţii aparente, de formă, vlăguite şi fără fond, globalismul încearcă să folosească şi să submineze încrederea poporului în credinţa sau religia sa, să reformeze Biserica (!) şi să-i anihileze tot ceea ce are ea mai valoros.

Asistăm totodată la o nivelare a religiilor în spiritul ecumenismului (potrivit căruia toate religiile şi credinţele sunt egale şi au pe acelaşi Dumnezeu ocrotitor!), pentru a „garanta" şi asigura „pacea lumii". Când, în fond, acesta relativizează tocmai adevărul şi caută naşterea unei noi şi singure religii pe tot globul, care să propovăduiască spiritul lumesc, libertatea (de formă numai, precum în comunism, la Revoluţia Franceză etc.) şi toleranţa deplină între enoriaşi şi clerici. Căci secularizarea adusă de globalizare nu este altceva decât slujirea duhului acestei vremi, care este cu certitudine unul lumesc şi profund impregnat de **materialism şi consumism**, potrivit principiilor: „Trăieşte viaţa!" şi „Consumă şi aruncă!".

Globalismul se propagă astăzi prin mişcarea New Age (Noua Eră), cultivând un nou tip de morală (morala succesului şi banului), insistând asupra dorinţelor şi poftelor lumeşti. În locul adevărului, este adusă în prim plan plăcerea, adică hedonismul. De asemenea, globalismul ţinteşte spre **schimbarea din temelii a mentalităţilor tradiţionale şi a modului de a gândi** la nivel colectiv şi individual. Totul, în încercarea de a edifica (din nou!) „omul nou" şi Noua Ordine Mondială visată îndelung de partizanii înfocaţi ai globalizării şi imperialismului.

Reeducarea omului prin mass-media, chiar dacă se face astăzi în ascuns, fără tortură şi constrângeri făţişe, ci doar **prin reclame, bombardament informaţional, nihilism şi negativism**, totuşi generează mult stres, confuzie, nelinişte, nefericire, însingurare şi chiar depresie. Se merge încă pe filosofia lui Nietzsche, potrivit căreia Dumnezeu a murit şi nu mai e prezent în creaţie, deşi ştim că acesta înainte de a muri în azilul de nebuni, alerga pe câmp strigând că el este Dumnezeu!

Este interesant că, în volumul „De la epuizare la echilibru", autorul acestuia, Ben Kubassek afirmă că „suntem puternic influenţaţi de ceea ce citim şi vedem cel mai mult", iar „mass-media alimentează minţile noastre cu negativism, deoarece negativismul este cel care face ziarele să se vândă şi rata vizionării TV să crească". Am putea completa poate spunând că, negativismul este căutat premeditat tocmai pentru a-i îndepărta pe oameni de Dumnezeu şi pentru că mass-media este formator de opinie. Nu putem crede că asta chiar îşi doresc spectatorii, ascultătorii şi cititorii.

Uitați-vă la tinerii care neglijați fiind de părinții lor, evadează în lumea virtuală a filmelor violente sau erotice, a jocurilor violente de pe calculator ş.a.m.d. Sunt tot mai mulți care îşi spală creierul în felul acesta, descurajați fiind şi de viitorul care li se prezintă sumbru şi lipsit de perspectivă, care îşi pierd adesea orice motivație şi bucurie de a trăi frumos. Cu ei însă se va construi lumea desacralizată de mâine! În confuzia creată şi întreținută de mass-media, pentru ei sentimentul iubirii echivalează cu erotismul...

Noi credem că singura soluție viabilă care ne mai poate salva în această lume, atât la nivel colectiv cât şi individual sau personal, este **trăirea autentică a ortodoxiei şi comuniunea cu Dumnezeu**. Întoarcerea la Hristos este imperativul vremurilor noastre tulburi şi primejdioase. Iubind pe Dumnezeu din toată inima şi cugetul nostru, iubind şi ajutând pe aproapele nostru (pe orice om din jurul nostru, mai ales pe cel aflat în nevoi şi strâmtorări), împlinind poruncile Sale şi participând la Sfintele Taine, rugându-ne şi postind după puterea noastră, vom fi mai aproape de mântuirea noastră, a celor din jurul nostru, a copiilor noştri şi a neamului nostru. Aşa să ne ajute Dumnezeu. Amin.

P.S. Globalismul şi comunismul sunt cu certitudine cele două fețe ale aceleiaşi monede. Altfel spus, „Aceeaşi Mărie, cu altă pălărie!”

DOUĂ PERICOLE DE O GRAVITATE EXCEPȚIONALĂ PENTRU ROMÂNIA: AVORTURILE ŞI MICROCIPURILE!

Deşi s-au scris multe articole şi am avut conferințe şi campanii împotriva avortului pentru sensibilizarea publicului larg, credem că situația nu s-a îmbunătățit ci dimpotrivă. România încă mai este pe unul dintre primele locuri în Europa în ceea ce priveşte numărul de avorturi raportat la numărul de cetățeni. Statisticile arată că, după 1989 s-au înregistrat aproximativ 1 milion de avorturi chirurgicale pe an! Asta înseamnă că până în prezent avem circa 20 de milioane de copii nenăscuți ucişi în abatoarele ginecologice! Dacă adăugăm şi avorturile hormonale, prin folosirea metodelor anticoncepționale, numărul este desigur cu mult mai mare.

Problema avorturilor credem că ține în mare măsură de informare (mass-media a minimalizat totuşi acest subiect), dar şi de neimplicarea statului în stoparea şi combaterea acestui flagel. După cum bine ştim, prima lege votată în România a fost tocmai liberalizarea avorturilor! Atâta vreme, cât există cabinete de planificare familială, campanii pentru promovarea anticoncepționalelor de tot felul iar facultățile de medicină pregătesc cadre medicale care să efectueze chiuretaje, nu credem că putem vorbi de o îmbunătățire a situației existente.

Avorturile nu sunt nici măcar o problemă doar de natură religioasă (Biserica Ortodoxă considerând pe bună dreptate avortul drept o crimă). Copiii nenăscuți, ca orice ființe umane au tot dreptul la viață din momentul concepției! Aceşti copii nu sunt „produse de concepție" sau „ghemotoace de celule", după cum afirmă iresponsabil unii partizani ai avorturilor.

Avorturile sunt un atentat grav nu numai la adresa vieții (copiii fiind un dar al vieții şi fructul iubirii, cei care dau sens iubirii), ci şi un atentat grav la sănătatea omului. Se vorbeşte atât de puțin despre leziunile şi suferința femeilor care avortează, despre sindromul postoperatoriu, despre sterilitatea dobândită de unele femei, despre ultimele cercetări care demonstrează legătura directă dintre utilizarea pilulelor anticoncepționale şi depresie. Oare câte femei nu au avut după avort coşmaruri toată viața lor?

Avorturile constituie şi o problemă socială serioasă. Multe cupluri ajung să se despartă datorită lipsei consimțământului reciproc. Apoi, se poate vorbi şi despre sporul negativ demografic, cunoscând faptul că la ora actuală, în România, se nasc tot mai puțini copii şi mor tot mai mulți oameni în vârstă.

Pe plan internațional există convenții şi tratate care privesc drepturile omului şi chiar dreptul copilului dar nu există legi internaționale care să interzică avorturile şi să ocrotească <u>dreptul copilului nenăscut la viață</u>.

Prin urmare aş vrea să pun câteva întrebări. De ce nu este ocrotit acest drept la viață al copilului dinainte de naştere? Cum vă explicați astăzi **exacerbarea sexualității**, prin apariția disciplinei sexologiei, a planning-ului familial, a programelor de **educație sexuală** (încă de la nivelul grădiniței!)?! Cum vă explicați mentalitatea modernă a cncubinajului, de experimentare a sexului înainte de căsătorie, a „căsătoriei de probă''? Cum se face că există organizații care militează astăzi pentru **promovarea în masă a anticoncepționalelor**, ca pe ceva foarte firesc? Nu realizează ele oare că acestea sunt abortive? Sau ce sunt campaniile de „informare'' a femeilor, îndeosebi din lumea rurală, pentru folosirea lor şi a prezervativelor? Ori, utilizarea prezervativului este o metodă contragestivă, refuzul de a colabora cu Dumnezeu şi este o formă de onanie (masturbare, malahie).

E timpul să ne trezim la realitate. Să ne trezim conştiința în cazul în care ea este amorțită sau anesteziată de-a binelea. Şi ce este conştiința altceva decât glasul lui Dumnezeu sădit în om, care ne mustră părinteşte atunci când greşim sau săvârşim păcatul? Regretatul părinte Ilie Cleopa, viețuitor în mănăstirea Sihăstria, ne spunea: **<u>„Toate păcatele sunt păcate, dar pruncuciderea (adică avortul) este mai mare decât toate. O femeie care a făcut un singur avort, este oprită de</u>**

<u>la Sfânta împărtăşanie 20 de ani. Este ucidere de om</u>.”

Iar într-un volum editat în 2009 de Fundaţia Sfinţii Mariri Brâncoveni intitulat „Cu ce preţ” (după păr. Arhim. Arsenie Papacioc „Cea mai completă scriere despre avort şi contracepţie”) se spune: „Femeia însărcinată este fiinţa cea mai nobilă din câte există. Femeia care moare născând viaţă, este socotită martiră. Cea care moare în timpul avortului, pierde două vieţi deodată. Copilului avortat nu i se ia numai dreptul la viaţă, ci şi dreptul la Botez şi la lumina lui Dumnezeu. Îi ucidem nu numai trupul, ci şi sufletul, crima fiind îndoită. De aceea, un copil, dacă nu este dorit, trebuie ajutat să se nască şi apoi dăruit spre înfiere, sau spre altă formă de a trăi şi a primi Sfântul Botez. Astfel se evită încărcarea conştiinţei cu un aşa de mare păcat. (...) Potrivit moralei creştine, avortul este un păcat strigător la cer, una dintre cele mai grele şi apăsătoare năpaste. «Acest păcat întruchipează trei mari păcate laolaltă: NECREDINŢA, DESFRÂNAREA şi UCIDEREA». (Pr. Prof. Ilie Moldovan)”

Astăzi, canoanele părinţilor duhovnici sunt desigur mai blânde, poate şi datorită ispitelor mai mari din vremurile noastre, dar căinţa pentru păcatul săvârşit trebuie să fie adevărată şi fapta să fie răscumpărată prin multe fapte bune.

Nu trebuie să neglijăm nici aspectul că ambii parteneri (femeia şi bărbatul) sunt la fel de responsabili pentru complicitatea la crima avortului. Totuşi, femeia este cea care se poate opune până în ultimul moment.

Este strigător la cer că în Marea Britanie şi în alte ţări, multe mii de embrioni umani au fost şi sunt utilizaţi în laboratoarele de experimentare! Cum să nu te indignezi când afli că, „embrioni’’ umani, aflaţi în surplus, au fost utilizaţi chiar şi pentru obţinerea de produse cosmetice! Închipuiţi-vă şi dumneavoastră până unde au mers lucrurile!

Cât priveşte microcipurile, acestea nu spunem că sunt rele în sine, cu excepţia faptului când scopul lor este unul rău. Dacă ele sunt aplicate omului, apare însă o problemă care ne priveşte pe toţi. Pentru că aici este vorba despre **controlul total asupra omului** şi de **suveranitatea statului**. Nu putem rămâne indiferenţi faţă de lichidarea libertăţii individuale (de exprimare, de conştiinţă ş.a.) şi independenţei statului. Sunt până la urmă valori centrale ale democraţiei.

Din moment ce democraţia este tot mai aproape de un faliment total pentru că se doreşte astăzi acest lucru, putem deja întrezări noua formă de guvernare: **dictatura sau imperialismul la scară planetară**. Un alt totalitarism, o nouă formă de sclavie, de tip modern, tehnicizată, globală şi fără precedent. Iar primul pas spre această dictatură universală este controlul omului de pretutindeni prin microcipuri şi crearea unei baze de date cât mai complete despre fiecare (inclusiv situaţia materială, convingeri etc.). În faţa unei asemenea reţele globale, omul este practic forţat să se supună pentru a supravieţui şi nu se mai poate împotrivi.

Ca şi în cazul comunismului, acest globalism/imperialism îşi propune implicit zdrobirea creştinismului autentic, adică ortodoxiei. Nu în acelaşi tip brutal ca înainte, ci într-un mod **discret**, tipic de altfel pentru activităţile subversive ale ocultei mondiale (masoneriei), care dintotdeauna (de la cavalerii templieri, care au ajuns să fure, să jefuiască, să scuipe pe cruce şi să practice homosexualitatea etc. şi până la masonii contemporani infiltraţi peste tot) au urât de moarte creştinismul slujind satanismul dimpreună cu urmaşii celor care l-au răstignit pe Mântuitorul nostru al tuturor, Iisus Hristos.

Ori, **microcipurile constituie într-adevăr instrumentul ideal şi discret pentru a instaura dominaţia lui Antihrist**, care este iminentă şi pregătită în toată lumea. Nu mai vorbim de faptul că pecetea lui sau numărul fiarei 666 este prezentă atât în codul de bare de pe produsele din hipermarket-uri, cât şi în aceste microcipuri. Tot acestea sunt deja folosite pentru crearea roboţilor humanoizi (aflaţi într-un stadiu avansat al cercetării), viitorii soldaţi şi asasini cibernetici. În circa 6 ani, am fost informaţi că armata americană va fi înzestrată cu asemenea roboţi având doar jumătate din efectiv format din oameni. Poate părea desigur incredibil dar uitaţi-vă şi la progresul uimitor pe care îl înregistrează an de an domeniile informaticii, electronicii şi robotizării. Şi trebuie spus că,

oricum cercetările neoficiale sunt cu circa 15 ani înainte faţă de cele pe care ajungem să le cunoaştem noi prin mass-media.

Ca români, credem că trebuie să urmăm pilda domnitorului Ştefan cel Mare şi Sfânt, care se răsuceşte în mormânt văzând apatia generală a creştinilor de astăzi. Dacă domnia sa cu ajutorul lui Dumnezeu şi-a biruit vrăjmaşii, învingându-l în două rânduri până şi pe Mahomed al II-lea, cuceritorul Constantinopolului (capitala imperiului roman de răsărit sau bizantin), luptând exemplar cu păgânii şi având de partea sa toată ţara, de ce nu am putea şi noi să ne apărăm astăzi credinţa şi datinile în faţa noii invazii a păgânismului?

Bunul Dumnezeu ne-a învrenicit totuşi a-l avea printre noi pe părintele Iustin Pârvu, care a tras recent semnalul de alarmă prin apelul său adresat creştinilor şi prin actualul referendum prin care ne putem împotrivi introducerii microcipurilor în documentele noastre.

Este momentul să fim aşadar uniţi şi pe deplin conştienţi de pericolele care ne pândesc. Să avem mai mult curaj şi mai multă credinţă în Dumnezeu. Să nu ajungem în situaţia de a ne lepăda de Hristos. Dumnezeu să ne ferească în veci de o asemenea cădere. Amin.

OAMENI BUNI, GÂNDIȚI-VĂ FOARTE SERIOS DACĂ PUTEȚI ACCEPTA MICROCIPURILE ÎN ACTE ŞI APOI PRIN IMPLANT!

Fraţi ortodocşi, a sosit într-adevăr timpul muceniciei. Părintele Iustin Pârvu a tras semnalul de alarmă. Să trăim în fiecare zi ortodoxia, ca şi cum ar fi ultima zi din viaţa noastră şi s-avem mereu gândul la Dumnezeu. Să renunţăm cu toţii la tăcere, indiferenţă şi chiar ipocrizie sau formalism. Astăzi, mai mult ca oricând, este de datoria noastră (clerici sau simpli mireni) să luăm atitudine în mod tranşant.

Trebuie să ne apărăm cu orice preţ valorile creştine şi naţionale. Trebuie să apărăm împreună CETATEA ORTODOXIEI ŞI ROMÂNIA, asediate în prezent şi infiltrate tot mai mult de vrăjmaşi vizibili şi oculţi. Noi nu putem face nici un compromis în ceea ce priveşte Adevărul sau credinţa noastră sfântă.

Să respingem aşadar, cu o hotărâre nestrămutată orice atac şi orice hulă împotriva lui Dumnezeu sau Mântuitorului sau Maicii Domnului, sfinţilor, preoţilor (care se înmulţesc într-un ritm îngrijorător în mass media centrală mai ales), ecumenismului (care este „pan-erezia secolului XX" şi „produsul masoneriei", după cum ne spune marele nostru teolog Dumitru Stăniloae), contactele cu sectele şi ereziile de orice fel, avorturile, metodele contraceptive şi contragestive, prelevarea de organe de la cei aflaţi în moarte cerebrală (deci nu în moarte clinică; şi Legea acordului prezumat prin care noi înşine, în lipsa unui testament sau act notarial devenim fără voia noastră donatori de organe!), homosexualitatea, prostituţia, yoga (care ni se prezintă ca fiind creştină!), astrologia (zodiacurile), ghicitul, deschiderea psaltirii, teoriile evoluţionismului de orice factură, terapiile alternative (de genul bioenergie, acupunctură, fitoterapie etc.)...

Pe data de 25 februarie 2009, a fost emisă Hotărârea de Guvern nr.55, privind dispozitivele medicale implantabile active, care reglementează posibilitatea introducerii de microcipuri dotate cu tehnologie RFID la fiinţa umană! Aşadar, implantul obligatoriu se apropie cu paşi repezi. Momentan se poate face deci, decât din raţiuni medicale! Mai târziu, vor exista raţiuni de securitate şi siguranţă. Este incredibil faptul cât de repede au evoluat lucrurile în ultimul timp în această direcţie.

Ca simplu creştin vă întreb dacă astăzi, când **mai putem încă împiedica acest proces de utilizare a microcipurilor pentru urmărirea omului** şi nu avem convingerea şi tăria de a ne opune, mâine când va veni peste noi dictatura lui Antihrist cu prigoană mare pentru creştini, atunci ce vom mai putea face? Nu va fi oare prea târziu, având în vedere penetrarea şi dezvoltarea viitoare a acestei tehnologii în toate sectoarele vieţii noastre?

Partizanii utilizării lor asupra fiinţei umane vin cu argumente în special de ordin economic, deoarece ei ştiu că nu pot invoca acum implantul pentru prevenirea răpirilor sau altor infracţiuni, ori cel la nou-născuţi. Şi iată, care sunt acestea: controlul accesului, cartele de club, pontajul computerizat, managementul deşeurilor, controlul serviciilor în cantine şi restaurante, credite şi tranzacţii bancare, controlul şi urmărirea produselor în procesul de fabricaţie, controlul inventarului, identificarea anvelopelor, prevenirea furtului autoturismelor, tichete pentru Ski Lift, identificarea automată a autovehiculelor, administrarea pompelor de benzină, şi... atenţie... identificarea animalelor.

Cu alte cuvinte, dacă animalele pot fi oricând identificate şi urmărite, în viziunea lor, de ce n-ar fi posibil acelaşi lucru şi în cazul oamenilor? **Punem aşadar pe acelaşi plan omul cu animalele şi produsele de orice fel?** Vi se pare demnă şi corectă această iniţiativă diabolică de însemnare a omului, care este făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu? Sau vi se pare normal să fim reduşi la statutul de simplă marfă ori fiinţă vie, după ce anterior ni s-a pus în acte un număr prin Codul Numeric Personal?

Acum vor să ne pună şi **pecetea satanei**, care se află în codul de bare încorporat în microcip! Şi nu oricum, cu voia noastră! Sau dacă nu, în mod forţat şi obligatoriu prin lege. Deja există unii

care au cerut expres aceste microcipuri, din rândurile prostituatelor şi homosexualilor. Alții le-au acceptat vrând-nevrând pentru a avea acces pe unele plaje sau în unele cluburi, ori pentru simplul motiv că sunt... cool!

Este timpul să cerem dezbateri publice serioase şi în acelaşi timp un referendum, prin care să fie consultat întreg poporul român. Aşa cum au făcut şi au reuşit grecii şi sârbii. Oare noi românii, nu suntem în stare să ne împotrivim însemnării cu semnul lui Antihrist şi controlului total care va aduce dictatura lui?

CITIȚI ŞI DAȚI MAI DEPARTE!

TREBUIE SĂ NE RECUCERIM INDEPENDENȚA
ŞI TOTODATĂ SĂ NE PĂSTRĂM LIBERTATEA!

Istoria ultimelor decenii ne arată clar că din 1946, România a avut un parcurs tot mai sinuos. Ştim astăzi cam ce a însemnat pentru poporul român experimentul totalitar al comunismului. Ştim însă mai puțin ce s-a întâmplat după căderea dictaturii ceauşiste, când ni s-a spus că am ales tranziția spre capitalism. Şi nu ştim mai nimic despre vremurile pe care tocmai le trăim, când totul evoluează cu repeziciune către primul totalitarism şi imperialism la scară planetară.

Ne putem reaminti că după anul 2000, partidele de stânga (PSD şi PC) au început demersurile pentru integrarea României în Uniunea Europeană, fără a consulta specialiştii, toate partidele şi ONG-urile, fără a analiza impactul şi consecințele acesteia pe termen lung. S-au făcut câteva sondaje de ochii lumii şi cam atât. Nu s-a făcut, cum ar fi fost firesc şi necesar, o dezbatere publică serioasă şi un referendum. În timpul guvernării lui Ion Iliescu, a fost revizuită în 2003 Constituția României, cu toate că participarea a fost una extrem de slabă, pentru a permite pe viitor ca legile adoptate la Bruxelles să prevaleze asupra legilor române, adică să aibă întâietate. Iar fostul premier Adrian Năstase a promovat printre altele inițiativa legislativă prin care avocații să ia parte la toate actele de urmărire penală! Pentru a îngreuna sau împiedica activitatea procurorilor şi în special lupta anticorupție, care tocmai începuse să dea roade.

Se ştie desigur, că România a avut foarte puține cazuri de condamnări la nivel înalt. Imunitatea parlamentară a permis neînceperea urmăririi penale sau achitarea senatorilor şi deputaților care au săvârşit diverse fapte de corupție, oferind un exemplu negativ pentru alții. Ştim de asemenea şi ce privilegii şi ce pensii şi-au votat în ansamblu aceşti „reprezentanți ai poporului".

Nu este de mirare nici faptul că fosta securitate şi-a făcut de cap în toate domeniile, inclusiv în mass-media. Intoxicarea presei şi aruncarea în derizoriu sau minimalizarea unor probleme majore ale societății, continuă şi astăzi fără nicio reticență. De pildă, se mai invocă uneori „aşa-zisa conspirație împotriva României" de parcă nici n-ar exista de fapt. În realitate, au existat şi există unele grupuri de interese (şi oculte), care au încercat şi continuă să destabilizeze multe state, în special România. Pentru simplul motiv, că toate statele lumii trebuie să dispară pentru a se naşte o „republică universală", de fapt un imperiu în toată regula iar libertatea oamenilor să fie restrânsă până la anulare.

Ați observat şi dumneavoastră cum au reacționat după 1990 mass-media internațională în ceea ce priveşte România şi cetățenii ei. Prin zugrăvirea în cele mai sumbre culori (inclusiv în sondaje), s-a susținut o adevărată propagandă împotriva noastră. Au fost amplificate la maximum şi generalizate faptele sau slăbiciunile unora dintre compatrioții noştri.

Apoi ne-au ruinat, cu aportul unora dintre noi, mediul cultural şi spiritual. Ne-au determinat să renunțăm la multe din produsele româneşti, prin falimentarea multor firme şi să importăm tot mai mult din afară, din Uniunea Europeană. Ne-au adus pe cap gripa aviară, care ne-a costat multe sute de milioane de euro, vaccinuri mai mult decât dubioase (precum Gardasilul, pentru „prevenirea" cancerului de col uterin la fetițele până în 14 ani), împrumuturi externe înrobitoare, prin care economia românească a fost afectată mai grav. Ba, am mai fost acuzați nu demult, că actuala gripă porcină a plecat din România, ştiind că în anii trecuți am avut la Timişoara cazuri de pestă porcină...

România a cheltuit sume enorme pentru exercițiile militare în parteneriat cu NATO, pentru participarea sa activă cu trupe şi echipamente în diverse operațiuni efectuate în Afganistan, Kosovo şi Irak. Dar şi pentru aderarea completă la Uniunea Europeană. În acelaşi timp, exporturile româneşti au scăzut drastic în favoarea importurilor, îndeosebi venind din UE. Iar agricultura şi turismul, care puteau fi şi sunt atuurile României, au fost sprijinite cu adevărat doar în declarațiile electorale.

Mai recent, asistăm şi la un alt import, generat de „necesitatea" introducerii la noi a microcipurilor în acte (cu toate elementele) şi prin implant (deocamdată pentru unii pacienți, în sistemul sanitar). Ni s-a spus că trebuie, dacă ... vrem să intrăm în Spațiul Schengen şi să avem

dreptul de a lucra legal în statele membre ale acestui acord. Iar aceste microcipuri sunt introduse deja, tot fără nicio dezbatere publică sau referendum! Ca şi când părerea noastră, a românilor, nu ar avea nicio importanţă sau valoare.

Ori, situaţia reală este extrem de gravă şi primejdioasă, nu numai pentru faptul că ne este lezată demnitatea şi conştiinţa religioasă (pecetea satanei fiind prezentă prin simbolul 666, aflat în codul de bare încorporat!), ci şi prin îngrădirea fără precedent a libertăţii şi intimităţii vieţii private.

Cum poate fi cineva liber, când i se întocmeşte cel mai mare şi complet dosar electronic, când este urmărit oriunde pas cu pas, zi şi noapte? În timp ce, alţii – nu se ştie măcar cine sunt exact, pot avea acces permanent la aceste date şi le pot manipula! Ce libertate mai poate avea cineva, atunci când i se implantează un microcip RFID, care poate să-l iradieze sau să-l manipuleze prin anumite substanţe chimice foarte periculoase, determinat astfel să facă voia sau jocul celor care se grăbesc în prezent să pregătească calea întronării viitoare a lui Antihrist ca împărat al lumii întregi?

Prin urmare, ne adresăm tuturor românilor să conştientizeze cât nu e prea târziu, imensul pericol al noului totalitarism şi să lupte prin toate mijloacele legale pentru recucerirea suveranităţii României şi păstrarea libertăţii, nu numai pentru ei înşişi, cât şi pentru generaţiile următoare care au dreptul la un viitor mai bun.

Vă las pe dumneavoastră să apreciaţi (iar poziţia noastră este apolitică), dacă este chiar atât de radical sau incorect Manifestul Mişcării conservatoare din România, al unui partid înfiinţat se pare în 2008 şi alcătuit din tineri intelectuali anticomunişti, cu scopul redresării României din punct de vedere moral, economic şi cultural. Acest pliant îl vom reda în întregime mai jos.

Partidul ''Mişcarea conservatoare" este un partid de dreapta – în formare – care nu are nimic în comun cu clasa politică din România ultimilor 70 de ani.

Ca urmare a stării de criză, fără precedent, prin care trec statul român şi poporul român, Mişcarea conservatoare lansează următorul

MANIFEST

1) Prin politica dusă în ultimii 15 ani – de ruinare a economiei naţionale, de înfometare a populaţiei şi de fărămiţare a ţării – conducătorii României se fac vinovaţi de înaltă trădare în faţa poporului român!

România este pe punctul de a pierde Ardealul!

· Populaţia României cunoaşte cea mai gravă criză economică din ultimii 70 de ani.

· În România au fost introduse deliberat cele mai multe taxe şi impozite din lume (oficial peste 400) ceea ce duce la decimarea populaţiei ţării; despre acest record mondial nu se spune nici un cuvânt.

· România are în acest moment datorii externe mai mari decât avea la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, iar „mutarea" rezervei de aur a României în afara ţării, transformă statul român într-un stat vasal.

· Prin acceptarea şi promovarea legii privind statutul minorităţilor naţionale, de către clasa politică actuală, România va pierde o parte din trupul ţării. Autonomia culturală maghiară duce în mod inevitabil şi programat la crearea regiunii autonome maghiare. Acesta este dezideratul UDMR care, în complicitate cu conducătorii statului român şi sub asistenţa structurilor suprastatale – UE – îl va pune în fapt.

Trebuie redefinită expresia ''înaltă trădare naţională" şi judecată întreaga perioadă de după '89 prin această prismă.

* Acest Manifest se referă la toate partidele parlamentare din România.

2) Integrarea României în Uniunea Europeană înseamnă dezintegrarea statului român.

· Aderarea şi integrarea României în structurile supranaţionale europene – UE – se face fără cunoaşterea publică a tuturor condiţiilor impuse şi acceptate iresponsabil de către statul român;

· Nu de multă vreme am ieşit de sub opresiunea Uniunii Sovietice, după ce întreg poporul a trecut prin şocul comunismului. Astăzi ni se impune să intrăm sub jugul unei alte uniuni – Uniunea Europeană. Aceeaşi comisari, aceleaşi condiţii de vasalitate, aceeaşi clasă politică slugarnică şi trădătoare. Se pregăteşte, prin legile care au fost date referitor la gospodăria şi averea omului simplu, aceeaşi colectivizare. Acest lucru trebuie oprit!

· Pentru a acoperi înţelegerile secrete între ''conducătorii" României şi UE, Constituţia României a fost modificată în 2003, printr-un referendum trucat. Ca urmare, în acest moment, România aderă la UE prin voturile unui parlament compus în cea mai mare parte din indivizi ticăloşiţi, şi nu prin referendum;

· Ca urmare a aderării la UE, economia naţională va fi desfiinţată; întreprinderile mici şi mijlocii vor dispărea; România se va transforma în consumator al resturilor statelor europene;

· Serviciul de propagandă oficial ne prezintă Uniunea Europeană ca pe „Europa" – adică „Europa = UE". Doar că UE este o organizaţie cu un statut ca oricare altul fără legătură cu credinţa şi cultura Europei;

· Mass media sunt pro europene şi antiromâneşti. Poporul român este arătat lumii şi lui însuşi în cele mai proaste culori. După opinia mass mediei nimic bun nu se mai poate naşte în România. Astfel „românii sunt laşi", „proşti", „leneşi", „trădători", „necivilizaţi", „ne-europeni", „săraci"... Dar, dacă este aşa cum ne spune propaganda internă şi internaţională, atunci de ce Uniunea Europeană ţine atât de mult ca România să adere? Şi de ce nu pleacă din ţară conducătorii noştri? Ar putea pleca oricând într-o altă ţară unde sunt oameni bravi, deştepţi, harnici, demni, civilizaţi şi europeni. Totuşi, Europa ne vrea – mai precis: Europa ne vrea slugi!

România nu trebuie să „intre în Europa" – România a fost, este şi va fi în Europa. Multe din ţările care aderă la UE nu fac parte geografic din Europa!

3) România se află practic sub ocupaţie militară. În acest moment pe teritoriul României sunt plasate baze militare străine.

· România este în război cu Irakul şi cu Afganistanul. Armata română participă la un război de ocupaţie şi jaf.

· Urmarea intrării României în NATO este situarea de baze militare americane pe teritoriul ţării. Aceasta nu înseamnă altceva decât că România se află în acest moment sub ocupaţie militară; în România NATO poate introduce oricât şi orice fel de armament, fără a cere permisiunea statului român;

· Participarea României la structurile NATO nu aduce nici un avantaj pentru ţară. Acest lucru este evident în cazul chestiunii Canalului Bîstroe, când NATO a lăsat cu laşitate ca România să piardă o parte din teritoriul naţional.

· Ca urmare a aderării României la NATO, armata naţională trece printr-un proces de dizolvare care are ca scop dispariţia ei şi înlocuirea cu o armată sub comandă internaţională. Acest proces duce la dispariţia statului român suveran;

· Clasa politică românească ne ascunde faptul că România se află în război cu Irakul. De ce nu se spune public care este preţul real pe care îl plătesc românii pentru susţinerea şi participarea la acest război care nu are nici un rost pentru ţară?

· România a dus în istoria ei războaie de apărare şi nu de ocupaţie şi jaf. Cine le dă dreptul conducătorilor României să târască, prin minciună publică, ţara în acest război nedrept, plătit cu preţul mizeriei de către populaţie?

· Participarea României la lupta împotriva „terorismului islamic" este o altă modalitate de a plăti un preţ exorbitant pentru o luptă care nu este a românilor. Care este acest preţ? Când a avut România probleme cu „terorismul islamic"?

Prima preocupare a conducătorilor statului român trebuie să fie întărirea armatei naționale şi nu intrarea în NATO sau în oricare structură militară internațională.

4) Statul român este compus de resturile fostei securități şi ale Partidului Comunist Român – de afacerişti ticăloşiți, hoți şi analfabeți, care nu au nici o legătură cu destinul României în istorie.

· În România nu există oameni politici, partide politice sau doctrine politice. România este o țară fără conducători. Cei din fruntea statului (şi a partidelor) sunt preocupați de obținerea de facilități, privilegii pentru marile grupuri de interese internaționale şi pentru ei înşişi, în detrimentul țării.

· Cine îşi imaginează că există vreo legătură între activitatea guvernului şi a Parlamentului şi o doctrină politică (oricât de bună sau de rea) se înşeală! Singura politică practicată de întreaga clasă politică din România este politica dizolvării statului român, politica distrugerii poporului român prin toate mijloacele! (fie economice, fie culturale).

· Legile statului român nu au nici o legătură cu firea românilor, cu credința şi cultura românilor. Parlamentul ultimilor 16 ani este alcătuit din oameni care disprețuiesc tot ce-i românesc, din oameni fără Dumnezeu. Ateismul este „credința" lor. Guvernele ultimilor 16 ani sunt alcătuite din cei mai depravați hoți, din cei mai incompetenți indivizi.

· M.C. ca formațiune politică este la început de drum. Noi nu facem parte din sistemul politic actual. Noi nu suntem un rest al P.C.R. sau al securității. M.C. aduce un curent românesc în politica românească. Acest lucru se va vedea oricât de greu va fi.

România este a românilor – România trebuie recucerită şi eliberată de lichelele şi jigodiile postdecembriste.

NUMAI ÎMPREUNĂ VOM PUTEA LUPTA PENTRU LIBERTATEA, DEMNITATEA, MÂNTUIREA NOASTRĂ ŞI A COPIILOR NOŞTRI!

Mărturisesc încă de la început că aceste rânduri n-au fost scrise pentru a induce cumva panică în rândul cititorilor, care vor avea bunăvoința de a le parcurge. Deşi problemele cu care ne confruntăm astăzi sunt realmente grave iar unele chiar extrem de grave, totuşi nu trebuie să ne pierdem cu firea în fața lor nicio clipă, ba chiar este necesar şi de dorit să lucreze în noi neliniştea cea bună, adică să ne mobilizăm exemplar împreună, fără teamă, pentru a le rezolva cu răbdare şi înțelepciune.

Subliniez faptul că trebuie să ne unim eforturile mai mult ca niciodată, uniți în jurul Adevărului şi valorilor sale neperisabile sau etern valabile. Puterea noastră şi a popoarelor în general, stă tocmai în unire, dar şi în capacitatea noastră de a ne pune în slujba comunității din care facem parte, jertfindu-ne la nevoie chiar viața pentru aproapele nostru şi pentru Dumnezeu. Ori a-ți sacrifica viața pentru alții, ştim că este semn de noblețe sufletească sau o formă de eroism creştin. Pentru creştinii autentici reprezintă până la urmă ceva firesc, pentru că ei ştiu că viața nu le aparține lor înşile, ci le-a fost dăruită cu un scop de către Dumnezeu şi pot renunța la ea, când devine un imperativ a-L mărturisi pe Hristos şi credința cea adevărată. Fără îndoială, aplicarea pe oameni a microcipurilor reprezintă cu adevărat un atentat la demnitatea, libertatea şi mântuirea lor!

Pentru cei care nu au încă cunoştință de apariția microcipurilor sau de scopul acestora, trebuie să facem câteva precizări absolut necesare. Microcipurile reprezintă la ora actuală cele mai performante dispozitive elecronice, ajungând să fie reduse în prezent sub 1 mm, putând fi introduse chiar sub pielea umană sau a animalelor printr-o simplă injecție cu o seringă. Acestea au capacitatea de a stoca un număr impresionant de informații şi de a le transmite pe calea undelor radio către un aparat de citire de la distanță (scaner). Mai mult, ele pot fi localizate oricând prin satelit (prin sistemul GPS) şi pot permite chiar ascultarea posesorilor. În cazul biocipurilor, care se preconizează a fi implantate oamenilor de pe întreaga planetă, s-a ajuns până acolo încât pot elibera şi unele cantități infime de substanțe chimice purtătorilor, cărora li se provoacă la comandă anumite stări fiziologice necontrolabile până la suferințe greu de imaginat şi de suportat!

Ca orice invenție a omului, dar ştiind că orice act creator al său este totuşi inspirat de divinitate, microcipurile ar putea avea desigur şi unele aplicații pozitive, ca şi în cazul energiei nucleare sau atomice, dinamitei, etc. Numai că de această dată, aplicațiile acestora sunt mai mari, multe dintre ele înfricoşătoare şi încă greu de contabilizat.

Se pare că microcipul a apărut inițial ca o încercare a oamenilor de ştiință de a mări performanțele telefoanelor mobile, prin reducerea dimensiunii şi calității lor. Însă putem observa că această invenție importantă este astăzi deturnată spre aplicații nedorite de nimeni, şi anume către urmărirea omului de către om de la distanță! Dacă ar fi vorba numai de cazul infractorilor periculoşi pentru societate sau de cel al „teroriştilor'', poate că am accepta fără prea mari rezerve, dar a impune prin lege tuturor cetățenilor unui stat sau la nivel de federație de state să poarte microcipuri (în acte, viitoarele carduri şi chiar sub piele!) considerăm că este deja mult prea mult, o măsură absolut aberantă şi neîntemeiată, îndreptată împotriva omului şi drepturilor sale fundamentale.

În primul rând, o asemenea măsură reprezintă, după cum am afirmat deja, un atentat grosolan şi fără precedent la adresa demnității umane. Nu mai este vorba doar de asimilarea omului cu un număr sau cu o simplă marfă prin Codul Numeric Personal (deşi omul este chip şi asemănare cu Dumnezeu), ci de o însemnare asemănătoare cu cea care se face la animale!

Invocându-se protejarea de furt sau răpire, se încearcă deja implantul unui microcip la nou-născuți! Iar noi toți suntem codificați şi amprentați ca pe o bandă de infractori!

În al doilea rând, este vorba despre lipsirea omului de libertate şi despre transformarea societății contemporane într-o uriaşă închisoare, într-o societate atomizată, în care fiecare cetățean este rupt de comunitate şi se alienează, fiind permanent supravegheat de vigilentul ochi electronic. Iar ortodocşii, care au fost şi până acum loviți crunt de experimentul masonic al comunismului, vor fi în continuare supuşi unei prigoane şi discriminări din partea ocultei mondiale. Şi vor suporta consecințele şi cei care se vor pronunța împotriva sistemului informatic, care a ales nu întâmplător simbolul de recunoaştere la codul cu bare tocmai simbolul anticreştin sau semnul Fiarei, care este 666. Prin urmare, libertatea de expresie se va reduce până la anulare.

În al treilea rând şi pentru creştini este cel mai important lucru, acceptarea treptată a actelor cu microcip ne va lipsi de harul şi ajutorul lui Dumnezeu (constituind o cădere sau un păcat) iar acceptarea implantului pe mâna dreaptă sau pe frunte va constitui cu certitudine lepădare de Dumnezeu! Să ne ferească bunul Dumnezeu de aceasta! Şi atunci ne punem fireşte întrebarea dacă va mai exista mântuire. Pentru că unui creştin nu-i este indiferent dacă va ajunge în Rai sau în Iad.

CONŞTIENTIZĂM NOI PE DEPLIN PERICOLUL EXTREM PE CARE ÎL REPREZINTĂ UTILIZAREA MICROCIPURILOR PE OAMENI?

Data de 11 septembrie 2001, când a avut loc regretabilul atac asupra turnurilor gemene din New York va rămâne în analele istoriei ca momentul declanşator al luptei internaționale împotriva „terorismului", prin adoptarea în Statele Unite ale Americii şi apoi în alte state a unor legi tot mai restrictive în ceea ce priveşte drepturile şi libertățile fundamentale ale omului.

Totodată, s-au alocat din banii publici sume imense poliției şi în special serviciilor de spionaj. Au început să fie injectați mai ales în noua industrie a cipurilor, care va cunoaşte în continuare o dezvoltare susținută. Când de fapt, aşa-zişii terorişti au fost inventați şi sprijiniți, cu scopul clar de a fi impuse legi restrictive la adresa omului de pretutindeni şi să fie exploatate bogatele resurse de petrol din Irak. Un paravan confortabil pentru atingerea scopurilor ocultei mondiale!

Nu ne permite desigur spațiul, să demonstrăm aici teza absolut falsă a „terorismului internațional" îndreptat împotriva SUA şi statelor „democratice", exercitat de aşa-zise „organizații extremiste sau fundamentaliste islamice", când de fapt acestea au fost antrenate tocmai de agenți CIA.

Utilizarea microcipului pe fiecare om reprezintă în fond activarea unui sistem de supraveghere mondial şi începutul controlului total, care este premergător întotdeauna unei dictaturi ce se instaurează şi care, nu poate tolera nici cea mai mică împotrivire.

De altfel, Apocalipsa din Sfânta Scriptură ne vorbeşte de mult timp despre Antihrist şi scurta lui domnie asupra lumii întregi până la A Doua Venire a lui Hristos. Sunt multe semne care ne arată, că s-au apropiat într-adevăr vremurile de pe urmă iar pentru creştini, care reprezintă o țintă predilectă pentru stăpânitorii din umbră ai acestei lumi, sunt cu mult mai vizibile.

Imaginați-vă măcar o clipă până unde pot merge aplicațiile acestor microcipuri şi câtă libertate îi mai rămâne omului şi dacă mai are resurse să-şi păstreze intactă credința. Imaginați-vă ce s-ar fi întâmplat dacă aceste cuceriri ale ştiinței ar fi încăput pe mâna unor dictatori precum Stalin, Hitler, Ceauşescu şi alții, care s-au prăbuşit totuşi.

Ei bine, aceste microcipuri sunt pentru unii absolut necesare, pentru că ele asigură într-adevăr suportul unei dictaturi puternice la nivel global. Noi nu am avut niciodată un imperiu mondial dar iată că astăzi, acest vis bolnav poate deveni o realitate pentru toți. Însă noi, creştinii nu ne vom resemna. Vom lupta cât timp se mai poate. Nu vrem să ajungem în ghearele disperării.

Noi ştim că nicio împărăție pe pământ nu este veşnică şi dispare până la urmă. Nici împărăția lui Antihrist, când va veni în viitorul cel mai apropiat, nu va rezista, după cum ne spune Apocalipsa, care n-a mințit până acum şi nu minte.

LA CE CONCLUZII AJUNGEM ANALIZÂND OBIECTIV PROBLEMA MICROCIPURILOR ŞI CONTROLULUI TOTAL?

După părerea noastră, situaţia în care ne aflăm la nivelul întregii omeniri se înrăutăţeşte permanent. Recent, am aflat de la ştirile unui post de televiziune că membrii Grupului Bilderberg şi fostul preşedinte american Bill Cinton sunt acuzaţi de personalităţi din Occident de declanşarea crizei mondiale şi de exploatarea ei financiară. N-ar fi o noutate, având în vedere faptul că toate reuniunile la nivel înalt al acestui grup sunt secrete (presa neavând acces) iar membrii acestuia sunt cunoscuţi ca aparteneni la lojile masonice. Iar multe state s-au îndatorat la mari instituţii financiare internaţionale, cum este FMI, instituţii care sunt controlate şi dirijate discret de către oculta mondială.

Indiscutabil, problema utilizării la om şi roboţi a microcipurilor devine o chestiune de o importanţă covârşitoare pentru viitorul omenirii şi intrarea într-o nouă epocă, cea a tehnologiei RFID. Să ne gândim doar la implicaţiile utilizării roboţilor militari (sau mercenari, asasini cibernetici). De aceea, se caută astăzi dezvoltarea unor tehnologii laser, prin care să se poată respinge posibilul atac al unor unităţi militare robotizate. Am ajuns astfel, să vedem în viitorul apropiat materializarea unor secvenţe din filmul „Războiul stelelor", film regizat de un american de origine evreiască şi al cărei denumire a fost preluată chiar de vastul proiect militar american „Iniţiativa Strategică'' vizând sateliţii militari şi nu numai...

Fără îndoială, viitorul război neconvenţional se va purta cu o vastă reţea electronică performantă, utilizându-se cu precădere roboţii umanoizi, sateliţii militari şi agenţi care au implanturi cu microcipuri. Să nu credeţi că n-au apărut încă forme rudimentare de androizi. Într-una din ştirile de la televiziune a fost prezentat un robot „de sex feminin" din Japonia, care putea vorbi şi se putea deplasa, putând chiar mişca muşchii feţei şi clipi din ochi. Cu atât mai mult, în laboratoare oculte din întreaga lume, în care tehnologia este cu mult înaintea celei care mai apare în mass-media (chiar şi cu decalaj de 15 ani, cum au apreciat unii!), ne putem imagina sau nu noile arme tehnologice care pot servi intereselor marilor corporaţii şi lojilor masonice de a controla şi înrobi omenirea, aducând după sine sfârşitul lumii.

Este posibil ca peste 6 ani, dacă nu şi mai devreme, să avem o nouă ordine mondială (pe care o promează îndeosebi masonii), un guvern mondial, o singură religie oficială, un control total asupra omenirii şi desigur, ultima prigoană împotriva tuturor creştinilor...

În concluzie, ar trebui poate să ne răspundem la unele întrebări absolut legitime şi de bun simţ. A fost într-adevăr necesară aderarea României (proces început de aripa lui Iliescu şi Năstase din PSD) la Uniunea Europeană? S-au urmărit numai avantajele materiale, fondurile europene? Este astăzi o prioritate şi o necesitate intrarea României în Spaţiul Schengen, în care este legală urmărirea tuturor cetăţenilor prin microcipuri? Suntem conştienţi de pericolul extrem al utilizării microcipurilor la om? De ce suntem condiţionaţi (şantajaţi) cu sumele alocate României şi deschiderea pieţei muncii pentru români, de introducerea acestor acte electronice? Puteţi accepta acest control fără precedent, la care se adaugă nenumăratele camere de luat vederi din spaţiul public, urmărirea întregii corespondenţe de pe internet şi convorbirilor telefonice? Puteţi accepta pe viitor şi implantul biocipurilor pe mâna dreaptă sau pe frunte? Aţi accepta acest lucru ştiind că este lepădare de Dumnezeu? Cine sunt cei care pregătesc asiduu înscăunarea lui Antihrist ca împărat al lumii?

Mi se pare relevant următorul material descoperit mai demult pe internet:

„Aaron Russo un director de la Hollywood a discutat cu Nick Rockefeller (membru marcant al unei loje masonice – n.a.) care i-a spus cu câteva luni înainte de atacurile asupra turnurilor gemene că va urma un eveniment care va atrage invazia Irakului şi Afganistanului şi care are drept scop reducerea numărului populaţiei pe glob şi crearea unei populaţii care de frica

aşa zişilor terorişti să poarte microcipuri. Aaron Russo a fost indignat de ideea unei populaţii aduse la sclavie prin purtarea microcipurilor dar Nick Rockefeller l-a întrebat de ce îi pasă de robi. Apoi l-a întrebat pe Nick Rockefeller care este scopul a toate acestea? ''Voi aveţi toţi banii din lume de care aveţi nevoie, aveţi puterea de care aveţi nevoie, care e scopul? Care e sfârşitul?" Nick Rockefeller a răspuns: ''Scopul final este ca toţi să poarte microcipuri pentru a putea controla întreaga societate pentru ca bancherii şi elita să controleze lumea". Nick i-a mai spus că un alt scop al invadării Irakului este şi petrolul irakian şi crearea unei baze în Irak. Rockefeller i-a mai spus că va vedea soldaţi căutându-l în grote, peşteri, în Afganistan şi Pakistan pe Osama bin Laden dar asta va fi ''un război fără sfârşit al terorii unde nu este nici un inamic real şi totul este o uriaşă farsă aşa încât guvernul să controleze poporul american..."

În opinia noastră, având în vedere că s-au scris volume pe tema masoneriei şi ofensivei acesteia împotriva statelor naţionale, valorilor naţionale şi creştine, culturii şi spiritualităţii autentice, vom face următoarele precizări.

Problema introducerii la om a microcipurilor este într-adevăr una extrem de gravă din toate considerentele. Iar argumentele în favoarea lor sunt de-a dreptul puerile şi insignifiante. În comparaţie cu ele, armele nucleare sunt mai prejos deoarece ele au ca efect doar distrugerea fizică şi atât. Pe când microcipurile pot anihila nu numai comunităţile locale, dar chiar şi sufletul, îndepărtându-ne definitiv de Dumnezeu. Cele mai periculoase aplicaţii ale cip-urilor sunt: controlul strict al omului şi utilizarea roboţilor împotriva omului!

Cipurile sunt necesare pentru iminentul imperiu global, pe care masoneria urmăreşte a-l instaura în viitorul cel mai apropiat. De fapt, criza actuală mondială a fost creată anume, ca o mare diversiune şi păcăleală, pentru a abate atenţia opiniei publice de la probleme majore, cum este şi cea a introducerii microcipurilor la om. Pe fondul acestei crize, oamenii pot fi forţaţi să admită orice, numai să revină la confortul şi bunăstarea existente înainte de criză. Şi mai are această criză şi interesul financiar, fiind o sursă de îmbogăţire atât pentru marile bănci internaţionale, cât şi pentru corporaţiile care vor implementa tehnologia RFID. Precum şi interesul de a lovi în economia ţărilor, impunându-le drept condiţii pentru împrumuturi luarea unor măsuri concrete (constituind în mod cert un amestec în treburile interne ale acestor state!).

Prin lovituri de stat, războaie, crize economice (dar şi spirituale, culturale), masonii se pregătesc pentru a impune dictatura cea mai teribilă din toată istoria omenirii! Ei sunt adevăraţii slujitori ai satanei, care i-au şi depus un jurământ de credinţă şi de supunere necondiţionată.

Spuneţi tuturor şi lumii întregi adevărul despre cipurile RFID şi despre toate planurile masonice. E timpul să-L mărturisim pe Hristos! Cine nu ia aminte acum la semnele vremurilor de pe urmă şi nu va trăi ca un adevărat creştin, se va căi amarnic şi zadarnic mai târziu! Pentru că Împărăţia cerurilor şi A Doua Venire a lui Hristos sunt tot mai aproape. Să luptăm mai mult împotriva slăbiciunilor, păcatelor şi patimilor noastre.

Indiferenţa noastră ne va ucide şi ne va costa foarte scump. Există fără putinţă de tăgadă o conspiraţie împotriva statelor lumii şi creştinilor în mod special. Ştiind că, masoneria este direct responsabilă în declanşarea crizelor, războaielor (aprovizionând cu armament ambele tabere) şi şi-a propus de multă vreme îndobitocirea şi înrobirea omenirii, nu vă amăgiţi singuri că ea ar fi o asociere de organizaţii transparente, discrete (cum se autodenumesc) şi inofensive. Sunt cu mult mai distructive decât cele cunoscute sub denumirea de Mafia.

Să înţelegem că, numai împreună şi cu ajutorul lui Dumnezeu, putem lupta pentru libertatea, demnitatea, mântuirea noastră şi a copiilor noştri. Conducătorii noştri în special, să se jertfească precum domnitorul Ştefan cel Mare şi Sfânt, care a luptat câteva decenii pentru neatârnarea Moldovei şi mărturisea (în filmul lui Mircea Drăgan): „Cine nu se pune pe sine jertfă în acest veac de restrişte (de invazie a păgânismului – n.a), nu-i vrednic a fi numit conducător (sau creştin – n.a.), ci este cel din urmă mişel..."

Într-un alt scurt material de pe internet, se spune: ,,Masoneria este o organizație secretă. Are o conducere de tip piramidal, iar gradele inferioare nu cunosc ce se-ntâmplă la nivelele superioare. Acesta este şi vicleşugul. Masonul este inițiat treptat în grad, ca să nu sufere un şoc când ar afla că se-nchină lui Lucifer. Dacă masoneria ar fi transparentă şi s-ar cunoaşte toate secretele, atunci toți ar condamna-o...” Din câte se cunoaşte, de la gradul 33 în sus, respectivii se închină conştient şi pe față chiar satanei...

DOAR CÂTEVA ÎNTREBĂRI ALE UNUI CREŞTIN REVOLTAT FAŢĂ DE CEEA CE SE PETRECE ASTĂZI ÎN LUME

Pe plan spiritual şi cultural, asistăm şi în prezent la o tot mai intensă reeducare a omului contemporan. Observăm cum se realizează în primul rând prin mass-media. Şi în special prin noua orientare prin care cultivă erotismul, magia, violenţa şi ficţiunea (adeseori cu pretenţia de „cercetare ştiinţifică”!). Putem aminti astfel şi cazul ultramediatizatelor volume ale lui Dan Brown: „Codul lui Da Vinci” şi „Îngeri şi demoni” (în prezent rulând şi ecranizarea lui în cinematografe), în care intenţia vădită a acestor romane cu pretenţii finale de cercetări istorice este de a răstălmăci învăţăturile creştinismului şi de a întrona cunoaşterea de tip ezoteric, alchimia. Şi totul, sub auspiciile „ştiinţei”, desprinsă total de Dumnezeu şi împotriva Lui.

Ne întrebăm cum de a ajuns să fie atât de mediatizată cartea „Codul lui Da Vinci”, care promovează atâtea idei blasfemiatoare la adresa Mântuitorului şi Maicii Domnului, precum şi atâtea idei ale gnosticismului (cum ar fi naşterea lumii din actul erotic al zeităţii feminine Sofia!) şi să fie catalogată de mass-media drept cea mai vândută carte din toate timpurile?

Cum de găsim mai în toate statele şi supermarket-urile cărţile lui K. Rowling (autoarea romanelor din ciclul Harry Potter, recunoscută ca membră a Bisericii Sataniste!), Dan Brown (ale cărui romane, stârnesc mai degrabă curiozitatea cititorilor) şi Paulo Coelho (la care se observă un pronunţat caracter comercial)?

De ce oare se adânceşte manipularea prin mass-media şi spălarea permanentă a creierelor? De ce scad mereu standardele de calitate cât priveşte programele de televiziune şi emisiunile radio? De ce se insistă tot mai mult pe latura divertismentului în detrimentul educaţiei şi informării corecte? De ce se cultivă atât de mult apatia şi indiferenţa, obedienţa faţă de sistem?

Cum altfel, am putea caracteriza recentul experiment al Uniunii Europene al acceleratorului de la Geneva (aflat în vecinătatea sediului Lojei Prioriei Sionului), care şi-a propus nici mai mult, nici mai puţin decât descoperirea „particulei lui Dumnezeu” şi originea vieţii, cu scopul vădit de a întrona concepţia atee asupra creaţiei universului şi lumii de astăzi? De ce canalele de televiziune Discovery şi National Geographic insistă la nesfârşit pe teoriile evoluţioniste, la care oamenii de ştiinţă serioşi au renunţat de mult timp? De ce mai apar ele încă şi astăzi în programe şi manuale şcolare?

Cum se justifică orientarea tot mai puternică a majorităţii covârşitoare a mass-mediei către pornografie, desfrâu, promovarea avortului şi homosexualităţii? De ce la „sugestia” UE, România a creat şi ea un Consiliu Naţional Pentru Combaterea Discriminării şi are loc o intensă propagandă în favoarea homosexualităţii, deşi până nu demult era abia tolerată sau interzisă? Oare nu pentru a sancţiona orice protest în favoarea normalităţii? De ce pe 15 ianuarie 2008, Uniunea Europeană a adoptat o rezoluţie care propune uniformizarea între statele membre a statutului legal al relaţiilor dintre persoanele de acelaţi sex? De ce oare anul trecut Thailanda a fost lovită atât de crunt prin valurile aduse de tsunami, ştiind că în această ţară înflorise o adevărată industrie a prostituţiei şi pedofiliei?

De ce se luptă atât de mult astăzi împotriva familiei tradiţionale şi creşterii demografice? De ce se insistă pe politici contraceptive ale statului (planning-ul familial) şi pro-avort? De ce în România postdecembristă, prima lege a fost tocmai liberalizarea avorturilor, fapt care a condus la un număr record de avorturi şi atâtea catastrofe naturale? Cum de se insistă încă în România a se introduce pentru fetele de până la 14 ani vaccinul de prevenire a cancerului de col uterin Gardasil, în ciuda tuturor campaniilor ortodoxe de renunţare la el, ştiut fiind că acesta este încă experimental, că alte ţări l-au respins categoric şi că are multe efecte adverse importante, mergând în unele cazuri până la deces sau cel mai adesea la sterilitate? De ce se exacerbează drepturile copilului în detrimentul părinţilor?

Cum se justifică tot mai intensa batjocorire publică a Mântuitorului şi simbolurilor creştine şi reacţia palidă de protest a creştinilor? Cum se explică acordarea Premiului Uniter piesei Evangheliştii a Alinei Mungiu Pippidi (personalitate publică în România de ceva vreme), care batjocoreşte pe Mântuitorul, pe Maica Domnului şi pe sfinţi? Cum de s-a reuşit ca în cadrul expoziţiilor organizate de Institutul Cultural Român la New York şi în Germania, să fie prezentate blasfemii şi adevărate invitaţii la sexualitate? Ce fel de artişti sunt cei care au îndrăznit să-şi descopere descendenţa spirituală din Iuda, vânzătorul lui Hristos, sau afirmă de pildă că: „Ştefan cel Mare este un criminal, un pitic frustrat, pe care românii în nebunia lor l-au mitizat şi remitizat şi cam atât"? (cum apare în articolul lui Dragoş Constantinide, revista Presa ortodoxă, numărul semnal) Cum se explică această încercare de astăzi şi a unor umanişti europeni de a reabilita memoria lui Iuda?

Cum putem cataloga recentul film al danezului Lars Von Trier intitulat „ANTICHRIST'', film plin de orori şi de o violenţă exacerbată? Oare acest titlu nu prevesteşte apropierea domniei lui şi intrarea în memoria conştiinţei colective? Oare încercarea acestui regizor nu continuă gestul altui compatriot, care a lansat acele caricaturi blasfemiatoare la adresa lui Mahomed, care au stârnit în întreaga lume protestele lumii islamice şi care recent au fost din nou prezentate în mass-media?

De ce s-a încercat şi se încearcă şi astăzi scoaterea icoanelor şi simbolurilor creştine nu numai din şcoli, ci din întreg spaţiul public? De ce o nouă „directivă a egalităţii" a Uniunii Europene a interzis recent afişarea însemnelor religioase în organizaţiile din cuprinsul ei care oferă servicii publice, în spitale, fundaţii, închisori etc.? Cum de s-a renunţat în România la orele de religie din licee?

De ce sediul Parlamentului European a fost proiectat tocmai după modelul Turnului Babel, care a rămas pe veci neterminat pentru ambiţia lui de a atinge cerul şi în care au fost amestecate limbile? De ce însăşi denumirea comunităţii (Europa) se bazează pe un mit grecesc precreştin iar această zeitate este „întrupată'' într-o statuie aşezată la loc de cinste, călare pe un taur?

De ce în Marea Britanie se predă acum „educaţia sexuală" şi copiilor preşcolari? De ce importăm prin mass-media Valentine's Day şi Halloween-ul, care celebrează ziua îndrăgostiţilor, respectiv cultul morţii? De ce în unele ţări se aprobă astăzi pentru bolnavi sinuciderea asistată sau eutanasia?

De ce se urmăreşte îmbolnăvirea premeditată a populaţiei (şi reducerea ei în consecinţă) prin modificarea genetică a unor viruşi, cum sunt şi cazurile gripei aviare şi celei porcine? De ce adepţii globalizării promovează politici de control al populaţiei dar şi de reducere a populaţiei, prin tot felul de măsuri şi legi? De ce alimentaţia omului devine tot mai nocivă şi artificială?

De ce chiar sub masca democraţiei şi drepturilor omului se atentează grav la libertatea şi demnitatea omului, prin obligativitatea purtării microcipurilor şi viitoarelor implanturi? De ce România s-a grăbit atât de mult să implementeze proiectul experimental al cip-urilor biometrice şi încă în modul cel mai complet, cu toate elementele? De ce acest subiect este evitat de către mass-media în ciuda protestelor unor organizaţii şi asociaţii? De ce s-a introdus deliberat şi definitiv numărul 666 în codul de bare şi în sistemul electronic central al Uniunii Europene?

Nu cumva, această criză economică (dar şi socială, culturală şi spirituală), devine un pretext ideal pentru a fi invocată crearea unei Uniuni Europene centralizate, cu şef de stat şi puteri care să controleze economia tuturor statelor membre? În sfârşit, nu este întemeiată opinia celor care cred sau sunt convinşi că omenirea alunecă pe panta unei dictaturi globale?

ADEPȚII GLOBALIZĂRII ŞI DEVALORIZAREA CĂUTĂRII ADEVĂRULUI ŞI SENSULUI VIEȚII

Mărturisesc că am urmărit recent, cu o strângere de inimă, un film intitulat „Monty Pitton şi sensul vieții''. Am rămas cu un gust amar şi mi-am dat seama că regia lui se aseamănă izbitor cu al altor filme concepute de scenarişti şi regizori evrei. Împărțirea în acte ca într-o piesă de teatru, parodiile la adresa catolicilor şi chiar a protestanților, trimiterea în derizoriu a problematicii sensului vieții prin glume de foarte prost gust, unele scene erotice şi de educație sexuală față de elevi şi alte asemenea aspecte, mă îndreptățesc a spune că **spiritul masonic** este prezent fără nicio îndoială.

De altfel, în ultimele luni au fost prezentate tot mai multe filme cu un profund caracter anticreştin, disimulate sub formă de parodii, comedii şi în special musical-uri (cum este de pildă şi filmul „Dogma'', litera „o'' din titlu, având în interior o cruce pătrată, ca simbol sau pecete a masoneriei). S-a preluat în acestea ca model stilul de dans colectiv şi muzică specific filmelor **indiene**. S-au promovat în schimb „repere culturale'', modele de oameni imorali şi „liberi'' (ca în filmul vizionat recent „Păcat originar'', cu Antonio Banderas şi Angelina Jolie).

Iar la loc de cinste figurează filmul **„Alexandru''**, cu actorul Anthony Hopkins în rolul unui faraon care dictează scribilor săi povestea vieții lui Alexandru cel Mare. În acest din urmă film, constatăm influența nefastă a „iubitului'' său de origine egipteană, precum şi a altuia din India (de care este legată cred şi moartea lui până la urmă), acolo unde armata lui Alexandru înregistrează primele mari pierderi şi chiar se revoltă parțial datorită campaniei militare lungi şi obositoare de mai bine de 8 ani de zile în Asia. Există scene care sugerează aspecte legate de homosexualitate. Mânia lui răbufneşte împotriva oamenilor celor mai apropiați şi de mare încredere, pe care îi ucide (pentru că l-au contrazis şi i-au atras atenția asupra unor greşeli).

În film, reiese destul de clar orgoliul şi mândria lui nemăsurată datorită celor peste 50 de victorii în lupte (nici măcar o înfrângere), invocându-şi adesea tinerețea lui. Murise la vârsta de 33 de ani. Mai rezultă şi motivul pentru care pornise să cucerească răsăritul (şi planificându-şi apoi să cucerească şi nordul Africii şi vestul, toată lumea cunoscută pe vremea sa). Nu e vorba de „civilizarea'' lumii. Purta dorința mamei sale (glorie, avuții) dar în acelaşi timp fugea de ea, pentru că ea a ordonat în ascuns asasinarea tatălui său, pentru a deveni el rege al Macedoniei.

Nu întâmplător, realizarea artistică este la un nivel foarte înalt. Pentru că, adepții globalizării actuale au avut nevoie de celebrarea acestui erou al antichității, de o legitimare. Era comparat cu Ahile, unul din eroii legendari ai Greciei antice. Există chiar o scenă în finalul filmului, în care se spune că el i-a inspirat ulterior pe mulți alți conducători ai lumii. Cu alte cuvinte, pe marii dictatori şi conducători de imperii, cum ar fi Napoleon şi Hitler. Şi ei au pornit să cucerească țările din partea de răsărit a lumii şi au eşuat. Masoneria a dorit să arate de fapt, că legenda continuă şi astăzi, când se profilează la orizont un nou imperiu cu pretenții hegemonice.

Răspunsul nostru la aceste provocări sataniste ale globalizării, care încearcă să suprime conştiința omului (care-i dictează comportamentul sau faptele) este un scurt articol recent apărut, care îl citează pe scriitorul grec Georgios Mantzaridis, unul dintre cei mai titrați autori despre fenomenul globalizării. Sursa este site-ul www.crestinortodox.ro de pe internet.

Căutarea sensului vieții nu constituie doar o problemă a filosofiei, ci şi o necesitate elementară cotidiană. <u>Imediat ce dobândeşte conştiința sinelui, omul se întreabă care este rostul vieții sale. Iar prin răspunsul pe care îl dă întrebării acesteia îşi determină poziția lui față de fiecare din problemele parțiale ale cotidianului</u>. Răspunsul satisfăcător la întrebarea despre sensul vieții creează maturitatea necesară corectei abordări a acesteia. Lipsa unui răspuns satisfăcător devine pricină de confuzie şi provoacă focare permanente de incoerență şi tulburare.

<u>Transformările continue ale opiniilor morale, sociale, filosofice sau de altă natură dau la</u>

<u>iveală lipsa unui răspuns satisfăcător la întrebarea despre sensul vieţii şi descoperă profunda dorinţă de a-l afla.</u>

Neputinţa – tragică ironie. ***<u>În epoca noastră domneşte o nemaivăzută incoerenţă în viziunea asupra vieţii.</u>*** *Aceasta, desigur, este legată şi de schimbările vertiginoase care s-au semnalat şi se semnalează în lume.*

Înainte de a se instaura deplin o stare a lucrurilor, se schimbă şi se creează una nouă, care cere o nouă abordare a ei. Omul nu mai are puterea de-a urmări toate evoluţiile acestea, este dus de ele, rămâne dezorientat şi sfârşeşte în confuzie şi impas. Speranţele pe care le nutrise în ceea ce priveşte dezvoltarea ştiinţei şi tehnologiei sunt dezminţite, adesea într-un mod dramatic. Şi este relevant faptul că <u>neputinţa cea mai mare în faţa întrebării despre sensul vieţii se semnalează tocmai astăzi, când omul realizează progrese extraordinare în ştiinţă şi tehnologie</u>, extinzându-şi stăpânirea şi dincolo de planeta pe care o locuieşte şi, pe de altă parte, reuşind să-şi cartografieze şi propriul sistem genetic. Astfel, neputinţa aceasta a omului apare ca o tragică ironie.

Existenţa. *Aşadar omul, care înregistrează atâtea succese în ştiinţă şi tehnologie, eşuează în ceea ce priveşte căutarea sensului vieţii sale. Dar lucrul acesta, din punct de vedere creştin, nu este paradoxal, ci cât se poate de firesc. Omul, care provine din nimic şi se raportează la Dumnezeu, nu îşi poate afla sensul vieţii dacă îl caută înăuntrul hotarelor lumii, care şi ea provine din nimic. Câtă vreme se mărgineşte la lumea creată este rob necesităţii naturale. Prin raportarea la Dumnezeu se eliberează, însă, de această necesitate şi se împlineşte ca persoană. Aşadar <u>limitarea la imanent – caracteristică omului epocii noastre – împiedică accesul la sensul vieţii.</u>*

<u>Viaţa fără Dumnezeu este anostă şi adesea insuportabilă. Cel ce o abordează imanent nu vede în ea nici un înţeles sau scop substanţial.</u> *Cel mai sincer răspuns în acest caz este, poate, cel dat de existenţialismul ateu, negând orice sens al vieţii. ''Dacă exist în clipa aceasta'', zice Sartre, ''este pentru că urăsc existenţa. Eu sunt acela care mă trag pe mine însumi de la inexistenţa pe care o râvnesc; ura şi sila faţă de existenţă sunt exact modurile care-mi fac sinele să existe, care mă aruncă în existenţă''.*

Sensul vieţii fără Dumnezeu, osteneală zadarnică. *Şi într-adevăr, existenţa omului departe de obârşia existenţei constituie un proces de autonimicire. De aceea, căutarea sensului vieţii fără Dumnezeu este osteneală zadarnică.''Toate sunt fără rost'', spune Sartre, ''chiar şi eu însumi. Tot ce există se naşte fără motiv, rămâne în neputinţă şi moare la întâmplare.'' Când cineva dobândeşte simţirea aceasta, este stăpânit de greaţă. Iar perspectiva vieţii lui este eşecul. Această experienţă, la care* ***<u>omul lumii apusene a fost dus de duhul raţionalismului şi de iluminism, a provocat căutarea unor soluţii metafizice pentru ieşirea din impas</u>****. Şi întrucât secularizarea ce a dominat apusul i-a secătuit credinţa creştină, s-a născut* ***interesul faţă de religiile orientale, auto-concentrare, meditaţie transcendentală şi magie****.* ***<u>S-a creat astfel un melanj ciudat de raţionalism occidental şi misticism oriental, care şi-a găsit expresia în mişcarea ''Noua Epocă'' sau ''Noua Eră'' (New Age).</u>*** *Mişcarea aceasta, după cum nimerit s-a remarcat, ar putea fi numită ''expresia crizei în căutarea sensului vieţii''.*

Procesul de globalizare<u>. În societatea contemporană, ca scop al vieţii umane este promovată satisfacţia senzuală, speculându-se orice prilej în acest sens.</u> *<u>Mulţimea produselor, varietatea ofertelor, multitudinea de servicii, abundenţa posibilităţilor, promovarea sistematică a unor nevoi de prisos şi incitări senzuale prin reclamele şi programele mijloacelor de informare colectivă converg în impunerea acestui scop. Lozinca</u>* ***<u>''trăieşte-ţi viaţa!''</u>*** *<u>a căpătat caracter de poruncă categorică.</u>*

De aceea şi societatea noastră a fost numită, corect, ''societatea experienţei intense''. În această societate factorul unificator principal al membrilor nu este o anumită ţintă sau aspiraţie comună pozitivă, ci <u>frica obştească în faţa viitorului sau pericolul comun resimţit înaintea acestuia</u>. Astfel ''societatea experienţei intense'' coincide cu ''societatea fricii'' sau ''societatea pericolului'' şi, prin procesul de globalizare, devine societatea fricii globale sau a pericolului mondial.

În căutarea sensului vieții. *Câtă vreme societatea mai păstra anumite configurații stabile, omul mai putea găsi oarecare suporturi vieții sale. În societatea contemporană, însă, totul se fărâmițează şi se descompune. Iar omul trăieşte şi exprimă fărâmițarea şi descompunerea societății în viața lui personală şi în relațiile lui sociale. Căutând autoconfirmarea şi împlinirea prin sine, sfârşeşte în autodezmințire şi pierderea propriei existențe. Îşi sporeşte activitățile şi mobilitatea, pentru a-şi confirma existența, îşi schimbă profesia pentru a încerca noi experiențe. Îşi dezolvă familia, pentru a crea noi legături. Călătoreşte în diferite puncte ale pământului, pentru a cunoaşte lucruri noi şi a-şi umple golul ce există înăuntrul lui. Cu toate acestea, însă, nicăieri nu găseşte sens vieții.* [21]

[21] Daniela Micuțariu, în art. Sensul vieții (I), Monitorul de Suceava, 4 iulie 2008, p.19.

DATORIA DE A-L MĂRTURISI PE HRISTOS

Este de-a dreptul incredibil faptul că în ultimul timp, unii prelaţi catolici promovează liberalismul tot mai mult în Biserica lor, acreditând teza că aceasta trebuie „să se adapteze'' vremurilor pe care le trăim. Imaginaţi-vă şi dumneavoastră dacă puteţi, că în prezent au început să admită filosofia sau teoria reîncarnării şi a multiplelor vieţi, în care poţi face ce vrei, numai în ultima să te dedici mântuirii sufletului! O teză desigur incompatibilă cu creştinismul (deşi adepţii ei susţin contrariul) şi promovată de yoghini.

Imaginaţi-vă că au acceptat unii dintre ei cel puţin, chiar şi teza existenţei extratereştrilor şi astrologia! Şi nu s-au oprit aici. În acord cu „reforma'', au căzut la pace şi cu evoluţioniştii, acreditând posibilitatea naşterii universului din nimic potrivit teoriei bing-bang.

Iată până unde merg concesiile şi slăbiciunile unei Biserici fără Hristos. Compromisurile sunt făcute faţă de grupurile puternice de presiune din interiorul şi exteriorul ei. Iată de ce, Biserica Ortodoxă, care a rămas de două mii de ani fermă pe poziţiile ei, este considerată de duşmanii ei inamicul numărul unu.

Fraţi creştini şi ortodocşi, avem datoria să-L mărturisim pe Hristos. Nu putem trăi doar pentru noi şi pentru propria noastră mântuire. Dar mântuirea neamului românesc de pildă, pe umerii cui o lăsăm? Şi noi suntem români.

Să avem cât mai des gândul la Judecata de Apoi şi la Înviere. Aşa cum credem în învierea Mântuitorului, tot astfel să credem şi în viaţa viitoare şi în învierea noastră.

Spun unii tineri că astăzi fără tupeu nu facem nimic. Nimic mai fals. Fără ajutor de la Dumnezeu nu realizăm nimic. Nimic important înaintea Sa şi care să treacă proba timpului.

În consecinţă, aş adresa un modest apel către toţi ortodocşii. În aceste vremuri de prigoană voalată şi ocultă (vezi infiltrarea ecumeniştilor în Biserică şi alte aspecte), se impune cu hotărâre să ne rugăm mai mult, să postim mai mult şi să facem faptele bune plăcute lui Dumnezeu. Masoneria luptă pe multe căi împotriva Ortodoxiei, naţionalismului curat, culturii şi tradiţiei. Luptă împotriva familiei şi moralei creştine. Luptă în special împotriva tinerilor, pe care voieşte să-i alăture în masă planurilor diabolice anticreştine.

COMUNICAREA PRIN INTERMEDIUL CULTURII. MISIUNEA CULTURII ÎN LUMEA CONTEMPORANĂ

1. Comunicarea inadecvată şi degradarea culturii

Etimologic vorbind, prin comunicare se înţelege acea relaţie dintre persoane, care se realizează prin mijlocirea unui limbaj, considerat însă a fi unul imperfect. Acest limbaj obiectiv este considerat de cei mai mulţi oameni astfel, deoarece nu este un mijloc de a comunica realmente. Discursul unei persoane este doar un „mijloc" de expresie, în serviciul unei personalităţi care nu este reductibilă la cele spuse („de aceea două fiinţe nu-şi vor spune niciodată totul, o dată pentru totdeauna"). Limbajul este totuşi singurul tip obiectiv de comunicare care respectă integral personalitatea celuilalt. Este nevoie de „un înalt grad de cultură şi o lungă iniţiere pentru a şti că limbajul este făcut spre a conversa şi a schimba idei". [22]

Comunicarea este în sine, de regulă un proces interactiv, un dialog care se poartă deschis şi are utilitatea lui. Nu în toate cazurile, apreciem aceleaşi lucruri într-o relaţie interpersonală, deoarece putem împărtăşi viziuni diferite. Astfel, dacă pentru Platon şi Seneca, relaţia ideală sau cea mai pură constă în „prietenie", pentru Kant ea este dată de „respect" iar pentru Max Scheller de „simpatie". Chiar şi noi înşine, putem avea o viziune proprie sau originală.

Potrivit filosofiilor actuale ale comunicării, de pildă a unui M. Buber în Germania sau E. Levinas în Franţa, care au cercetat în amănunt legile guvernării raporturilor dintre oameni, se apreciază că „problema fundamentală este cunoaşterea celuilalt". Comunicarea a fost redusă, de unii psihologi (precum Lagache din Franţa) la noţiunea de „influenţă", iar asupra acesteia se oprise şi filozoful german Fichte, în *Teorie a dreptului,* definind-o drept „acţiunea unei libertăţi asupra altei libertăţi", prin care ea se opune atât violenţei, cât şi indiferenţei.

Comunicarea devine inadecvată în mai multe situaţii, dar cel mai adesea se datorează evoluţiei defectuoase a culturii. Dar ce este cultura, acest concept care ni se pare ori prea vag, ori prea vast? În mod uzual, înţelegem prin cultură o anumită „formaţie socială şi intelectuală a unui individ". Dacă ne referim la un context mai larg, la o comunitate, prin cultură putem înţelege şi „o formă de civilizaţie". Aici se disting multe tipuri, corespunzătoare fiecărei societăţi, care posedă instituţiile sale particulare, exprimând în fond trecutul ei spiritual. De pildă, cultura indiană sau cea chineză, se exprimă atât în moravurile şlefuite ale acestora, cât şi în tezaurul lor cultural.

Astăzi, cultura tinde să mai aibă şi un alt înţeles. Se încearcă asimilarea ei în conceptul filosofic al „umanismului", prezent îndeosebi la Auguste Comte. Umanismul e acea doctrină morală care „recunoaşte în om valoarea supremă", propagând „principiul *toleranţei*" şi „ideea de progres al civilizaţiei către o formă ideală de umanitate, liberă, datorată progresului tehnic, faţă de contingenţele naturii (foame, frig, boli), cât şi faţă de ceilalţi oameni (într-o societate fără lupte, fără clase şi totuşi organizată), graţie instituirii unei constituţii mondiale ideale". Dar „acest termen de «umanism», se aplică, istoriceşte, «Religiei umanităţii» pe care Auguste Comte a vrut să o substituie aceleia a lui Dumnezeu, iar azi se aplică oricărei teorii filosofice, sociale, politice care are drept scop dezvoltarea nelimitată a posibilităţilor omului şi respectul real al demnităţii persoanei umane (ceea ce constituie un scop moral şi, de asemenea, un program economic)". Filosof al pozitivismului, el a redus morala la altruism şi a considerat acest pozitivism ca un stadiu ultim al umanităţii („stadiul metafizic"), care l-a depăşit pe „cel

[2222] Didier Julia, *Dicţionar de filozofie,* Larousse, Ed. Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1999, p.57.

teologic". Prin urmare, „nu cunoaştem nimic altceva decât ceea ce ne este dat de experienţă" şi „nu există nimic absolut". [23]

Poate că nimeni n-a analizat mai responsabil „proasta evoluţie a culturii", decât un om de cultură în plină afirmare, şi anume Andrei Pleşu. Domnia sa avea dreptate desigur să condamne varianta actuală a „culturii de tip glossogonic", existentă în spiritul european. Referindu-se la împărţirea filosofiei în trei categorii, de către un istoric al filosofiei presocratice (Felix Cleve), domnia sa le compara cu trei etape parcurse succesiv de cultura europeană, constatând o potrivire. Dacă iniţial, cultura era percepută a fi „un mod al cunoaşterii detaşate, neutre, a lumii şi a naturii", mai târziu s-a trecut „de la *cunoaşterea* lumii la *suportarea* ei". Astfel, „de la «vreau să ştiu» s-a trecut la «vreau să mă mântui», vreau să transfigurez cu demnitate suferinţa lumii". Ambele variante de cultură erau considerate de A. Pleşu, legitime şi benefice.

Din păcate, a apărut şi o a treia variantă de cultură - „cea de tip glossogonic" -, adică „o cultură preocupată în primul rând de problema limbajului". Astfel, „problema cunoaşterii şi problema fericirii fac loc unei probleme insolite: problema *enunţului* oricărei probleme". De aceea, domnia sa declara că „asistăm la hipertrofia formularismului logic, la o amplă analitică a discursului, pe scurt la **o enormă speculaţie în jurul limbajului**, independentă de ceea ce acel limbaj comunică", iar „**problema formulării devorează savant conţinutul formulării**". Insistând, în mod nejustificat, asupra unei părţi a filosofiei („cea care întemeiază şi rânduieşte diferitele categorii"), neglijăm ceea ce este mai important, acele părţi care sunt cu adevărat importante („folosirea preceptelor filosofice" şi „demonstraţia"). Iată de ce, „**această deplasare a preocupărilor noastre de la conţinut la formă, de la sensul lucrului la expresia lui este una din fatalităţile epocii contemporane şi unul din semnele proastei evoluţii a culturii"**. Iar, „această manie alexandrină a veşnicei disecări a enunţurilor, cu ocultarea crescândă a sensurilor, ne face din ce în ce mai şubrezi ca oameni de cultură." [24]

Însăşi originea termenului de „cultură" a marcat evoluţia ulterioară a culturii. Potrivit domniei sale, acesta apăruse în ambianţa latină iar „cultura romană a fost un fel de a face agricultură pe ogorul grecesc" (pe valori deja existente), adică „romanii cam asta au făcut, cel puţin până la un punct: au administrat valorile altora" şi nu întâmplător „şi astăzi, încă, a face cultură înseamnă nu o dată a *manipula* valori care nu-ţi aparţin, cu care nu te identifici integral, cu care nu comunici în mod autentic, deşi manipularea lor îţi dă un suspect sentiment al propriei competenţe". Astfel, "mai trebuie ceva dincolo *de cultură*, ceva care să o susţină şi care să ne susţină pe noi înşine o dată cu ea". Altfel, „cultura intră într-un proces de degenerescenţă, cu rezultate destul de grave". („*omul livresc*", care răspunde la orice întrebare printr-un citat; „*estetismul* de un anumit tip", al unor „intelectuali, foarte graţioşi, pentru care totul trebuie preluat în sfera culturii"). [25]

2. Comunicarea prin intermediul culturii. Misiunea culturii în lumea contemporană

Subiectul ales este într-adevăr vast dar şi important, mai ales pentru a pune în lumină „condiţia intelectualului din totdeauna". A fi cu adevărat om de cultură, în condiţiile vremurilor actuale se pare că e ceva nefiresc, întrucât ştim că întreaga lume a alunecat pe o pantă materialistă, aceea a materialismului societăţii de consum. Pentru a deveni „obiect de consum",

---

[23] Ibidem, p.351.
[24] Andrei Pleşu, *Minima moralia. Elemente pentru o etică a intervalului*, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1998, pp.105-106.
[25] Ibidem, pp. 102-104.

24

25

şi cultura trebuie să fie de o anumită factură, chiar dacă pare sau este îndoielnică. Putem aminti, aici de aceste orientări noi, aşa-numitele mişcări culturale (mai ales în poezie): „modernism”, „postmodernism” etc.

E adevărat că „din valorile culturii nu poţi extrage suficiente forţe” – cum susţinea dl. Pleşu într-o conferinţă în 1982. E adevărat că prin cultură nu poţi face faţă întotdeauna, onorabil „situaţiilor curente de viaţă şi cu atât mai puţin unor situaţii limită”. În asemenea cazuri şi momente, ea poate să nu ajute sau să nu fie de nici un folos. Astfel, „îţi poţi da seama ce şubredă e cultura”. Totuşi, cultura a fost mereu o redută greu de cucerit iar „cultura câştigă bătălii pe termen mai lung” şi astfel ea nu mai pare atât de descurajantă. Mai grav este însă faptul că, cultura „ nu presupune, în mod necesar, rigoare morală; din cultură nu se poate deduce un cod moral”. Aceasta înseamnă că, **începând cu epoca modernă, cultura şi morala (religioasă) s-au despărţit şi s-au îndepărtat tot mai mult, fapt vizibil pentru noi, cei de astăzi.**

Şi totuşi cultura este „un lucru necesar şi important”. Filosoful român – Constantin Noica menţiona cel puţin *patru motive* pentru care merită să faci cultură, pentru care cultura are dreptul a fi socotită o valoare supremă, singura pe care te poţi sprijini într-o viaţă de om:

„1. Întâi - spunea Noica - cultura, este singura sursă certă a unei *bucurii permanente*. [...] 2. Cultura e adevărata formă de *maturitate a spiritului*. [...] 3. Cultura este singurul loc în care *libertatea* e la ea acasă (Cultura e instanţa funciarmente eliberatoare; ea îţi dă toate dezlegările). [...] 4. Disciplina culturii e o formă foarte eficientă de *igienă a spiritului*. [...] Mai e ceva – spunea el: **cultura face să primeze *posibilul* asupra realului** [...] **cultura e singura zonă a cunoaşterii contemporane în care te poţi baricada împotriva matematicilor care cuceresc totul.** [...] cultura e singurul teritoriu în cuprinsul căreia te poţi baricada *împotriva iubirii*! Iubirea e o temă care te urmăreşte pretutindeni în viaţă; doar blindat în spaţiul culturii poţi avea aerul că o eludezi, că o poţi uita”. [26]

Rostul culturii sau misiunea ei până la urmă este dezvoltarea potenţialului existent în fiecare om, dar într-un sens pozitiv, în consens cu principiile morale. Cel puţin, aşa cred că ar trebui să fie. Cultura este un mijloc de a accede la înţelegerea lumii în ansamblul ei, şi totodată un mijloc de comunicare sau apropiere faţă de semenii, cu care împărtăşeşti în general aceleaşi gusturi sau valori. Acestea rezultă şi dintr-un pasaj semnificativ al d-lui Pleşu:

„Toată lumea acceptă că, uneori, sunt lucruri mai importante decât cultura. Pentru omul comun, de pildă, mai importantă decât cultura e viaţa imediată. El plasează deci un «dincolo de cultură» la nivelul empiriei zilnice. Există apoi omul politic care spune: e bună cultura, dar mai importantă e pragmatica politică, căci ea se ocupă de făurirea fericirii lumii. Cultura e o valoare secundă, de suprastructură. Există, în fine, omul religios care spune: există un «dincolo de cultură» care trebuie plasat la nivelul sacrului. Întrebarea este dacă, admiţând rând pe rând fiecare din aceste «dincolo»-uri, drumul spre ele nu e *optim* când trece prin cultură. Şi dacă, atunci, cultura nu e cumva **cel mai bun drum către altceva decât ea, medierea optimă, calea cea mai bună a propriei transcenderi**. [...] Între doi monahi cu *la fel de intensă* vocaţie spirituală (căci cultura nu poate ţine loc de vocaţie), e, poate, mai bun cel, care *în plus* e şi un om de cultură. [...] Cultura nu trebuie înţeleasă, aşadar, ca un capăt de drum, ca un absolut: ea poate fi însă o modalitate foarte potrivită de a viza absolutul. [...] Cultura nu dă soluţii, nu dă reţete de viaţă (decât firilor bovarice), dar face suportabilă absenţa soluţiei. **În general, cultura face totul suportabil şi mai ales face suportabil insuportabilul lipsei de convingeri în care trăim uneori.** Poate că, în această accepţie a ei, cultura este o componentă «fatală» a lumii moderne. [...] «Numai prin intermediul formelor şi structurilor culturale ne mai putem întoarce la surse, numai în cărţi mai putem găsi spiritul». O dată mai mult, cultura apare ca o mediere, singura

[2626] Ibidem, pp. 97-101.

formă de mediere – crede Eliade – care ne-a mai rămas. **O presupusă instanță de dincolo de cultură este sensul însuşi al culturii**”. [27]

Dar, cultura mai are un rost, acela de a pune temelia unui dialog permanent cu ceilalți din jur, şi uneori cu întreaga umanitate. Un dialog cultural este benefic pentru cei care iau parte direct la el, dar chiar şi pentru cei care doar asistă neutri. Iată de ce, un scriitor insista atât de mult pe ideea fructificării dialogului: „Nu e uşor de spart cochilia în interiorul căreia ne zidim de unii singuri. [...] Mulți dintre noi ajung să-şi irosească întreaga viață fără a-şi cunoaşte drumurile interioare. [...] Nu vom ajunge niciodată nişte «atotştiutori», însă **cu cât vom cunoaşte şi vom înțelege mai multe**, cu atât mai mari vor fi şansele ca lumea pe care o promovăm să înfrumusețeze Universul, prin armonia ei. Să gândim mai profund, să nu mai respingem nici o idee pe motiv că ar fi imposibilă, nefirească sau inutilă şi mai presus de toate, **să dialogăm în permanență**, să ne mărturisim dorințele şi frământările, idealurile şi incertitudinile. Greşesc oare afirmând că **dialogul reprezintă prețul supraviețuirii noastre**? …” [28]

3. Şi totuşi, fără cultură nu se poate!...

Este vizibil pentru mulți intelectuali, că asistăm astăzi la o decădere accentuată a culturii şi civilizației umane, prin propagarea unor „modele culturale” de aiurea (kitsch-ul comercial). Se poate vorbi, aşadar, chiar de o criză a culturii (alături de multe altele), determinată de faptul că oamenii au început să se preocupe exagerat de mult de existența lor materială şi de confortul traiului lor. Televizorul şi internetul au câştigat – se pare – competiția cu cartea. Putem spune, că omul însuşi se face vinovat şi răspunzător pentru declinul spiritual din lumea contemporană. Nu tehnologia este de vină, ci omul care a creat-o şi pe care a integrat-o mult prea mult în viața sa.

Avem nevoie de informații corecte şi de emisiuni culturale valoroase în toate mijloacele mass-mediei. Vidul culturii autentice se face tot mai mult simțit printre noi, înstrăinându-ne şi mai mult unii de alții. Iar cel mai tare afectați sunt tinerii, lipsiți de modele culturale incontestabile. Nu ne mai pasă de acest fenomen al imbecilizării tineretului (chiar analfabetizării!), care deşi lent, are efecte pe termen lung? Putem asista în continuare nepăsători față de dărâmarea morală şi intelectuală a tineretului?

Astăzi, spre deosebire de trecutul mai îndepărtat „lumea se preocupă de extinderea civilizației, nu de sufletul creator de cultură”, iar „**tendința aceasta de înlocuire a culturii prin civilizație se manifestă în domeniul public prin *imperialism* (sau *neocolonialismul* mai aproape de zilele noastre), prin năzuința de expansiune a puterii politice şi economice, prin tendința de a înăbuşi viața şi forța creatoare a popoarelor mai slabe şi mai puțin numeroase**”. [29]

Oare, nu civilizația „de tip nou” a fost cea care l-a răpus pe distinsul domn de la TV, animatorul neobosit al unei emisiuni culturale de certă valoare? „Iosif Sava a fost – potrivit lui C.T. Popescu – singurul care, în toți aceşti ani ai politicii, negoțului şi tâlhăriei, a oferit omului de cultură **un refugiu pentru demnitate**. S-a opus cu toată ființa lui căruntă şi distinsă asaltului mârlăniei, pragmatismului feroce, ignoranței mulțumite de sine, rânjetului dizolvant, kitschului dezlănțuit, divertismentului cretin. Şi lumea aceasta nouă, de orori şi porcării colorate, nu l-a iertat. [...] **Dacă fiecare ființă omenească ar iubi cu adevărat o altă ființă omenească, omenirea ar fi salvată**”. [30]

[2727] Ibidem, pp. 107-109.

[28] Şerban Dinger, ***Prețul supraviețuirii***, Ed. Occident, Bucureşti, 1999, pp. 18-32 şi 236-237.

[29] Petre Andrei, ***Sociologia revoluției***, Ed. Polirom, Fundația Academică «Petre Andrei», Iaşi, 1998, p. 205.

28

29

30

Într-o lume, în care cultul fanatic al banului şi interesului personal este neîngrădit şi nelimitat, „excesul de civilizaţie" se întoarce împotriva noastră. Cultura non-valorilor nu poate salva lumea, ci dimpotrivă: „Cultura însă, în înţelesul ei adevărat, e altceva. **Este înţelegerea mai adâncă a lumii şi preţuirea mai justă a valorilor ei**. [...] Cultura propriu-zisă înalţă şi înnobilează fiinţa omenească. [...] În mijlocul dificultăţilor din ce în ce mai mari, de care se loveşte la fiecare pas, sau chiar, câteodată, în faţa lipsei totale a mijloacelor de existenţă, omul cult îşi simte mai dureros ca alţii mizeria şi ajunge să condamne mai aspru ca proletarii manuali o organizare socială care nu l-a ajutat să se dezvolte sufleteşte decât ca să-l facă să sufere mai mult. [...] **Îndreptarea neajunsurilor, atât de mari, de care suferă astăzi lumea, n-ar trebui căutată atât, cum se face de obicei, în schimbarea instituţiilor, cât, mai ales, în schimbarea oamenilor".** [31]

Cultura adevărată este cea care deschide drum către o viaţă guvernată de principii morale, în care se pune accent pe formarea şi tăria de caracter: „Dacă universităţile din Statele Unite consideră ca esenţială *educaţia caracterului*, atât de neglijată de universităţile latine, este fiindcă ştiu că omul care ajunge a se domina pe sine însuşi nu mai are nevoie să fie guvernat de alţii. Posedând o disciplină internă, care îl dispensează de orice disciplină externă, el este propriul său dictator." [32]

Câteva aprecieri, vin să contureze sfera culturii, în ansamblul ei. Dacă pentru George Călinescu, „cultura nu e sinonimă cu lectura", pentru Garabet Ibrăileanu, „cultura nu e un lux, este un strict necesar", iar „**fără cultură un popor nu poate rezista în concurenţa vitală dintre popoare**".

Se poate spune iarăşi, că în general cultura este suportul pe care ia naştere actul creator, generator de progres în societate. Progresul tehnic este adeseori stimulat de cultură. Prin urmare, cultura şi civilizaţia nu sunt noţiuni total inseparabile şi antagoniste. În acest sens, putem invoca şi opinia filosofului Petre Ţuţea: „Omul este împletit din natură şi cultură [...] Cultura este zămislită de puterile sufleteşti, iar civilizaţia de raţiunea zămislitoare de bunuri materiale."

Asupra deosebirilor dintre cultură şi civilizaţie, se pronunţase şi Petre Andrei: „Cultura, care şi-a realizat toate posibilităţile sale în spaţiu, înţepeneşte, devine civilizaţie. Astfel civilizaţia apare ca o totalitate de stări exterioare, ca o construcţie de forme moarte, devenite, statice, ca un sfârşit al procesului de devenire culturală (de exemplu, filosofia lui Nietzche). **Cultura e dinamism, devenire, viaţă, civilizaţia este ceva devenit, încremenit, mort.** Cultura presupune o energie interioară, civilizaţia una exterioară. Se înţelege deci că secătuirea izvoarelor psihice interioare de creaţie aduce moartea culturii. [33]

Acelaşi filosof şi sociolog remarca astfel: „**Cultura duce la înţelegerea ideii de drept, de interes general şi de datorie, aşa că nu se poate vorbi despre lupta pentru respectul dreptului şi înfrângerea abuzurilor câtă vreme nu se va dezvolta prin cultură o conştiinţă puternică în fiecare individ. De aceea, statul democratic trebuie să facă din spiritual şi din cultură un scop principal al activităţii sale.**" [34]

[30] Cristian Tudor Popescu, ***România abţibild***, Ed. Polirom, Iaşi, 2000, pp. 178 şi 27.
[31] P.P. Negulescu, ***Destinul omenirii***, Ed. Nemira, Bucureşti, 1994, pp. 63-64, 13-23.
[32] Gustave Le Bon, ***Psihologia maselor***, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1991.
[33] Petre Andrei, op. cit., pp. 199-200.

31

32

33

[34][34] Petre Andrei, ***Filozofia valorii***, Ed. Polirom, Fundaţia Academică «Petre Andrei», Iaşi, 1987, p.9 (comentariu în Prefaţă aparţinând lui Nicolae Râmbu).
[35] Tudor Vianu, ***Studii de filosofia culturii***, Ediţie îngrijită de Gelu Ionescu şi George Pană, Ed. Eminescu, Bucureşti, 1982, p.159.
[36] Václav Havel,***Viaţa în adevăr***, Ed. Univers, Bucureşti, 1997, p.33.

Observăm, prin urmare, legătura puternică pe care o poate avea cu morala, în condiţiile în care statul sprijină acest lucru, acordând întâietate domeniului cultural, învăţământului şi nu se arată indiferent nici faţă de spiritualitatea poporului său.

Nu trebuie să neglijăm nici distincţia pe care o face criticul Tudor Vianu, afirmând categoric că „este absolut necesar să evităm confuzia care se face uneori între cultura totală a sufletului – ideal înalt şi ultim al efortului cultural – şi ceea ce se numeşte cultură generală". Prin cultură generală „se înţelege mai degrabă o mobilare a minţii cu cunoştinţe de tot felul, împrumutate tuturor domeniilor spiritului omenesc.[35]

Într-o formă concisă este exprimată şi opinia preşedintelui (scriitorului) Václav Havel: „Instrumentul de bază al făuririi acestei conştiinţe de sine a societăţii este cultura ei. [...] **Prin cultură, societatea îşi aprofundează libertatea şi descoperă adevărul**." [36]

Un alt scriitor remarcabil – dl. Octavian Paler, face o succintă analiză comparată între civilizaţie şi cultură: „Civilizaţia doar «modernizează» bruta din noi, o învaţă ipocrizia şi bunele maniere, pe când cultura o ucide. Apoi civilizaţia se poate mulţumi să-l transforme pe analfabet în semidoct, pe când, în cultură, semidocţii sunt chiar mai periculoşi decât analfabeţii." [37]

Spre final, îmi îngădui să reţin atenţiei şi două „formulări ortodoxe". Astfel, părintele Teofil Pârâian spune: „Ce este un om cult? Un om care învaţă tot şi uită tot! Dar, oricât ar uita, tot îi mai rămâne ceva. Cultura îl şlefuieşte, îl netezeşte, îl modelează. Aşa este şi cu credincioşii la biserică. Ei vin să asculte mai ales predica. Chiar dacă uită, tot le mai rămâne ceva". Iar părintele Constantin Galeriu mărturiseşte pe marginea acestui subiect: „Astăzi sunt îmbrăţişate tot mai des **cultul plăcerii (eroticului) şi cultul mâniei (violenţei) prin intermediul mass-mediei**. Nu pofta plăcerii, neîmplinirea ei, voinţa de putere; nu acestea ne îmbolnăvesc, ci **vidul spiritual, lipsa de sens a existenţei**".

4. O palmă dată culturii române: demolarea lui Eminescu

Poate că titlul de mai sus ridică unele semne de întrebare, dar din nefericire acesta exprimă o crudă realitate şi un barometru al vremurilor tulburi în care ne scăldăm şi astăzi. O realitate tristă şi cutremurătoare, generatoare de reflecţii profunde şi luări de poziţie. **A lua atitudine pe acest subiect mi se pare un lucru firesc şi extrem de necesar, întrucât problema care se ridică este una foarte gravă.** Chiar dacă, în epoca de tristă amintire, cea a lui Ceauşescu, s-au făcut şi exagerări în privinţa lui Eminescu (pentru a fi pe placul puterii comuniste sau a sprijini indirect cultul personalităţii dictatorului Ceauşescu), aceasta nu înseamnă că marele poet şi jurnalist trebuie să împărtăşească aceeaşi soartă. Vinovaţi sunt acei scribi şi corifei, care au transformat imaginea lui Eminescu într-o caricatură („cel mai mare filosof", „cel mai mare savant" etc. etc.). **Eminescu a fost şi va rămâne ceea ce este: un spirit incomensurabil, de „natură universală", un gânditor şi poet genial, dar şi un jurnalist absolut remarcabil.**

Campania mediatică declanşată împotriva sa (televiziune, presă, radio) este prelungită în sfera învăţământului de stat, prin unele manuale alternative (şi programe şcolare, probabil). Este întărită de articole, studii şi cărţi apărute după 1989 (chiar de către unii autori evrei!), de întâlniri culturale şi chiar de sondaje, care şi ele încearcă să inducă o nouă imagine a lui Eminescu, falsă şi depreciativă. Campania aceasta are ca susţinători mai ales reprezentanţii „valorosului"

---

[37] Octavian Paler, ***Vremea întrebărilor. Cronică a unui timp plictisit de morală***, Ed. Albatros (Universal Dalsi), Bucureşti, 1995, pp.270-299.

35

36

37

modernism sau postmodernism (din sfera poeziei), precum şi anumite cercuri evreieşti care îi reproşează „naționalismul" şi „antieuropenismul", potrivit acuzei de „xenofobie".

Dacă Eminescu a fost într-adevăr xenofob sau antisemit, acest lucru reiese din analiza operei sale publicistice. Şi reiese destul de clar că n-a fost astfel. Numai în mod tendențios şi răuvoitor, a putut fi etichetat ca „necorespunzător", pesimist, romantic, visător, nebun etc. etc. În realitate, Eminescu a fost dimpotrivă, iar crizele sale de furie erau în mare măsură justificate şi scuzabile. Acea zi fatidică – 28 iunie 1883, când s-au întâmplat mai multe lucruri surprinzătoare, a însemnat începutul perioadei tragice din existența sa, a agoniei sfârşitului. Biletul trimis de soția lui Slavici lui Titu Maiorescu (chemat să vină să-l ia pe Eminescu, fiindcă era „rău" şi „înnebunise"), desființarea în aceeaşi zi a societății „Carpații", al cărei preşedinte era (având circa 20.000 de membri şi simpatizanți; scopul ei fiind strângerea legăturilor cu românii din provinciile ocupate – Ardealul, Bucovina de Nord, şi Basarabia) şi arestarea sau exilarea apropiaților săi, trădarea lui de Grigore Ventura (redactor la un ziar la care colabora Eminescu, suspendat şi acesta) prin chemarea poliției (pentru a ridica „un nebun" de la baia Mitraşevschi), erau tot atâtea motive de a-ți pierde cumpătul. Din acea zi, i s-a pus astfel eticheta de „nebun", şi potrivit convențiilor epocii, n-a mai putut accede la funcții publice şi a fost silit să trăiască din mila altora şi mai ales a celor care i-au înscenat nebunia şi i-au distrus cariera profesională şi reputația!

Ce motive avea Eminescu să-şi calce în picioare volumul său de versuri, scos de Titu Maiorescu la sfârşitul anului 1883? Nu este edificator acest lucru, ținând seama de faptul că Maiorescu insistase de atâtea ori să-şi dea doctoratul, că îi publicase în volum doar 64 de poezii (fără altele, din care ar fi rezultat patriotismul său curat sau naționalismul) sau că acest critic declarase că în tinerețe fusese francmason? (vezi cartea lui Alexandru Oprea, ***Pe urmele gazetarului Eminescu***). Eminescu luptase atât de mult pentru drepturile românilor din provinciile ocupate (cu forța sau „diplomația"), luase apărarea în dese rânduri unor societăți româneşti culturale (în care figurau printre mulți alții, Aron Pumnul, Ciprian Porumbescu) iar pentru acest românism sau patriotism al său, exprimat îndeosebi în poemul „Doina" şi participarea la Serbarea de la Putna (proiectată ca un congres anual studențesc), pentru pamfletele şi articolele sale politice, a fost în cele din urmă scos din joc.

Pe lângă înscenarea şi lovitura dată atunci, pe lângă fabricarea mitului nebuniei lui Eminescu (întărit şi de criza afectivă față de Veronica Micle), pe lângă nedreptățirea poetului (prin crearea unei imagini false, de care am mai vorbit, dar şi prin nepunerea în circulație universală a operei sale prin eventuale traduceri care se impuneau), pe lângă toate acestea (inclusiv nerecunoaşterea luptei sale politice pentru unirea românilor şi salvarea ființei naționale etc. etc.), astăzi se pune în discuție valoarea lui Eminescu (?!) şi gândirea sa în ansamblul ei. Deşi, sondaje făcute recent în „România literară" şi „Jurnalul Național" îl plasează tot pe primul loc în ierarhia preferințelor culturale.

Actuala campanie de denigrare şi devalorizare, prin demolarea lui Eminescu şi trecerea lui în rândul anonimilor, nu urmăreşte altceva decât să şteargă din memoria românilor naționalismul eminescian şi să prevină apariția unui astfel de naționalism (autentic) în prezent. Globalizarea nu poate suferi naționalismul, altădată folosit pentru dezagregarea imperiilor. Astăzi, prin excluderea şi punerea la zid a naționalismului, se încearcă dezagregarea identităților naționale. Națiunile trebuie astfel să dispară în viitor. Privită în substratul său, gândirea eminesciană este contrară noii ideologii universale şi Republicii Universale. Nu întâmplător, Eminescu s-a referit la „Alianța izraelită" şi la planurile acesteia („croind charte şi resbele" – Charta drepturilor omului, potrivit contractului social al lui J.-J. Rousseau). Nu întâmplător, a criticat atât de mult opera lui Rousseau şi ideile comuniste (mai ales ale lui Saint-Simon).

Dar, ceea ce n-am precizat încă, este faptul că această campanie „anti-Eminescu" din toate sferele de activitate, unde şi-a făcut apariția, reprezintă în fond un atac la adresa

culturii române (atât de îndatorate față de personalitatea lui Eminescu). Este un act care lezează demnitatea națională, întrucât Eminescu este într-adevăr „expresia integrală a sufletului românesc" şi „omul deplin al culturii româneşti". Este un act incredibil de barbarie culturală şi de denaturare a adevărului istoric! Un adevărat act de sinucidere culturală şi o profanare a memoriei sale, a geniului său. Denigrat şi astăzi, de către unii, dar mai ales în propria-i țară, pe care a iubit-o nețărmurit, ne mai mirăm de ce nu a răzbătut modelul cultural eminescian în lume? Şi totuşi el, a răzbătut indirect, prin „complexul Orfeu", prin personalități precum Mircea Eliade, Emil Cioran …

În cultura română, Eminescu a exercitat o influență covârşitoare şi imposibil de cuantificat. Contemporanii, în general, doar l-au considerat un „geniu inexplicabil" printre ei, dar până şi „prietenul" său, Titu Maiorescu, îl numise „rege al cugetării omeneşti". Eminescu a influențat nu doar pe contemporanii săi, ci mai ales noile generații de intelectuali. Contribuția sa la formarea limbii literare româneşti a fost considerabilă, iar prin acțiunile sale îndrăznețe pe tărâmul publicisticii (şi cu precădere, al politicii) a influențat însăşi dezvoltarea societății româneşti, împiedicând transformarea României într-o colonie sau „Americă dunăreană", în care românii să ajungă o minoritate națională oarecare.

Eminescu s-a impus drept un model cultural inegalabil, determinând naşterea altor modele culturale precum profesorul Nae Ionescu, care la rândul său (mai ales în domeniul filosofiei) a contribuit la formarea unei generații strălucite de intelectuali precum Nae Ionescu, Emil Cioran, Mircea Eliade, Nichifor Crainic, Petre Țuțea, Constantin Noica, Mircea Vulcănescu, Lucian Blaga ş.a. Ideile sale, au fost apreciate chiar de mari istorici precum Nicolae Iorga, A.D. Xenopol, Ioan Scurtu şi au fost valorificate de foarte mulți intelectuali români.

Ca şi Eminescu, filozoful Nae Ionescu, a fost „un servitor al nației lui şi al divinității" (potrivit lui V. Băncilă). **Religia şi națiunea, au fost pilonii de rezistență ai poporului român dar şi ai gândirii eminesciene (continuată admirabil de Petre Țuțea ş.a).**

Din păcate astăzi constatăm devalorizarea operei atât a lui Eminescu, cât şi a tuturor celor care i-au continuat „din nefericire" ideile sale. Chiar filozofii români, sunt prezentați tendențios în dicționarele de filosofie (a se vedea cazul lui Petre Țuțea, Constantin Noica, în mod special).

Detractorii lui Eminescu sunt şi detractori ai naționalismului românesc autentic. Demolarea vârfurilor culturii române nu este nici accidentală şi nici inconştientă. Culturile naționale şi națiunile trebuie să dispară, ca fiind inutile şi arhaice! Aceasta este intenția internaționalismului şi globalizării.

Potrivit unui filosof român, *„Eminescu e atât de mare fiindcă nu s-a lăsat în nici un fel «corupt» de gândirea altora.* ***Aceasta este adevărata cultură*** *[...] Cu toate acestea, moştenirea lui Eminescu n-a intrat convingător în circuitul de valori europene şi universale (a se căuta cauzele!) împărtăşind soarta culturii române, în general [...] Deja în 1936,* A.D. Xenopol *Mircea Eliade putea scrie: «Marele noroc al lui Eminescu a fost că s-a născut încă destul de devreme; s-a născut într-un timp când nu era o crimă împotriva statului să predici cel mai îndârjit românism, într-un timp în care nu se făceau reclamații la Paris». De atunci se fac mereu reclamații, în toată lumea, împotriva* ***naționalismului românesc*** *„conştiință grea de păcate de care intelectualii acestui popor trebuie definitiv tămăduiți!".* [38]

5. Starea deplorabilă a comunicării. Rolul intelectualului şi a presei culturale.

La o analiză a întregului fenomen mass media, se conturează aceeaşi criză profundă, pe care o resimțim şi în alte domenii. Ca şi în zona „economicului", şi aici se observă infiltrarea

[38][38] Ibidem, pp. 26-164.

masivă a „politicului”. Întâlnim tot mai adesea informaţii false sau subiective, angajări pătimaşe ori patetice, ştiri neverificate în prealabil, manipulări ale opiniei publice în folosul unor politicieni şi grupuri de interese, ca să consemnăm doar unele fapte ce atestă starea comunicării şi a dialogului din România.

Prin „bombardamentul mediatic”, se creează „o structură mentală, o reprezentare a lumii «fabricată» de aceste medii atotputernice”, iar mass media are ,,puterea de a defini, eticheta şi construi realitatea”. Astfel ,,elementul cheie al medierilor care au loc în spaţiul public între putere şi societatea civilă, între individ şi opinia publică îl formează mass media, mai precis grupul comunicatorilor”, dar această mass medie ar trebui să fie „o piaţă liberă a ideilor, un fenomen al schimbului de opinii şi al criticii.” [39]

Dintre mijloacele de informare, ca audienţă se detaşează televiziunea ca principal mijloc, dar în care „informaţia devine divertisment” iar „educaţia este în pierdere”. Potrivit istoricului Dinu C. Giurăscu, „**televiziunea a devenit cel mai eficace instrument de modelare a opiniei publice şi de spălare a creierelor**’’. ,,Fiindcă omul «vede» pe ecranul TV nu realitatea în toată complexitatea ei, adesea contradictorie, ci **ceea ce realizatorul sau patronul TV sau regimul politic, fie el şi democratic, vrea şi urmăreşte să-i arate**”. Şi „fiindcă a «văzut» cu proprii săi ochi, omul este îndemnat să şi creadă că realitatea se prezintă potrivit imaginilor de pe micul ecran”. Astfel, „se oferă sutelor de milioane de privitori **iluzia obiectivităţii**, obiectivitate care de fapt, este foarte bine dirijată şi conturată.” [40]

S-a constatat deja conturarea unui nou sistem mass media global, ca „principal instrument al revoluţiei din lumea în schimbare rapidă a prezentului” (A. Toffler) **Televiziunea „şi-a instalat stăpânirea pe tot globul”**. Iată de ce, putem spune că în cazul manipulării, televiziunea este principala armă şi mijlocul cel mai eficace al acesteia. Se încearcă astăzi şi crearea unei opinii publice internaţionale, aflată deocamdată într-o fază incipientă.

O certitudine este însă faptul că „există o **luptă politică enormă** în legătură cu cine ar trebui să controleze mass-media şi ce fel de mesaje ar trebui ea să conţină” iar „tranziţia de la dictatură, cenzură, monopolul informaţiei şi reprimarea drastică a opiniei la o democraţie autentică a comunicării **necesită un drum lung, numai în aparenţă mai uşor de parcurs decât acela al reformei şi tranziţiei la o economie de piaţă** – sesiza Ioan Drăgan”. Iar „presa este absorbită total de partizanatul politic, de convulsiile, incertitudinile şi frustrările tranziţiei.” [41]

Nu trebuie uitat că, la noi în România, „televiziunea şi radioul naţional au fost, în primii ani posttotalitari, **instrumente ale puterii politice**”. Potrivit d-lui Emil Hurezeanu, „atât conflictele politice, cât şi manifestările de violenţă socială şi interetnică au fost provocate şi dirijate, în sensul puterii, prin radio şi televiziune”, în timp ce presa, substituindu-se acţiunii politice contrare, şi-a transformat discursul în „**denunţ**”. Astfel „informaţia propriu-zisă, analiza calmă, comentariul aplicat au fost subordonate unor pasiuni editoriale patetice.” De asemenea, domnul Peter Gross aprecia că „jurnalismul român este bazat pe opinie, senzaţionalism şi informaţie incompletă”, având ca dimensiuni structurale: „caracterul partizan şi polemic, prioritatea opiniei şi dezbaterii de idei, angajare pătimaşă, **stil jurnalistic dominat de intenţia de a convinge, şi nu de a informa**.” [42]

În opinia doamnei Valeria Guţu Romalo, se impune o constatare, care reflectă realitatea: „În goană după câştig, multe publicaţii actuale exploatează (şi cultivă) prin «ştirile» oferite

[39][39] I. Maxim Danciu, ***Mass media: comunicare şi societate***, Ed.Tribuna, Cluj-Napoca, 2003, pp.161-162.
[40] Ibidem,p.167.
[41] Ibidem, pp.171-177.

40

41

[42][42] Ibidem, pp.178-179.

interesele derizorii şi curiozitatea adeseori morbidă a cititorului, neglijând informațiile social-constructive, necesare şi utile adaptării la exigențele (şi posibilitățile) unui tip de organizare a vieții sociale profund diferit de cel precedent". De asemenea „România acestor ani de tranziție nu excelează ca spațiu de comunicare, susține Ion Bogdan Lefter: «Circulația informațiilor fiind precară, au - în compensație - o mare vitalitate zvonurile, bârfele, stereotipurile anecdotice care substituie realitatea de fapt. [...] Cultura dialogului, a comunicării dezinhibate, a transparenței, a circulației eficiente a informației nu se poate dezvolta decât în societățile unde există libertate de exprimare». Or, perturbațiile comunicării pe scena publică indică şi ele, în chip fidel, problemele generale ale lumii româneşti şi ale tranziției convulsive." [43]

Relevantă este şi opinia exprimată de dl. Nicolae Manolescu, actualul preşedinte al Uniunii Scriitorilor Români: „«Manipularea informației se cunoaşte la noi mai ales sub forma intoxicării. Eu cred că, la ora actuală, dacă am încerca să stabilim un procentaj între informația corectă şi informația falsă, manipulată, tendențioasă, mai bine de jumătate din cantitatea totală de informație vehiculată ar cădea în a doua categorie. La această situație contribuie, mai mult sau mai puțin, toate mijloacele de informare».''

Fără să nege că există şi jurnalişti români foarte buni, care îşi fac meseria aşa cum trebuie, N. Manolescu crede că, din păcate, lipsa de pregătire este fenomenul generalizat. Ziaristul român nu reuşeşte să scape de efectele negative ale zvonisticii, pentru că **nu are nici cultură, nici educație de specialitate necesare**: „Ziaristul român nu este educat în spiritul meseriei pe care o practică. Câtă vreme el **publică ceea ce i se spune** şi nu simte nevoia să facă nici măcar un post-scriptum sau o simplă mențiune că sursa este incertă, neverificată, neverificabilă etc., înseamnă că acest lucru, de fapt, nici măcar nu îl interesează! De aici pleacă totul. Când am spus «cultura ziaristului», m-am referit şi la faptul că **noi nu avem încă ziarişti specializați**..." [44]

„În asemenea condiții nici nu e de mirare, cum a subliniat de pildă Horațiu Pepine, şi nu numai el, că limbajul presei româneşti jurnaliere are o preferință foarte accentuată pentru **stilul colocvial** (atât de contestat de pildă de dl. Andrei Pleşu) dus până la exprimări argotice: «Sunt nenumărate exemple care pot ilustra tonul glumeț acolo unde se impune sobrietate, familiaritatea acolo unde se cere distanță respectuoasă sau ironia acolo unde mai potrivit ar fi tonul modest [...] Limbajul acesta pare să vorbească despre o lume fără ierarhii motivate, în care totul este arbitrar şi, prin urmare, contestabil. Guvernul este o gaşcă de hoți de buzunare, polițiştii şi judecătorii sunt lupi paznici la stână. Aşezarea lor socială nu poate inspira respect, ci doar batjocură sau chiar adversitate [...] Jurnalistul de tranziție **privează de demnitate** întreaga viață publică, opțiunile sale stilistice nefiind acelea care poartă amprenta jurnalismului de calitate, ci chiar «stilul unei societăți, care nu se respectă pe sine»". [45]

Criza mass mediei e indisolubil legată nu numai de pregătirea sau vocația comunicatorilor, în a prezenta informația nealterată, ci şi de starea ei materială. Astfel, „**mass media poate fi influențată cel mai uşor dacă are o situație financiară precară, iar în România se poate spune că cea mai mare parte a publicațiilor nu au tocmai o situație financiară comodă**; [...] «media se află pentru prima dată în cei 11 ani, într-o situație critică din punct de vedere economic, iar slăbiciunea economică o face foarte vulnerabilă [...] **Presa este puternică atunci când stă pe picioarele ei, fiind independentă economic**» (Stelian Tănase). Iar, „problema spinoasă rămâne în continuare nu atât adoptarea unui nou cod deontologic al jurnaliştilor (există cel adoptat de Clubul Român de Presă), cât **respectarea acestuia** în

---

[43][43]Ibidem,pp.182-184.

[44] Ibidem, pp187-188.

44

[45][45] Ibidem, pp 184-185.

instituțiile de presă şi în activitatea de zi cu zi a jurnaliştilor. Faptul că ştirile trebuie să fie adevărate a început să-i preocupe pe jurnaliştii noştri de puțin timp, recunoaşte deschis Adrian Onciu: «Majoritatea ziarelor româneşti fac propagandă în aproape fiecare pagină: unele din ele promovează o anume linie de partid, altele reflectă interesele personale ale unui patron şi nu puține îmbină armonios cele două tendințe [...] **Trebuie să admitem că problemele de etică nu se regăsesc tocmai printre cele mai intense preocupări ale patronilor şi editorilor de mass-media, cel puțin în România începutului de mileniu.**” [46]

Ținând cont de cele afirmate până acum, se impune mai mult ca oricând afirmarea intelectualului român şi a presei culturale în mod special, a culturii autentice şi eticii în întreaga sferă a mijloacelor de comunicare. De aceea vom spune următoarele:

„«Nu e normal ca ziariştii să aibă pe mai departe sindicate controlate tot de patroni. E revoltător să nu existe nici astăzi un cod deontologic unitar al jurnalistului, iar binele şi răul să fie arbitrat de baroni ai presei, de o oligarhie patronală interesată mai mult de problemele sale politico-financiare decât de morală, de adevăr, de corectitudinea informării» (M. Coman) [...] S-a subliniat în repetate rânduri că în orice țară civilizată din lume statul subvenționează cultura scrisă, că **revistele de cultură** nu reprezintă nicăieri un lux pentru elitele momentului, că ele nu sunt publicații de partid şi nici nu trebuie să facă ceva în vreun scop propagandistic în favoarea unei politici sau a alteia, în fine, că ele nu sunt produse perisabile de consum ca alte bunuri, care să aducă un câştig imediat. S-a precizat, de asemenea, că ele sunt rentabile şi eficiente astfel şi pe bătaie mai lungă, pentru că **acționează formativ asupra omului, şi ca atare, sunt răspunzătoare de mentalități şi de schimbarea lor în timp** [...] Să recunoaştem totuşi că în presa culturală se face până la urmă jurnalism. Desigur, este unul ceva mai bogat în informații şi în acelaşi timp mai rafinat în expresie decât acela pe care îl întâlnim de obicei în ziare, fie ele centrale sau locale, sau în periodicele-magazin care oferă mai mult divertisment. Este un jurnalism practicat mai ales de scriitori, dar şi de o categorie destul de largă de oameni instruiți în multe alte domenii. Dacă am vrea să simplificăm puțin, am spune că presa culturală este scrisă de intelectuali. Bineînțeles, există multe păreri despre ce este un intelectual, dar s-a putut constata prea adesea - cel puțin la noi, la români - că este confundat cu simplul posesor de diplomă universitară ori cu autorul uneia sau mai multor cărți tipărite. O definiție mai precisă - iar noi o preluăm pe aceea a lui Jöel Roman, filosof, fost director al revistei «Esprit» - ne spune că **intelectualul este «cel al cărui vocație este aceea de a se adresa societății»**. Nu cunoştințele de expert în ceva anume îl fac pe cineva să fie intelectual, nici cărțile publicate, oricât de savante ar fi ele, ci o anume **angajare civică**, angajare care ține atât de valori , cât şi de faptul că este o conştiință critică în raport cu societatea în care trăieşte. În esență, s-ar putea spune că funcția intelectualului este aceea de a ajuta societatea să se înțeleagă pe sine însăşi. De fapt, el este acela care vine să organizeze «spațiul public», care este prin excelență un spațiu al interlocutorilor, al schimburilor de argumente, al dezbaterilor libere. Aici intelectualul ia cuvântul, dezvoltă anumite teze, produce anumite analize, face propuneri, într-un cuvânt: **este activ în cetate**. Ceea ce s-a mai putut constata este faptul că demonstrația îi favorizează de regulă pe intelectuali ca agenți civici şi îi face mai vizibili tocmai pentru că sunt mai buni comunicatori (Dacă intelectualul nu trăieşte într-o democrație, funcția sa este fie protestară, fie de auxiliar al puterii). Scurt spus: **doar într-o democrație poate un intelectual să-şi joace până la capăt cu adevărat rolul său, anume acela de a lumina, de a urni, de a participa la dezbatere**. Dificultățile care se ivesc pentru intelectuali într-o democrație reală provin cel mai adesea din situația că toată lumea participă la dezbatere. De unde şi tensiunile obişnuite ce caracterizează dezbaterile publice [...] Avantajos ar fi ca presa noastră culturală să fie dinamică şi suficient de consistentă în aspectele sale formative. Din păcate, ea este astăzi mai mult statică. Totuşi o anumită speranță există şi de

[46][46] Ibidem, pp 202-208.

ea trebuie să profităm. Ea este asigurată de tinerii studioşi care se angajează deja în spațiul public şi care vor să se afirme ca autori responsabili în cultură. Avem convingerea că nu ne înşelăm asupra acestui fapt. **De aceea şi presa culturală trebuie susținută de toți aceia care nu ignoră acest important factor de schimbare. Pentru că tinerii vor da tonul în cultura română de mâine.”** [47]

Societatea actuală are nevoie de normalizarea raporturilor dintre participanții la dialog sau comunicatori. Avem nevoie de o conştiință morală şi să identificăm cu claritate acest lucru – ce se întâmplă cu noi?; avem nevoie de acea capacitate de a ne privi în oglindă şi de a ne analiza personal. Este trist că am ajuns doar să supraviețuim, să nu mai trăim decent, spre deosebire de clasa politică izbăvită economic şi răsfățată de soartă.

„Spațiul politic a devenit - potrivit d-lui Dan Puric - un spațiu care ne trage înapoi, reprezintă o gestionare nereuşită iar omul politic, dotat cu o altă fiziologie decât intelectualul este un exemplu nereuşit. La noi, intelectualii se retrag într-un turn de fildeş, amorțesc în discurs, mimează doar prezența. Noi avem nevoie de **un altfel de intelectual**, care să vorbească, concret şi la obiect, să găsească soluții, să nu fie nici populist, dar nici elitist. El trebuie să fie cu adevărat un **trezitor al națiunii**. Aşa cum i-am ovaționat pe nemți, pe ruşi şi mai recent pe americani şi aşteptăm acum pe cei din Uniunea Europeană, poate că ar trebui, mai mult ca oricând să-l aşteptăm pe Dumnezeu.’’

Aş vrea să cred că România nu e iremediabil pierdută şi că n-a secătuit de tot inteligența din neamul acesta, răstignit pe crucea istoriei sale.

CE FEL DE DIVERTISMENT PROMOVEAZĂ MASONERIA ÎN MASS-MEDIA INTERNAȚIONALĂ?

Aş începe cu o simplă şi utilă observație cât se poate de personală: lumea întreagă (omenirea) se separă astăzi în mod tot mai vizibil, pentru oricine analizează situația în ansamblu, în două mari părți şi relativ distincte. Este vorba mai întâi despre tabăra „conservatorilor’’ (considerați de ceilalți ca reacționari, împotriva progresului, retrograzi, „perimați’’ etc.), cei care au aderat şi aderă la valorile creştine (sau ale altor religii mari tradiționale) şi păstrează cu respect Tradiția lăsată de înaintaşi. Iar a doua este tabăra „moderniştilor’’ (autodefiniți ca progresişti, umanişti, globalişti, etc.), susținătorii progresului nelimitat şi cu orice preț, cei care în

[47][47] Ibidem, pp.196-216.

acelaşi timp „**cred în divertisment**'' (pentru care este prioritară distracția de orice fel, potrivit devizei „Trăieşte-ți clipa!'').

Să nu vă închipuiți că eu aş fi împotriva distracției şi umorului, deoarece mărturisesc că în mod categoric eu mă situez în prima tabără de mai sus. Consider că umorul este şi el într-adevăr necesar şi util în viața noastră, dar el nu trebuie să întreacă orice măsură şi să fie neapărat unul de „o calitate superioară''. Consider că oamenii au nevoie într-adevăr de o destindere, de o relaxare pe măsura activităților întreprinse (în funcție de volumul de muncă) şi au tot dreptul să-şi refacă forțele.

Dar ceva s-a întâmplat în ultima vreme şi cu umorul. Este edificator în acest sens să ne reamintim puțin de calitatea umorului până în 1989 (pentru noi, românii) şi cel de după această dată. Unii intelectuali susțin că el a cunoscut un regres evident în perioada tranziției noastre. Şi într-adevăr le dau dreptate. Umorul nostru s-a vulgarizat într-una, s-a degradat şi a contribuit şi el la „opera'' de desacralizare şi secularizare, sub influențe nefaste din America îndeosebi…

Astăzi asistăm prin urmare, practic neputincioşi, la tot felul de **emisiuni de televiziune şi radiofonice**, de **reclame**, care cultivă umorul de cea mai joasă speță şi imoralitatea. Asistăm la un atac direct şi indirect la adresa valorilor creştine şi specificului național. Cum să interpretăm oare altfel nenumăratele insulte față de preoți şi față de anumite precepte creştineşti?

Exemplele pentru a ilustra cele spuse mai sus sunt desigur numeroase. Dar mă voi opri doar la câteva care mi-au atras până acum atenția. Poate ați urmărit şi dumneavoastră reclama la emisiunea „Ziua Judecății'' de la postul TV Antena 1, care subliniază încă de la început următorul aspect: „**Pentru cei care cred în divertisment**…''. Apoi, imediat apărea invitația urmăririi unui „Revelion de poveste'' şi câteva imagini provocatoare, printre care cele cu un manelist cunoscut care arunca zâmbind, una câte una multe bancnote mari… Vă veți întreba probabil, pentru a demonstra, ce?…

Oare aceşti îmbogățiți de astăzi, care flutură ostentativ banii sub privirea celor din jur, bani câştigați adeseori cu prea multă uşurință, nu se comportă asemenea comuniştilor şi masonilor? Asemenea gesturi nu reprezintă oare în sine disprețul, **disprețul profund** față de oameni în general, față de cei defavorizați de soartă şi, în acelaşi timp un impuls şi model pentru „lupii tineri'' de astăzi? Nu întâmplător, unii se laudă cu ce au, iar alții cu numele lui Dumnezeu…

O altă reclamă la televiziune spunea cam aşa: „Cercetătorii au descoperit că românii se numără printre cei mai **trişti**…'' Apoi, venea şi soluția, care era … un anume sortiment de vin „nobil''. Iată o „frumoasă'' invitație de a-l „aprofunda'' pe…Bachus şi una din rețetele fericirii, când în fond nu este decât un mijloc perfid de „spălare a creierului'' şi mult mai eficientă în comparație cu altele!

Prin urmare, vă propun să analizați şi să nu treceți cu vederea asemenea oferte „generoase'' şi să pledați şi dumneavoastră pentru **interzicerea acelor reclame** care conțin un mesaj subversiv la adresa dezvoltării personalității umane şi libertății omului (ştiut fiind faptul că orice dependență atentează la libertate!). Este necesar ca psihologii să se implice sau să fie implicați în demascarea acestor demersuri de înjosire, manipulare şi degradare a ființei umane! Ei ştiu mai bine decât toți ce influență au în timp astfel de mesaje, la nivelul subconştientului. E poate la fel cu situația când un părinte sau educator îi repetă unui copil că nu este bun de nimic…

De asemenea, vă invit să reflectați pe marginea oricăror spectacole sau show-uri (importate sau imitate) de televiziune sau radiofonice şi veți descoperi ceva terifiant…Veți remarca poate, cum am observat eu însumi **aparițiile în public … ale demonilor**, sub diverse forme şi măşti. Amintiți-vă de măştile demonice ale celor care anul trecut au câştigat concursul de muzică uşoară de la Eurovision, amintiți-vă de numeroasele spectacole de circ pentru adulți din străinătate şi difuzate şi la noi (care îmbină o anume muzică, cu un anume balet şi cu anumite momente de magie şi iluzionism). Amintiți-vă de Revelionul recent al „integrării'' de la Sibiu, de proiecțiile făcute acolo de o companie străină (dar din UE), printre care cea a unei măşti … de

mumie. Sau, amintiți-vă de pictura „modernistă'', făcută aici pe un ecran special cu un dispozitiv de genul unui aruncător de flăcări…

Dar, poate cel mai interesant aspect pentru mine este acela că Sibiul nu a fost ales la întâmplare pentru a fi în 2007 una dintre cele două capitale culturale ale Europei. Aici există o diversitate etnică şi o importantă comunitate **protestantă** şi mulți adepți ai ecumenismului…O doamnă ne spunea cu mândrie cum, la Biserica Evanghelică există patru orgi pentru a avea o rezonanță deosebită…De aceea, în ceea ce mă priveşte, intuiesc cam ce fel de spectacole vor fi în general, în continuare…

Cultura şi divertismentul cretin care inundă astăzi micul ecran şi viața noastră este rodul politicii celor care au obsesia puterii şi manipulării locuitorilor planetei. De ce sunt **masonii** atât de orbiți de putere, de ce şi-o doresc atât de mult încât vor să domine întreaga omenire? N-ar fi prea greu de înțeles. Pentru că ei au prins gustul sângelui, au prins **gustul puterii**, având plăcerea deosebită şi excentrică de a trage cât mai multe dintre sforile politicii. De ce au ales mai ales politica? Pentru că aici există multe intrigi şi intriganți, mulți oameni care fac până la urmă un pact cu diavolul, încheind chiar un document scris. Se ştie că masonii prestează la inițierea lor şi un jurământ teribil, care consfințeşte supunerea lor totală şi necondiționată şi legea tăcerii. Chiar dacă vi se pare incredibil în stadiul de progres la care a ajuns omenirea, acesta este adevărul despre noua sclavie modernă…

Nu ştiu dacă e cazul să vă împrospătez memoria cu paginile cele mai negre din istoria omenirii, cu nenumăratele crime şi orori care s-au comis în lupta pentru putere şi în numele ei, în „necesitatea'' conservării şi păstrării acesteia. Câte comploturi, fărădelegi, asasinate, lupte fratricide, războaie şi masacre (absolut toate fiind pe gustul diavolului) ş.a.m.d., au fost înfăptuite pentru gustul nesătul al unor oameni bolnavi după putere şi „oameni'' de o tristă faimă? Şi le va putea imagina cineva vreodată pe toate?…

EMISIUNEA-TOP (TVR 1) „MARI ROMÂNI'', PARTE DINTR-UN PROGRAM GLOBALIST, UN EXEMPLU DE MANIPULARE ÎN SERVIREA INTERESELOR MASONICE *(DEMOLAREA UNOR VALORI ŞI PROMOVAREA SAU MARKETINGUL ALTOR VALORI – GEN CAROL I, RICHARD WURMBRAND ŞI ALȚII)*

E o țară în care, nimic nu e ceea ce pare.
Te provoc să recunoşti adevărata valoare.
E vorba de putere, aberteizing şi manipulare,

Faptele, nu vorbele te fac să fii mare.

Am putea să ridicăm milioane de statui,
Putem să ridicăm statuie oricui, ăsta e statul nimănui.
Scoatem cui pe cui, până rămânem fără fier,
Alergăm în cerc şi visele pier.
Te provoc să gândeşti, ai grijă pe cine iubeşti,
Vezi pe cine respecţi, pe cine crezi, pe cine vrei să urmezi.
Visezi bani verzi fără să lucrezi.
Nu poţi să culegi fără să plantezi.
E timpul să ne redescoperim identităţile.
Nimeni nu vrea să ne recunoască calităţile.
Cultivăm prostia, întreţinem isteria,
Uităm nume şi limbă când fugim din România.
Mentalităţile trebuie să se schimbe, schimbaţi imaginea.
Hai să fim lucizi, întoarceţi pagina.
Istoria aruncă umbre lungi şi ne măsoară
Iar prezentul ne striveşte dacă vrem calea uşoară.
Mesajul e pus şi spus în trei cuvinte:
Alege un simbol să te reprezinte.

Arată-mi steaua ta, ce străluceşte dintre toate,
Mai mult decât aurul de douăzeci şi patru de karate.
Ai grijă ce alegi când arăţi cu degetul,
Mulţi au bani şi faimă, dar le lipseşte respectul, nu?
Nu desconsidera valorile reale,
Doar ele rămân modele în secolele următoare.
Orice analfabet cumpără diplome;
Nu-i purta stimă, în cel mai fericit caz e prost cu diplomă.
Banii sunt simple hârtii ce zboară repede,
În timp ce, faptele mari rămân păstrate-n suflete.
Sunt generaţii întregi din care poţi să alegi - se poate - ,
Mii de personaje care-au lăsat ceva în spate.
E vorba într-o ţară, de decenii şi genii,
De români ce n-au pierit de-a lungul vremii.
Ridicaţi pe postamente înalte, persoane neînsemnate.
Nu vă lăsaţi orbiţi de vorbe, ci de fapte.

Mărturisesc că mi-au plăcut în general versurile trupei ,,Paraziţii''. Mă întreb însă la ce cine oare, s-au referit ei botezându-se prin acest nume? Oare la politicieni şi alţii asemenea? Iar, ,,alegerea unui simbol să te reprezinte'' nu ne trimite la gândul că li s-a cerut expres această ,,formă'' pentru un viitor concurs la nivel mondial (gen Miss Univers)?

Eu, cel puţin, nu mă număr printre manelişti, cei care nu au binevoit să participe la acest top. Dimpotrivă, am urmărit cu un viu interes tot ce s-a discutat în cadrul emisiunilor-dezbatere pe tema alegerii unui **,,român al tuturor timpurilor''**. Dar, ţin să precizez că mă declar profund dezamăgit de încercările actuale ale unora, din mass-media românească, de a arunca în derizoriu valorile noastre naţionale. Şi nu oricare, ci chiar pe cele mai mari. Şi mă refer aici, mai întâi la unele spoturi publicitare care apar frecvent pe posturile TV, atât publice cât şi private, la disproporţia vădită în cadrul programelor TV, dintre filmele americane şi cele autohtone (inclusiv europene), la unele emisiuni TV imitând altele de acelaşi gen din alte ţări, îndeosebi din

SUA, la multe din „sondajele'' efectuate şi care se referă la preferinţele şi modul de viaţă al românilor, la impunerea unor valori occidentale în mod forţat, etc. etc.

Aşa zisul „joc de televiziune'' (de fapt un spectacol sau show de televiziune în toată regula, divertisment până la urmă), botezat total neinspirat „Topul primilor 100 de mari români'', este de fapt o sondare reală a mentalului colectiv şi o manipulare discretă totodată. El nu urmăreşte altceva, în definitiv, decât înlocuirea treptată a principalelor valori din cultura română cu altele, desigur pe gustul masoneriei şi excluderea multora dintre ele. Numai aşa înţeleg de ce nu apar cum ar trebui, mulţi dintre scriitorii români valoroşi. Numai aşa înţeleg, de ce este adusă în prim plan, mereu şi mereu, de către mulţi dintre invitaţii „selectaţi'', tocmai personalitatea lui Carol I, considerat de către unii (a se înţelege în primul rând, masonii) fondator al României moderne. Oare, dacă Alexandru Ioan Cuza, iniţiatorul şi autorul celor mai mari reforme şi modernizări ale României, nu ar fi fost detronat în chip atât de umilitor şi apoi exilat (având domiciliu forţat într-o cameră umedă şi rece, în care a şi murit!), nu ar fi condus statul român către marile lui obiective, care au fost înfăptuite mai târziu? Dimpotrivă, eu consider că, fie şi prin tot ceea ce a înfăptuit în cei şapte ani de domnie, el l-a devansat cu mult pe Carol I, care a avut unele realizări notabile dar şi scăderi mai puţin cunoscute (cum ar fi alianţele făcute din politica externă, protejarea intereselor celor care l-au adus pe tron, a celor fideli şi a unor cercuri de apropiaţi ai Casei de Hohenzollern etc). Mă raliez opiniei exprimate de cineva, care sublinia faptul că Alexandru Ioan Cuza ar fi meritat cu prisosinţă o statuie în fiecare reşedinţă de judeţ a României, şi adaug eu, o prezenţă mult mai vie şi mai consistentă în manualele de istorie.

Din punctul meu de vedere, dacă aş fi participat la acest „joc'' de televiziune (şi nu sunt de acord, în principiu, cu acest joc, care pune de fapt pe tapet lucruri foarte serioase, improprii pentru dezbateri publice „de dragul jocului''), răspunsul meu fără nici un echivoc şi cât se poate de obiectiv (gândit şi nu „simţit'') ar fi fost: **Mihai Eminescu**, deşi nu pot să-l despart de alte uriaşe personalităţi, precum Ştefan cel Mare şi Sfânt, Mihai Viteazul, Alexandru Ioan Cuza, Constantin Brâncoveanu şi alţii. Bineînţeles că avem foarte mulţi „mari români'', care au lăsat în urmă ceva durabil şi au pătruns în conştiinţa românilor, dar în acest proiectat „top'', regula e că nu poate fi ales decât unul singur…

De ce l-am preferat eu pe Eminescu? Referirile făcute asupra sa, în aceste două volume, a oferit deja un răspuns lămurit. Dar, în câteva cuvinte, aş putea sintetiza şi argumenta aici alegerea făcută. **Pentru că… Eminescu şi-a iubit ţara ca nimeni altul şi s-a sacrificat cu demnitate şi s-a luptat până în ultima clipă (ca un adevărat creştin ce era, întrecându-l poate chiar şi pe venerabilul Socrate) pentru naţiunea română. Pentru că a avut parte de o agonie dureroasă şi îndelungată, de mai bine de şase ani iar tragicul deznodământ a fost opera masoneriei, care-l voia discreditat total şi definitiv în postura de geniu neînţeles care „şi-a pierdut minţile''). Pentru că a luptat cu mult curaj şi chiar eficient pentru drepturile românilor din provinciile noastre asuprite de străini (în special din Transilvania şi Bucovina de Nord). Pentru că a năzuit şi a luptat efectiv pentru reunificarea ţării conform proiectului realizat, la un moment dat, de către Mihai Viteazul. Pentru tot ce a făcut pentru limba română şi pentru afirmarea culturii noastre naţionale.**

Şi pot fi aduse şi multe, multe alte argumente. N-a fost, prin urmare, deloc întâmplător, că multe din ideile sale doctrinare au creat o anume stare de spirit (eminescianismul), au stat la baza românismului şi a mişcărilor naţionaliste (dintre care, doar Mişcarea Legionară s-a ridicat la înălţimea exigenţelor sale), fiind preluate de către toate generaţiile care i-au succedat. Nu este întâmplător de ce a avut urmaşi vrednici, precum Emil Cioran, Mircea Eliade, Petre Ţuţea, Constantin Noica şi Constantin Rădulescu-Motru, care au impus în universalitate vocaţia spirituală şi culturală, profund creatoare, a României…

Şi acum, să încercăm împreună să vedem ce se ascunde sub acest top şi ce putem învăţa din el. Lăsând la o parte ideea potrivit căreia televiziunea publică (în speţă TVR 1) a nominalizat 6 000 de „mari români'' (o cifră care ne trimite puţin la simbolistica masonică şi nu ştiu cât este

de reală) şi a selectat apoi 100 dintre ei, iar la final primii zece şi „ierarhia'' lor (cumva asemănător cu alegerile politice, cu cele două tururi de scrutin), vom accepta faptul că acest proiect de largă audienţă naţională a stârnit anumite pasiuni şi dezbateri, a „incitat şi a intrigat pe mulţi români'', după cum se exprima cineva. Dar, dincolo de toate acestea, el are meritul de a trezi din somnolenţă interesul unora dintre noi pentru cunoaşterea şi mai ales redescoperirea unor valori naţionale, care au modelat nenumărate generaţii de români. Acest lucru reiese pregnant din mesajele expediate televiziunii, din discuţiile apărute atât în ţară cât şi peste graniţele ei.

Dacă ar fi să analizăm fie şi superficial cumva „greşelile'' sau „scăpările'', desigur sunt mai multe. În primul rând, după cum au remarcat unii dintre invitaţi, această idee de „top'' sau clasament, lasă mult de dorit. Pare şi chiar este imoral să faci un clasament al valorilor româneşti şi să spui că unul e mai mare decât cutare ş.a.m.d. Apoi, sintagma aleasă, de „mari români'' ne aruncă în ceaţă pentru că lasă pe cel „intervievat'' sau votant (şi voluntar) să-şi aleagă singur criteriile, pe care de multe ori nici nu le are.

S-a invocat, în apărare, că acest top continuă un program de televiziune ce se derulează de mai mult timp şi în alte ţări, iar regulile sunt aceleaşi peste tot. Interesant. Că, urmează să se facă ulterior un top intitulat „**Cel mai mare om al planetei**''. I-auzi! Şi, m-aş mira şi mai tare, dacă, în condiţiile date, n-ar ieşi un compatriot de-al nostru, pe numele său Ghiţă Mureşan, cu cei 2,31 metri ai săi sau altcineva mai înalt! Gândul ne trimite mai curând către globalizare. Peste tot se sondează mentalul şi imaginarul colectiv, cu scopuri de natură psihologică bine definite. Manipularea este actualmente într-un proces de expansiune planetară iar implementarea globalizării se face prin mijloace moderne. Scopul este de a arunca în aer, treptat, a oricărei ierarhii reale a valorilor preexistente.

O altă deficienţă majoră constă în lipsa argumentaţiei din partea „alegătorilor'', ca şi când ar fi în postura obişnuită de votant. Pentru că nu era o condiţie obligatorie şi s-a cerut în schimb definirea cât mai pe scurt a opţiunii (mai ales în cazul apelurilor şi mesajelor telefonice), foarte puţini şi-au motivat alegerea făcută şi n-au reflectat prea mult, pentru că li se sugera că nu e decât un simplu joc… Au mai fost se pare şi aproape 30% de „glumeţi'', după cum îi numea regizorul Sergiu Nicolaescu, pe care eu personal nu-l apreciez în mod deosebit (pentru calitatea îndoielnică a multor filme populiste, dacă pot să mă exprim astfel, şi pentru concepţiile sale despre revoluţia din decembrie'89 şi apartenenţa la un partid corupt în mare măsură cum este PSD-ul). Numai astfel se explică prezenţa în top a unor personaje virtuale de genul eroului necunoscut, Bulă sau „ei înşişi''.

Dacă ţinem seama şi de opiniile categorice exprimate de către unii, cum ar fi Florian Pittiş (mason „pe faţă'', adică unul din reprezentanţii delegaţi ai masoneriei în mass-media), că un asemenea top „e bun dacă provocarea gândirii e însoţită de provocarea cunoaşterii'' (cum ar fi cunoaşterea personalităţilor masonice româneşti, a pastorului evreu protestant Richard Wurmbrand ieşit în primii zece! Etc.), atunci cu atât mai mult trebuie să profităm de ocazie pentru a nu deturna realitatea şi adevărul. Poate li se pare unora că, cunoaşterea este mai importantă decât gândirea, că diplomele spun totul, dar nu e chiar aşa.

Acesta e doar un joc de televiziune, dar pentru că e un fel de joc, aproape fără reguli, el are două tăişuri. Poate dăuna foarte mult sau poate ajuta foarte mult. Inconvenientul pentru masonerie este faptul că emisiunea stârneşte totuşi, nu atât interesul pentru cunoaştere (pentru cunoaşterea de tip agnostic, a „cunoaşterii de dragul cunoaşterii''), cât **interesul real pentru aceste valori naţionale. Faptul că apar de pildă şi personalităţi precum părintele Stăniloae, părintele Cleopa, Nicolae Steinhardt, Corneliu Zelea-Codreanu şi alţii, reprezintă o mediatizare nedorită, din punctul de vedere al masonilor.** Nu putem admite că acest top nu îndeamnă şi la reflecţie, prin emisiunile-dezbatere pe marginea sa, cu care nu pare a fi de acord Sergiu Nicolaescu (care întreba de ce mai discutăm pe marginea lui, negăsindu-i sensul: „E un top şi ar trebui să îl luăm ca atare. Nu să îl discutăm.'') În definitiv, putem afirma că este într-adevăr şi **o provocare a gândirii**, şi o **provocare a schimbării mentalităţilor** comuniste şi

„radical-capitaliste'', şi o **încercare de redescoperire a identităţii noastre naţionale, aceea de popor creştin-ortodox**. Aceasta reiese destul de clar şi din versurile inspirate ale melodiei trupei „Paraziţii'', care a însoţit fiecare emisiune şi pe care le-am prezentat cititorului de la bun început.

În opinia regizorului Laurenţiu Damian, „oamenii fac o confuzie între ideea de personalitate şi aceea de notorietate'' şi „nu discern aceste elemente, ce înseamnă între a fi o reală personalitate şi ce înseamnă a fi un personaj al vieţii publice''.

Deşi una dintre prezentatoarele emisiunii afirma că topul realizat nu încearcă decât să promoveze valorile româneşti şi nu notorietatea, realitatea infirmă acest fapt. Mai degrabă, el a contribuit la sporirea popularităţii românilor contemporani aflaţi în acest clasament. Întâlnim destule „vedete'', care marchează prezentul şi care au devenit chiar modele pentru tinerii români de astăzi. „Aici e într-adevăr o problemă'', când vedetele ajung modele, fără a avea acest merit. Pentru că a fi vedetă (adică pentru un timp oarecare, efemer) şi a fi model pentru alţii (pentru generaţii întregi sau pentru totdeauna, cum spunea chiar Gheorghe Hagi) sunt lucruri total distincte şi trebuie cunoscute de către tinerii care votează (prezenţi în număr mare la categoria 26-45 de ani). Alăturarea în acest top a unor personalităţi actuale şi din trecut, din domenii dintre cele mai diverse, acest amalgam, din păcate, desfiinţează şi mai mult orice graniţă normală dintre acestea. Este sporită, în acest mod, confuzia şi ignoranţa. În plus, cei aleşi în top riscă să cadă ei înşişi într-un sentiment perfid de mândrie personală, absolut dăunător din punct de vedere al vieţii creştine.

Nu putem să nu remarcăm **influenţa considerabilă a mass-mediei în conturarea şi dirijarea (direcţionarea) opţiunilor curente**. Dacă ne uităm cu atenţie la românii contemporani din top, vom avea surpriza de a constata că ele sunt efectiv „branduri mediatice'', adică „produse contrafăcute ale mass-mediei''. Sunt, din acest punct de vedere, foarte mulţi români valoroşi care nici n-au apărut în acest top al primilor 100 de români (cum ar fi bunăoară, Dinu Lipatti, Panait Istrati, Sergiu Celibidache, Nicolae Grigorescu, regizori români precum Liviu Ciulei, Andrei Şerban şi mulţi alţii, care au îmbunătăţit considerabil imaginea României peste hotare).

În opinia lui Horia Roman-Patapievici, am asistat doar la „un instantaneu'', la o fotografiere colectivă, la o „şedinţă de braimstorming'', adică la un „exerciţiu de terapie colectivă''. Avem nevoie de tratament, nu-i aşa? Trebuie să fim educaţi, nu? Pentru că noi suntem consideraţi barbari. Dar, aici este adevărata problemă: direcţia spre care este îndreptată această educaţie. Oricum, unii nu mai pot fi educaţi, dar mă refer la tinerii de astăzi. **Dacă vom privi acest top nerelevant în mare măsură, ca pe un exerciţiu de recuperare a valorilor naţionale, atunci sunt perfect de acord. Pentru că, noi toţi avem nevoie de o identitate comună, dar una naţională, şi chiar creştină, care ar fi ideală. Prin ce suntem noi - românii - legaţi unii de alţii? Asta trebuie noi să descoperim.**

Având în vedere prezenţa în top a lui Nicolae Ceauşescu (pe locul 11, un loc foarte bun, dar pe care n-ar fi ajuns desigur dacă topul era făcut în primii ani după revoluţie), a lui Ion Iliescu (pe locul 71), a lui Gigi Becali şi Gregorian Bivolaru (patronul adepţilor yoghini, propovăduitor al „băutului urinii'') şi a altor figuri triste ale istoriei noastre, putem să-i dăm crezare d-nei Ioana Lupea, care într-una dintre emisiuni afirma că „acest top spune ceva despre educaţia primită în ultimii ani'', adică din ultimele decenii şi mai ales din perioada comunistă. Într-adevăr, una dintre principalele concluzii care se desprind din acest top, este faptul îngrijorător al educaţiei precare, care relevă iarăşi criza actuală a învăţământului românesc. Este o realitate indiscutabilă pentru aproape oricine are ochi şi urechi să înţeleagă. După cum remarca Răzvan Penescu, **însăşi ministerele responsabile s-au opus şi se opun unor iniţiative lăudabile** (cum ar fi, de pildă reactualizarea poeziilor eminesciene, în sensul „trăirii'' acestora, iar nu în alte scopuri). Numai aşa se explică evocarea în interviuri (destul de numeroase, circa 20%, poate şi mai mare) a lui Nicolae Ceauşescu şi Gheorghe Gheorghiu-Dej, un adevărat „scandal din punct de vedere etic'', după spusele lui Horia Roman-Patapievici.

Interesantă (dar incorectă după părerea mea) este şi opinia lui Liviu Mihaiu (sugerând că nu vede emisiunea ca benefică), care consideră totul drept „un abuz cultural'', în sensul că topul ar fi trebuit să fie adresat intelectualilor sau elitelor româneşti actuale, care erau în măsură să răspundă unei astfel de întrebări, pentru că ei sunt cei preocupaţi cu adevărat de naţiune şi de educarea maselor în sensul cel bun.

S-a constatat, examinând oamenii politici aleşi aici, că topul reflectă o nevoie acută de autoritate din partea românilor de pretutindeni şi faptul destul de evident că oamenii politici actuali, cu foarte puţine excepţii, sunt lipsiţi de valoare. S-a observat această cultură a autorităţii, pe care noi o asimilăm mereu, încă din familie şi şcoală. Radu Berceanu încearcă chiar să explice acest lucru: „românii vor mai multă ordine, claritate şi se gândesc că printr-o autoritate s-ar putea atinge acestea''. Din păcate, sunt foarte puţini politicieni dispuşi să se jertfească pe altarul public, în folosul comunităţii de care aparţin, ceea ce arată că nu mai au idealuri şi uneori, chiar le dispreţuiesc profund. **Dacă înainte politicienii îşi puneau la bătaie propriile averi, acum însă fac politică pentru a dobândi averi.** Este opinia tranşantă a unui cetăţean supus interviului, care dovedeşte că nu şi-a pierdut luciditatea şi demnitatea.

O anumită legătură se vede între acest top şi materialismul care domină această societate de consum. **Unii români preferă să aibă valori direcţionate spre trecut (valori sigure şi verificate) iar alţii, spre actualitate (spre trăirea clipei, a prezentului, în cel mai înalt grad).** Aceasta nu înseamnă în mod automat că, cei care preferă trecutul şi-l valorizează, sunt desprinşi de prezentul lor. Ei îşi trag doar energia din experienţa înaintaşilor. E o mare diferenţă. De aceea, societatea românească dovedeşte din plin că îi lipseşte o ierarhie stabilă în general a valorilor (care s-ar schimba necontenit, poate în mare măsură, ceea ce nu este firesc şi nici etic), că nu are criterii de valoare stabilite şi preţuite de cei mai mulţi (valori împărtăşite în comun, pe baza unor judecăţi de certă valoare) şi nu agreează un cult al eroilor neamului precum există în alte ţări. **Astăzi, primează altceva, şi anume bussines-ul (afacerismul şi oportunismul) în aproape toată mass-media, iar nu dorinţa de a crea o societate civilizată cu adevărat şi elevată.** Tendinţa generală este aceea de a amesteca şi complica lucrurile, într-un mod inutil şi chiar periculos. Cum să interpretăm opinia unui cetăţean, care scria emisiunii că **„patriotismul în sensul constructiv al cuvântului este anesteziat de mass-media?''**

Am apreciat şi confesiunea lui Mădălin Voicu, care preciza că există mari semne de întrebare asupra topului, pentru că „această reţetă a globalizării conturează două categorii de complexe: unele de inferioritate (a celor de peste ocean faţă de moştenirea culturală europeană şi cultura ei actuală) şi altele de superioritate'' (pentru că „au bani să cumpere totul''). Potrivit opiniei sale „vulgul nu prea gândeşte'' şi „media trebuie să educe populaţia, pentru că suntem superficiali şi uşor diletanţi''. Tot în opinia sa, **„patriot este în realitate cel care nu trebuie să spună, ci să facă''**, iar **„un profesionist devine persoană publică, prin ceea ce oferă societăţii.''**

Rămân la ideea, că acest top poate fi util totuşi tinerilor, dar cu condiţia de a-i incita la cunoaştere **şi reflecţie personală.** Chiar doamna psiholog Mirela Zivari, remarca tocmai faptul că „orice personalitate creată în mod artificial, poate să cadă într-o secundă'' (datorită imposturii, până la urmă), iar **„tinerii au mare nevoie să se identifice cu o personalitate**''. Altfel, vor alege ceea ce, unii au şi ales. „E firesc să ne căutăm modele, dar acestea din păcate, nu sunt''. Este vorba, fireşte, de modelele contemporane.

Comentând locul bun obţinut de Eminescu, sociologul-politolog Cristian Pârvulescu spune: „Poeţii au construit această naţiune în mai mare măsură faţă de alte ţări. Şi ar trebui să reflectăm la acest lucru. **Eminescu a avut un rol mai mare decât al politicienilor în construcţia naţiunii române, a imaginarului colectiv** (deci, şi faţă de „marele Carol I'', adulat astăzi de unii, precum Sandra Pralong, Dragoş Bucurenci, Tudor Octavian, istoricul Ion Bulei ş.a. - n.a.). Nu suntem suficienţi de maturi, încât să ne privim în oglindă şi să spunem cum suntem noi.''

Cu siguranţă, veţi aprecia şi depoziţia unui disident important de după 1989, a doamnei Doina Cornea, din care spicuim: „Ceva a murit în noi, în cei 50 de ani de comunism. Să încercăm să redevenim oameni adevăraţi, adică să ne controlăm nu numai faptele, ci şi vorbele, gândurile. Nu faci ceva pentru recunoştinţa altora. Ce înseamnă să fii mare român? Ca toţi românii să aibă curajul să-şi recunoască angamentul (faţă de Securitate). A fi român nu e un lucru pe care să-l trâmbiţezi. Oamenii s-au schimbat în ultima vreme. Acum 50 de ani erau altfel. **Trădarea e mai mare acum. Frica a rămas în mentalul nostru colectiv. Suprema valoare nu mai este adevărul. Acum sunt realizările individuale, arivismul, egoismul, oportunismul. Să încercăm să refacem fibra morală care ne-a fost distrusă, să punem adevărul în centrul vieţii noastre ca un ax pe care să clădim tot restul. Fiecare faptă, vorbă, gând s-o raportăm la adevăr. «Cunoaşte-te pe tine însuţi», această formulă atribuită lui Socrate, în acest fel trebuie înţeleasă. Românitatea e zestrea noastră pe care trebuie s-o ducem cu cinste…**''

Poate, cheia înţelegerii clare în legătură cu acest top este legată de întrebarea unuia dintre promotorii campaniei din mass-media de la bun început, d-l Dan C. Mihăilescu: „Cu cine mă mândresc eu?'' Cu alte cuvinte: care este simbolul meu naţional? E o întrebare, care mă trimite cu gândul la necesitatea identificării unui „român al tuturor timpurilor'', care să intre în competiţie la nivel mondial pentru stabilirea celui „mai mare om al planetei'', dar şi la o alta, celebră şi astăzi, aparţinând marelui absent din topul celor zece mari români, Ion Luca Caragiale (asemănător prin fibra sa, criticismul şi talentul său cu marele Eminescu): „Eu cu cine votez?'' Cum spunea regizorul Andrei Zincă, până acum a votat doar cetăţeanul turmentat... Depinde de noi, ca lucrurile să se îmbunătăţească în acest sens.

Urmărind aceeaşi emisiune, care şi-a schimbat între timp formatul, deschizând „cea de-a treia etapă'', a unui şir de documentare, supuse apoi unor dezbateri (între realizatorii acestora!), organizându-se un fel de întrecere în direct, între două personalităţi din Top zece (dintre cele zece rămase pentru „marea finală''), am rămas şi mai dezamăgit şi revoltat.

Prima emisiune de acest gen i-a avut ca protagonişti pe Ştefan cel Mare şi Sfânt şi pe Ion Antonescu. Şi unuia şi celuilalt li s-a adus unele reproşuri sau chiar acuzaţii nemeritate. Acestea au venit mai ales din partea „istoricului'' Adrian Cioroianu, care deşi la începutul documentarului său privindu-l pe Ion Antonescu se întreba dacă „**suntem noi românii un popor condamnat să-şi uite eroii?**'', l-a descris pe distinsul mareşal în culorile cele mai sumbre, drept un personaj negativ, mai mult decât controversat, „lipsit de geniu şi mediocru ca om politic'', un antisemit şi un om care şi-a meritat soarta. Iar Ştefan cel mare şi Sfânt, în opinia sa „nu era chiar aşa de apropiat de cele sfinte'' şi ar fi trebuit mai degrabă să zidească universităţi în loc de biserici, pentru că în Europa acestea existau de circa 300 de ani (neglijând faptul, subliniat de istoricul Ştefan Gorovei, că statele occidentale aveau pe atunci o continuitate, pe când Moldova avea puţin peste 100 de ani de la întemeiere, iar biserica la noi era o adevărată şcoală). Dacă unul dintre prezentatori spunea la început că „adevărul sună altfel'', urmărind cele câteva ore ale emisiunii, m-am convins de această intenţie de rescriere şi de mistificare a istoriei, pentru a fi pe placul Europei şi artizanilor din umbră ai globalizării.

M-a surprins desigur şi nonşalanţa cu care Adrian Cioroianu ataca aceste două personalităţi reprezentative pentru istoria României şi deformarea adevărului istoric, în acord aproape deplin cu teza Holocaustului evreiesc de la noi (care susţine că Antonescu a declanşat „pogromurile'' de la Iaşi şi Odessa, unde de fapt au fost executaţi evreii comunişti care au exercitat acţiuni în colaborare cu sovieticii, îndreptate împotriva statului român ş.a). De altfel, pe lângă imaginile şocante de trupuri omeneşti dezbrăcate, de bătrâni, de femei şi copii, au fost „consultaţi'' câţiva dintre reprezentanţii acestei etnii sau apărătorii intereselor ei, printre care şi scriitorul Andrei Oişteanu, care s-au declarat satisfăcuţi de filmul lui Cioroianu. În contextul cererii părţii evreieşti de a fi despăgubită material pentru cei care şi-au pierdut viaţa în

Transnistria (280 000!!!), acest demers al tânărului „istoric'' amintit, era binevenit, dacă nu chiar bine regizat şi premeditat…

Aş putea spune că, acest caz al lui Adrian Cioroianu se aseamănă mult cu cel al lui Vladimir Tismăneanu (sau chiar Silviu Brucan), care deşi şi-a construit o reputaţie de specialist în istoria comunismului (iar eu i-am citat în cărţile mele pe toţi aceştia trei; pe primul totuşi mai puţin) şi a fost desemnat şef al comisiei actuale de investigare a crimelor comunismului (!), este acelaşi Tismăneanu care – potrivit lui Gabriel Liiceanu scria în anii'70 texte linguşitoare la adresa lui Ceauşescu şi acelaşi Tismăneanu care a trăit multă vreme în America şi mărturisea într-una din cărţile lui că masoneria e o ficţiune, că e o teorie conspiraţionistă care prinde la mentalitatea balcanică…

Apoi, trebuie să precizez, că deşi s-a realizat un film foarte bun despre Ştefan (prezentat chiar de ziua Înălţării Sfintei Cruci, şi insistând, în mod firesc asupra drumului spiritual şi credinţei marelui nostru domnitor), că în ciuda „eforturilor'' (de denigrare) a d-lui Cioroianu şi a prezentatorilor emisiunii (nu tocmai imparţiali), votul exprimat de români era în final (în mod surprinzător şi pentru mine) de 51% pentru Ion Antonescu şi 49% pentru Ştefan cel Mare şi Sfânt. Să vă mai spun, dacă doriţi, că acest „top zece'' a ajuns să indice următoarea „ordine'' descrescândă: Carol I, Richard Wurmbrand, Ion Antonescu, Mihai Eminescu, Mihai Viteazul, Ştefan cel Mare…

Chiar dacă prestaţia apărării lui Vlad Craioveanu (din emisiune, mai ales) n-a fost prea grozavă, din cine ştie ce motive, poate şi fiind intimidat de adversarul său direct („istoricul'' Adrian Cioroianu), totuşi s-au spus lucrurilor pe nume.

Este până la urmă de înţeles, iritarea d-lui Cioroianu (şi reproşurile aduse lui Ştefan cel Mare şi Sfânt: că a fost dictator, că n-a avut geniu, că n-a zidit o universitate, că filmul a exagerat cu „credinţa'' domnitorului etc.etc.), din moment ce nu împărtăşeşte credinţa ortodoxă. Este vizibil acest fapt, din punctul meu de vedere cel puţin. Am să spun, ca şi dl. Gorovei că este problema şi opinia dumnealui (să considere domnia lui Ştefan, ca şi în cazul lui Ion Antonescu, drept o „aventură''…).

Şi, întocmai cum dl. Oişteanu se simte „reprezentat'' de filmul Iepan-Cioroianu, tot astfel mă simt reprezentat de două mari personalităţi româneşti, care îşi au obârşia în zona Sucevei (Bucovinei), de doi români care au avut un destin excepţional şi o mare misiune de îndeplinit: Mihai Eminescu şi Ştefan cel Mare şi Sfânt. Sunt întrutorul de acord, prin urmare, cu criticul şi istoricul Theodor Codreanu, care preciza că „reprezintă placa turnantă a românismului'', atât în România, cât şi în Basarabia. Sigur că, mai avem şi alte personalităţi de excepţie şi ele nu sunt chiar puţine. Avem conducători politici, teologi şi oameni de cultură cu totul şi cu totul remarcabili. Dar, rămân la ideea că aceste două mari personalităţi sunt inegalabile, întrunind toate cele cinci criterii, care stau la baza discuţiilor pe marginea susţinerii unui „mare român''(moştenire spirituală, geniu, curaj, abilităţi de conducător şi măreţie).

Ar fi mai interesant să ne gândim cum ar trebui să interpretăm absenţa notabilă în cadrul emisiunilor din tot acest ciclu, a unor prestigioşi istorici şi preoţi, a unor mari oameni de cultură actuali, a unor sociologi, ori chiar a membrilor trupei „Paraziţii''? În lipsa acestora (care poate că n-au îndrăznit, sau n-au fost lăsaţi!) aş zice că sunt mai demne de a fi luate în considerare unele gânduri ale unor români adevăraţi, care au lăsat deoparte, pentru o clipă, indiferenţa:

„Cel mai mare român al tuturor timpurilor va fi acela care va conduce România numai spre bunătate, pace şi încredere în Dumnezeu. Dacă le-am avea pe acestea… Un exemplu de jertfă uluitoare este Constantin Brâncoveanu, care nu s-a dezis de credinţa lui… Îmi face plăcere să vă răspund. Pentru mine, cel mai mare român este Constantin Brâncoveanu, pentru că a ridicat neamul românesc la dimensiune cosmică prin jertfa lui. Dumnezeu, Unul Dumnezeu şi-a dat Fiul. Brâncoveanu şi-a dat patru fii. Nu există ţară care să aibă rege sau împărat, sau domn, care să fi făcut ce-a făcut domnitorul nostru…''

Şi totuşi noi, românii, nu trebuie să cădem într-un sentiment ridicol de mândrie. Nu exclud ideea de a fi reprezentaţi de un român, care a făcut pentru România ceea ce n-au făcut poate toţi ceilalţi la un loc şi mai mult nu s-ar fi putut. Chiar dacă eu îi admir şi nu văd mai „mari români'' decât pe Eminescu şi Ştefan cel Mare şi Sfânt, aprofundând subiectul, nu pot să spun decât că, am ajuns la aceeaşi concluzie împărtăşită de cineva, care a trimis emisiunii un SMS: *,,Cel mai mare român este DUMNEZEU.''* Iată cum, în câteva cuvinte, este spus tot adevărul.

Ce înseamnă în definitiv a fi „mare român''? A fi un „mare român'' înseamnă de fapt, a-l iubi pe Dumnezeu şi a-ţi iubi neamul tău, într-atât de mult încât să contribui efectiv la mântuirea acestuia. Iar a afla cine este „cel mai mare român al tuturor timpurilor'' nu prea cred că stă în putinţa noastră. Şi nici democraţia sau majoritatea nu poate decide asta. Numai Dumnezeu ştie într-adevăr ce se ascunde în inima şi mintea fiecărui om, din toate timpurile şi numai El poate face o asemenea alegere şi ierarhizare. Cum să credem noi, că am putea şti, cu certitudine, cine va merge în fruntea „cetei'' sau neamului la Judecata de Apoi? Putem presupune, dar nu putem avea nici o garanţie în acest sens…

ÎNCĂ O LECŢIE CARE NU SE ÎNVAŢĂ ÎN ŞCOALĂ: MAREA TRĂDARE A LUI ALEXANDRU IOAN CUZA DE CĂTRE MONSTRUOASA COALIŢIE

Istoria românilor este, după cum bine ştiţi, plină de trădări mârşave şi asasinate din motive politice. Aşa cum, Eminescu protesta împotriva uciderii domnitorului Moldovei, Grigorie Ghica, decapitat de turci ca de altfel şi Constantin Brâncoveanu cu cei patru fii ai săi (o monstruozitate fără precedent şi de neînţeles!), aşa se cuvine ca unii dintre noi, să protestăm împotriva perpetuării trecerii într-un con de umbră a meritelor şi sfârşitului tragic a unuia dintre cei mai mari eroi ai neamului românesc, Alexandru Ioan Cuza, cel atât de iubit de popor şi cel care a înfiinţat prima universitate românească, şi anume cea de la Iaşi.

Nu voi intra în prea multe amănunte de ordin istoric, ci aş vrea să punctez doar câteva elemente mai importante, care sunt de natură să sublinieze distincţia dintre adevăratul patriotism

și falsul sau fățarnicul patriotism, căruia i s-a mai spus și patriotism de paradă. Totodată, intuim tot mai mult implicarea masoneriei în astfel de tragice evenimente pentru întreg poporul român. S-a invocat adesea în mass-media, dimpotrivă, că Al. I. Cuza ar fi fost mason. Dar, simplul exercițiu al logicii elementare contrazice o astfel de teză. Dacă ar fi fost așa, nu ar fi fost nicidecum înlăturat și se știe cât de puternică este în general masoneria. Nu pentru asta a fost arestat în miez de noapte și trimis forțat și pe ascuns în exil, unde a murit în cele mai grele condiții de trai. Nu. A fost sacrificat pentru că era un mare patriot, care promova mari reforme în sprijinul românilor de rând și României, în general.

Vă puteți imagina ascensiunea țării noastre, dacă acest om de stat (cel care a pus bazele României moderne și principalele ei instituții) ar fi rămas la conducere mulți ani? Eu nu pot să nu remarc nici prezentarea sa tot mai trunchiată din manualele de istorie, în timp ce, toate meritele sunt pasate regelui Carol I, cel care de fapt, a venit cu scopul (printre altele) de a se îmbogăți (și a reușit să devină, într-un timp destul de scurt cel mai bogat din țară; el care venise fără nici o avere!). A confiscat realizările predecesorului său și s-a considerat el însuși artizanul României moderne, pentru simplul fapt că a patronat dobândirea independenței de stat. Mai târziu s-a invocat faptul că el ne-a racordat la valorile europene și multe altele. Credeți într-adevăr, că un străin a putut deveni un „mare român'', mai mare chiar și decât Alexandru Ioan Cuza? Credeți că Eminescu însuși îl prețuia atât de mult pe Carol I, regele care se temea că-i va fi furată „moștenirea'' (după cum a sugerat la procesul de punere sub interdicție, marele critic Eminescu)?

Lovitura de stat din 11 februarie 1866, despre care am amintit și în altă parte, a fost organizată de liberalii radicali conduși de Ion C. Brătianu și C. A. Rosetti, la care s-au raliat conservatorii. Primii îi reproșau „moderația'' iar ceilalți reformele agrară și electorală. În realitate, s-a dorit un domn străin care să le protejeze tuturor interesele, dar nu și claselor de jos (pe care le ajutase Cuza). Este de notorietate pentru publicistica lui Eminescu, critica foarte dură la adresa liberalilor. Caragiale va scrie și el dur la adresa regelui Carol I, „uzurpatorul'' într-un fel al lui Cuza. Nu cred că aceste lucruri se datorează hazardului. În opinia mea, aceste critici vizează în primul rând detronarea lui Cuza și exilarea forțată a acestuia, adică această „crimă'' comisă de monstruoasa coaliție masonică.

Istoricii actuali recunosc apartenența multor liberali la lojile masonice, în frunte tocmai cu cei doi menționați mai sus. Iar faptul că, domnitorul mai trăiește până în mai 1873, adică șapte ani (de chin) iar Eminescu agonizează aproximativ tot atâția ani, demonstrează cu atât mai mult sadismul incredibil al ocultei, aplicat minților strălucite puse în slujba binelui public și interesului național. Mai trebuie spus, că după abdicarea lui Cuza, s-a format o locotenență domnească, formată din Lascăr Catargiu (unul din liderii Partidului Conservator creat la 1880), generalul Nicolae Golescu (ajuns prim-ministru liberal în perioada mai-noiembrie 1868) și colonelul Nicolae Haralambie.

Revenind la emisiunea „Mari români'', am urmărit cu interes deosebit a doua „confruntare'', cea care i-a avut ca protagoniști pe Alexandru Ioan Cuza și Nadia Comăneci, adică întrecerea între ocupanții locurilor 9 și 10 din topul celor zece mari români, rămași în concurs. Dincolo de aceeași tactică a acestor documentare de a îmbina cu abilitate trecutul cu prezentul (prin evocarea trecutului în paralel cu imagini din prezent, cum ar fi tineri interpretând muzică rap, stadioane cu mulțimi în delir etc. etc.) și prezentarea într-o notă de familiaritate a acestor personalități ale României (totul pentru a fi pe gustul celor avuți de realizatori în vedere: tinerii), trebuie să recunosc că pledoaria pentru domnitorul Cuza a fost una poate prea convingătoare (recurgându-se intens la unele mijloace persuasive), chiar dacă s-a precizat că „nu s-a recurs la fardarea acestuia și a fost prezentat într-o lumină pur omenească''.

Așa cum am mai spus, personal nu mi-l pot închipui pe Cuza ca pe un mason veritabil. Aceasta rezultă din tot ce-a făcut el. Chiar dacă ar fi fost poate în tinerețe, ca atâția alți intelectuali, cu siguranță el a demonstrat că s-a desprins de aceasta, pentru a îmbrățișa puternic

cauza interesului național şi modernizarea României. Există şi o mare ruptură, în mod logic, între el şi oculta internațională, devreme ce a fost detronat şi exilat. Nu văd vreun alt motiv mai plauzibil.

Documentarul amintit, realizat de regizorul Laurențiu Rusescu şi prezentat de jurnalistul Ioan T. Morar, are meritul de a ne reîmprospăta memoria şi chiar a ne face cunoscute o serie de aspecte pe care, fie nu le-am ştiut, fie le-am trecut noi înşine cu vederea. În rândurile următoare, doresc a aduce astfel un elogiu sincer celui care îi suntem datori – domnitorului Alexandru Ioan Cuza.

Să menționăm principalele realizări sau reforme a acestui tânăr, fost ofițer de carieră dar şi magistrat, pe care eu unul l-aş putea compara oarecum cu împăratul macedonean Alexandru cel Mare (cel care a murit la numai 33 de ani), pentru că a înfăptuit atâtea lucruri într-un timp atât de scurt: a stabilit capitala la Bucureşti (deşi era de origine moldovean); a desfiinţat privilegiile de clasă (ţăranii devenind proprietari pe pământurile pe care le lucrau şi pe mijloacele de muncă, dar şi cetăţeni cu drept de vot; şi e vorba de 1 milion de români!); a stabilit egalitatea tuturor în faţa legii (dar şi drepturi şi obligaţii individuale); a făcut separarea puterilor în stat; a promulgat legea electorală, legea rurală, Codul civil, Codul penal, Codul comercial; a înfiinţat şi modernizat prima armată a României (care ulterior a obţinut independenţa de stat sub Carol I); a înfiinţat serviciul statistic şi Casa de Consemnaţiuni (actualul CEC); a stabilit învăţământul ca obligatoriu pentru toţi; a sprijinit înfiinţarea unor importante instituţii de cultură şi educaţie naţională (Muzeul de antichităţi din Bucureşti, Conservatorul de muzică de la Iaşi, Şcoala de arte frumoase de la Bucureşti, Universitatea de la Iaşi care îi poartă şi azi numele, Universitatea din Bucureşti, Arhivele statului etc.)

Potrivit realizatorilor filmului, cele mai multe dintre aceste realizări notabile au fost înfăptuite după dizolvarea Adunării legiuitoare care i se opunea cu îndârjire şi desemnarea lui Mihail Kogălniceanu în fruntea guvernului, dată de la care începe practic ,,modernizarea în forţă a României''. Ioan T. Morar îl aşează la baza României moderne de astăzi şi-l consideră iniţiatorul unor reforme care se văd şi acum, fără de care n-am fi cunoscut curând avantajele democraţiei. El descoperă cu această ocazie în Cuza un ,,personaj fabulos'', spunând de asemenea că, ,,Cuza a intrat în legendă şi a rămas acolo'' iar ,,puţine persoane au intrat în legendă, în imaginarul colectiv al românilor''. Cum s-a ajuns la aceasta? Pentru că, Al. Ioan Cuza a fost ,,nu numai un om al reformelor, ci şi un domnitor iubit de poporul său''. Împotriva tuturor greutăţilor de atunci, împotriva intrigilor, conservatorismului boierilor, ipocriziei liberalilor şi chiar împotriva mentalităţii compatrioţilor săi (,,cel mai mare duşman''), a reuşit să facă şi Unirea şi Reforma. Se pare că ,,se mişca prea repede după gustul prietenilor şi mergea prea departe după cel al duşmanilor''.

Ioan T. Morar explică naşterea monstruoasei coaliţii, ca pe una a foştilor prieteni şi duşmani care s-au unit împotriva sa, în ,,cel mai pur spirit românesc'', potrivit principiului ,,vorbeşte pe cineva de rău şi până la urmă lumea o să creadă''. Aceştia toţi l-au izolat politic şi l-au reclamat la Paris. Să admitem, că l-au trădat toţi (deşi e absurd să credem aşa ceva!). Şi totuşi, el se bucura de tot respectul şi dragostea românilor în general. De asemenea, resping teza autorilor care susţin că domnitorul ,,ştia ce i se pregăteşte şi i-ar fi putut aresta oricând pe complotişti'' şi ,,a acceptat să abdice (adică, fără a fi forţat!) pentru că armatele celor trei imperii înconjurătoare ar fi cotropit România şi s-ar fi dus toate reformele sale, punând interesul naţional peste interesul propriu''. De aceea, se şi întreba: cunoaşteţi mulţi bărbaţi ai istoriei care ar fi făcut acest lucru?'' O resping pentru că nu conjunctura l-a dărâmat pe Cuza, ci masoneria, cea care primea reclamaţiile din teritoriu (la Paris bunăoară), mai ales a călugărilor greci. În film, nu se subliniază faptul confiscării averilor mănăstireşti şi importanţa unirii mitropoliilor ţărilor româneşti.

Documentarul insistă în schimb, parcă prea mult asupra vieţii boeme a tânărului Cuza şi ascensiunea lui sinuoasă. Se pomeneşte faptul că ar fi iubit femeile, că ar fi avut doi copii cu o

amantă (dar, cu precizarea totuşi că soţia lui nu putea naşte copii iar aceştia doi au fost adoptaţi ulterior de către familia domnească), că era frivol şi un om obişnuit ca mulţi alţi intelectuali paşoptişti, care în ciuda firii lor de petrecăreţi, au venit înapoi în România cu idei progresiste şi proiecte naţionale). Ioan T. Morar se întreabă prin urmare cum de-a fost posibilă o asemenea transformare, ca în urma desemnării sale de către unionişti ,,să devină opusul celui dinainte'' şi ,,un mare bărbat de stat''.

Fiind în dezacord cu realizatorii emisiunii ,,Mari români'' (Radu Naum – prezentatorul ştirilor sportive, Irina Păcuraru, Florin Iaru) şi susţinătorul Nadiei Comăneci (coalizaţi), Ioan T. Morar se apără totuşi, explicând pe tonul său jovial pe tot parcursul, că domnitorul n-a modernizat Bucureştiul (pe care Carol I l-a găsit drept un oraş departe de a fi european, conform intervenţiei lui Radu Naum) pentru că el nu avea vocaţia de arhitect, ci de reformator al instituţiilor statului, că el a impus la noi pentru prima dată denumirea de ,,român'' şi ,,România'', că a impus grafia latină şi nu slavonă, că pentru prima oară românii s-au simţit solidari prin apartenenţa lor la o singură patrie sau ţară, prin patriotism (care nu era demonetizat ca astăzi).

Tot el subliniază faptul că, domnitorul a fost conştient de tranziţia domniei sale şi tocmai de aceea a accelerat toate reformele, ,,având visul de a rămâne în istorie'', că a fost un liberal moderat, un om înzestrat cu ,,geniul moderaţiei'', care a realizat un echilibru permanent între forţele politice într-o perioadă foarte dezechilibrată, când echilibrul dintre marile imperii vecine era unul foarte fragil. Cu alte cuvinte, i se subliniază diplomaţia de care a dat dovadă.

Pentru Ioan T. Morar, importantă este însă transformarea personală a lui Cuza (drumul său spiritual, ca şi în cazul lui Ştefan cel Mare) şi faptul că a rămas efectiv în legendă. El spune că ,,importantă este ocaua lui Cuza, pe care românii o evocă''. Şi, la fel ca şi Eminescu, care se întreba: ,,Unde eşti tu, Ţepeş Doamne…'', românii se întreabă: ,,Unde este un Cuza ca să vadă nedreptăţile de astăzi, să vadă cum se umblă cu două măsuri (ocaua mare şi ocaua mică), una pentru cei bogaţi şi alta pentru cei săraci''. Astfel, în Cuza, românii îşi descoperă propriile slăbiciuni, pe care el a ştiut în schimb să le înăbuşe, să fie ,,vultur pentru o oră''. De asemenea, spre deosebire de Carol I, care i-a succedat la tron, Cuza ,,a lăsat un întreg sistem de reforme care porniseră deja şi care au contribuit hotărâtor la schimbarea la faţă a României''.

A invocat în sprijinul pledoariei sale chiar şi cuvintele lui Laios Kosuth, conducătorul revoluţiei maghiare de la 1848, care nu poate fi acuzat de partizanat: ,,Un astfel de spirit e necesar să întemeieze o patrie sau dacă a pierdut-o să o recâştige'', dar şi ale lui Nicolae Iorga: ,,A fost un om vrednic de legenda sa şi în jurul său s-a făurit o legendă vrednică de dânsul''. În continuare, precizează că odată pus în fruntea ţării, a conştientizat datoria imensă faţă de poporul român, (popor ,,purtând amprenta corupţiei stăpânirilor străine'') şi ,,a condus să se facă'' tot ce s-a făcut, spre deosebire de Carol I, care doar a girat cu numele său realizările poporului român. L-a condus în direcţia cea bună (naţională). Dintr-o ţară înapoiată, agrară şi tributară Porţii Otomane (cucerindu-l pe sultan cu carisma sa), a făcut o ţară modernă şi racordată la instituţiile moderne ale Europei. A avut ,,norocul de a-i avea alături pe Mihail Kogălniceanu şi Vasile Alecsandri, colegi şi prieteni din copilărie''.

În încheiere, aş vrea să precizez unele aspecte. Dacă admitem faptul că Elena Rosetti s-a căsătorit cu el pentru a-l alătura intereselor masonice (fiind poate rudă chiar cu C. A. Rosetti, cu care a polemizat atât de mult Mihai Eminescu), precum şi faptul că Vasile Alecsandri condamna vehement atitudinea de exploatare economică a evreilor din epocă, atunci am mai putea adăuga că marele domnitor român s-a pus rău şi cu masoneria. Aşa se explică de ce n-a fost pur şi simplu ucis, nici el şi nici Eminescu (care a scris despre Cuza în termeni elogioşi şi l-a regretat profund) şi care l-a şi vizitat la Heildelberg. Masoneria nu-i voia în nici un caz eroi naţionali. Ea voia doar răzbunare.

Mai în glumă, mai în serios, în atmosfera destinsă a emisiunii, Ioan T. Morar se temea totuşi ca nu cumva Cuza ,,să fie detronat pentru a doua oară'' în această competiţie a valorilor

naționale românești, ceea ce dovedește (cred eu) o dată în plus posibila implicare a masoneriei în tot acest spectacol de televiziune. Nu pot să nu-mi amintesc de o emisiune anterioară, în care Irina Păcuraru, din „proprie inițiativă'', asemenea celor care îi făceau reclamă lui Carol I, pentru a fi votat, îndemna să fie mai bine cunoscute personalități (masonice) de genul lui Basarab Nicolescu şi Ştefan Lupaşcu, care au îmbrățişat după cum se ştie gnosticismul…

Mă îngrijorează faptul că, de pildă lui C. A. Rosetti i se face „publicitate'' în manualul de istorie (în ipostazele de ministru, deputat, primar al Capitalei şi mai ales „unul din marii ziarişti ai epocii'' pentru că era fondatorul şi patronul ziarului Românul). Adică, îl recompensăm pe unul din capii monstruoasei coaliții? Până şi istoricul Ion Bulei vorbeşte elogios la adresa lui şi a lui Carol I…

NU VĂ LĂSAȚI MANIPULAȚI NICIODATĂ!
PĂSTRAȚI-VĂ MEREU INTACTĂ LUCIDITATEA ŞI DEMNITATEA!

Vizionând noua „confruntare'' a emisiunii „Mari români'' am avut senzația unei revelații, care confirmă şi mai mult acest <u>experiment de manipulare la nivel național</u>. Emisiunea este realizată anume pentru mase, îndeosebi pentru tineri (cei care utilizează frecvent internetul şi telefonia mobilă), în scopul de a-i educa „altfel''şi se recurge la influențarea lor, chiar dacă se vorbeşte de opțiunile voluntar exprimate de aceştia. Iar această influențare are sorți de izbândă asupra tinerilor mai puțin informați sau dezinformați de asemenenea emisiuni partinice. Chiar şi aşa, dând credit sporit românilor interesați cu adevărat de valorile româneşti şi de acest top, cum putem şti noi că se contabilizează corect aceste voturi exprimate? La urma urmei, realizatorii şi prezentatorii vor spune că, de fapt, n-a fost decât un joc. Dar acest „joc'' este luat în serios, din

păcate, de foarte mulți români, pentru că subiectul ales este unul serios şi important, şi ca atare este firească atitudinea lor ,,nerelaxată''.

Chestiunea devine extrem de interesantă dacă vom aborda totul din perspectiva creştină. Mai întâi, hai să privim ,,meciurile'' organizate ale valorilor noastre, aşa cum au decis realizatorii:

Ştefan cel Mare – Ion Antonescu
Al. Ioan Cuza – Nadia Comăneci
Constantin Brâncuşi – Mircea Eliade
Mihai Eminescu – Richard Wurmbrand
Mihai Viteazul – Carol I

La prima vedere, nimic neobişnuit. Dar, dacă privim cu atenție şi avem o imagine cât de cât clară despre aceste personalități, atunci putem remarca unele aspecte cel puțin surprinzătoare. Lăsând la o parte faptul, că topul celor 100 de ,,mari români'' are aproximativ 30% personaje care nu corespund defel acestui top şi prin urmare nici faza celor 10 rămaşi cred că nu face excepție (şi se vede!; lipsind Constantin Brâncoveanu, Corneliu Zelea-Codreanu, părintele Dumitru Stăniloae, Emil Cioran, dar şi Ion Luca Caragiale), constatăm în partea stângă modele de conştiință autentică şi de patriotism, iar în partea dreaptă personalități care nu excelează prin valoarea lor intrinsecă, ci prin notorietatea dobândită (la care mass-media a avut desigur, un important rol de afirmare şi impunere).

Dacă, în cazul celorlalte patru personalități din stânga, reiese evident ceea ce am afirmat mai sus, în cazul lui Brâncuşi, se poate invoca în primul rând faptul, că multă vreme el nu a cerut cetățenia străină, rămânând în Franța în calitatea sa de român, până când a fost nevoit s-o ceară, în fața respingerii sale în România condusă la acea vreme de către comunişti (George Călinescu şi Alexandru Graur, neconsiderând-ul nici măcar sculptor, deşi operele sale făceau vâlvă în străinătate!). Cât priveşte cele cinci personalități din dreapta, publicitatea făcută în jurul lor le-a creat o aură pe care cred că n-o meritau în întregime şi s-au făcut mai mult sau mai puțin exagerări voite.

Din perspectivă creştină şi aducând în discuție implicarea masoneriei, în opinia mea avem în stânga pe cei care fac cinste neamului românesc şi care s-au opus, în mod conştient sau nu, masoneriei, pe când în dreapta constatăm personaje care s-au supus, mai mult sau mai puțin manipulării prestigiului lor, puterii şi influenței masonice. Nu cred că greşesc dacă spun, că în partea stângă avem dovada unor creştini activi, care au luptat pentru neamul lor şi pentru afirmarea valorilor româneşti iar în partea dreaptă avem personalități devenite ,,mărci'' în mâinile altora (cazul cel mai elocvent fiind chiar al Nadiei; iar America a făcut cele mai mari astfel de promovări: de pildă, unele cărți ale lui Richard Wurmbrand au fost traduse cu sprijinul comunității protestante la care a aderat activ ca pastor, în peste 80 de limbi! Iar Eminescu, multă vreme nici n-a fost tradus...).

Realizatorii-şefi ştiu sau nu ştiu probabil, că au opus astfel, câte un creştin unuia ,,mai puțin creştin'' (sau necreştin, avid mai mult sau mai puțin de faimă), că a aranjat mai întâi pe românii ,,valoroşi'' (exponenți ai valorilor româneşti autentice, ai poporului român) în stânga, iar pe ,,marii români'' (celebri, cunoscuți peste hotare) în partea dreaptă. Tot ei s-au gândit să-i avantajeze desigur pe aceştia din urmă astfel, prin prezentarea lor la urmă, după ceilalți, pentru ca documentarul de la sfârşit să fie mult mai proaspăt în memoria telespectatorilor şi să se bucure de mai multe voturi. Acest lucru ,,se vede'' până la urmă chiar şi din prezentarea lui Carol I, rămasă în mod suspect şi expres la urmă, şi poate că ați observat cât de mult s-a făcut campanie în mass media pentru sublinierea figurii sale. Eu totuşi cred, că un intelectual adevărat nu s-ar lăsa amăgit, impresionat şi manipulat de o asemenea emisiune ,,doar provocatoare'', pe când însă, un tânăr ca atâția alții mai puțin informați (şi sunt normal, mai mulți aceştia decât cei informați!), din categoria 26-45 de ani, cea care formează majoritatea participanților la top, ar

ceda aproape fără să-şi dea seama şi „ar lua de bune'' desigur toate afirmaţiile acestea aşa-zis sau dorite a fi şi ''educative''.

Deşi, în momentul când scriu acestea, n-au avut loc ultimele două confruntări, fiind anunţată doar cea dintre Mihai Eminescu şi Richard Wurmbrand, mie mi se pare previzibil rezultatul. Cred că „marea finală'' va fi hotărâtă cumva între Mircea Eliade şi Carol I, iar acesta din urmă va dobândi mult râvnitul trofeu de „cel mai mare român al tuturor timpurilor''. Pentru mine cel puţin, manipularea este evidentă şi se subscrie logicii şi intereselor actuale ale globalizării şi implicit ale masoneriei.

Cel mai interesant aspect mi se pare această transformare a lui Mircea Eliade dintr-un legionar în cercetător şi susţinător înfocat în America, al istoriei religiilor. Susţinătorul său a făcut imprudenţa să spună că Alexandru Rosetti l-a ajutat pe Eliade să fie eliberat din închisoarea unde ajunsese graţie dictaturii carliste şi să înceapă o nouă viaţă la Londra. Cum să nu-l suspectăm astfel de apartenenţă sau colaborare cu masoneria, când mai cunoaştem şi marea pasiune a lui Eliade pentru yoga şi religiile orientale (pe care le cunoştea ca nimeni altul) şi când, chiar din filmul documentar reiese că din „fragedă'' tinereţe renunţă la trăirea ortodoxiei, care nu mai „corespundea'' aspiraţiilor sale „înalte''. Ambiţia şi lipsa de modestie din a doua parte a vieţii sale (comparându-se mereu cu Goethe şi alte personalităţi enciclopedice), insistenţa de a se introduce în şcoli studiul istoriei religiilor, ca un prim pas, de fapt, spre ecumenism (sau toleranţă disimulată), ne întăresc convingerea că în Eliade a avut loc o transformare în genul celei care s-a petrecut în Nicolae Iorga, tot o personalitate enciclopedică.

Interesante mi se par şi afirmaţiile lui Dragoş Bucurenci, potrivit cărora, datorită lui Eliade s-a evitat situaţia de a avea „habotnici'' precum preşedintele american actual şi am avut de-a face cu o re-sacralizare a lumii. De unde şi până unde a putut trage astfel de concluzii? Dacă realitatea este chiar opusă în ceea ce priveşte aceste susţineri neîntemeiate şi neargumentate? Pentru că, eu cel puţin cred în contrariul lor. Şi mai cred că, nu putem nega faptul că o mare parte din opera şi filosofia lui Eliade a servit desigur intereselor ocultei mondiale (popularizarea religiilor orientale şi ecumenismul), aşa cum şi Nicolae Iorga a fost cumpărat la un moment dat de cercuri evreieşti. Totuşi nu putem nega opera lor din prima fază (naţionalistă), după cum nu-i putem nega lui Emil Cioran bunele intenţii când a scris „*Schimbarea la faţă a României*''. Ce s-a întâmplat ulterior, în cazul acestor geniali gânditori este însă absolut regretabil…

În continuare, voi vorbi puţin despre următoarea „confruntare'', pe care am aşteptat-o cu mult interes, pentru că Eminescu este în opinia mea personalitatea emblematică a României (sau aşa ar trebui să fie), cel mai mare geniu pe care, din fericire, îl avem noi românii. Aşadar, nu se poate afirma că n-am urmărit cu atenţie sporită şi cât mai critic cu putinţă, această competiţie cu Richard Wurmbrand, despre care aproape toţi românii (cel puţin în România) nu ştiau nimic până acum. Dimpotrivă. Doream să văd o nouă interpretare a lui Eminescu, diferită de cea din manuale şi cărţi.

Mai întâi, am înţeles cu această ocazie, cât de greu e „să cuprinzi'' o personalitate complexă, cum este mai ales cea a lui Eminescu, într-un documentar scurt de circa 30 de minute. De aceea, eu cred că aceste documentare nu pot avea pretenţia unei cunoaşteri profunde şi adecvate a personalităţilor evocate. Sunt până la urmă doar nişte viziuni reducţioniste şi, ca atare ele nu pot fi constructive decât dacă le considerăm doar simple invitaţii pentru studierea mai laborioasă a vieţii şi operelor lor. Sunt deci, în asentimentul lui Andrei Gheorghe, care recunoştea pe lângă aspectul menţionat şi „mândria'' sa de a fi apărătorul lui Eminescu.

Trebuie să mărturisesc, că nici eu şi nici mulţi alţii probabil n-ar fi putut să facă ceea ce a reuşit Andrei Gheorghe şi echipa cu care a lucrat la documentar. Apărarea lui a fost într-adevăr una de excepţie (sub aspect oratoric şi artistic), aşa cum se şi impunea de altfel în actualul context al denigrării marilor noastre valori. Mă bucur că în mare parte s-a reuşit a se surprinde chiar esenţialul şi că, în ciuda „presiunilor'' amintite la început de prezentatori, Andrei Gheorghe

a avut admirabilul curaj să se opună celor pe care i-a numit „partizanii'' lui Wurmbrand (începând cu istoricul Stejărel Olaru, desemnat să-l „argumenteze'' pe pastorul evreu, fost comunist înfocat, dar convertit la religia protestantă, realizatorii documentarului care au atras-o de partea lor pe d-na Lucia Hossu-Longin, autoare a multor filme documentare, printre care şi a impresionantului Memorial al durerii, fiind rudă chiar cu cardinalul Iuliu Hossu; şi desigur prezentatorii emisiunii, în frunte cu Radu Naum, cel care se ocupă la TVR 1 cu ştirile sportive şi care, nu ştiu dacă era potrivit pentru o asemenea emisiune).

Cât priveşte documentarul privindu-l pe Eminescu, el ar fi fost perfect dacă ar fi precizat cu acurateţe dimensiunile principale ale personalităţii sale. Adică, există unele omisiuni destul de importante ca să nu le trec cu vederea şi să nu se supere realizatorii pe mine pentru atâta lucru. De aceea, mai fac precizarea, că în al doilea volum al antologiei de faţă, veţi descoperi „un alt Eminescu de până acum'', nu cel învăţat la şcoală, nu acel „geniu neînţeles'' sau „poet nefericit'' pe care l-au cultivat manualele şcolare şi pe care îl expun în continuare şi astăzi! Cele cinci capitole despre Eminescu vin să completeze în chip fericit tot ceea ce au început să spună Andrei Gheorghe, eminescologul Dumitru Vatamaniuc şi d-na regizoare Camelia Robe. Consider că am ales texte dintre cele mai valoroase pentru a contura personalitatea reală a marelui scriitor român, poet de geniu dar şi un jurnalist absolut excepţional.

Am încercat să-l prezint mai ales în acele ipostaze mai puţin cunoscute:

- erou al istoriei şi culturii moderne româneşti (liderul din acel moment al mişcării de unificare a Regatului României cu Ardealul, Bucovina şi Basarabia; cel care a influenţat nu numai pe unii intelectuali ai timpului său ci şi pe foarte mulţi din rândul generaţiilor care i-au succedat; de la Eminescu, care n-a îmbrăţişat masoneria ca majoritatea junimiştilor, s-a produs o desprindere reală a intelectualilor români de masonerie, şi datorită faptului că ei au intuit sau au înţeles ce forţe l-au sacrificat);
- creştin ortodox (care s-a opus prin articolele şi acţiunile sale ofensivei catolice (maghiare) şi care a criticat multe din „păcatele'' sau bolile neamului său);
- naţionalist desăvârşit (dăruit în întregime ţării sale şi intereselor românilor de pretutindeni, mai cu seamă a celor asupriţi din Ardeal, Bucovina şi Basarabia, aflaţi sub stăpânire străină şi supuşi deznaţionalizării);
- jurnalist de excepţie, perfecţionist şi plin de curaj (care a criticat aspru politicienii timpului său; care a schimbat nu numai limba românească literară, prin poezia şi proza sa, dar până şi felul de a se scrie în presă!);
- filosof şi gânditor absolut remarcabil (chiar în spaţiul culturii universale, a filosofiei, având şi o înaltă erudiţie şi atracţie către multe domenii, inclusiv economia politică şi ceea ce numim astăzi politologie);
- un istoric deosebit de competent (apreciat şi continuat de alţii, printre care Nicolae Iorga);
- poet naţional incontestabil (care se considera, în modestia sa, precum Emil Cioran, dar în planuri diferite, „poet de ocazie'', pentru că adevărata misiune a lui era să scrie în presă, să apere interesele lezate ale românilor ca un veritabil avocat al lor, să critice slăbiciunile neamului său şi să-l înalţe pe cât îi stătea în putere pe locul meritat).

De aceea, nu pot prin urmare, decât să „condamn'' atitudinea lui Stejărel Olaru, care ca istoric recunoscut în prezent (ales şi în conducerea comisiei de studiere a crimelor comunismului, şi consilier al preşedintelui Băsescu pe probleme de securitate), n-a văzut în Eminescu decât poetul despre care s-a tot vorbit şi pe care l-a impus forţat Maiorescu, unul dintre trădătorii lui (alături de Grigore Ventura, Gheorghe Ocăşanu, Constantin Sîmţion şi alţii). Asta cred că este şi a fost mereu intenţia masoneriei, de-a lungul timpului, de a-l reduce la o singură ipostază, pe care însuşi Eminescu n-o considera definitorie în cazul său! Transformat în poet naţional, desigur ca în cazul altor poeţi, i se puteau lega astfel cu uşurinţă etichete, precum cele de „nebun'', „geniu

neînțeles'', ,,romantic'', ,,visător'', ,,aventurier'', ,,nefericit'', ,,alcoolic'' (!), ,,sifilitic'' (ori autopsia a demonstrat clar că n-a fost aşa, şi că injecțiile cu mercur i-au fost fatale!), ,,antisemit'' etc. etc. Apoi, a mai făcut o afirmație cel puțin bizară, şi anume că Wurmbrand n-a fost urmărit numai de către comunişti, ci şi de legionari! Incredibil! Ori, a fost o ocazie pentru a aminti oamenilor de aşa-zisul antisemitism al legionarilor.

Eu nu cred că Andrei Gheorghe n-ar fi vrut să spună adevărul până la capăt. După cum el însuşi preciza, că ,,acest joc de televiziune nu-şi propune să arate adevărul sau nedreptatea'' iar ,,dintre toți cei zece, Eminescu e cel mai greu de apărat'', pentru că el ,,a fost tocat atâta vreme în mințile noastre'' (mai ales în anii comunismului) şi datele despre Eminescu cam lipsesc (până şi data naşterii etc.), iar ele ne vin prin interpuşi. De aceea, eu vin şi spun (o expresie pe care Andrei o foloseşte frecvent), că mie în schimb nu mi-a lipsit timpul necesar şi dorința de a-l prezenta pe adevăratul Eminescu. Eu sper că tot aşa cum am decis să zugrăvesc realitatea şi adevărul, în privința comunismului, globalizării actuale, Francmasoneriei, Mişcării Legionare, tot astfel am procedat şi în cazul marii noastre conştiințe naționale, reprezentată de Mihai Eminescu. Meritul este de fapt, al autorilor pe care i-am studiat.

Mărturisesc că, poate cel mai mult m-au impresionat unele afirmații, precum cea din finalul documentarului (,,Mitul a înghițit creatorul'') dar şi mărturisirea d-nei Camelia Robe, jurnalistă de investigație, care spune că n-a intenționat să-l prezinte astfel pe Eminescu, pentru că ,,inițial voise să-l prezinte pe Eminescu perfecționistul'' dar investigațiile legate de momentul punerii în cămaşa de forță din acea zi fatidică de 28 iunie 1883, au schimbat traiectoria filmului. Şi, într-adevăr, se întreba dânsa, cum se explică faptul, că poliția chemată de cei trei ,,prieteni'' (G. Ocăşanu,V. Sihălescu şi C. Sâmțion) la Baia Mitraşevschi, vine neînsoțită de nici un cadru medical şi decide pe baza procesului verbal întocmit (de C. Nicolescu, nume care trimite spre masonerie!) şi în loc să-l conducă la poliție decid să-l interneze forțat la Casa de sănătate a doctorului Şutzu? Cum se explică că acest proces verbal avea data cu patru zile înainte?Apoi studiul unor documente autentice demonstrează clar că acest Ocăşanu era de peste un an de zile informator şi agent secret austriac iar Grigore Ventura făcea parte dintr-o lojă masonică.

Ori, se ştie că Eminescu ținuse discursuri înfăcărate pentru înfrățirea cu Ardealul românesc şi ,,avea un dosar consistent la autoritățile austriece, care nu-i mai dădeau dreptul să calce în Transilvania''! Eminescu condamnase de mai multe ori maghiarizarea forțată întreținută de Imperiul Austro-Ungar şi chiar ofensiva catolicismului, atât în Ardeal, cât şi în România! Ultimele articole dinaintea acestei zile, aduse la ştirea d-nei Slavici, gazda lui (dar o catolică înfocată) tratau chiar aceste subiecte! (acest lucru nu s-a spus în film). Iar, pe deasupra era iminența tratatului secret pe care Carol I intenționa (şi a reuşit în octombrie 1883) să-l semneze cu Austro-Ungaria. Să mai precizăm că aceasta (aliată cu Germania) amenința atunci cu ruperea relațiilor diplomatice şi ,,se şoptea prin saloane''despre telegrame cifrate care cereau invadarea României? Să mai desfacem acum afacerile la nivel înalt, cum a fost cea denumită afacerea Stroussberg (,,un prieten al cancelarului Bismarck, deci şi protejat al lui Carol I'') în care era implicat şi tatăl lui Carol I (acționar majoritar la acea societate de construcții), prin care statul român a plătit de circa trei ori prețul contractului real de construcție a unor căi ferate?

În film se analizează falsitatea declarațiilor ''amicului'' Grigore Ventura (care a răspândit zvonul că Eminescu voise să-l împuşte pe rege şi că ,,înnebunise'' ş.a.). Rămân nedezlegate multe alte aspecte, motiv pentru care trebuie să-i dăm dreptate d-nei Camelia Robe, realizatoarea documentarului, care a mai precizat, că a constatat că, de fapt, ,,Eminescu e necunoscut şi mai ales în datele lui esențiale şi cele mai dramatice'' şi că în delirul comunicării actuale, precum Eminescu a scris în general de 10 ori mai mult decât a publicat (el, ca un adevărat perfecționist, îşi cizela mereu poeziile sale, iar caietul său ferecat, pe care intenționa să scrie opera sa desăvârşită, a rămas cu toate paginile albe), tot astfel ar trebui să procedăm şi noi, în tot ceea ce facem. Este într-adevăr o recomandare înțeleaptă, de care ar trebui să ținem seama fiecare dintre noi.

Pentru că prestația lui Andrei Gheorghe, atât în filmul documentar, cât şi în emisiune, a fost una de un nivel foarte ridicat (fiind convingător ca un adevărat actor sau ziarist) şi ea îl onorează şi onorează în final pe toți românii, aş vrea să reproduc în continuare cele mai semnificative afirmații din film dar şi din discuția care a urmat:

Interesant este şi la cine s-a referit oare Andrei Gheorghe în finalul pledoariei sale. Oare s-a referit doar la realizatorii şi susținătorii filmului (Lucia Hossu-Longin, Ioan Panican, Dorin Dobrincu, Cristian Țepeş ş.a.)? Sau a avut în vedere comunitatea protestantă (penticostală) care l-a susținut şi îl susține în America pe pastorul Wurmbrand, tipărindu-i-se cu mult zel cărțile despre comunism şi experiența sa, după cum spunea dl. Țepeş în 80 de limbi? Comunitate care îl consideră desigur mai degrabă o valoare a întregii omeniri, decât românească dar care vrea, cu orice preț să-l impună în România. Chiar şi „vocea'' lor, dl. Stejărel Olaru, a ținut morțiş să precizeze că Mihai Eminescu este „poetul omenirii'', nevoind să renunțe la imaginea reducționistă care i-a fost aplicată marelui gânditor şi creator român în atâta timp (iar pentru Radu Naum, fiind „un produs al României şi al geniului popular''!). De unde, putem trage concluzia că pe lângă faptul că Wurmbrand, „cel care a deschis ochii lumii libere asupra ororilor comunismului din România'' (cf. d-nei Longin) şi „cunoscut în toată lumea'', a beneficiat anume de voturile masive din străinătate, el este de acum încolo, în centrul unei ample campanii de promovare, specifică globalizării şi supusă intereselor ei (iar cazurile Carol I, „marca/brandul'' Nadia Comăneci, Mircea Eliade, nu fac decât să se adauge şi să se impună forțat, prin dezinformare şi manipulare, în fața altor valori, pe care noi le considerăm pe bună dreptate autentice şi cu adevărat reprezentative). Nu trebuie să uităm nici faptul că însăşi emisiunea este făcută pe formatul BBC şi respectă întrutotul regulile impuse („aceleaşi peste tot'', cum spunea într-o emisiune prezentatoarea Irina Păcurariu).

Chiar şi Dumitru Vatamaniuc, cel care mărturiseşte că a primit sarcina de la Perpessicius să definitiveze ediția integrală academică a lui Eminescu (adăugând 10 volume la cele 6 ale predecesorului său), insistă asupra publicistului Eminescu, cu ale cărui gânduri din articole - ne spune domnia sa - ne întâlnim în viața noatră reală de zi cu zi. Eminescu este prin urmare mai actual decât oricând. Tot domnia sa a ținut să precizeze că a prezentat lista cu rufele duse la curățătorie de Eminescu pentru „a termina odată cu imaginea lui de om desculț şi dezbrăcat'' (creată de comunişti desigur, după chipul şi asemănarea lor).

Eu cred că unele omisiuni se datorează poate şi istoricului Ion Bulei (care s-a alăturat „echipei'' lui Eminescu, dar care s-a menținut rezervat, fără a rosti vreun cuvânt; iar pe Carol I l-a apărat destul de mult, după cum se va vedea în următoarea confruntare), care mie mi se pare o persoană mai puțin onestă, având în vedere şi faptul că este implicată în campania de promovare a lui Carol I (alături de istoricul Dan Berindei, în documentarul „Dinastia'', care aduce elogii nenumărate familiei Hohenzollern-Sigmaringen şi în mod special lui Carol I, documentar care ''întâmplător'' are mai multe episoade şi se difuzează în ultimele săptămâni tot pe TVR 1 şi poate nu numai…) De ce spun asta? Pentru că, în calitatea sa de istoric ar fi putut să contribuie mai mult, din anumite puncte de vedere, la prezentarea cât mai fidelă a lui Eminescu (aspecte pe care le-am tratat în volumul următor, folosind articole şi cărți-document revelatoare în acest sens, pentru a evoca în mod obiectiv personalitatea lui Mihai Eminescu). Ar fi putut aduce date noi şi nu să-l determine pe Andrei Gheorghe să precizeze că ne lipsesc informații certe. Chiar dacă acestea nu sunt numeroase, dar plecând de la ele se pot trage concluzii tranşante. Ori, acest istoric Ion Bulei, se numără printre cei care încearcă să „reabiliteze'' imaginea lui Carol I, mai ales în manuale! Adică, cu ştirea lui sau fără ştirea lui este foarte frecvent întâlnit numele său, în paginile tot mai multe care apar în manualele de istorie, în care „demonstrează'' ceea ce i se par a fi realizările lui Carol I (cel care a fost aspru criticat de marele nostru dramaturg Ion Luca Caragiale). Ori, absența din Top 10 a lui Caragiale (care după Andrei Gheorghe ar fi trebuit să fie în primii trei) este într-adevăr stranie şi suspectă.

Acum vreau să vă vorbesc despre ultima confruntare, dintre Mihai Viteazul (susținut în principal de actorul Mircea Diaconu) şi Carol I (apărat de d-na Sandra Pralong, o persoană cu mari funcții de conducere în trecut, legate de mass media şi preşedinția României!). După cum recunoştea la un moment dat chiar Mircea Diaconu, după filmul documentar, prestația sa era „patetică''. Da, e adevărat, era nevoie de o persoană asemenea lui Andrei Gheorghe, dar urmărind atent tot ce s-a „punctat'', mai ales de către domnia sa, lucrurile nu stau chiar aşa.

Consultantul istoric, dl. Constantin Razachievici, remarca şi el, că geniul lui Mihai Viteazul consta mai ales în „a fi cu un pas înaintea adversarului, prin elementul surpriză şi altele'' şi că raportul dintre războiul dus de el în numele Ligii Sfinte a Creştinătății, cu concursul împăratului Rudolf al II-lea (uneori) şi cel de la 1877 condus de Carol I (speculând momentul greu al războiului ruso-turc, când ruşii pierduseră mulți soldați la Plevna şi au cerut ajutorul armatei române), este net în favoarea primului. Condițiile erau mult mai grele şi războiul său a îndepărtat efectiv pericolul care amenința atunci creştinătatea (de a fi cucerită de marea putere otomană), când mare parte din Ungaria era deja transformată în paşalîc. Curajul său a fost unic şi numele său a apărut atunci chiar şi în cărți de peste ocean! Era cel mai cunoscut român al vremurilor sale! Iată un lucru într-adevăr remarcabil.

În film, se aminteşte că noi românii avem obiceiul de a uita proiectul altora. Vorbind într-o emisiune anterioară (Femeile din Top 100), d-na Aneta Bogdan spunea cam acelaşi lucru: „noi, românii, avem o problemă în a continua proiectul altora'' (referindu-se la produsele Gerovital create de Ana Aslan). Iată, că istoria însăşi a demonstrat că nouă ne-au trebuit 300 şi ceva de ani ca să ducem la bun sfârşit proiectul început cu îndrăzneală neobişnuită de Mihai Viteazul. Iar, dacă avem în vedere că în alte țări au câştigat acest concurs oameni care au promovat un mare proiect național, în mod similar ar trebui poate să-l alegem pe el. Nu mai vorbesc de faptul că, în cartea lui Michael H. Hart (100 de personalități din toate timpurile care au influențat evoluția omenirii, Ed. Lider, Bucureşti, 1992) singurul român care apare pe coperta acesteia, dintre cei zece prezenți, este…Mihai Viteazul! La capitolele măreție, abilități de conducător, geniu (militar), curaj, dar mai ales moştenire spirituală (proiectul său, nenumăratele creații artistice şi populare), care au constituit criteriile de discuție ale acestor confruntări, Mihai Viteazul este într-adevăr imbatabil, ca şi alți doi mari români: Ştefan cel Mare şi Mihai Eminescu. Iar Alexandru Ioan Cuza şi Constantin Brâncuşi îi urmează.

Realizatoarea documentarului a apreciat la Mihai Viteazul în special curajul şi a precizat că „de un astfel de erou avem nevoie''. A sugerat parcă, să luăm aminte la eroismul său şi să dăm dovadă de mai mult curaj în propria noastră viață, urmând pilda sa. Se pare că „aventurile'' (amintite doar, de dânsa, prin acest cuvânt), prin care au trecut cei care au contribuit la realizarea documentarului au fost de fapt nişte încercări de intimidare, lucru care i-a îndârjit pe toți şi mai tare (dovada implicării „totale'' a actorului Mircea Diaconu, care ne recomanda să luăm acest „joc'' în serios şi să nu-l privim relaxați sau cu indiferență). Pe de altă parte, prezentatoarea Irina Păcurariu spunea în legătură cu Richard Wurmbrand, că i s-a reproşat ei şi colegilor ''blocarea'' acestuia de a ieşi în fruntea acestui top. Ori, din ultimele date reieşea dimpotrivă, şi că el ajunsese chiar pe locul 1, în timp ce Mihai Eminescu urcase doar pe locul 3. Desigur, statistica aceasta nu mă interesează. Nu se pot departaja în acest fel marile noastre personalități. Iar prezența unui pastor protestant în fruntea lor, mi se pare o mare aberație, un mare semn de întrebare (pe care ar trebui să-l recunoaştem cu toții) şi un semn că noi nu ne iubim valorile naționale şi ne-am îndepărtat şi de valorile creştine autentice (în primul rând, cele ortodoxe). Nici un mare teolog român în primii zece, ci dimpotrivă, un evreu convertit la o sectă protestantă? Şi încă, culmea, pe primul loc?! Asta da, manipulare! Cine s-ar fi aşteptat? Acesta trebuie să fi fost şi motivul pentru care actorul Mircea Diaconu, văzând la finalul emisiunii rezultatele votului, se declara trist şi n-a voit să-l divulge.

Dacă veți arunca o privire măcar peste ceea ce învață acum elevii în şcoală, şi chiar studenții, despre personajele istoriei noastre şi v-ați aminti ce s-a spus despre fiecare, în toate emisiunile din acest ciclu ,,Mari români'', eu cred că ați rămâne surprinşi. Cu atât mai mult, cu cât puteți adăuga şi ceea ce cunoaşteți dumneavoastră dinainte. Nu neg faptul că în comunism, figura legendară a unora dintre ei a fost confiscată de regim şi ,,exploatată'', dar adevărul istoric nu poate fi schimbat, după cum bate vântul! Iar acum suntem în vizorul globalizării şi intereselor ei. Nu ați remarcat că toți aceşti eroi au fost ,,dezbrăcați'' în toate aceste documentare şi emisiuni, de naționalism, poate doar Eminescu făcând excepție?

Iată un doar un exemplu despre ,,istoria'' pe care o învață în prezent elevii. Într-un manual de istorie de clasa a XII-a (editat de Humanitas) iată ce se spune în puținele rânduri (și vor fi tot mai puține, dacă nu va interveni nimeni!) care îi sunt rezervate lui Mihai Viteazul:

,,Mihai Viteazul este considerat primul unificator al Țărilor Române (,,considerat'', de parcă n-ar fi - n.a.). El rămâne un personaj controversat (!), caracterizat de unii când un aventurier, când un condotier. [...] Cu țara pustiită de război şi cu o boierime convinsă de importanța acțiunilor sale, Mihai a adoptat o măsură nepopulară. Este vorba despre legarea țăranilor de glie, care asigura astfel resursele militare şi fiscale ale țării, absolut necesare după o campanie militară.''

Ei bine, ce părere aveți? Acum, când ați urmărit probabil documentarul despre el ş.a.m.d. Cât priveşte ultimele afirmații din acest manual, adevărul este trunchiat. Nu se spune nimic despre lipsa ajutorului financiar promis de împăratul Rudolf al II-lea, cel care ,,conducea'' Liga Sfântă de apărare a creştinătății. Datorită acestui fapt, după Unirea celor trei țări române, mulți soldați din armata sa s-au retras la vatră. Unirea era amenințată cu destrămarea pentru că nu mai putea fi apărată. Să mai spunem că, tot datorită întârzierii armatei generalului Basta (trimis de împărat), Mihai a fost obligat să lupte singur cu Andrei Báthory, în bătălia de la Şelimbăr, unde cu prețul multor vieți omeneşti a reuşit totuşi în mod strălucit să învingă.

Cum se face că, în cartea amintită mai sus, a lui Michael H. Hart, el este văzut cu totul altfel, ca fiind unul din puținii români care au influențat evoluția omenirii?

Să vă mai spun că, sunt unii istorici contemporani care nu-l prețuiesc pe Mihai Viteazul? Este cazul şi al prof. Ştefan Gorovei, care nu s-a sfiit a mărturisi că are rude în Polonia şi care se întreba recent, la ce a servit Unirea lui Mihai Viteazul. Asta în timp ce, a început un fel de ,,revalorizare'' (ca să nu-i spun rescriere a istoriei) a Movileştilor şi în special a domnitorului Ieremia Movilă, pe care nu-i consideră supuşi prea-plecați ai polonilor, ci dimpotrivă! Ori, din textul de mai sus reiese foarte clar ura acestuia din urmă față de Mihai Viteazul şi ca orice ură ne este greu s-o explicăm. Îmi pare rău că, un istoric ca domnia sa, care a scris recent o carte despre Ştefan cel Mare, gândeşte astfel şi nu recunoaşte nici un merit lui Mihai Viteazul, despre care a mai spus că a sărăcit țara (în timp ce Movileştii, au sporit bogăția Moldovei…)

Din fericire, a avut câştig de cauză tabăra din stânga, adică s-a impus valoarea şi nu notorietatea sau popularitatea. Dar, acest experiment a evidențiat faptul indiscutabil, că mass media poate manevra, influența sau manipula valorile creştine şi naționale ale unui popor, ceea ce nu-i puțin lucru. Au contat desigur informațiile oferite de aceste ,,documentare'' dar şi mai mult cred, au contat prestațiile prezentatorilor şi invitaților. Desigur, era loc şi de mai bine…

FINALA CICLULUI DE EMISIUNI „MARI ROMÂNI’’ DE LA TVR 1

Pentru românii care au urmărit acest concurs şi show de televiziune, măcar parțial, va fi mai uşor să înțeleagă ce s-a întâmplat „aici’’ cu valorile naționale şi creştine. În această finală, intitulată „Cel mai mare român’’, realizatorii emisiunii i-au reunit laolaltă pe toți cei zece susținători ai „marilor români’’ rămaşi în competiție, dar şi echipele acestora, precum şi o serie de invitați din rândul jurnaliştilor, istoricilor ş.a.m.d. Pentru cei care n-au urmărit-o, precizez că ea a fost câştigată de către Ştefan cel Mare şi Sfânt iar dintr-un anumit punct de vedere, au câştigat desigur toți românii implicați în vreun fel sau altul în această „competiție’’. Poate că nu contează în sine, dar precizez că ierarhia a fost în final următoarea:

1. Ştefan cel Mare şi Sfânt; 2. Carol I; 3. Mihai Eminescu; 4.Mihai Viteazul; 5. Richard Wurmbrand; 6. Ion Antonescu; 7. Mircea Eliade; 8. Alexandru Ioan Cuza; 9. Constantin Brâncuşi; 10. Nadia Comăneci.

Din punct de vedere istoric dar şi creştin, sunt mulţumit că domnitorul Moldovei din veacul al XV-lea, care a dorit să transforme oraşul meu natal (Suceava) şi vechea Cetate de Scaun a ţării într-un centru al creştinătăţii (după căderea Constantinopolului), i-a devansat pe alţii care, s-au situat rând pe rând, vreme de aproape patru luni în fruntea acestui top. Chiar eu însumi, în ziua finalei mă gândeam că, pornind de la titlul acestui ciclu de emisiuni, singurul ,,mare român'' ar fi doar cel pe care îl cunoaştem cu toţii sub numele de Ştefan cel Mare şi Sfânt.

Dar, pe de altă parte, cine poate spune cu certitudine că Ştefan cel Mare şi Sfânt e singurul ,,mare român'' sau ,,cel mai mare român al tuturor timpurilor? Eu cred că avem mulţi dintre aceştia, unii cunoscuţi iar alţii necunoscuţi. Şi mă refer, în primul rând la Mihai Eminescu şi Mihai Viteazul, care au pătruns adânc în conştiinţa poporului român. Sunt întrutotul de acord cu dl. Mircea Diaconu, unul din marii noştri actori (şi un om interesat realmente de cultura română, de istoria şi tradiţia noastră), care după încheierea votării mărturisea cu oarecare tristeţe, că ,,panoplia românească este infinit mai mare'', incluzându-l pe Constantin Brâncoveanu (,,făcător de ţară'' şi un om ,,de un sacrificiu incredibil''), Mircea cel Bătrân, ţăranul român şi învăţătorul român (adevăraţii făuritori ai României Mari, cu mintea şi sângele lor, cel puţin pe distanţa ultimei sute de ani). Recomandarea domniei sale, este să luăm exemplu de la celelalte ţări, care nu s-au limitat să închidă acest cerc, ci l-au lărgit.

Şi, în opinia mea, consider acest experiment globalist de sondare a mentalului colectiv (şi manipulare), totuşi, un exerciţiu cultural util, de împrospătare a memoriei noastre istorice şi naţionale, precum şi o invitaţie de a pătrunde mai adânc în tainele poporului român. Deşi desuet la început, acest ciclu de emisiuni a ajuns să captiveze publicul şi pe intelectuali, dar nu acelaşi lucru se poate spune despre manelişti sau oamenii materialişti.

Analizând pe toate feţele această finală, am remarcat mai întâi prestaţia bună a d-lui **Mircea Diaconu**, ,,avocatul'' lui Mihai Viteazul, care de data aceasta a reuşit să schimbe poziţia eroului său, devansându-l pe Richard Wurmbrand. O prestaţie bună au avut şi **Andrei Gheorghe**, **Dan C. Mihăilescu** şi **Vlad Craioveanu**, adică apărătorii lui Eminescu, Brâncuşi şi Ştefan cel Mare şi Sfânt. Întrebaţi spre finalul emisiunii de Radu Naum, pe cine preferă dintre Carol I şi Ştefan cel Mare şi Sfânt, tot ei sunt cei care au optat pentru cel din urmă.

În schimb, la polul opus s-au situat Dragoş Bucurenci, Sandra Pralong, Adrian Cioroianu şi Ioan T. Morar, adică susţinătorii lui Eliade, Carol I, Antonescu şi respectiv Cuza. Cât despre domnii Stejărel Olaru şi Bogdan Naumovici, eu cred că prestaţiile lor au fost undeva la centru, dar totuşi opţiunea lor pentru Carol I ridică unele semne de întrebare.

De pildă, în mod surprinzător, Ioan T. Morar, care până atunci avusese în general o prestaţie care promitea, s-a pronunţat categoric împotriva câştigătorului finalei, afirmând că nu se justifică denumirea lui de Sfânt, că au fost unii plătiţi ca să fie numit astfel şi că ,,drumul spre iad este pavat cu bune intenţii''. Adică, dacă el nu zidea biserici şi mănăstiri, destinul său ar fi fost cu totul şi cu totul altfel? Înseamnă că n-a fost creştin cu adevărat?!

Dar şi mai surprinzător (dar nu pentru mine, care mă aşteptam) a fost acest prezentator de la TVR 1, Dragoş Bucurenci, cel care în ianuarie a.c. era moderatorul emisiunii consacrate aniversării lui Mihai Eminescu! În această emisiune, tânăra doamnă Simona Popescu i-a adus reproşuri mari lui Eminescu iar istoricul Neagu Djuvara şi dl. Bucurenci au încuviinţat, mai mult sau mai puţin aceste denigrări aduse într-o zi de sărbătorire a acestuia! Iar în această finală, a avut ,,curajul'' sau tupeul să-l atace el însuşi pe Eminescu, numindu-l printre altele ,,psihotic'' şi apreciind că imaginea lui actuală este rezultatul mistificărilor regimului comunist…De aceea sunt îndreptăţit să spun şi eu, ca şi Andrei Gheorghe, că el nu l-a citit şi nici nu l-a înţeles pe Eminescu. Să-i recomand ca şi doamna Corina Drăgotescu (binecunoscuta jurnalistă) să-l

citească pe Eminescu? Nu ştiu dacă ar ajuta cu ceva, la cât de înverşunat pare a fi. Mai grav este că, comparându-l cu Mircea Eliade (care „citea şi muncea enorm'') l-a ironizat pe Eminescu, cu „dulcea lui Românie''. Or, spuneţi şi dumneavoastră dacă este vreun cuvânt mai vrednic pentru a-ţi elogia ţara? În fond, cred că, ceea ce îi reproşează Bucurenci lui Mihai Eminescu este **naţionalismul/patriotismul**. Acest gest de „curaj'' eu cred că nu poate să-l onoreze, pentru că, la urma urmei, vorba lui Andrei Gheorghe, „oamenii inteligenţi (a se citi chiar intelectuali adevăraţi) nu-l atacă pe Eminescu''. De unde rezultă că, fie este prost informat, fie este rău intenţionat şi un partizan al globalizării. Să reamintesc faptul că una din vocile masoneriei din România, Florian Pittiş, considera acest clasament „o tâmpenie''? Care mai apoi, a îndulcit tonul precizând că, dacă promovează cunoaşterea, atunci i se pare acceptabilă…

În ansamblul ei, consider că emisiunea nu s-a ridicat deloc la exigenţele sau standardele pe care consider că le-ar fi impus tratarea unui asemenea subiect de anvergură. Nu mă refer la chestiuni minore, cum ar fi explozia de confeti şi la artificiile din final, ci la chestiunile de fond. Era necesar mai mult adevăr, decât s-a reuşit a se prezenta. Era nevoie de fructificarea la maxim a timpului iar nu de crearea unei atmosfere cât mai plăcute de vacanţă, pentru că lucrurile erau şi sunt foarte serioase. Nu ne putem juca cu istoria neamului românesc. În plus, s-a mizat pe lucruri secundare, care ţineau de viaţa intimă sau personală, ba chiar pe cunoaşterea „scăderilor''. S-a mizat pe simpatie (vezi afirmaţiile lui Ioan T. Morar, care spunea cu nonşalanţă că viaţa amoroasă a lui Cuza, ni-l face „mai simpatic'' sau „mai român'') iar nu pe cunoaşterea raţională. Nu pot fi de acord nici cu prezentatorul Radu Naum, care înainte de final era mulţumit că ne-a oferit adevărul, citându-l pe Adrian Cioroianu. Şi cel mai grav lucru este că s-au acreditat în public destule neadevăruri, pe care tinerii în general le vor lua drept adevăr.

În ceea ce mă priveşte, toate aceste emisiuni au constituit pentru mine **o adevărată provocare pentru gândire**. Intuiţia a funcţionat. **Globalizarea doreşte într-adevăr să utilizeze mass-media ca pe un instrument de „educare'' a poporului, în interesul ei, la fel cum politica este folosită deja ca instrument important pentru a dobândi puterea economică.**

Revenind la emisiune, nu se poate trece cu vederea faptul că nimeni, dar absolut nimeni n-a îndrăznit să ia apărarea mareşalului Ion Antonescu, nici măcar „avocatul'' său, Adrian Cioroianu. Or, acest lucru este suspect, nu? Pentru că, sunt atât de mulţi votanţi ai săi şi o vreme a stat chiar pe primul loc. Coborârea lui Antonescu până la poziţia finală de pe locul şase i se datorează desigur şi în mare măsură tocmai „istoricului'' Adrian Cioroianu. Distinsul „istoric'' explică chiar această preferinţă a unora dintre români prin faptul că „ţările mici se orientează spre învinşi'' şi că el se adresează celor care l-au votat! A ţinut să-i reproşeze lui Antonescu multe lucruri, dar mai ales faptul că „n-a crezut în democraţie şi în egalitatea oamenilor'' şi „destinul eşuat''. I s-a imputat şi faptul că „am intrat în cel de-al doilea război mondial fără nici o înţelegere'' sau tratat, apoi că „s-a încrezut în geniul lui Hitler''. Dar, cea mai gravă acuzaţie este că „280 000 de evrei români şi ucraineni au fost exterminaţi ''.

Apoi, pledoaria împotriva lui Antonescu a fost susţinută şi de alte persoane, precum istoricul Neagu Djuvara, „istoricul'' Lia Benjamin („Antonescu a dus o politică împotriva minorităţii evreieşti'', „a transformat Transnistria într-un lagăr de exterminare pentru sute de mii de suflete''; dumneaei citându-l şi pe Nicolae Titulescu: „Un om de stat care duce o politică împotriva minorităţilor, în aceeaşi măsură duce o politică împotriva majorităţii''), Liviu Beriş (recomandat ca supravieţuitor al Holocaustului, care declara că „Antonescu avea şi alte alternative decât să intre în război de partea lui Hitler'' şi că „a intrat la propria lui insistenţă''). Acuzaţiile aduse lui Antonescu sunt însă discutabile pentru că nici până azi n-au fost fost suficient elucidate (în condiţiile în care regimul comunist l-a scos drept „criminal de război'' şi l-a executat împreună cu alţi oameni apropiaţi. De aceea, într-o emisiune precedentă, un general în rezervă mărturisea astfel: „nu vreau nici să-l elogiez, dar nici să-l denigrez''.

Eu nu pot să constat decât, că toate aceste afirmaţii au un scop precis, acela de a obliga autorităţile române de a plăti despăgubirile uriaşe pe care le-au pretins şi le mai cer anumite

organizaţii evreieşti statului nostru, pentru victimele „Holocaustului''din România, dar chiar şi pentru a aduce acest lucru la cunoştinţa tuturor românilor. Ele doresc recunoaşterea acestor „crime'' şi a sentimentului nostru general de vinovăţie. Or, în timpul războiului, când atâţia evrei din partea estică a României fraternizau efectiv cu comuniştii sovietici, nu trebuiau aceştia să fie expulzaţi? Iar istoria confirmă, chiar din surse evreieşti (Wilhelm Filderman) că la noi au supravieţuit cei mai mulţi evrei, aproximativ 300 000. Apoi, evreii care au murit în timpul transportului, din cauza unor boli sau lipsei acute de medicamente se pot numi ei oare, evrei exterminaţi? Totuşi, chiar Adrian Cioroianu mărturisea cu satisfacţie evidentă că prezenţa lui Antonescu în primii zece este benefică totuşi, pentru că „cel puţin se poate discuta'' pe marginea acestui subiect controversat al istoriei noastre.

Cât priveşte un alt subiect fierbinte pentru mine, reiterez suspiciunea mea privind legăturile Regalităţii din România cu masoneria. Ea se datorează multor observaţii şi e logic până la urmă să fie aşa. Aşa se explică de ce s-a hotărât aşa de repede un tânăr german precum Carol de Hohenzollern-Sigmaringen, la numai 27 de ani şi care nu cunoştea nici limba şi în general aproape nimic despre viitoarea ţară, să vină cu mâinile în buzunare şi să devină rege al românilor. Peste numai câteva decenii, devenea cel mai bogat om din România! Iar astăzi când scriu aceste rânduri, în ajunul aniversării regelui Mihai I (când împlineşte vârsta de 85 de ani), se difuzează cel de-al 15-lea film documentar despre familia regală, al Marilenei Rotaru. Şi unde credeţi? La Ateneul Român, construcţia cu cele mai multe simboluri masonice din România (dacă nu mă înşel) şi una din „operele'' regelui Carol I.

Să ne oprim apoi asupra „adevărurilor'' despre Carol I, căruia îi sunt rezervate tot mai multe pagini în manualele de istorie, asta în timp ce se subţiază textele despre Al. Ioan Cuza, Mihai Viteazul, Ştefan cel Mare şi alţi iluştri domnitori. Cum aş putea accepta toate informaţiile „avocatei''sale Sandra Pralong, jurnalistei Ileana Lucaciu şi istoricului Neagu Djuvara, cărora li se alătură Dragoş Bucurenci şi jurnalistul Liviu Mihaiu?

Să vedem ce ne spune mai întâi Sandra Pralong: „Carol I a fost înfăptuitorul României moderne…La 27 de ani, a făcut o treabă extraordinară…A moştenit o ţară în haos…Nu era măreţ dar avea o viziune măreaţă pentru România…Carol I moştenea un stat cu mari deficienţe. Cuza a avut o camarilă în jurul lui…şi în acest joc de interese a încercat să conducă de unul singur… Carol a ştiut să-şi facă o echipă de oameni foarte valoroşi: generalul Florescu, Cristian Tell…O meritocraţie…Adevăratul merit este al celui care termină proiectul…Un geniu de talia lui Eminescu a avut totuşi micimea de a nu se uita la faptul că oamenii sunt egali indiferent de religia sau ţara în care s-au născut…'' Nici doamna Lucaciu nu se lasă mai prejos: „Carol I a însemnat deschiderea României către civilizaţie şi modernizare…recunoaşterea României pe plan european…El a dat forţă învăţământului…Lui Carol i se datorează construcţia multor aşezăminte (Ateneul Român, Banca României, podul lui Anghel Saligny de peste Dunăre…).

În sprijinul lui Al. Ioan Cuza s-a pronunţat istoricul Cătălin Turliuc, corectând mai întâi eroarea prin care Carol I era considerat înfăptuitorul României moderne, pentru că „el a venit la de-a gata''. Cuza era cel care a pus bazele instituţiilor moderne, care a demonstrat „geniu juridic, geniu militar (organizând şi dotând prima armată română) şi geniu politic (pentru că a îmbinat liberalismul cu conservatorismul)'' iar „moştenirea pe care a lăsat-o Cuza, a lăsat-o împotriva clasei politice pe care a creat-o Carol I ''. Apoi, a dat chiar exemplul statuii care i s-a ridicat ulterior la Iaşi: „statuia lui Cuza a fost ridicată prin subscripţii publice şi împotriva liberalilor de atunci…''

În opinia lui Neagu Djuvara însă, Cuza nu a dat dovadă de curaj fizic precum Carol I, pe câmpul de luptă (văzând în aceasta un handicap serios) şi „el a fost răsturnat pentru că nu şi-a ţinut cuvântul'' (spre deosebire de Carol I, despre care Sandra Pralong spunea că îşi respecta întotdeauna cuvântul, era integru şi punea mare preţ pe onoare). Apoi, nu se poate uita depoziţia lui Liviu Mihaiu, care pe lângă apologia lui Mircea Eliade se pronunţa ferm împotriva „conducătorilor sângeroşi'' şi „bătăuşilor care dădeau bani la biserici'', alegându-l pe Carol I.

Este de apreciat un istoric precum Constantin Razachievici, care a ținut să corecteze eroarea privind legarea de glie a țăranilor de către Mihai Viteazul: „Nu a introdus legarea de glie. Era un recensământ fiscal şi țăranii care au fugit din fața lui Sinan Paşa trebuiau supuşi regimului fiscal.'' Tot domnia sa sublinia faptul că pe plan extern, Mihai Viteazul era în timpul său „cel mai cunoscut român din Evul Mediu''. Spre deosebire de el, Ştefan cel Mare era mai mult cunoscut pe plan intern, decât extern.

În apărarea lui Eminescu s-a pronunțat chiar poetul Nichita Danilov: „Eminescu a luptat cu o armă teribilă: cuvântul'' şi „a dus crucea cuvântului până la capăt''. Apoi, Corina Drăgotescu. Şi nu în ultimul rând, susținătorul său Andrei Gheorghe.

Nu întâmplător Andrei Gheorghe, care are emisiunea „Politică, frate!'' de pe Realitatea TV, comițând „imprudența'' de a spune printre altele, că „deştepții ajung în Parlament'' şi l-a ridicat în cap pe „istoricul'' şi politicianul Adrian Cioroianu, care în câteva rânduri i-a replicat „subtil'', simțindu-se în mod ciudat lezat tocmai în amorul său propriu. Ultima dată, îl atinge indirect acuzându-l de „tulburări de personalitate''!

Revenind la Mircea Diaconu, merită a-i sublinia aceste cuvinte: „Mihai Viteazul e o carte foarte bine scrisă, o carte scrisă chiar de el şi foarte scurtă din păcate…Un noroc pentru că l-am avut, îl avem şi-l vom avea…Mihai Viteazul este inventatorul României…Este cel care a ridicat acest aparat mai greu decât aerul trei metri de la pământ şi cu care au zburat alții mai târziu… Cine este mai important? Cel care a inventat ultimul Boeing şapte sute şi ceva sau cel care l-a inventat?'' Şi, de ce nu, merită prezentată afirmația istoricului Stejărel Olaru: „Situarea lui Richard Wurmbrand pe acest loc, în primii zece, indică faptul că astăzi, la 16 ani de la Revoluție, românii doresc un proces al comunismului…''

Interesant mi s-a părut momentul în care, fiind întrebată dacă este regalistă, doamna Sandra Pralong (despre care s-a spus în altă emisiune, că a fost consilieră „a unui preşedinte'' şi reprezentantă a mass-mediei din Estul Europei la un forum internațional sau ceva de genul acesta) aproape că s-a pierdut pe moment, dar şi-a revenit, s-a eschivat să dea un răspuns direct şi la obiect, începând să vorbească despre Carol. Întrebată din nou, a răspuns nu prea convinsă, că este totuşi republicană…

Având în vedere campania de câteva luni bune din mass-media românească, de susținere aproape ostentativă a lui Carol I, ar trebui să ne întrebăm în mod firesc, de ce s-a făcut toată această tevatură. Analizând ce se scrie în unele manuale de istorie despre Carol I, mi-am dat seama că regalitatea doreşte în prezent să recâştige teren şi adepți în România. Nu întâmplător a fost aleasă doamna Pralong. Nu întâmplător, tot în ultimele săptămâni s-a difuzat un ciclu de emisiuni despre familia regală. Dar de ce este susținut regele Carol I şi nu Ferdinand (nepotul de frate, care i-a urmat la tron, primul rege al României Mari de la 1918), iată o altă întrebare care are nevoie de un răspuns.

Reproduc în continuare numai câteva fragmente dintr-un manual de istorie (apărut la Ed. Humanitas Educațional, Bucureşti, 2003):

„Rolul monarhiei în istoria României moderne a fost fundamental…Simbolul monarhiei constituționale româneşti a fost Carol I de Hohenzollern-Sigmaringen. A domnit aproape jumătate de secol, timp în care s-au petrecut evenimente istorice majore în care s-a implicat din plin…Personalitate echilibrată şi cu o educație deosebită, integru din punct de vedere moral, disciplinat şi riguros, regele Carol a reuşit să modereze disputele politice dintre liberali şi conservatori, a protejat sistemul bipartit, a încurajat modernizarea statului şi a sprijinit mişcarea națională a românilor din afara granițelor…Cu stilul său ironic, Constantin Argetoianu nota că P.N.L. era obişnuit «să domnească în Țara Românească şi să supună şi pe rege voinței sale». Chemat pe tronul României pentru a consolida poziția țării pe plan internațional, Carol I a desfăşurat o intensă activitate în politica externă; s-a dedicat cuceririi independenței (normal, pentru că îşi asigura tronul şi dinastia! - n.a.); a alăturat România Triplei Alianțe (alături de Germania şi Austro-Ungaria; murind în 1914, după supărarea ce i-a pricinuit-o clasa politică,

care dorea neutralitatea României şi a impus-o până în 1916 - n.a.) şi a implicat-o în războaiele balcanice. Titu Maiorescu aprecia că regele Carol I «duce singur politica noastră externă»...«Regele Carol era o adevărată personalitate…Cu o răbdare neobişnuită ştia să urmărească ani de-a rândul gândurile sale, toate voinţele într-adevăr stăruitoare, nu-şi manifesta niciodată pe faţă intenţiile…Dacă adăugăm la acestea o mare mândrie, un simţ al datoriei cum rar se întâlneşte şi o nobilă concepţie, nobil în cel mai înalt înţeles al cuvântului, a ceea ce datorează acestui stat şi acestui popor, vom avea sinteza însuşirilor caracteristice ale Regelui Carol.» (I.G. Duca, Amintiri politice)…«Regele Carol era unul dintre cei mai buni oameni şi din cei mai înţelepţi demnitari, pe care i-am întâlnit şi eu am avut a face în viaţă cu mulţi suverani… Tăria lui se întemeia pe răbdare, pe tenacitate, pe simţul datoriei ce dovedea chiar în amănunte, pe înalta concepţie…ce o avea despre menirea sa de demnitar.» (Prinţul Bülow, Din viaţa lui Carol I).''

Observaţi că ultimele fragmente aparţin unor oameni apropiaţi de rege şi ale căror elogii sunt părtinitoare sau subiective? Dacă ar fi fost ale unor istorici sau politicieni din tabere diferite, ar fi fost credibile. În completare, din acelaşi manual reproduc un text:

„Funcţionarea mecanismului democratic în perioada interbelică a fost destul de complexă şi dificilă. Cauza principală provenea din faptul că după 1918 s-a menţinut vechea practică instituită de Carol I, ca regele să numească guvernul, după care urma dizolvarea corpurilor legiuitoare şi organizarea alegerilor parlamentare. Astfel, se inversau raporturile dintre puterea executivă şi cea legislativă. Deci nu guvernul era expresia parlamentului, ci invers, executivul «făcea» legislativul, generând numeroase abuzuri (mai ales cele sălbatice faţă de legionari, în general cunoscute acum - n.a.)…«Alegerile au fost foarte grele, cu atât mai grele cu cât asemenea urgie nu se mai dezlănţuise de la 1914 şi agenţii opoziţiei ''pierduseră şcoala'' şi nu mai erau în măsură să pareze, cel puţin în parte, loviturile stăpânirii…Cu alegerile din 1922, s-au inaugurat nenorocitele metode care au asigurat tuturor guvernelor ce au urmat aservirea sufragiului universal pus în slujba intereselor de gaşcă.» (Constantin Argetoianu, Memorii)…Ca urmare a acestor metode, alegerile au condus la majorităţi comode pentru partidul de guvernământ. Opoziţia rămânea practic dezarmată, iar munca Parlamentului tindea să devină o simplă activitate guvernamentală.''

În final, aş vrea să vă las dumneavoastră plăcerea de a interpreta notele acordate de votanţi celor zece „mari români'', în funcţie de cele cinci criterii de evaluare:

10. Nadia Comăneci (curaj 7,9 geniu 6,9 măreţie **8,3** abilităţi de conducător 6,3 moştenire spirituală 6,8)

9. Constantin Brâncuşi (curaj 6,9 geniu **8,1** măreţie 7,7 abilităţi de conducător 5,6 moştenire spirituală 7,9)

8. Al. Ioan Cuza (curaj **8,1** geniu 6,8 măreţie **8** abilităţi de conducător **8** moştenire spirituală 7,2)

7. Mircea Eliade (curaj 6,8 geniu 7,3 măreţie 7,2 abilităţi de conducător 5,7 moştenire spirituală 7,5)

6. Ion Antonescu (curaj **8,1** geniu 6,7 măreţie 7,1 abilităţi de conducător 7,7 moştenire spirituală 6,7)

5. Richard Wurmbrand (curaj **8,6** geniu 7,1 măreţie 7,2 abilităţi de conducător 7,6 moştenire spirituală 7,7)

4. Mihai Viteazul (curaj 7,7 geniu 7,6 măreţie **8,2** abilităţi de conducător **8,2** moştenire spirituală 7,8)

3. Mihai Eminescu (curaj 7,6 geniu **8,7** măreţie 7,9 abilităţi de conducător 5,9 moştenire spirituală 7,3)

2. Carol I (curaj 7,5 geniu 6,6 măreţie 7,8 abilităţi de conducător 7,3 moştenire spirituală 6,9)

1. Ştefan cel Mare şi Sfânt (curaj 8,3 geniu 7,2 măreție 7,5 abilități de conducător 8,6 moştenire spirituală 8,5)

Vă spun ceva aceste date şi cifre? Dacă nu, vă pot spune ceea ce am observat eu. Mai întâi, am remarcat o coincidență: Nadia Comăneci şi-a păstrat locul 10 în această ,,ierarhie'', în acord cu nota 10 obținută pentru prima dată în istoria gimnasticii mondiale (şi apoi, încă de câteva ori). Apoi, note de peste 8 nu au obținut doar două personalități: Mircea Eliade şi Carol I. Aceasta indică faptul că ei n-au strălucit prin ceva anume, că nu s-au remarcat în mod deosebit prin ceva şi ca atare, a fost rolul mass-mediei de a completa şi evidenția personalitatea lor. Poate că greşesc, dar nu prea mult. Apoi, avem trei personalități cu mai multe note de 8 sau peste 8, dintre care se detaşează net Ştefan cel mare şi Sfânt. Şi cu toate acestea, nota maximă aparține altcuiva: lui Mihai Eminescu (8,7 pentru geniu). De unde putem trage concluzia firească şi legitimă, că geniul eminescian, atât de blamat de către unii, nu poate fi contestat. Aviz celor care îl denigrează în prezent, în numele şi folosul globalizării!

NAȚIONALISMUL ÎN SPIRITUL ADEVĂRULUI

În societatea contemporană, asaltată şi răvăşită de extinderea globalizării, de mărirea decalajului între țările sărace şi cele bogate, de tot mai mari inechități sociale şi dezintegrări sociale şi ecologice, mai putem sesiza şi alte pericole la adresa umanității. Adepții globalizării nu se dau în lături, în a dezintegra acele «elemente», care-i stau împotrivă în chip firesc: cultura, naționalismul şi religiile mari tradiționale. Acestea sunt subminate, deturnate de la sensul lor originar şi înlocuite cu: cultura de consum, naționalismul de paradă şi «religia lui Mamona» (banul).

Salvarea acestor valori culturale, naționale şi spirituale revine ca sarcină capitală tuturor intelectualilor (de bună credință), acelor oameni «activi în cetate». Nu este o misiune uşoară dacă ne gândim la resursele uriaşe folosite în procesul de impunere a globalizării. Dar, este neapărat necesar ca să ferim omenirea de autodistrugere şi de asemenea, să educăm tinerele generații,

actualele sau viitoarele, în spiritul adevărului şi numai al adevărului. Pacea lumii e doar aparentă, dacă observăm focarele de conflict din întreaga lume şi bătăliile nevăzute şi văzute, la nivelul tuturor valorilor (inclusiv în cadrul familiei, celula de bază a societății).

Naționalismul este un concept care trebuie clarificat şi reaşezat pe temelia durabilă a adevărului, de pe care a fost scos în mod forțat şi înlocuit cu alte forme excesive, mai ales în timpul comunismului. Naționalismul autentic este fără îndoială legat de ideea de națiune, de sentimentele de iubire față de țară şi datoriei sacre față de neam. Reprezintă în sine promovarea idealurilor comunitare.

Apariția naționalismului românesc a fost determinată de necesitatea salvării ființei naționale, a existenței însăşi a poporului român. El a fost sprijinit inițial şi din exterior, de anumite forțe interesate de dezmembrarea marilor imperii (forțe masonice). Formarea statelor moderne nu ar fi fost posibilă fără afirmarea doctrinei naționalismului în plan politic şi fără reunirea tuturor forțelor motrice ale națiunilor, în lupta lor comună pentru afirmare şi independență.

În România, se poate vorbi de naționalism românesc începând cu marii domnitori care au luptat pentru suveranitatea țărilor româneşti, continuând cu mişcarea de renaştere națională declanşată de Tudor Vladimirescu, preluată apoi de intelectuali precum D. Bolintineanu, Cezar Bolliac, Mihai Eminescu şi mulți alții. Se poate vorbi de naționalismul intelectualilor care au înfăptuit Marea Unire, precum şi de naționalismul interbelic, concentrat pe tema afirmării României în concertul națiunilor, mai ales pe tărâm cultural.

La Dimitrie Bolintineanu, întâlnim „prefigurarea problematicii majore a doctrinei politice eminesciene, deşi nu atinge complexitatea şi anvergura celei din urmă". În viziunea sa, „nu oamenii care guvernează sunt de vină, ci sistemul". Astfel, „din sistemul care favorizează satisfacerea intereselor de grup, vin toate nenorocirile țării, observă Bolintineanu: câştigul fără muncă, fără merit, împovărarea țării cu împrumuturi, corupția, desfrâul unei noi «clase» în care se recunoaşte imediat profilul inconfundabil al faimoasei «pături superpuse», cum o va numi Eminescu". [48]

Acelaşi intelectual român, constată cu amar, că pe lângă „spiritul de servilism" nou apărut, s-a introdus şi un „spirit de şarlatanism", într-o lume „unde mediocritatea are templu şi meritul este persecutat când nu este şarlatan, când nu este servil, când nu este fals". Ca şi Eminescu, el a condamnat statornic actul răsturnării lui Cuza, numit complotul «monstruoasei coaliții», de către Cezar Bolliac: „toate acestea lasă a se bănui că **străinii au avut mâna în nenorocita noapte de la 11 februarie (1866)**, care noapte va rămâne ca o funestă nenorocire în paginile istoriei acestei țări [...] 11 februarie dete acestei revoluțiuni naționale o lovitură teribilă". [49]

Ca şi Eminescu, Bolintineanu remarcase sistemul vicios de electivitate a domnilor, ca semn al unui rău mai profund, şi era îngrijorat de cauzele care amenințau națiunea şi o abăteau de la „marea misiune istorică ce o avea de îndeplinit". Pe lângă dezbinarea românilor cauzată de „trebuința de idei de civilizație" şi „modul electif al domnilor", el arăta că „certele între Brâncoveni şi Cantacuzini aduseră domnia fanarioților". Mai mult, „a urmat un secol de rezistență contra grecizării", iar „românii, mai cu seamă cei din Muntenia, au trecut prin cea mai primejdioasă tentativă de deznaționalizare, egalată, probabil, doar în Ardeal şi, cu siguranță, întrecută în zonele estice şi nordice". Mai târziu, „Grecii căzură, dar sămânța lor rămase în aceste holde curate române, ca nişte bălării, datinile lor, disprețul lor pentru România, pentru istoria

---

[48] Theodor Codreanu, ***Promovarea valorilor***, Ed. Porto-Franco, Galați, 1997, pp. 14-16.

[4949] Ibidem, pp. 17-18.
[50] Ibidem, pp. 19 şi 25.
[51] Ibidem.

românilor, pentru limba românilor, rămase moştenire în familiile române grecite". Apoi „cât de subtil au supraviețuit de-a lungul vremurilor aceste «sechele» insidioase ne-o arată întreaga serie de opoziții la spiritul critic autohton, insinuându-se, între altele, într-un bizar «complex de inferioritate», de veşnică «întârziere» culturală, căci peste reziduurile fanariote s-au mai aşezat şi altele, în timp". [50]

D. Bolintineanu a fost şi un jurnalist excepțional care a anticipat „marele curent al *culturii critice…*". De aceea, „opțiunea pentru *adevăr* dincolo de orice interese de partid", vin să *valideze* o dată în plus *adevărul* publicisticii poetului național." [51]

Mihai Eminescu s-a suprapus pe ideile precursorului său, deşi nu le-a cunoscut, pentru că altfel l-ar fi citat masiv şi le-ar fi invocat în apărarea şi promovarea concepțiilor sale. El a dezbătut problematica naționalismului într-atât de mult, încât aproape toate mişcările naționale ulterioare s-au revendicat a fi în spiritul ideilor eminesciene. Putem afirma astfel, fără teama de a greşi, că Eminescu este părintele naționalismului românesc şi unul din marii patrioți români.

Problema naționalismului a condus adesea la analiza cauzelor „decadenței" românilor, pentru a se găsi soluții de revigorare a societății şi a sufletului românesc. Astfel, deşi există unele deosebiri de formă, naționalismul eminescian transpare şi la Emil Cioran, care în tinerețe a scris celebra carte „Schimbarea la față a României". Această lucrare postumă, se pare că a fost ,,repudiată'' de autor, la bătrânețe, deoarece era „străină de spiritul său''. În opinia mea, cred că o cauză importantă este presiunea tot mai mare făcută asupra sa din partea masoneriei, prin interpuşi şi apropiați ai săi din Franța, care i-au condiționat statutul său şi mediatizarea, de renegarea trecutului său „legionar''. Deşi, ştim că prin spiritul său autonom nu putea fi înregimentat în nici o mişcare, sau chiar şi după propria-i mărturisire.

Este meritul incontestabil al criticului Theodor Codreanu, de a sesiza mari deosebiri şi asemănări între cele două viziuni naționaliste: cea a lui Eminescu şi cea a lui Cioran: „Principiile umanitare nu pot anula existența unui egoism etnic (firesc, desigur) care nouă românilor, ne-a lipsit într-o mai mare măsură decât altora, estompat de o generozitate şi o toleranță recunoscute, de unde şi proverbiala omenie a românului. Această superioritate morală (semn al unei culturi străvechi şi spiritualității creştine) a incomodat şi a jignit narcisismul etnic agresiv al vecinilor. Paradoxal, robustețea morală a poporului nostru a fost şi piedica ieşirii în văzul istoriei, deşi ea a făcut trăinicia latinității orientale, considerată «o enigmă şi un miracol». E aici o dramă adâncă pe care Eminescu o pune în poemul dramatic *Andrei Mureşanu*. E. M. Cioran, în disperare de cauză, vede în *omenia românească* principalul obstacol în calea ridicării poporului nostru în rândul marilor culturi şi civilizații. Andrei Mureşanu, din poemul citat, invocă o filozofie a istoriei similară: «Cine-a văzut vreodată popor de oameni buni / Să fie mare? Dacă e rău, e egoist,/ Vrea toate pentru sine, nimica pentru alții;/ Dacă trăieşte bine, dar fără ca să lase / Ca şi-alții să trăiască – e mare». În concluzie: *«Rău şi ură / Dacă nu sunt, nu este istorie»*. Şi *«Ce plan adânc şiret! / Cum în sămânța dulce a răului s-a pus / Puterea de viață!»*. Dacă Eminescu s-ar fi oprit la acest tragism profund al istoriei, poate că ar fi optat, ca şi Cioran, pentru un titanism agresiv şi cinic al poporului său, ca singura cale de a ieşi în istorie. Cioran a fost foarte derutat de soluția eminesciană şi, neînțelegând-o, a confundat-o cu *resemnarea romantică* de iz paseist. De-aici, credea Cioran, ar izvorî «xenofobia» românilor. Pun tot răul pe seama străinilor şi nu-i pot ierta (?! - n.a). În schimb, n-au văzut că răul le vine din omenia mioritică. Cioran voia o Românie agresivă, care să impună autoritate măcar în Balcani. **Cunoscând ca nimeni altul tâlcurile istoriei naționale, Eminescu n-a comis totuşi eroarea de a reduce cauza decăderii românilor la *omenie*. Dimpotrivă, aceasta a făcut trăinicia unui neam, originalitatea lui".** [52]

50

51

52 [52] Ibidem, pp. 20-21.

[53] Ibidem, pp. 21-22.

În continuare, se arată: „Şi Eminescu, aidoma lui Cioran, va găsi că principala cauză a «decadenţei» românilor nu e în străini. **În definitiv, egoismul etnic este natural în tendinţa lui de a elimina etniile potrivnice. Nestrunit însă prin cultură, duce la barbarie. Cultura începe cu depăşirea egoismului de orice soi.** Umanitatea e una singură în diversitatea (prismatică, zice Eminescu) a popoarelor şi naţiunilor. «*Unul* / e în toţi, tot astfel precum *una* e în toate» constituie fondul ontologic al înaltului umanism eminescian. Ajungi însă la universal prin «monogramul» etnic ce ţi s-a dat. **Din acest punct de vedere, *«xenofobia» poetului e o poveste ticluită anume ca să abată atenţia de la adevărul doctrinei sale.*** Dar dacă pricina «decadenţei» care ne-a împins spre marginalizare istorică nu venea direct de la străini, totuşi infuzia de *străinism neasimilat* era simptomul acestei stări. Iar *străinism neasimilat* însemna de-a dreptul îngrădirea strânsă a *independenţei* naţionale – economic, politic, cultural. România risca să devină din nou cămara de provizii pentru străini, teritoriu de afaceri oneroase etc., partidele politice (cel «roşu» îndeosebi) fiind, de fapt, instrumente ale dominaţiei din afară, cu preţul parazitismului unei «pături superpuse» alcătuite din elemente alogene (milionul de străini vizat de poet), cât şi din elemente degradate ale naţionalităţii noastre – ciocoii endogeni. Fără aceste coordonate nu vom putea înţelege, în toată însemnătatea lui programul politic eminescian, sintetizat astfel:

«Cestiunea de căpetenie pentru istoria şi continuitatea de dezvoltare a acestei ţări este că elementul românesc să rămâie ca determinant, ca el să dea tiparul acestei forme de stat, ca limba lui, înclinările lui oneste şi generoase, bunul simţ, c-un cuvânt geniul lui să rămâie şi pe viitor norma de dezvoltare a ţării şi să pătrundă pururea această dezvoltare». (*Timpul*, 17 decembrie 1881). E o adevărată prăpastie între soluţia lui Cioran din 1936 şi aceea a lui Eminescu. Cioran cerea sacrificiul «omeniei», renunţarea la geniul etnic, la «bunul simţ», fiindu-i indiferentă calea de afirmare a românilor, numai rapidă să fie, o sincronizare tensionată şi generală cu marile civilizaţii spre a deveni cu adevărat o *civilizaţie*. Dar nu un destin mediocru voia Eminescu. Patriotismul său nu era mai puţin tensionat decât al lui Cioran. În schimb, infinit mai complex şi mai lucid, fiindcă nu paria pe aventură. Eminescu era în căutarea acelei slăbiciuni interioare a etniei noastre, dar a găsit-o cu totul în altă parte decât Cioran. Cu ochiul său ager, a zărit *golul* insinuat în sânul etniei noastre, gol pe care l-au putut umple străinii neasimilaţi, nu numai în secolul fanariot, dar încă din vechime, ameninţând fiinţa neamului, cu atât mai mult cu cât nu era vorba de violenţa armelor pe care domnitorii au ştiut s-o anihileze”.[53]

În sfârşit, iată cauzele *golului etnic*: „Simptomul principal al acestei slăbiciuni a fost înţeles, înaintea lui Eminescu, de către Bolintineanu. Punând acelaşi diagnostic, Bolintineanu îl confirmă pe autorul *Luceafărului*: **electivitatea domnilor**, semn al unui rău mai profund. E o racilă ontologică, va observa Eminescu, manifestare a egoismului funciar al indivizilor umani şi care ne împiedică a «reintra-n natură», în armonia eurilor, condiţie primordială a existenţei unei comunităţi. De-aici definiţia enigmatică a naţiunii dintr-o însemnare timpurie: «Naţiunea acest *complex* de *euri*». [...] **Ei bine, maladia ontologică a fiinţei umane româneşti este tocmai reversul *omeniei*, al robusteţii morale a etniei noastre. Desigur, i-a fost dat mărului superb şi viermele interior care să-l roadă. În plinătatea fiinţei se ascunde *nimicul*. Un popor rodeşte civilizaţie şi cultură câtă vreme e sănătos, câtă vreme viermele lăuntric e neputincios. Geniul popular a încifrat «diferenţa ontologică» a fiinţei româneşti în capodopera lui absolută – *Mioriţa*, operă încă enigmatică, singura în măsură să dea dezlegarea destinului nostru naţional.** Nici Eminescu şi nici Bolintineanu n-au corelat descoperirea lor cu «hieroglifa» mioritică, dar i-au stat pe-aproape. Pe de o parte – preaplinul *umanităţii* ciobanului moldovean (interpretată de neavizaţi ca pe o trăsătură negativă a etniei – *resemnarea*), iar pe de alta răul invidiei, creatoare de discordie, a consângenilor care complotează. **Acest «vierme lăuntric» i-a divizat politic pe români, creând un *gol* în sânul etniei pe care l-au umplut străinii. Eminescu elaborează o adevărată teorie a *golului etnic* pe care exegeţii au ignorat-o cu desăvârşire, după câte ştim.** [...] Or, această dezbinare e

53

dublă: între Principate şi înlăuntrul Principatelor, ultima ilustrată fiind de nefericitul procedeu al electivităţii domnilor. De-aici tot răul, căderea în subistorie, pe lungi perioade, a uneia dintre cele mai înzestrate etnii ale Europei. Să se observe că Eminescu vorbeşte «fără părtinire, cu «minte foarte rece» şi «inimă foarte caldă», semn al unui înalt patriotism. Se mai poate oare susţine că poetul a *idealizat* trecutul?” [54]

Într-adevăr, o soluţie era renunţarea la electivitatea domnilor, cea care „crea teren favorabil şi unei *discordii* de la al doilea grad, încurajând luptele pentru putere între marii boieri pretendenţi la tron, pe de o parte şi între boieri şi domnitor, pe de alta.” Prin abdicarea forţată a lui Al. I Cuza, această soluţie a fost impusă de autorii complotului iar Eminescu a fost nevoit până la urmă să o sprijine, deşi regreta mult domnia acestuia şi necontinuarea reformelor în spiritul naţional.

Naţionalismul eminescian s-a născut dintr-o opoziţie vehementă faţă de nedreptăţile şi suferinţele îndurate de români în provinciile ocupate cu forţa de marile imperii vecine. Iar spiritul său critic şi obiectiv s-a format prin apropierea dar şi desprinderea sa de junimişti şi de Titu Maiorescu, care îi fusese la început mentor. Lansând teoria „formelor fără fond”, infirmată de structuralismul modern, care „a arătat, pe bună dreptate, că forma îşi este sieşi conţinut”, exagerând lucrurile, „două serii de reacţii în lanţ, a trezit ideea – forţă a *obiectivităţii* maioresciene”:

„A provocat stupoare, indignare printre adversari şi a ridicat o întreagă armată de polemişti împotriva *Junimii* şi a «noii direcţii». [...] **El a lansat la noi ideea că atacurile în presă au meritul, nesocotit de adversar, de a atrage atenţia publicului, de a-l dinamiza în *căutarea adevărului.*** Popularitatea «noii direcţii a fost asigurată, nu de junimişti, ci de rivali». [...] Îi îndemna, de pildă, pe contemporani să renunţe la pinacoteci, la Universitate, la Constituţie, la Academie. Şi o făcea cu un radicalism trecând marginile oricărei «obiectivităţi». De fapt, năzuia în taină să vadă Universitatea şi Academia demne de exigenţele sale, pregătindu-şi drumul spre ele. [...] În cazul criticismului junimist, urmarea cea mai parazitară a fost pseudoobiectivitatea, mimarea procedeelor maioresciene în polemică, bunăoară [...] Cea de a doua serie de reacţii pricinuite de spiritul critic este, în fine, împlinirea veritabilei *obiectivităţi*. Sămânţa aruncată de mentor a rodit în marii clasici, dobândind expresia cea mai înaltă în Eminescu, Creangă, Caragiale. Ne grăbim să precizăm că nu vrem a spune cum că marii clasici ar fi «creaţia» lui Maiorescu. Atraşi în sfera ideii – forţă maioresciene cu privire la *adevăr*, aceştia şi-au văzut în linişte de drumul lor, adesea în răspăr cu „mentorul”. [...] **Eminescu este cel dintâi care intuieşte magistral pericolul alunecării în *neadevăr* a celui ce susţinea cu atâta vervă *adevărul.* Altfel spus, a sesizat esenţiala contradicţie maioresciană, acea *mască* de care aminteam, «forma fără fond», cu care lupta în contra «formelor fără fond».** Criticul era în primejdie de a rata *obiectivitatea* şi Eminescu o spune fără menajamente: «- Şi dacă e vorba cu masca jos!, apoi masca jos de la toţi şi de la toate astfel încât fiecare să-şi vadă în fundul puţinătăţii sale». (*O scrisoare critică*). Cu acest principiu, respectat statornic de poet, avea să întrunească cerinţele *obiectivităţii*, devenind, cum însuşi Maiorescu o va spune, culmea inteligenţei româneşti şi una dintre marile conştiinţe ale timpului. [...] T. Maiorescu, a manifestat o adevărată rezistenţă, dacă nu *obtuzitate*, faţă cu tendinţele moderne din poezia europeană. Una dintre probele forte, de o evidenţă mult prea bătătoare la ochi, a fost statornica respingere a *simbolismului*. Maiorescu, iarăşi se ştie, nu l-a agreat pe Al. Macedonski.” [55]

[5454] Ibidem, pp. 22-23.

[5555] Ibidem, pp. 32-34.

[56] C. Rădulescu-Motru, ***Etnicul românesc. Naţionalismul***, Ed. Albatros, Bucureşti, 1996, p. VIII-IX (*Introducere*, de Constantin Schifirneţ).

În lumina celor afirmate mai sus, putem înțelege **poziția duplicitară a lui Maiorescu**, care mărturisise într-o formă voalată, că fusese în tinerețe francmason (deşi el, pusese în 1865 bazele lojii masonice «L'Etoile de Roumanie» (Steaua României), alături de Petru Mavrogheni, Iorgu Sutzu şi Vasile Pogor!). Nu este nici lipsită de semnificație, atribuirea în presă a epigramei denigratoare la adresa lui Eminescu, de către Grigore Ventura (un „amic" al lui Maiorescu şi Eminescu), tocmai lui Al. Macedonski, un poet simbolist în plină afirmare, care a declarat ulterior că epigrama a apărut fără ştirea lui şi nici nu l-ar fi incriminat pe Eminescu. Se ştie, de asemenea, că şi reputația lui Macedonski a avut de suferit din pricina acestui «incident» nefericit.

Naționalismul se regăseşte în mare parte şi în opera filosofului român C. Rădulescu-Motru, care „a căutat să întregească viziunea filosofică şi culturologică despre națiune cu una psihologică". O viziune în esență asemănătoare cu a sa aparține şi filosofului şi sociologului P. Andrei, care „a explicat că **dintre toate formele de comunitate, națiunea imprimă adânc caracterele şi conştiința individului**", şi „ea este diferită de comunitatea de sânge şi de rudenie, fără ca prin acestea să fie denumit etnicul". Potrivit viziunii lui P. Andrei, trebuie făcută „distincția între popor, definit ca un fapt natural, şi națiune, ca o comunitate civilizată".[56]

Potrivit lui C. Rădulescu-Motru, apariția naționalismului a fost o necesitate istorică în Europa: „Polemizând cu unele doctrine, C. Rădulescu-Motru demonstrează că **popoarele europene au trebuit să devină naționale pentru a-şi apăra existența**. Dificultăți specifice spațiului european au obligat populațiile de aici să se unească în structuri naționale. Națiunile sunt rezultatul luptei duse de popoarele Europei pentru «a-şi găsi stabilitatea şi continuitatea». Întrucât popoarele europene au fost prea divizate, procesul de formare a națiunii nu a fost generat numai de un singur factor sau de un grup de factori, aceeaşi pentru toate. La fiecare popor a acționat un element determinant specific (fie înrudirea de rasă, fie religia, fie limba şi tradițiile comune). Totuşi, ar exista un factor cu rol decisiv pentru orice națiune: conştiința apartenenței la un grup ce a cunoscut şi a trăit aceleaşi evenimente istorice, amintirea suferințelor şi luptelor comune. [...] «**Căci noi românii avem o menire pe lumea aceasta, cât timp Europa îşi păstrează vechile tradiții culturale. Din moment ce aceste tradiții vor dispare şi vor fi înlocuite cu o civilizație mercantilă materialistă, aşa cum este cea americană sau o civilizație comunistă cum este cea rusească, România îşi va pierde menirea sa**». [...] «Este drept că între cele două pericole – internaționalismul rus şi internaționalismul anglo-american – este de preferat acesta din urmă, fiindcă asta mai lasă oarecare nădejde românilor într-o eventuală renaştere națională», deoarece democrația americană tinde la o diferențiere în personalitatea umană. C. Rădulescu-Motru a echivalat comunismul cu nazismul: «**Comunismul rusesc este oarecum a doua ediție corectată şi mult adăugită a nazismului**»". [57]

De asemenea, se poate face o anume delimitare a națiunii de etnic, descriind „națiunea ca o comunitate bazată pe juridic şi spiritual, spre deosebire de etnic ce exprimă mai mult originea rasială şi condițiile geografice în care trăieşte o populație", sau „etnicul restrâns ar avea mărimea unui sat, iar cel extins s-ar identifica cu națiunea". Dar, „etnicul restrâns este mai bogat în manifestări tipice, pe când cel extins este mai sărac în asemenea gen de trăsături, dar conservă pe cele caracteristice". Referitor la transformările etnice, „procese naționale contemporane dovedesc cu prisosință rolul satului în conservarea trăsăturilor etnice în contextul unor împrejurări ce au acționat şi acționează încă pentru anularea specificului național prin integrarea forțată în comunități supranaționale". [58]

56

5757 Ibidem, pp. XI-XXI (C. Schifirneț).
[58] Ibidem, pp. XXIII-XXVII (C. Schifirneț).
[59] Ibidem, pp. XXXIII-XXXV (C. Schifirneț).
[60] Ibidem, pp. XXXV-XLII (C. Schifirneț).

58

Nici raporturile etnicului cu religia nu sunt minimalizate: „C. Rădulescu-Motru s-a aplecat deseori asupra problematicii implicării religiei în viața socială şi națională. Încă din «*Cultura română şi politicianismul*» sublinia rolul important al Bisericii ortodoxe pentru spiritualitatea românească: «**Dacă astăzi suntem într-o unitate politică, - şi atâția câți suntem -, apoi aceasta se datoreşte în primul rând Bisericii ortodoxe. Grație acestei biserici a fost cu putință să ieşim de sub atâtea influențe străine, fără ca sufletul nostru să fie prea profund atins**». [...] C. Rădulescu-Motru nu poate accepta exacerbarea elementului religios din rațiuni ce țin de spiritualitatea timpurilor moderne. El susține, deşi nu cu claritate, diferența între integrarea religiei în structura etnică şi crearea unui stat întemeiat pe ideologia religioasă. În acest sens, concepe românismul. Acesta «nu este nici xenofobism…, nici ortodoxism, este un naționalism mai adâncit sau mai integralizat cu cerințele vremii». [...] **Nu s-a luat în seamă că, în condiții concrete, apartenența la religie este identică cu apartenența etnică. Epoca noastră nu este scutită de experiențe în acest sens, de conflicte interetnice ce au la bază conflicte religioase, dovadă a existenței unei intercondiționări a etnicului cu religia**”. [59]

C. Rădulescu-Motru a acordat o atenție specială fenomenului cunoscut îndeobşte sub numele de naționalism. Atitudinea şi concepția sa, deşi cunosc unele variații, au „o constanță în gândirea sa, şi anume pledoaria pentru un naționalism moderat, tolerant, flexibil”. Fiind „înscris în orientarea ideatică a «Junimii», C. Rădulescu-Motru are ca deviză a concepției sale preceptul maiorescian «naționalism în marginile adevărului»” (o formulă nefericită şi combătută de Eminescu! - n.a.) […] În acord cu concepția sa generală despre consecințele Revoluției de la 1848, el a formulat teza potrivit căreia naționalismul excesiv ar fi de sorginte paşoptistă. [...] El a contrapus ideilor emise de Iorga şi A. C. Cuza gândirea eminesciană, afirmând «adevăratul înțeles al naționalismului», care «are ca premisă majoră adevărul enunțat de Eminescu: la civilizație nu se ajunge decât prin muncă». [...] Studiul psihologic al etnicului este explicativ, dar şi normativ, având ca obiectiv reformarea societății. Națiunea română poate progresa numai prin activități transformatoare ce au la bază studiul ştiințific al realității româneşti. [...] **Un popor contribuie la dezvoltarea umanității numai prin păstrarea originalității sale.** C. Rădulescu-Motru nu a dizolvat naționalul într-o realitate supranațională, dar nu a exagerat unicitatea naționalului (precum N. Iorga)”. [60]

În viziunea lui C. Rădulescu-Motru, Eminescu apare drept cel mai strălucit exponent al naționalismului românesc:

„Pentru a-l găsi pe acesta (înțelesul naționalismului), în limba românească, trebuie să revenim la scrierile politice ale lui Mihai Eminescu. **Cuvântul de «naționalism» îl întrebuințează Mihai Eminescu rar, în comparație cu acei cari au venit după dânsul, dar la el cuvântul este cu un înțeles precis şi profund, cum ar trebui să fie. Toți naționaliştii de după Eminescu, în cazul cel mai bun, n-au făcut decât să repete ceea ce a scris Eminescu, şi în cazul când ei au vroit să depăşească pe Eminescu, cum a voit d. A.C. Cuza, n-au făcut decât să exagereze concepția lui.** Inteligența extraordinar de originală şi de limpede a lui Eminescu a desprins din jurul fenomenelor sociale pe acelea cari au adus mizeria morală şi materială a poporului român. [...] **Naționalismul eminescian consistă mai ales în o critică nemiloasă a stării de fapt în care se găseşte societatea românească de astăzi. Mergem înspre pieire, ne zice Eminescu. Poporul român se stinge din viață înaintea ochilor noştri indiferenți.** [...] O populație nesănătoasă, fără energie de caracter, fără energie economică, care îşi vinde munca pe băutură, o populație în care mortalitatea creşte în mod înspăimântător, iar sudoarea mâinilor ei se capitalizează în mâinile unui element fără patrie, fără limbă, fără naționalitate. Nu este de mirare că influența austriacă «este mare» [...] «Cu cât mai mulți indivizi se sustrag de la producerea brută (a avuției naționale), cu atât mai mulți trăiesc pe seama aceleiaşi sume de oameni». [...] «Clasele muncitoare trebuesc scăpate de paraziți; paraziții înşişi

59

60

trebuesc prin o riguroasă organizație, siliți la munca la care se pricep». [...] «Nu cerem şi nu voim, precum insinua *Românul* (ziarul lui C. A. Rosetti), exterminarea cu sabia a elementelor hibride. Dar ceea ce pretindem pozitiv e ca asemenea elemente să nu fie *determinante, domnitoare* în Statul român. Nu ne opunem dacă ele se vor hrăni **prin muncă proprie, dar nu exploatând munca altora**»". [61]

Obiectivitatea lui Eminescu nu este pusă la îndoială nici de C. Rădulescu-Motru:

„Eminescu putea fi pătimaş în polemică, dar el nu era omul care să părăsească o metodă ştiinţifică, pentru a susţine o convingere dictată de interesul unui partid, fie chiar când acel partid era compus din prietenii săi. Naţionaliştii de astăzi pot face aşa lucru, nu însă şi Eminescu. [...] Dl. A. C. Cuza singur încearcă între aceşti naţionalişti o notă originală, exagerând până la absurd campania contra evreilor. [...] Înţelegem să creadă aşa ceva un bărbat cu fire de demagog, un N. Iorga bunăoară (după 1920), care pentru a cuceri aplauzele mulţimei este în stare să facă toate linguşirile şi să zică că neam mai nobil ca al nostru, al Românilor, nu există pe suprafaţa pământului; că virtuţi mai dumnezeieşti ca în sufletul nostru, traco-daco-roman, nu se mai găsesc nicăieri. [...] O încordare cerebrală cere, dimpotrivă, ideea care se găseşte în programul lumii culte europene: nu să goneşti pe străini, ci să pui pe străini în serviciul intereselor naţionale! Ca să goneşti pe străini nu poţi, şi chiar dacă ai putea, la ce folos? Prosperitatea popoarelor nu cade din cer, ca un fel de pomană dumnezeiască, aşa că singura ta grijă să fie să nu laşi şi pe străini alături de tine pe pământul pe care cade pomana; ci prosperitatea se cucereşte prin muncă! Cel ce munceşte prosperă; cel ce nu munceşte, sau *nu ştie munci*, acela nu prosperă [...]. Dar acest nou punct de vedere, pentru a propaga naţionalismul adevărat, iar nu pe acela al dlui A. C. Cuza, trebuie să ai încredere în puterea de muncă a poporului tău! Şi nu este dat oricui să aibă o asemenea încredere. [...] Idealul dlor Cuza şi Iorga este izvorât din descurajare, şi ca atare, el nu poate face aderenţi decât punând la contribuţie patimile cele mai puţin nobile ale sufletului românesc. România piere! Sunt însă gata dnii Iorga şi Cuza să o scape!!!... Ce la noi simţul ridicolului s-a tocit cu desăvârşire? ". [62]

Delimitarea propusă de filozoful român C. Rădulescu–Motru, între naţionalismul propriu-zis şi moderat, faţă de cel excesiv şi intolerant, este într-adevăr corectă şi în spiritul cercetării obiective a fenomenului. Prin urmare, **naţionalismul eminescian este strict autentic, faţă de exagerările aduse ulterior de epigonii săi**.

Nu s-a spus însă nimic despre mişcarea legionară a lui Corneliu Zelea Codreanu. Aceasta în ce spirit este? Este tot o formă exagerată? Am putea observa delimitarea faţă de profesorul A. C. Cuza şi faptul că, Codreanu s-a despărţit de fostul său mentor destul de devreme, aşa cum Eminescu s-a despărţit de Maiorescu. În plus, neimplicarea iniţială a mişcării pe plan politic şi caracterul însăşi a principiilor morale şi creştine adoptate, ne fac să credem că era o mişcare în spiritul ideilor eminesciene, o mişcare de renaştere şi de rezistenţă naţională şi în plus anticomunistă, la care nu întâmplător au aderat atunci foarte mulţi intelectuali şi care a fost prigonită mai tot timpul, de toate guvernările, inclusiv cea comunistă.

Însă, în cazul marelui istoric Nicolae Iorga, implicarea sa în viaţa politică n-a fost de bun augur, devenind corupt de putere şi de faima dobândită. Este cumva de neînţeles sprijinul său acordat dictaturii lui Carol al II-lea (căruia i-a fost profesor), precum şi înverşunarea sa împotriva tuturor celorlalţi naţionalişti, printre care şi C. Z. Codreanu, pe care iniţial îl inspirase. Exclusivismul (monopolul) său în privinţa naţionalismului, pe care nu-l putea admite nici la liberali, nici la ţărănişti sau la alţii, este simptomatic şi revelator în privinţa caracterului său

[61][61] Ibidem, pp. 146-155.
[62] Ibidem, pp.171-187.

[62].

intolerant într-o mare măsură, începând din 1920 înaintea adoptării constituției (masonice) din 1923.

Nu întâmplător am insistat asupra concepției lui C. Rădulescu-Motru, deoarece acest filozof a căutat să contureze şi să impună naționalismul, distinct de ortodoxie şi oarecum exagerat, recomandându-l, ca unică linie de acțiune. **Din păcate, filosofia sa a căpătat în timp o „identitate'' francmasonică, după cum s-au pronunțat unii autori, precum Nichifor Crainic ş.a.** Nu trebuie să uităm nici faptul că românismul era interpretat de evrei ca fiind agresiv, o formă de xenofobie!

Românismul (naționalismul) există dintotdeauna. Nicolae Georgescu încearcă să-l delimiteze: „Presa politică (mai ales de stânga) amestecă, ea însăşi, termenii şi aplică etichete false, pe care le menține, le strigă la megafon şi caută să le impună”, iar „naționalismul însuşi, ca doctrină, este considerat periculos, căci ar duce spre extrema dreaptă”. Prin urmare, **naționalismul nu înseamnă extrema dreaptă, aşa cum s-a acreditat ideea**, dar un național-fascism sau național-nazism sunt într-adevăr, după cum național-comunismul sau comunismul reprezintă extrema stângă. În acest spirit al adevărului, remarca şi Mircea Eliade următoarele:

„Nu-l văd deloc pe Eminescu hitlerist. Nu-l văd pe Pârvan fascist. Oamenii aceştia au fost oameni vii şi, ca atare, au gândit şi au creat româneşte. Poate fără ştirea lor, dar au creat valorile noastre spirituale, au înălțat românismul la valoare universală. Orice român care vrea să participe conştient la viața spirituală sau socială a României trebuie să-şi asimileze valorile acestea, trebuie să-şi asimileze tradiția Eminescu-Iorga-Pârvan. Ar fi necomplet altminterea, ar fi anorganic”. [63]

INTELECTUALII DIN ROMÂNIA, CU PRECĂDERE CEI CREŞTINI ŞI ORTODOCŞI, TREBUIE SĂ IA ATITUDINE PUBLICĂ FAȚĂ DE ÎNCERCAREA ACTUALĂ A MASONERIEI DE A PRELUA CONTROLUL TOTAL ASUPRA ROMÂNIEI!

Pornind de la informațiile privind istoria masoneriei mondiale şi interesele acesteia din fiecare țară, nu este deloc exclus ca, actuala „criză politică'' din România, să fie rezultatul imixtiunii oculte a lojelor masonice în treburile statului român. În fond, este momentul propice şi se reeditează acum, într-un anume fel, momentul preluării puterii de către comunişti (puțini, câți erau!) la noi, după cel de-al doilea război mondial, sub ocrotirea armatei de ocupație sovietice. De data aceasta însă, vârful de lance nu mai este masoneria roşie (comunistă, condusă de unii evrei), ci **masoneria neagră (capitalistă, de rit scoțian, condusă tot de către unii evrei)**. În locul comisarilor sovietici, comisarii europeni… În locul Uniunii Sovietice, Uniunea Europeană… „Altă Mărie, cu altă pălărie!'' Şi, nu este acesta un motiv suficient de puternic, pentru ca românii să iasă din expectativă? Putem sta aşa, cu brațele încrucişate şi nepăsători față de o adevărată dramă (pierderea independenței statale şi libertății individuale) sau iminentă catastrofă istorică?

[6363] Mircea Eliade, ***Profetism românesc. România în eternitate*** (vol. 2), Ed. Roza Vânturilor, Bucureşti, 1990, p.20.

Consider că, mai mult ca oricând, a sosit momentul să spunem lucrurilor pe nume, până la capăt şi să adoptăm măsuri în consecinţă. E timpul să ne arătăm **responsabilitatea pentru prezentul şi viitorul acestei ţări**, încă râvnită de cercuri ostile sau puternice grupuri de interese oculte din România şi din străinătate.

Priviţi la articolele care s-au scris în presă din ianuarie 2007, la înmulţirea atacurilor la persoană şi, în mod special, faţă de naţionalişti, adică faţă de cei care simt ceva pentru ţara lor! Să nu credeţi că şi eu poate îi confund pe naţionalişti cu ultranaţionaliştii/extremiştii. Apoi, gândiţi-vă puţin, mai ales, la cei care vor veni după noi, la noile generaţii (în mare parte prinse deja, în plasa diabolică întinsă de **materialism**, prin diverse forme atrăgătoare şi cosmetizate, acceptând ulterior un nou mod de viaţă şi de gândire aberant!), pe care în mod indiscutabil, nepăsarea noastră îi condamnă (practic şi irevocabil), la o viaţă cu totul şi cu totul nedemnă pentru ei şi urmaşii lor...

Nu sunt politolog de profesie, nici membru de partid, dar cred cu convingere nestrămutată, că politica nu este proprietatea sau apanajul cuiva, şi că ea nu trebuie descifrată şi interpretată doar de către câţiva politicieni, câţiva „profesionişti'' sau analişti (mereu aceiaşi, la televiziunile existente, de exemplu), care desigur, în multe cazuri practică (în realitate) un adevărat partizanat politic.

Vă mărturisesc că am scris aceste rânduri, la numai o zi după fastuoasa aniversare de la Berlin, a 50 de ani de la înfiinţarea Uniunii Europene, prin Tratatul economic de la Roma. Şi, am avut revelaţia să descopăr că intuiţia nu m-a înşelat. **Proiectul acesta european este fără îndoială un pas uriaş spre globalizare şi uniformizare (nivelarea artificială şi forţată a tuturor structurilor economice, sociale, politice şi culturale!).**

Acest moment jubiliar a marcat de fapt, intrarea noastră într-o nouă fază preconizată dinainte: înfrăţirea (simbioza) acestor structuri economice de pe cele două maluri ale Atlanticului de Nord. De pildă, s-a decis la nivel înalt începutul unei cooperări tot mai strânse în industria aviatică; avioanele companiilor europene putând ateriza de acum încolo, pe orice aeroport din SUA, iar activele acestor companii putând fi cumpărate de către orice investitor american! Atunci, ne putem întreba, care va mai fi concurenţa sau competiţia reală între cele două mari conglomerate de state şi dintre aceste sectoare importante?

Şi, să nu uităm, că acum 50 de ani în urmă, Uniunea Europeană a luat naştere tot printr-o cooperare economică, începută iniţial între cele **6 state fondatoare** (cifră cu trimitere directă, la însăşi simbolistica masonică), fără a se prezenta nici atunci publicului vreun proiect de dezvoltare pe viitor!

Iată de ce, nefiind de acord cu globalizarea promovată de masoneria şi francmasoneria mondială (cu miile lor de organizaţii din toată lumea), nu pot fi de acord nici cu acest proiect european. Se adevereşte iarăşi faptul, că neînţelegerile dintre UE şi SUA, au fost mereu şi sunt doar de faţadă. Iar **proiectul european a fost ideea unor cercuri americane, pentru a îngloba şi înhăma la proiectul globalizării statele bătrânului continent**. Cu alte cuvinte, ceea ce constituiau Franţa şi Germania pentru UE (motorul acestei construcţii europene), în viitorul apropiat va fi SUA şi UE în cadrul globalizării! De aceea, nu mă miră faptul că, o reporteră de la televiziune preciza, cu mândrie în glas, că aceste două Uniuni deţin astăzi peste 57% din produsul intern brut al lumii.

Apoi, noi românii, cum am putea dobândi peste noapte identitatea şi cetăţenia europeană (mai târziu, cea universală) fără a renunţa la identitatea şi cetăţenia proprie? **Avem noi nevoie de o nouă identitate? Doar, dacă România dispare ca stat şi începem să vorbim,** precum un reporter ce transmitea în direct de la Berlin evenimentul, **despre „ţara Europei''…**

V-aş întreba, înainte de a discuta unele probleme, dacă aţi aflat despre pretenţiile financiare exorbitante şi ilegitime formulate de anumite cercuri evreieşti din străinătate şi din ţară, care au cerut imperios statului român şi autorităţilor române despăgubiri de circa 9-10

miliarde de euro pentru „evreii exterminaţi din România'' în timpul guvernării mareşalului Antonescu. Dacă aţi auzit că, profesori şi istorici prestigioşi din România (precum Ion Coja, Gheorghe Buzatu şi mulţi alţii) sunt ţinta unor atacuri făţişe, tocmai pentru că ei nu acreditează teza Holocaustului evreiesc în această ţară. Amintiţi-vă, dacă vreţi, de emisiunea „Mari români'' de la postul public TVR 1 şi de opinia d-lui Adrian Cioroianu, cel care în loc să-l prezinte şi să-l apere pe Antonescu, dimpotrivă, i-a imputat multe lucruri, printre care şi „exterminarea a 280.000 de evrei''! Iar, de puţin timp, are şi pretenţia de a deveni ministrul de externe al României, propus de premierul Tăriceanu! (între timp a şi devenit).

Ori, cercetări serioase din domeniul istoriei noastre combat în mod just această ipoteză. De fapt, conform unor mărturii de necontestat ale unor istorici români şi străini (chiar şi evrei!), această cifră invocată este populaţia evreiască salvată, cu mult curaj, de Ion Antonescu! Pentru că, dimpotrivă, **România este ţara în care s-a salvat cea mai mare populaţie evreiască din Europa**, ameninţată la acea vreme, nu cu exterminarea, ci cu închiderea în lagăre de concentrare şi exploatarea forţată în interes de război.

Iată de ce, actualul ministru Tăriceanu se preface că nu înţelege refuzul preşedintelui Traian Băsescu de a-l numi la externe pe dl.Cioroianu, acuzându-l pe şeful statului de ambiţii personale şi de lipsa unei motivaţii întemeiate, considerând inacceptabilă condiţia pusă, aceea de a avea experienţă în domeniu.

Adevărata cauză a actualei „crize'' din România este din punctul meu de vedere, presiunea imensă asupra oficialităţilor române, de a da curs cererii despăgubirii materiale ale unor evrei, care şi-au „amintit'' acum de rudele lor, după mai bine de 60 de ani de la acele evenimente. Numai pornind de la această premisă şi pe fondul integrării în UE, vom putea înţelege ceva din actualele evenimente politice de la noi. Fac precizarea, că s-au cerut chiar despăgubiri în natură, cum ar fi cedarea activelor unor importante staţiuni turistice din România, precum Vatra-Dornei şi altele de pe litoralul românesc. Şi, pentru ce? Pentru pretinse fapte istorice, care nici măcar n-au fost cât de cât dovedite! Era suficient a se prezenta liste ale victimelor, care să fie apoi confirmate, aşa cum noi am descoperit trupurile românilor ucişi din Basarabia de către comuniştii stalinişti.

Iată de ce, conservatorii lui Dan Voiculescu s-au retras de la guvernare. Pentru că li s-a cerut să declanşeze această criză politică, pentru a se bloca reformele care aduceau prejudicii comuniştilor (foşti activişti de partid şi mai ales, securişti), reforme târzii dar necesare, venind în urma condamnării oficiale din partea statului român (preşedinţiei) a comunismului „criminal şi ilegitim''. Iată, de ce preşedintele Traian Băsescu n-a greşit că n-a avut încredere de la început în conservatori (foştii membri ai Partidului Umanist Român), care au mers la alegerile locale împreună cu PSD şi care, apoi s-au separat, văzuţi fiind ca „soluţia imorală'' sau calul troian din actuala guvernare. Şi, iată de ce se justifică împotrivirea preşedintelui în numirea d-lui Cioroianu în fruntea ministerului de externe.

Devine tot mai limpede faptul, că asistăm la o confruntare serioasă între partizanii materialismului dialectic şi istoric (grupaţi în cadrul PRM, PSD şi PC), adică politicienii de stânga şi de extremă stânga, şi noua clasă politică formată din politicienii de centru-dreapta şi de dreapta. E limpede că n-am scăpat nici astăzi, de rămăşiţele mentalităţilor comuniste şi nici de comuniştii fanatici, care regretă încă „epoca de aur'' a lui Ceauşescu!

Interesant este şi faptul că, în fruntea Comisiei care investighează „abuzurile'' d-lui Traian Băsescu este tocmai acest Dan Voiculescu, fost ofiţer de securitate în CIE şi asupra căruia CNSAS a pronunţat verdictul de colaborator! Se impune atunci întrebarea, de ce tocmai el a fost numit şeful comisiei? Cum să interpretăm declaraţiile acestuia, în care afirma cu nonşalanţă, că va ieşi de la guvernare, numai dacă i-o va cere dl. Băsescu, că nu are nimic de pierdut (?) şi că poate renunţa oricând la statutul său de politician şi să redevină afacerist (fiind de altfel, unul dintre cei mai bogaţi politicieni români ai prezentului)? Nu putem să nu ţinem seama, desigur şi de antipatia sa profundă faţă de preşedintele ţării, afişată mereu în orice declaraţie.

Ca unul care am urmărit cu interes cam tot ce se petrece pe scena politicii româneşti şi internaţionale, aceste acuze consider că sunt în mod vădit, nesincere şi nefondate. În plus, un preşedinte nu poate fi suspendat desigur, decât pentru fapte deosebit de grave! Ca atare, gestul politic al lui Dan Voiculescu nu poate fi interpretat corect, decât ca fiind unul de răzbunare, domnia sa fiind extrem de interesată de acest demers (a-l demite pe preşedinte) şi a-şi aduna, totodată, un capital electoral mai consistent. În chip firesc, în locul său trebuia să fie Corneliu Vadim Tudor, dar alegerea sa (a unui lider ultranaţionalist) ar fi compromis desigur, atât demersul, ba chiar şi imaginea României.

Un motiv al demiterii preşedintelui ar putea fi, ţinând seama de presiunea imensă a unor grupuri de interese europene (masonice), tocmai legiferarea urgentă a unor legi care să accelereze „reformele'' din România (nu cele dorite de noi), cum ar fi în primul rând, legalizarea prostituţiei şi ulterior altele de acest gen, pe care actualul preşedinte nu le-ar promulga, pentru că le-ar considera ca fiind ilegitime şi împotriva interesului general (lovind indirect în Ortodoxie de pildă, sau în însăşi modul nostru de viaţă tradiţional!). Ori, prin suspendarea sa, aceste obiective pot fi atinse iar în eventualitatea repunerii în exerciţiul funcţiei, s-ar vedea pus în faţa faptului împlinit şi ar trebui să le respecte aşa cum sunt.

Este evidentă de asemenea, şi ruptura dintre preşedinte şi o mare parte din rândul parlamentarilor români. Că politicienii noştri sunt desfiinţaţi de sondaje şi clasa politică lasă mult de dorit şi nu mai reprezintă interesele cetăţenilor sau interesul general, este realitatea tristă a vremurilor noastre. Cineva aprecia chiar, că **în momentul de faţă, avem cei mai slabi politicieni de după 1990**! Şi, de ce să nu fie aşa, când s-au ferit atât de mult să o reînnoiască, să promoveze legi importante, precum: legea votului uninominal (alegerea parlamentarilor în mod distinct, personal; iar nu în bloc sau pe liste, fără a fi sancţionaţi personal de electorat, în cazul nerespectării promisiunilor asumate), legea lustraţiei (interzicerii accesului în funcţiile publice, a foştilor activişti şi securişti), legea privind înfiinţarea Agenţiei Naţionale de Integritate (care să verifice averile demnitarilor) ş.a.m.d.

Câteva întrebări se impun. De ce oare nu s-au demarat, încă din primăvara lui 2005, alegerile anticipate? De ce nu s-a revizuit în direcţia cea bună Constituţia României? De ce nu s-au gândit de la început politicienii noştri, că orice reformă are nevoie de o anumită susţinere şi o majoritate stabilă în Parlament?

În consecinţă, mă raliez intelectualilor români care au protestat public de câtva timp împotriva încercării de demitere a d-lui Traian Băsescu. Mă avantajează şi faptul, că nu fac parte din niciun partid politic şi pot păstra echidistanţă în acest sens. Nu am crezut că se va ajunge până la o astfel de situaţie complexă, pentru că un asemenea demers mi se părea cu totul neverosimil. Aş putea spune că, este o situaţie similară cu cea a detractorilor lui Eminescu, păstrând desigur proporţiile. Mi-am dat seama însă ulterior, că problema în sine este una extrem de gravă şi trebuie să iau atitudine în vreun fel sau altul.

Astfel, se explică şi ruptura dintre preşedinte şi premier, demiterea de către dl. Tăriceanu a ministrului de externe, dl. Mihai Răzvan Ungureanu, un militant al apropierii faţă de Republica Moldova şi simpatizat de dl. Băsescu. Aşa se explică, faptul că principalii miniştri din cabinetul Tăriceanu (Monica Macovei şi Vasile Blaga), elogiaţi şi de UE, au avut „inspiraţia'' să se prezinte în faţa naţiunii, cu noul proiect de legalizare a prostituţiei!

Astăzi, când adaug aceste rânduri, s-a mai făcut un mare pas înapoi în ceea ce priveşte democraţia din România. Ziua de **19 aprilie 2007** va rămâne mereu o zi neagră în istoria noastră, prin adoptarea în Parlament a hotărârii de suspendare a preşedintelui Băsescu. Ea vine după eliminarea de către premier a membrilor PD de la guvernare şi (mai înainte) a unor membri din PNL (care au fondat PLD). A survenit după o dispută îndelungată pe marginea unor probleme importante (alegerile anticipate, care ar fi dus la crearea unei majorităţi stabile în Parlament şi necesare adoptării legilor; votul uninominal ş.a.).

Ca unul care am urmărit, cam tot ce s-a prezentat la televiziune pe parcursul acestei zile, pot să afirm că, pe lângă faptul că n-a fost nici o „victorie a democrației'', cum se mândrea Mircea Geoană (liderul PSD) prin scorul zdrobitor obținut (322 voturi pentru, 108 împotrivă şi 10 voturi anulate) şi discursurile n-au fost decât o formalitate (neinfluențând pe nimeni probabil, pentru a vota conform propriei conştiințe, deoarece au existat persoane care au verificat de aproape votul „secret'' cu bile a membrilor/colegilor de partid!), această zi mi-a prilejuit un nou ceas al adevărului despre actuala clasă politică. Desigur, politicienii nu stau deloc bine în sondaje, şi totuşi au insistat să-l suspende pe cel care se bucură de cea mai mare popularitate în rândul electoratului!

Parlamentul a votat astfel, igorând cu bună ştiință verdictul (consultativ) al Curții Constituționale, care respinsese toate cele 19 capete de acuzare ale „comisiei Voiculescu''. În schimb, dacă ne aducem aminte, când s-a încercat în 1994 suspendarea lui Ion Iliescu, pentru motive întemeiate, s-a insistat atunci enorm pe avizul acestei instituții, care nu-l găsea vinovat!

Mai mult, pentru a-l suspenda pe dl. Băsescu s-a votat anterior o lege care prevedea suspendarea preşedintelui cu jumătate plus unu din numărul parlamentarilor, față de prevederea dinainte de două treimi! Iar acum, se aude deja că ar urmări să dea o altă lege care să nu permită unui preşedinte suspendat să mai candideze la preşedinție! Se mai aude că vor înlocui procurorul general, procurorul de la DNA şi vor adopta şi alte legi dorite de PSD!!! Să nu uităm, că deja s-au adoptat unele, în special noua lege a caselor naționalizate, care-i mențin pe chiriaşi, adică exact ceea ce doreau cei din PSD şi PRM, principalii beneficiari ai acesteia…

Trebuie precizat şi faptul că, încă din anul 2004, când dl. Băsescu câştiga alegerile prezidențiale, a existat un plan de suspendare a domniei sale, dar care nu a avut şanse să fie aplicat, până în momentul când n-a fost cooptat (cumpărat) PNL, partid în care au existat şi există într-adevăr oligarhi sau „baroni''(în frunte cu Dinu Patriciu, care a sponsorizat şi PSD, Sorin Ovidiu Vântu ş.a.), nu foarte diferiți de cei ai PSD-ului. Prin urmare, suspendarea nu a fost una constituțională, ci una în mod vădit politică şi în interes de afaceri! Ba, mai mult, faptul că mass-media internațională a preluat ştirea în mod laconic şi fals (precizând că „a fost suspendat pentru încălcarea Constituției''), demonstrează o dată în plus că **masoneria lucrează intens în România**, că **grupurile de interese (din lojile procomuniste şi cele procapitaliste) lucrează împreună când e nevoie**. Numai aşa se explică coalizarea unor partide de stânga, de extremă stânga şi de dreapta (PSD, PC, PRM, PNL, UDMR) sau coalizarea a două partide „ireconciliabile'' precum PRM şi UDMR!

Poate că nu credeți în existența masoneriei sau nu aveți date despre ea, ori vi s-a spus că este bună. În acest caz, acest volum, dar şi următoarele cred că vor face lumină în acest sens.

O invitată de la TVR 1, căreia nu i-am reținut numele, dar apropiată d-nei Tia Şerbănescu (jurnalistă, care a apărat cu zel cauza lui „Carol I'' la emisiunea „Mari români''), preciza printre altele, în legătură cu acest eveniment că, „**veți vedea că vor apărea teorii conspiraționiste împotriva României…**''. Ce dovedeşte asta? Că situația e complicată şi că într-adevăr, masonii (potrivit strategiei lor din mass-media) se aşteaptă la dezvăluiri în ceea ce-i priveşte (poate chiar de la preşedinte) şi-şi iau din vreme măsuri de siguranță. Se aşteaptă probabil la deconspirarea lor, în fața opiniei publice şi mai ştiu că nu le va fi uşor fără a deține controlul asupra SRI şi SIE. Apoi, chiar Dan Voiculescu preciza că „a învins democrația'' şi ne aşteaptă în continuare o perioadă grea.

În fond, pentru ce a fost suspendat? Parlamentarii n-au precizat măcar vreun caz grav de încălcare a Constituției sau vreun delict. Motivele invocate au fost de-a dreptul puerile iar altele, chiar aberante. Au nesocotit avizul Curții Constituționale, fie pentru că au considerat că se pricep ei mai bine în acest sens (ceea ce e cu neputință), fie pentru că „s-au lăsat convinşi'' de „bilețelul'' adus de Mircea Geoană, interceptat de la SRI, prin care chipurile, unii judecători din această Curte au fost şantajați de preşedinte. Povestea aceasta este însă cusută cu ață albă, pentru că hârtia nu era semnată şi, ca atare, nici nu poate fi considerată autentică sau probă.

Din moment ce avizul (verdictul) consultativ al acestor distinşi judecători nu l-a incriminat, atunci, cum a fost posibil să fie suspendat pentru ,,încălcarea Constituției''? Pentru că domnul Băsescu a deranjat de fapt interesele politicianiste şi aranjamentele de culise? Pentru că a încercat să fie altfel decât predecesorii săi, un ,,preşedinte jucător''? Sau, pentru că doreau să-l scoată țap ispăşitor pentru criza şi scandalurile dintre partidele politice?

Faptul că Dan Voiculescu (fost ofițer de rang înalt în securitate şi care a lucrat în comerțul exterior; despre care veți mai găsi informații, mai ales în capitolul despre imperiul creat de securitate în România) a condus această campanie de suspendare şi în discursul pe care l-a ținut astăzi în Parlament, l-a numit pe dl. Băsescu ,,securist'' ş.a.m.d., spune deja destul de mult despre ceea ce se cheamă ,,execuția în public'' a preşedintelui statului (sau iminenta ,,lovitură de stat'' în doi timpi). Cum spunea dl. Cristian Boureanu, ,,complotiştii nu-i asigură împricinatului un proces corect''…

Apoi, cel care a preluat mandatul de preşedinte interimar (Nicolae Văcăroiu) este de altfel, un personaj de rang înalt în PSD şi controversat, amestecat în mandatul său de premier în prăbuşirea Bancorex-ului, editarea albumului ,,Eterna şi fascinanta Românie'', precum şi în traficul de contrabandă cu produse petroliere spre Iugoslavia (supusă atunci unui regim de embargo internațional). Scandalurile de corupție erau şi atunci vizate de presa independentă, dar au existat presiuni asupra acesteia şi mulți infractori au scăpat cu bine de răspunderea penală.

Îmi exprim speranța că, în urma refuzului demisiei (care ar fi complicat mult lucrurile şi n-ar fi fost nici în interesul României), referendumul popular va repune în drepturi preşedintele atât de contestat de către cei mai mulți politicieni, care n-a voit să fie unul de fațadă şi slab, cum au fost cei dinaintea lui.

Există şi un proverb la noi, care zice astfel: **,,Cine sapă groapa altuia, cade singur în ea…''** Cu alte cuvinte, dacă dorim şi încercăm să facem rău altuia, acest rău se întoarce mai târziu chiar împotriva noastră!

Poate că ar merita să reflectăm mai mult şi asupra infiltrării masoneriei în România, începând cu familiile boiereşti fanariote Mavrocordat, Cantacuzino, Bibescu, Rosetti, Brătianu, Şutzu, Sturdza ş.a. Sau asupra unora, mai aproape de zilele noastre: Mihail Sadoveanu, Mihai Ralea, Dan Amedeo Lăzărescu, Alexandru Paleologu, Nicolae Alexandru, Nicu Filip, Mihai Musceleanu, Constantin (Costel) Iancu şi nu numai.

E bine totuşi să ştim astăzi cine sunt masoni sau cine face întocmai jocurile masoneriei. Suspendarea preşedintelui Băsescu i-a cam scos la suprafață, nominalizând de exemplu pe Ion Cristoiu, Cristian Tudor Popescu, Adrian Ursu, Tia Şerbănescu, Mircea Toma, mulți politicieni din PSD, PRM, PC, PNL şi UDMR… Am rămas surprins, descoperind din întâmplare numele lui Cristian Pârvulescu într-o carte de ,,eseuri'' (în care se prezentau masonii, opiniei publice?!), adică tocmai preşedintele Asociației Pro-democrația, care apare frecvent în ultimii ani la televiziune. Se pare că, printre masoni se află şi prezentatorul de la Teleenciclopedia – Florian Pittiş, academicianul Constantin Bălăceanu-Stolnici, Alina Mungiu-Pippidi (de la Societatea Academică Română) …

MASONERIA VREA SĂ PREIA CONTROLUL ASUPRA PREŞEDINŢIEI ŞI INSTITUŢIILOR IMPORTANTE PRECUM: SRI, SIE, CONSILIUL SUPREM DE APĂRARE AL ŢĂRII, MINISTERUL APĂRĂRII NAŢIONALE Ş.A.

Ceea ce se petrece astăzi în politica românească, la începutul integrării efective în Uniunea Europeană, se traduce în ultimă instanţă prin încercarea masoneriei (cu sprijinul masonilor autohtoni) de a elimina pe toţi cei care i-ar putea sta în cale, adică pe cei care urmăresc **interesul naţional**, iar nu pe cel privat sau al grupurilor de interese (din care fac parte, de pildă Dan Voiculescu, Dinu Patriciu şi Sorin Ovidiu Vântu, trei afacerişti versaţi şi foarte înstăriţi, dintre care primul amintit este şi politician). Scopul masoneriei, prin suspendarea preşedintelui Traian Băsescu este de a-l scoate definitiv din politică şi de a ocupa poziţii cheie (de decizie) în mai multe instituţii, care cooperează cu justiţia română şi o ajută să lupte împotriva corupţiei.

De altfel, va trebui să ţinem seama că dl. Băsescu a recomandat tuturor să fie atenţi la cei care vor apărea în mass-media şi vor vorbi despre aceste evenimente. Oare de ce? Pentru că, o mare parte din mass-media şi din clasa politică (după cum s-a văzut) este înregimentată în masonerie sau aduce servicii acesteia.

Eu personal m-am convins de acest lucru, urmărind comentariile şi reacţiile unora, precum: ale preşedintelui Asociaţiei Prodemocraţia, dl. Cristian Pârvulescu (mason de rit scoţian,

care a publicat printre altele şi un eseu în volumul „Masoneria. *Spiritul unei naţiuni*'', ediţie îngrijită de Olimpian Ungherea, apărută la Editura Phobos, Bucureşti, 2006), personalitate arhicunoscută la televiziune, politolog redutabil; ale prim-ministrului Călin Popescu Tăriceanu (care a încercat, public, să-l forţeze pe dl. Băsescu să-şi dea demisia, precizând că domnia sa n-ar avea dreptul moral să mai candideze!); ale ziaristului Cristian Tudor Popescu (cunoscutul ziarist liber-cugetător de la cotidianul Gândul şi preşedintele Clubului Român de Presă din fosta Casa Scânteii) sau ale lui Adrian Ursu (coleg cu dl. Popescu la ziarul Gândul, care s-a arătat profund dezamăgit de faptul că preşedintele nu şi-a dat demisia; şi câţi oare ca el, n-au rămas la fel de supăraţi?), Ion Cristoiu şi Ion Iliescu (care s-au afişat împreună la Antena 1, un post arondat lui Dan Voiculescu de multă vreme) ş.a.m.d.

Într-adevăr, a sosit un moment în care putem separa apele, să vedem cine rămâne adept al valorilor comunismului sau valorilor europene absolute şi cine nu.

Domnul preşedinte spunea recent că vrea o Românie modernă. Nu cred că şi-a dorit ori îşi doreşte o Românie absorbită în UE (înghiţită de un peşte mai mare, dezintegrată) şi supusă globalizării, ci o ţară independentă şi parteneră într-un proiect economic european.

M-am tot întrebat, ce se urmăreşte efectiv prin demersul de suspendare a preşedintelui, acţiune care a surprins cred o Europă întreagă şi a alarmat oarecum investitorii străini, care se vor gândi probabil mai mult înainte de a-şi lansa investiţiile în România. Miza este uriaşă.

Pe de altă parte, devine tot mai evidentă încercarea de aservire a justiţiei (cea care începuse în ultima vreme, să creeze probleme serioase celor vinovaţi). Deja, am remarcat câteva eliberări condiţionate a unor infractori de notorietate iar cazurile se vor înmulţi, la presiunile care se fac acum. Cu alte cuvinte, se contracarează planul preşedintelui Băsescu, de a lăsa instituţiile statului să-şi facă datoria legală.

În momentul de faţă, se încearcă adoptarea unor legi pe care le vrea masoneria europeană (atât cea comunistă, cât şi cea capitalistă), începând cu înfiinţarea Agenţiei Naţionale de Integritate (în varianta PSD-ului şi altor partide de stânga şi de extrema stânga), modificarea Codului penal şi a Codului de procedură penală, care să permită legalizarea prostituţiei şi alte asemenea „reforme'' (înlocuirea procurorului oricând cu un altul!; forme subtile de cenzură şi de îngrădire a dreptului la libera exprimare!), pe care dl. Băsescu nu le-ar fi semnat. Pe perioada suspendării, aceste legi pot fi promulgate iar ulterior ar fi nevoie de abrogarea lor, ceea ce parlamentarii actuali nu ar vota ulterior. Astfel, preşedintele ar fi pus în situaţia faptului împlinit…

Ce aş mai putea adăuga? Faptul că, preşedintele Traian Băsescu a ţinut să precizeze la încheierea discursului său din Parlament: **„Acest Raport reprezintă act oficial al statului român"**. Iar, domnul Văcăroiu (preşedintele Senatului), în replică parcă, a încheiat şedinţa vorbind despre faptul că „acest Raport este asumat de preşedinte", dar „mai este mult de studiat" în ceea ce priveşte cei 45 de ani de comunism, sugerând astfel că nu reprezintă într-adevăr şi opinia Parlamentului!…

Ceea ce a urmat, după numai câteva luni, confirmă cele afirmate mai sus. Cei mai mulţi parlamentari (322, mai precis) au votat împreună pentru suspendarea preşedintelui, celui care, de la nivelul funcţiei sale, a cerut victimelor comunismului scuze în numele statului român, dând totodată un puternic impuls condamnării comunismului şi mentalităţilor acestuia.

Chiar dacă sunt unele inexactităţi istorice, pe care le-au promovat unii dintre membrii Comisiei Tismăneanu (adepţi, în mod destul de evident ai capitalismului internaţionalist, neo-protestantismului şi sionismului), cum ar fi condamnarea persecuţiei avortului (interzis de Ceauşescu, nu din motive religioase, ci pentru a înmulţi populaţia României!) şi a persecuţiei mişcării sioniste (?!), în ansamblul său Raportul a fost totuşi unul corect, este un început al reformei clasei politice din România, „aruncarea balastului comunist" (neagreat pe bună dreptate în Occident şi în Uniunea Europeană) şi un mare pas înainte făcut pentru aflarea şi consolidarea adevărului şi moralităţii. Aceeaşi părere, cred că o au şi alţi intelectuali români.

Comunismul n-a murit încă, „nu ne-a uitat el pe noi”. Aceasta rezultă şi din implicarea actuală a masoneriei comuniste mondiale, care se pare că vine nu numai dinspre Rusia, cea care se opune strângerii relațiilor dintre România şi Republica Moldova. Cine ar putea garanta că nu mai există acel „fir roşu” dintre Bucureşti şi Moscova, deschis de Ion Iliescu (o linie de comunicație privată protejată şi descoperită de jurnaliştii de la „România liberă”)?

Faptul că **masoneria a cerut capul lui Băsescu şi a fost implicată în toată această poveste a suspendării preşedintelui**, este dovedit mai ales de vizita făcută în România, cu câteva zile înainte de votul din Parlament, a şefului masoneriei ruse, **Aleksandr Kondyakov**. Acesta s-a întâlnit atunci cu şefii liberalilor (premierul **Tăriceanu** şi preşedintele Camerei Deputaților, **Bogdan Olteanu**), dar şi cu alți lideri marcanți social-democrați, precum **Ion Iliescu**, **Adrian Năstase**. A avut întâlnire şi cu **Radu Stroe** (preşedintele Comisiei parlamentare de control al SRI!), precum şi cu **Cozmin Guşă** (cu care se cunoaşte de vreo 7 ani de zile). E firesc să ne întrebăm ce a avut de discutat, în ajunul suspendării preşedintelui, cu toți aceştia şi probabil şi cu alții. Pentru că declarațiile acestuia, conform cărora în această vizită ar fi reprezentat interesele magnaților din lumea petrolului Igor Jiujin şi Oleg Deripaska, sau că ar fi oferit consultanță PNL-ului, nu se susțin şi nu sunt credibile, în contextul politic respectiv.

Dar cine este în fond acest Aleksandr Kondyakov? Ei bine, cotidianul „România liberă’’ din 8 mai 2007 (pag.3) ne prezintă o fotografie interesantă, în care stau la masă câteva persoane importante: Alfred Koska (lider al masoneriei din Germania), Eugen Chirovici (şeful masoneriei române) şi Aleksandr Kondyakov. Potrivit aceleiaşi surse şi site-ului Centrului European de Studii Politice, Kondyakov este **fost ofițer KGB**, lider al firmei de consultanță politică Novocom (fost consultant al preşedinților Putin şi Voronin!), dar şi **Mare Secretar al Marii Loji a Rusiei**. A lucrat la Agenția de ştiri TASS şi a fost consilier al şefului Comitetului pentru organizațiile de tineret ale URSS…

OFENSIVA MASONERIEI ÎMPOTRIVA TINERETULUI ŞI ORTODOXIEI ESTE O CERTITUDINE!

Indiscutabil, **coruperea tineretului** (acuzație falsă în cazul lui Socrate, prin care s-a răsturnat practic adevărul!) **este poate cel mai important obiectiv al ocultei mondiale, pentru că „noile generații’’ vor putea fi astfel desprinse de rădăcinile lor culturale şi spirituale, adică de tradițiile înaintaşilor**. Cine ar putea accepta ca tinerii de mâine să devină inapți pentru gândire şi acțiune independentă, să accepte <<spălarea creierului>> de bună voie?

Aceste modeste rânduri încearcă să scoată în evidență mai ales **satanismul proiectului globalizării** şi în mod particular, incredibila operațiune (în aparență doar incredibilă, sau la o privire desigur superficială) a «spălării creierului», la care şi-au dat concursul şi numeroase secte religioase şi alte grupări şi organizații.

Însă, indiferent de mijloacele sau motivele ocultei, nici un individ normal nu va accepta, în cunoştință de cauză, să fie anulat ca personalitate distinctă şi subiect al istoriei (care, cel puțin teoretic, poate face istorie), să se desprindă de neamul său (şi de trecutul său) şi să devină obedient față de o putere inumană şi rece. Prin urmare, trebuie să ştim şi cum putem lupta împotriva acestei aserviri la nivel colectiv şi individual, şi să-i avertizăm totodată şi pe semenii noştri. Boala inoculată – indiferența sau nepăsarea față de toți şi de toate – poate fi învinsă de fiecare dintre noi, dar cu ajutorul nemijlocit al lui Dumnezeu. Putem să învingem astfel propriul

nostru egoism şi să ne dăruim celorlalţi. „Dăruind vei dobândi'', spunea nu demult Nicolae Steinhardt.

Trăim într-o societate înclinată tot mai mult spre superficialitate (datorită influenţei globalizării culturale, născută ca proiect în America şi extinsă în toată lumea!), tot mai confuză şi dezorientată (datorită pierderii reperelor sale spirituale şi culturale). Pe acest teren „moale'', este grefată astăzi pretutindeni, idelogia extremistă a globalizării. O susţin din plin marile corporaţii şi companii transnaţionale, care au inventat un nou materialism: cel al societăţii de consum (consumerismul). S-a născut astfel o nouă „morală'': a banilor şi succesului, de o calitate extrem de îndoielnică, pornindu-se de la vechile şi actualele idei protestante şi neoprotestante.

În esenţă, comunismul şi globalizarea se reduc în ultimă instanţă, la materialism (ca mod de viaţă şi gândire) şi au ca principal mijloc şi scop: «spălarea creierului» la nivel individual şi colectiv! Iar pentru a înţelege mai bine aceste probleme legate de un război psihologic teribil, va trebui să pătrundem puţin această ideologie perfidă (demonică) a globalizării (la fel ca şi în cazul comunismului, „un regim ilegitim şi criminal'', numit astfel şi în Raportul de condamnare a comunismului, prezentat de dl. preşedinte Traian Băsescu, în faţa Camerelor reunite ale Parlamentului, pe 18 decembrie 2006).

Fac aici o paranteză mai mare. Este cazul să precizez că acest act oficial de condamnare a comunismului, primul de acest gen, venit din partea unui şef de stat, reprezintă în opinia mea cel mai important act politic (benefic pentru România) după actul Unirii de la 1918. El nu a adus foarte multe elemente noi, dar această sinteză (raport) întocmită de un număr relativ mare de personalităţi din lumea ştiinţifică şi culturală, argumentează foarte explicit de ce trebuie condamnat comunismul. El nu face referire la anumite persoane, şi nici nu şi-a propus să pedepsească pe cineva anume. Dar, el poate sta şi va sta cu siguranţă la baza multor alte acţiuni şi măsuri, pe care le aşteaptă societatea civilă (al cărei merit în promovarea acestui raport este incontestabil şi meritoriu!) dar şi societatea în ansamblul ei. De pildă, se aşteaptă manuale de istorie, care să ţină cont de adevărul istoric despre comunism, se aşteaptă (în sfârşit) o lege a lustraţiei, care să împiedice accesul foştilor activişti şi securişti la funcţii publice etc. Chiar preşedintele Traian Băsescu a menţionat o serie de alte asemenea acte „secundare''.

S-ar putea spune multe despre felul în care opoziţia (PRM-ul şi PSD-ul, îndeosebi) a boicotat discursul preşedintelui. O lume întreagă, care a urmărit evenimentul, a rămas consternată de atitudinea violentă (verbală) şi de fluierăturile „ca pe stadion'' (doar că aici au fost permanente, însă dl. Băsescu a trecut peste asta cu greu, dar a trecut!). Atitudinea furioasă a liderului PRM (Corneliu Vadim Tudor) a întârziat de la bun început momentul discursului preşedintelui, a creat o stare de tensiune şi a răbufnit apoi în câteva rânduri, într-un mod incalificabil. Unele insulte adresate în special unor membri din comisia Tismăneanu, care a redactat acest raport, nici n-ar putea fi reproduse. Desigur, „noua mineriadă'' va afecta imaginea României, dar îl va afecta desigur şi la viitoarele alegeri. Lipsa de respect faţă de preşedintele în exerciţiu (pe care l-a insultat în fel şi chip: „Incultule!… Mincinosule!…Afară!…etc.) şi faţă de alţi invitaţi de seamă de peste hotare în primul rând (pe care i-a ignorat cu totul), apoi faţă de cei care au lucrat la întocmirea raportului (pe care i-a numit „viermi nenorociţi'', întocmai cum comuniştii îi tratau pe cei aserviţi lor) este de-a dreptul incredibilă. Şi totuşi, totul a fost cât se poate de real. Reală a fost şi absenţa lui Ion Iliescu şi a multor senatori şi deputaţi din opoziţie.

Nu trebuie să trecem cu vederea nici faptul că, în calitate de conducător al şedinţei, dl. Nicolae Văcăroiu (şantajat probabil) i-a permis să se „etaleze'' (fără a lua măsurile care s-ar fi impus pentru asigurarea liniştei şi ordinii) şi, mai mult decât atât, în final, să precizeze foarte clar că, cei 45 de ani de comunism merită un efort mai mare de studiu şi, de asemenea, să reitereze teza lui Ion Iliescu privind înfăptuirea Revoluţiei române din 1989 de către poporul român fără imixtiunea unor trupe speciale din afara ţării (în ciuda evidenţei şi tuturor informaţiilor despre „turiştii sovietici'' veniţi cu maşini personale şi în grupuri organizate). Ori, se ştie că teoria loviturii de stat, organizată de liderul sovietic şi cu sprijinul altor state devine astăzi tot mai

credibilă. Cum spunea şi istoricul Alex Mihai Stoenescu, cuvintele lui Nicolae Ceauşescu referitoare la „agenturile străine'' capătă abia astăzi o valoare istorică. Şi ar mai trebui să ţinem cont şi de faptul, că teroriştii n-au fost identificaţi nici până astăzi. Prin urmare, dl. Văcăroiu a dorit musai să facă şi o disculpare a fostului preşedinte Ion Iliescu, anchetat în dosarul mineriadei din primăvara lui 1990 şi suspectat de pregătirea şi conducerea unei lovituri de stat. Şi unde? Taman în public, la un eveniment de maximă audienţă!

Din punctul meu de vedere, această „exorcizare a răului'' demonstrează cu asupra de măsură apartenenţa la comunism a Partidului România Mare şi a Partidului Social-Democrat (partide, într-adevăr de stânga: primul de extremă stângă, ca şi vechiul PCR, al doilea de centru-stânga). Desigur, nu toţi membrii acestora…Însă, Uniunea Europeană, ne vrea fără „balastul'' mentalităţilor şi practicilor comuniste, fără oameni care s-au compromis grav în politică sau afaceri, etc. Ar fi foarte bine să rămână la aceste intenţii şi în viitor. Spun aceasta, pentru că în raport, se vorbeşte la un moment dat şi în treacăt, de persecutarea „sioniştilor'' de către regimul lui Ceauşescu, şi de „vânzarea evreilor şi germanilor'' (în ţările lor). Ori, ştiind că statului român i s-a cerut pe nedrept peste 9 miliarde de dolari drept despăgubiri, pentru cei 280 000 de evrei exterminaţi (de care amintea Adrian Cioroianu, nu întâmplător, în emisiunea „Mari români'' de la TVR 1) şi care sunt de fapt, evreii salvaţi de către Ion Antonescu, iar Ion Iliescu a acordat cetăţenia unui număr de circa 300 000 de evrei, eu cred că s-a dorit condamnarea comunismului şi pentru a se înlesni (printr-o lege ulterioară) recuperarea proprietăţilor sau acordarea de despăgubiri din partea statului român, celor care au plecat din România. Există deci, şi un interes pragmatic. Ştiind că aceştia au dat singuri bani pentru a putea părăsi România lui Ceauşescu, devenită „naţionalistă'', se ridică semne de întrebare asupra actualelor pretenţii şi poate datorită faptului că totul ar putea fi o mare afacere, făcută doar în numele lor.

Revenind la ceea ce spuneam înainte, eu cred că, în numele unor idealuri nobile (afişate şi în vitrina comunismului dealtfel), precum: pacea între popoare, umanismul şi toleranţa, libertatea şi drepturile omului, se săvârşesc în continuare şi astăzi, datorită adepţilor globalizării, dezinformări, manipulări, abuzuri, fărădelegi (şi uneori, în extremis, chiar crime) iar omul este constrâns în felurite chipuri şi prin diverse mijloace neortodoxe (dar extrem de subversive) să renunţe la drepturile şi libertăţile sale fundamentale. Spălarea creierului nu este desigur, o lucrare propriu-zisă de spălare obişnuită, aşa cum ar înţelege poate unii. Ea reprezintă o operaţie minuţios pregătită de alţii, de pervertire a gândirii, o operaţie în sine diabolică, un adevărat atentat asupra culturii şi spiritualităţii omului! Cineva se întreba chiar, dacă nu cumva noi trăim acum, efectiv, un nou „experiment Piteşti'', ceea ce este foarte probabil, cu menţiunea că într-o nouă formă!. Iar globalizarea este nivelarea gândirii şi comportamentului uman, şi mai mult decât atât, este nivelarea la nivel global a statelor lumii în scopul înglobării lente şi forţate a acestora într-un vast imperiu.

«Spălarea creierului» presupune în fond o serie de schimbări, care constau în distrugerea premeditată a oricărei specificităţi de structură (nonconformismul…) a individului şi colectivităţilor umane, ştergerea oricăror diferenţe, şi ceea ce este mai important, atentează la principiul diversităţii creaţiei lui Dumnezeu.

Nu întâmplător, aţi observat poate, că sunt tot mai mulţi cei care îşi pun în ultima vreme problema identităţii naţionale. Este răspunsul lor onest şi responsabil faţă de încercarea impunerii unui model de viaţă şi de gândire **de tip „şablon''** la nivel global. Este rezistenţa omului în faţa distrugerii identităţii individuale şi naţionale. Ei simt şi înţeleg schimbările şi mutaţiile care se produc în toate domeniile.

Parcurgând presa şi literatura românească actuală, şi în mod special volumul lui Ioan Ianolide, ***Întoarcerea la Hristos***, m-am decis să analizez în continuare problematica globalizării, îndeosebi sub aspectul atacului îndreptat împotriva religiei tradiţionale a Ortodoxiei. Doresc prin aceasta, să contribui şi eu, pe cât îmi stă în puteri la **redescoperirea adevărului**, să duc şi eu acest duh al credinţei mai departe, asemenea domnului Ianolide şi multor altor eroi, sfinţi şi

martiri din temnițele comuniste. Iar dumneavoastră, puteți face același lucru, dacă aceste idei sau informații le veți considera juste şi acceptabile.

Îmi exprim însă, cu această ocazie şi protestul față de lucrările care se scriu în prezent, de către mesagerii Masoneriei şi Noii Ere (New Age), care se îndepărtează tot mai mult de adevăr. Este suficient poate, să invoc doar cartea d-lui **Michael H. Hart: „100 de personalități din toate timpurile care au influențat evoluția omenirii''**, reeditată de Ed. Lider (Bucureşti, 1992). Această carte, chiar a stârnit mari controverse, după cum se aşteptau editorii acesteia (după cum scrie pe coperta finală). De ce? Tocmai datorită … „acurateții'' informațiilor conținute şi subiectivismului autorului (jurist, fizician şi astronom).

Dincolo de unele biografii, cât de cât acceptabile (cum ar fi cea despre Ştefan cel Mare sau Mihai Viteazul, etc., scrise de Diana Constantinescu, respectiv Stelian Neagoe), veți remarca inexactități evidente, în privința elogierii inadecvate de pildă, a lui Nicolae Titulescu (de către prof.dr. Adrian Năstase!), în contextul celor 10 personalități româneşti incluse în acest volum, cu acordul autorului. Nu se ştie, prea bine şi de ce s-a recurs la această „generozitate'' a acestuia.

Aş dori să confruntați chiar dumneavoastră adevărul istoric cu cel expus în cartea pomenită mai sus, din care nu pot reproduce texte datorită drepturilor de autor. Dar, din punctul meu de vedere **este o mare greşeală – a falsifica trecutul sau istoria** – în primul rând din punct de vedere etic. Nu e necesar să citiți chiar toată cartea pentru a vă convinge singuri. Adevărul este denaturat cu „bună'' ştiință, mai ales în privința lui Iisus Hristos, Sf. Apostol Pavel, Martin Luther, Jean Calvin, Karl Marx şi Sigmund Freud, făcându-se reale concesii evreilor (talmudişti) şi ideilor de origine protestantă şi neo-protestantă.

În acest context, al unor vremuri care seamănă izbitor cu cele anticipate de Apocalipsă, **consider drept una dintre principalele îndatoriri ale oricărui creştin autentic, mărturisirea cu putere a lui Hristos şi acceptarea spiritului de jertfă creştin fără nici cea mai mică reținere sau urmă de îndoială**.

Evocat în volumul de mai sus (apărut la Ed. Christiana, Bucureşti, 2006), cu mult respect dar şi admirație, Valeriu Gafencu se dovedeşte a fi într-adevăr, pentru oricine, un mare mărturisitor al lui Hristos, un om de o înaltă prestanță morală şi de o smerenie desăvârşită. Nu întâmplător, a fost numit de către Nicolae Steinhardt şi apoi de către mulți alți deținuți politici, drept „sfântul închisorilor''. El, spre deosebire de filosoful Constantin Noica şi de „şcoala'' sa ulterioară de la Păltiniş (care punea accent pe „autoanaliză, autocunoaştere şi responsabilizare''), a optat pentru **o şcoală a credinței vii întru Iisus Hristos** iar ideile sale despre naționalism şi despre evrei sunt absolut admirabile şi îşi păstrează actualitatea, deşi a murit în închisoarea-sanatoriu de la Tg. Ocna în 1952. El a murit cu puternica convingere, că şi-a dat viața pentru Hristos. Este cel care alături de Corneliu Zelea-Codreanu (prin *Jurnalul* său de la Jilava, scris concomitent cu recitirea Evangheliilor şi a Epistolelor Sf. Pavel) a contribuit la convertirea pastorului evreu protestant Richard Würmbrand la ortodoxie (acesta cerând să fie botezat de preotul Ianolide, lucru care s-a şi întâmplat apoi, fără nici o grabă!) şi cel care a insistat ca Ioan Ianolide şi alți prieteni apropiați să ducă mai departe **duhul credinței**, ca o rugăminte sau ca o prevedere de tip testamentar. A trecut la cele veşnice înconjurat cu dragoste şi gestul său creştinesc de a-i dărui cele 10 grame de streptomicină (primite din afară, expres pentru el) pastorului Würmbrand (în ideea că acesta era mai util lumii decât el!) îl onorează pe deplin. A fost un gest eminamente creştin şi înălțător. Din păcate, el a murit după o agonie îndelungată iar Würmbrand s-a lepădat ulterior în America de ortodoxie, revenind la protestantismul dinainte, a uitat totul, şi mai mult, a acceptat eticheta infamă şi totuşi de reală de „fascism'', aplicată de evrei şi de către comunişti, legionarilor…A refuzat orice dialog cu dl. Ianolide.

Este revoltător faptul, că un istoric apreciat precum Stejărel Olaru, în finala concursului (circului) de la TVR 1, botezat „Mari români'', în fața a milioane de telespectatori a inversat (distorsionat) lucrurile, afirmând printre altele, că Würmbrand a salvat în închisoare viața unui tânăr legionar (pe care nici nu l-a numit!). Este puțin probabil

că s-a aflat în necunoştinţă de cauză şi a fost indus în eroare de către partizanii fideli ai lui Würmbrand. Este părerea mea personală de tânăr istoric autodidact, dar responsabil şi nepărtinitor, observând mai ales în ultima vreme **ofensiva protestantismului, cu precădere în România**, înainte chiar de integrarea în Uniunea Europeană. În acest caz, se justifică demersul marilor interese oculte de a obţine concursul unui asemenea istoric, cunoscut publicului prin intermediul mass-mediei (care se afişează tot mai frecvent la televiziune), dar şi al Luciei Hossu-Longin, distinsa doamnă care a regizat amplul documentar *Memorialul durerii*, precum şi micul documentar privitor la Richard Würmbrand.

Părerea mea este, că intrăm sau am intrat deja într-o eră a protestantismului şi ecumenismului, întocmai cum a fost ea planificată de către artizanii din umbră ai globalizării. Altfel, nu-mi explic iniţiativele şi mediatizarea tot mai intensă a protestanţilor şi neo-protestanţilor. De pildă, recent am avut surpriza să asist la o emisiune-dezbatere de la Radio Actualităţi, a d-lui Cristian Curte, în care s-a polemizat pe tema **scoaterii simbolurilor religioase din instituţiile de stat (mai ales din şcoli)**. Este vorba de iniţiativa unui „intelectual'' de prin părţile Buzăului, dl. Emil Moise, care nici mai mult, nici mai puţin, a cerut, dimpreună cu câteva asociaţii anonime sau obscure (cum ar fi asociaţia Solidaritatea pentru Libertatea de Conştiinţă, etc…), scoaterea icoanelor şi crucilor îndeosebi, pe motiv că ar aduce atingere drepturilor omului, că sunt discriminatorii şi cultivă intoleranţa!

Cum discuţiile purtate nu duceau la nici un consens sau rezultat valabil pentru ambele tabere (cei pro şi cei contra), unul dintre invitaţii emisiunii, în persoana lui Remus Cernea a subliniat în final intoleranţa românilor şi a ameninţat cu acţionarea în judecată, probabil a statului român. De partea sa, în mod oarecum straniu s-a situat şi jurnalistul Mircea Toma! De cealaltă parte, deputatul independent Anghel Pavelescu (dacă i-am reţinut bine numele) şi alţi invitaţi (prin telefon) precum un jurnalist de la „Ziua'' (dacă nu mă înşel, dl. Victor Roncea) şi Claudiu Târziu (de la „Cotidianul'') au avut intervenţii salutare, lucide şi responsabile. Ideile cele mai pregnante au fost acelea, că nu există de fapt aşa de mulţi părinţi revoltaţi de prezenţa acestor elemente sacerdotale (de cult), cum s-a invocat tendenţios, că, bineînţeles şi alte culte pot să introducă simbolurile lor (acolo unde există numeroşi membri ai acestora) şi mai ales, că ele nu deranjează decât pe cei care sunt cu adevărat **anticreştini**. Într-adevăr, ele sunt motiv de iritare pentru … demoni, în condiţiile în care astăzi, şcolile sunt asaltate de „moda'' fumatului, alcoolismului, violenţei de orice tip şi mai ales de cea a drogurilor sau „morţii albe''!

În mod cu totul justificat, ne putem pune şi noi întrebarea legitimă: ce se va întâmpla oare, dacă vom scoate Biblia şi crucea din sălile de judecată (şi se va jura pe „onoare'' sau altceva). Sau, dacă am introduce şi noi botezul pe la 16-18 ani, pentru a se avea „discernământul necesar'', cum se procedează la sectanţi, subiect de altfel, asupra căruia dl. Cernea a insistat în emisiune. Şi sunt convins, că iniţiatorii „Reformei'', ca adevăraţi „umanişti'', nu s-ar opri aici. În Grecia, o altă ţară ortodoxă (prima care a aderat la UE), n-au avut atâta curaj sau mai bine zis tupeu, cunoscându-se spiritul activ şi combativ al credincioşilor greci (inclusiv sau mai ales la nivelul Sinodului), în schimb la noi, unde toleranţa este de-a dreptul proverbială şi permanent actuală, se poate încerca şi experimenta orice. La noi, nu e o noutate sau mirare dacă se manipulează aproape totul, prin urmare şi valorile religioase. În numele cui şi din ce motiv?

Creştinii desigur, au ca model pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Dar ei, de asemenea, pot învăţa şi din viaţa unor sfinţi precum Sf. Ioan Gură de Aur, Sf. Apostol Pavel şi mulţi alţii. Pot învăţa şi pot cere un sfat de la marii duhovnici în viaţă, printre care se remarcă părintele Arsenie Papacioc şi părintele Iustin Pârvu.

În această calitate de **creştin**, vreau să-L mărturisesc cu putere pe Hristos şi să cer fraţilor ortodocşi de pretutindeni să se întărească în credinţă şi faptă. Nu trebuie să acceptăm nici un compromis, în privinţa oricărui aspect care ar aduce atingere Ortodoxiei şi Bisericii, dar şi credincioşilor înşişi! **Nu trebuie să ne închinăm niciunui idol al lumii moderne de astăzi şi să**

ne avertizăm din timp semenii! Iar, cu cât vom rămâne mai puţini creştini trăitori, cu atât mai mult fraţilor ortodocşi, va trebui să-L mărturisim mai mult pe Dumnezeu!…

O întrebare-cheie se impune astăzi, mai mult ca niciodată: Vom accepta noi, în cunoştinţă de cauză, să servim ca sclavi **noua tiranie (globală)** şi acest nou experiment anticreştin şi antinaţional, fără a ne sinucide astfel din punct de vedere moral şi spiritual? Răspunsul meu este unul singur: **Depinde şi de noi ca această autodistrugere (inclusiv «spălarea creierelor») să nu se întâmple, să nu se generalizeze.** Dumnezeu nu intervine decât arareori şi nici atunci în mod direct şi peste voia noastră, prin anumiţi oameni pe care îi înzestrează cu calităţi providenţiale (adesea pentru a salva anumite popoare, de pildă pe cel francez prin Ioana D'Arc). Depinde de noi să nu retrăim experienţa comunismului) şi să învăţăm din această lecţie teribilă, fără a o repeta. **Dincolo de această mască a globalizării, se ascund de fapt tot cei care au inventat comunismul: marele cerc al Iluminaţilor sau al adepţilor Francmasoneriei (adică masoni de altă etnie decât cea evreiască + masoni evrei; pe scurt ai masoneriei) şi reprezentanţii sionismului mondial.**

De aceea, supravieţuirea noastră, atât ca naţiuni cât şi ca indivizi liberi, depinde de **unitatea noastră**, de **întărirea societăţii civile**, de **independenţa ONG-urilor şi a jurnaliştilor** (care vor crea mereu presiuni asupra magistraţilor, politicienilor şi altor funcţionari), de **implicarea masivă a tuturor intelectualilor adevăraţi** (fie în diverse asociaţii cu caracter civic, fie chiar în politică, atunci când e în joc soarta naţiunii noastre). Iată de ce este atât de important astăzi **dialogul urmat de acţiune**; iar fără acţiune, dialogul nostru constituie doar un lux, o filosofare fără rost sau o pierdere de timp. Să încercăm prin urmare să fim şi oameni de acţiune, oameni hotărâţi.

Mă număr printre acei români, care consideră atât **morala**, cât şi **educaţia**, **domenii de importanţă vitală pentru supravieţuirea noastră şi pentru existenţa oricărei naţiuni de pe pământ**. Acestea sunt astăzi, după părerea mea, în cea mai grea suferinţă, antrenând în degringoladă întreaga societate. E firesc să ne punem atunci unele întrebări. Cine provoacă în mod deliberat decăderea lor şi îndeosebi a moralei creştine? Cine urăşte atât de mult valorile noastre? De ce suntem şi «trebuie» să fim supuşi unui proces de îndobitocire sau de spălare a creierului, deşi comunismul - se spune - că s-a prăbuşit? Cui folosesc într-adevăr toate acestea? …

Mesajul pe care vreau să-l exprim este în fapt un adevărat îndemn sau pledoarie pentru gândire, o provocare a gândirii şi cunoaşterii, adresat deopotrivă tuturor oamenilor care doresc şi preţuiesc libertatea, ori cel puţin tuturor acelora cărora aceasta nu le este indiferentă. Mai mult decât atât, imperativul vremurilor pe care le trăim este **redescoperirea valorilor autentice şi reaşezarea societăţii pe temelia lor trainică.** Pentru a reuşi acest lucru, noi trebuie să pătrundem hotărâţi în cunoaşterea şi trăirea realităţilor adânci nedescoperite sau nepătrunse de analiza noastră, în miezul teribilului război psihologic actual, care îl completează pe cel economic. Abia apoi, ne putem angaja să luptăm cu toată dăruirea fiinţei noastre împotriva manipulatorilor din umbră şi împotriva alienării premeditate a personalităţii noastre şi anihilării dreptului naţiunilor la propria lor suveranitate (la autodeterminare).

Prin urmare, nu vom putea supravieţui cu adevărat, ca oameni, fără **aportul informaţiei reale şi culturii**, fără **credinţa noastră vie în Dumnezeu şi trăirea creştinismului** (El există, orice am crede noi, păstrând neatins universul cunoscut nouă), şi nu în ultimul rând, fără o serioasă **implicare personală în «viaţa cetăţii», adică în spaţiul public sau în comunitatea locală.** În opinia mea, aceste trei cerinţe de mai sus sunt la fel de necesare astăzi şi toate trei trebuie duse la îndeplinire, întrucât ideea creştină şi ideea naţională se completează în mod reciproc şi armonios.

În urma multor experienţe personale, observaţii, reflecţii şi constatări, am ajuns la concluzia că există realmente oameni şi forţe mai mult sau mai puţin oculte, care urăsc de moarte

toate valorile moralei creştine şi lucrează prin toate mijloacele posibile pentru anihilarea lor. Războiul nevăzut dintre Bine şi Rău nu este deloc un basm de adormit copiii. În câteva cuvinte, voi încerca să ofer aici o argumentaţie minimă.

Suntem nevoiţi să recunoaştem, că din acel moment imemorial al gustării fructului interzis de către Adam, la sugestia Evei dar şi a Şarpelui (întruchipare a Răului), omul a păşit în istorie. De atunci, însă, omul este determinat în mod irevocabil a alege, până la moarte, între Bine (sau Dumnezeu) şi Rău (sau Diavol). Această alegere nu este uşoară şi este vitală pentru mântuirea şi viaţa viitoare a omului. Ceea ce putem observa astăzi însă, este proliferarea unei categorii intermediare, a oamenilor împietriţi sau mortificaţi sufleteşte. În atitudinea lor neutră, ei tind să aibă toate trăsăturile omului cu «creierul spălat», pe care îl mai putem numi «omul - robot».

Cei activi, în sens negativ, cei care au luat drept bine Răul (sioniştii şi francmasonii), se străduiesc din răsputeri să lărgească continuu acest cerc al oamenilor ezitanţi sau nehotărâţi, care nu cred cu adevărat în existenţa Divinităţii. Avem deci, pe de o parte ateii sau aşa-zişii ''liber-cugetători'' şi creştinii pe de altă parte. Avem în fond o confruntare între masoni şi creştini (după cum şi diavolii se războiesc cu îngerii). Lor, ateilor şi creştinilor, le sunt adresate în general toate tehnicile moderne de manipulare. Este trist, să vedem cum mulţi care îşi zic creştini, sunt de fapt altceva, căci ei se leapădă de Dumnezeu, prin tot ceea ce fac şi gândesc.

În viziunea masonilor, oamenii trebuie să se identifice cu culoarea gri sau cenuşie, adică nici alb şi nici negru, pentru a se şterge orice diferenţă între acestea, precum şi între Bine şi Rău. Această omenire, după cum putem observa noi înşine, devine tot mai incapabilă de a mai distinge între adevăr şi minciună. Omul zilelor noastre ajunge să le amestece şi este chiar «ajutat» să devină un infirm sufleteşte, să-şi piardă atât **curajul,** cât şi **limpezimea minţii** (adică două trăsături importante ale creştinului), tocmai pentru a deveni cât mai maleabil şi manipulabil, până la anularea totală şi dacă se poate definitivă a personalităţii sale, a voinţei sale (adică se ajunge la subjugare sau sclavie!).

Dar, această morală la care atentează masonii, reprezintă în fond şi la urma urmei morala iubirii şi a comuniunii dintre oameni (nu a urii sataniste), învăţătura adusă de Fiul lui Dumnezeu în scopul mântuirii noastre, care constă în desprinderea de patimile noastre. **Morala creştină este însăşi esenţa creştinismului!** Or, fără morala creştină, cunoscută şi trăită efectiv în viaţa noastră cotidiană, ajungem foarte uşor în ghearele apostaziei, ale ateismului deghizat în laicism şi secularism, ba chiar ale satanismului masonic. Ajungem să ne răzvrătim unii faţă de alţii, să ne învrăjbim, să purtăm un război nevăzut împotriva Creatorului, întrebuinţând ca „arme moderne'' indiferenţa, individualismul şi raţionalismul, în atmosfera dominantă a materialismului societăţii de consum.

Am observat, printre altele, că noi - românii -, avem un imn naţional deosebit, despre care ştim că începe astfel: „ Deşteaptă-te române din somnul cel de moarte, / În care te-adânciră barbarii de tirani…'' Da, cum să nu ştim atâta lucru? Dar, câţi dintre noi iau în seamă într-adevăr aceste cuvinte? Câţi dintre noi conştientizează faptul că noi, nici până acum nu ne-am trezit. Că suntem o naţiune divizată încă în două ţări? Câţi au chiar cea mai vagă idee despre ceea ce se întâmplă cu adevărat în România sau în lumea întreagă? Sau câţi se implică în viaţa cetăţii, adică în spaţiul public, în beneficiul comunităţii din care fac parte? Răspunsul este uşor de anticipat de către orişicine…

În schimb, luăm aminte uşor la tot ceea ce ni se flutură cu ostentaţie înaintea ochilor: „Trăiască vodca Imperial!''; „Trăiască imperialismul!''; „Senzaţii tari din 1964!'' şi multe alte asemenea sloganuri publicitare, cu priză la public, care pătrund în subconştientul nostru şi tocmai de aceea sunt şi difuzate frecvent pe micul ecran TV. Televiziunea a devenit prin urmare, o armă redutabilă, care ajunge în aproape toate familiile de români. Îşi imaginează oare cineva impactul pe care îl au toate aceste reclame (aberteizing) şi îl vor avea toate aceste imagini şi idei în subconştientul tinerilor?…

Trăim se pare într-o lume cu totul şi cu totul nevrozată, răsturnată şi chiar greu de definit. Asistăm cu toţii poate, la zorii naşterii unei noi civilizaţii şi a unei noi formule de guvernare. Dar, acestea sunt deja agresive, subversive şi îndreptate într-un atac concertat împotriva omului contemporan şi tradiţiilor sale. Este şi motivul pentru care cred că este timpul (şi nu este încă prea târziu!), ca fiecare dintre noi şi fiecare naţiune să se trezească la realitate cu adevărat şi să lupte pentru păstrarea identităţii proprii, a spiritualităţii şi culturii sale. **A sosit timpul** ca toate naţiunile să se trezească la viaţă din punct de vedere spiritual, din inerţia care le-a cuprins în ultimele decenii şi să-şi urmeze drumul lor firesc, chiar dacă ar fi să facă ele însele istorie.

Dar, pentru a descifra acest fenomen complex al globalizării (atât ca ideologie, cât şi ca sistem), este nevoie mai întâi, de pătrunderea sensului cât mai exact al unor concepte, care prezintă relevanţă în acest caz. Pornind de la explicaţiile sărace oferite de unele dicţionare actuale, înţelegem prin comunism (să-mi fie iertat stilul oarecum colocvial), acea doctrină şi acel sistem politic care promovează proprietatea de stat şi egalitarismul, prin suprimarea proprietăţii individuale, pluripartidismului şi a oricăror diferenţe sociale, sau acel regim social-politic totalitar bazat pe **proprietatea colectivă**. Prin cosmopolitism vom înţelege iarăşi acea concepţie care revendică ideea „cetăţeniei universale'', concepţie potrivit căreia patria este de fapt locul unde te afli sau lumea întreagă iar omul, cetăţean al ei.

Din punct de vedere etimologic, globalizarea desemnează un termen nou şi care nu ne spune aproape nimic. Dacă veţi întreba bunăoară pe oricine din jur despre acest subiect, veţi obţine un răspuns nesatisfăcător. Din punctul meu de vedere, dar şi al altora, globalizarea sau mondializarea (dacă îi putem spune aşa), reprezintă un proces care se desfăşoară la nivel global, şi determinat printr-o **strategie îndelung gândită de anumite forţe oculte**, care şi-au propus, nici mai mult şi nici mai puţin, decât dominaţia şi dictatura asupra întregii omeniri!

Faptul, că am sărit astăzi de la o extremă la alta, devine pe zi ce trece tot mai evident. Am putea încerca să dăm o definiţie globalizării (denumită de unii autori comunitarism), definiţie pe care doresc să v-o propun: **globalismul sau comunitarismul reprezintă acel sistem social-politic, promovat de anumite cercuri interesate, la nivel mondial, care se bazează pe ideea unificării tuturor statelor şi garantării proprietăţii particulare, conducând în mod inevitabil la amplificarea extremă a diferenţelor sociale, la uriaşe tensiuni şi inegalităţi sociale şi economice între indivizi, şi la împărţirea lumii în câteva state foarte bogate şi multe state foarte sărace.**

Mi se pare absolut regretabil faptul că tot aceste dicţionare uzuale interpretează naţionalismul drept o „doctrină politică bazată pe apărarea (uneori exagerată) a drepturilor şi aspiraţiilor naţionale'', iar ceea ce ne interesează pe noi (globalizarea sau globalismul) nu apare în nici un fel. Acest lucru ar trebui să ne dea de gândit, pentru că prăbuşirea sistemului comunist în fostul URSS şi Europa de Est a fost regizată atent şi premeditată iar capitalismul învingător s-a orientat apoi spre imperialism (de altfel o acuzaţie venită tocmai de la comunişti!), spre neocolonialism şi neoliberalism, spre un extremism de dreapta, care a subminat şi subminează mereu dreapta tradiţională şi democraţia autentică din întreaga lume. **Pretutindeni, dreapta ca şi societatea civilă aproape nu există.**

S-a denaturat în mod voit sensul naţionalismului, o doctrină altădată atât de apreciată. Mass-media a reuşit să-i dea în timp o conotaţie negativă, asimilându-o tot mai mult cu xenofobia şi extremismul, la ordinul masoneriei mondiale, care a considerat că nu-i mai este de folos (după ce şi-a îndeplinit rolul dezintegrator al imperiilor din ultimele două veacuri) şi că trebuie pusă la stâlpul infamiei şi aruncată în lada de gunoi a istoriei. Ba, mai mult, orice formă de extremism devine automat naţionalism. Ori, să stăm şi să judecăm drept. Naţionalismul reprezintă cu totul şi cu totul altceva: patriotismul curat, nealterat, constând în tot ceea ce se jertfeşte pentru ţara natală, în sentimentul şi dorinţa de a-ţi servi mereu, cu devotament patria şi neamul, inclusiv în a răspunde oricăror agresiuni la adresa lor. În schimb, **comunismul şi globalismul – adevăratele forme de extremism** – sunt trecute total sub tăcere. Foarte

interesant! Nu întâmplător, observăm că nu s-a condamnat oficial comunismul în multe ţări şi nici n-au fost pedepsiţi autorii nenumăratelor crime comise (culmea ironiei, în numele unor „idealuri înalte ale omenirii''). În schimb, este tot mai lăudat mondialismul sau supranaţionalismul (cu organismele sale ramificate în toată lumea), văzut ca un rezultat firesc al modernităţii, al umanismului şi toleranţei dintre popoare, aducător de prosperitate şi de pace în întreaga lume?! Istoria ne-a demonstrat însă, cu prisosinţă utopia şi absurditatea comunismului, natura lui criminală (diabolică) şi va demonstra desigur şi ''viabilitatea'' ideii de „naţiune universală''.

Înţelegând prin naţiune acea „comunitate stabilă de oameni, istoriceşte constituită ca stat, apărută pe baza unităţii de limbă, de teritoriu, de viaţă economică şi de factură psihică, care se manifestă în particularităţile specifice ale culturii naţionale şi în conştiinţa originii şi a sorţii comune'', putem remarca astăzi faptul că, **atacul dezlănţuit asupra ideii naţionale şi naţionalismului** (asupra patriotismului, astăzi demonetizat) este concertat cu **atacul asupra naţiunilor**, care potrivit planurilor globaliste desigur trebuie să dispară. De ce? Pentru că altfel nu pot fi nivelate culturile naţionale şi nu se poate produce mai rapid «omogenizarea indivizilor şi a naţiunilor», care să transpună în practică naşterea unei «naţiuni universale», a unei limbi şi a unei culturi unice, a tipului de ''om nou''(oare al câtelea?!) – ***homo globalis*** –, adeptul fidel al globalismului şi al unui pragmatism feroce. Până la urmă, de ce să nu spunem că acelaşi scop - sclavia omului, de tip modern - l-a urmărit insistent şi sistemul comunist, prin dictatura unui grup restrâns de privilegiaţi, alcătuită din mulţi activişti de partid influenţi şi sprijinită masiv de către securişti.

Extrem de interesantă mi se pare chiar preocuparea „celor din umbră'' pentru ascunderea adevărului faţă de publicul larg, îndeosebi a celui referitor la Mişcarea legionară din România şi prezentarea ei într-o perspectivă cât mai inadecvată şi ostilă (fascism, extremism, fanatism etc.etc.), atât înainte de 1989 cât şi după această dată. În realitate, legionarii au fost spre deosebire de alte formaţiuni mai radicale, cum a fost cea a lui A. C. Cuza, mult mai ponderaţi, realişti şi responsabili, datorită spiritului lor civic şi creştin, suportând după cum spun numeroase documente, umilinţe şi brutalităţi, care nouă celor de astăzi ni s-ar părea incredibile (mai grave decât în scenele bine cunoscute ale mineriadelor postdecembriste şi tulburărilor de la Târgu Mureş). Atunci, cine are interesul de a-i asimila pe legionari, precum au făcut şi comuniştii, cu extremiştii cuzişti sau de alte culori politice, unii finanţaţi şi conduşi chiar de masoni? În realitate, ei au fost, exceptându-i pe cei care s-au infiltrat (cu sprijinul KGB-ului sovietic), **adevăraţi eroi ai luptei anticomuniste şi antimasonice**. Dacă ei ar fi fost într-adevăr extremişti, cu siguranţă că n-ar fi intrat în rândul lor atât de mulţi intelectuali români (dintre care unii foarte cunoscuţi), nu s-ar fi produs acel impact social formidabil, n-ar fi ajuns la guvernare alături de Antonescu ş.a.m.d. Dacă un francmason reactivat, precum Alexandru Paleologu, îl „glorifica'' pe regele Carol al II-lea şi îi îndemna pe tineri să nu tragă concluzia „greşită'' că legionarii ar fi fost buni, devreme ce comuniştii erau răi, şi că legionarii erau profund încrâncenaţi şi extremişti, nu înseamnă că este şi opinia pe care noi trebuie s-o acceptăm fără rezerve.

Dacă Albert Einstein insista asupra faptului că: „*Cel mai important lucru este să nu te opreşti niciodată din cercetat''* iar Johann Goethe sublinia de asemenea că: „*Să nu treacă o zi fără să vezi, să auzi, să citeşti''* , în opinia mea şi nu numai, cred că **fiecare trebuie mai întâi să înveţe să gândească singur**. Religia nu constituie în nici un caz o piedică, ci dimpotrivă. Ea poate să ne convingă că există şi alte raţiuni mult mai profunde. Tocmai de aceea, cred că **descoperirea sensului vieţii noastre este fundamentală**. Este primul mare pas către desăvârşirea şi fericirea noastră. Ca şi împlinirea noastră în sfera vieţii sociale şi profesionale, la fel de importantă este şi împlinirea spirituală, descoperirea şi valorificarea unui adevăr: **omul are datoria de a cunoaşte şi înţelege lumea în care trăieşte, de a conştientiza confruntarea teribilă dintre Bine şi Rău**, şi în acelaşi timp, **de a trăi în spiritul valorilor morale şi**

spirituale pe care le-au cultivat generațiile precedente. Cu alte cuvinte, nu trebuie să excludem niciodată din viața noastră cultura şi credința.

Cele două acțiuni amintite deja (**cunoaşterea şi înțelegerea lumii înconjurătoare**, apoi **trăirea în adevăr)**, dintre care prima este doar în mod aparent pasivă, ne definesc până la urmă personalitatea, ne definesc modul nostru de viață. Este indiscutabil faptul, că a cunoaşte şi mai ales a înțelege ceea ce cunoşti nu e atât de simplu şi de uşor, dar acesta nu trebuie să devină o barieră autoimpusă. În nici un caz, nu trebuie să dezarmăm, să ne resemnăm şi să părăsim în mod ruşinos câmpul de bătălie al vieții noastre, care aspiră spre desăvârşire. Unii ar trebui chiar să devină lideri de opinie şi să se angajeze cu dăruire în spațiul public sau societatea civilă, cum i se mai spune. Ar trebui să ne eliberăm mintea de orice temeri, prejudecăți şi complexe. Lumea nu este chiar atât de complicată pe cât ne pare uneori şi putem dobândi aproape fiecare capacitatea de a o înțelege (cât se poate, dacă ne dorim acest lucru). Oare ce credeți că a vrut să spună Pascal Bruckner, în acest sens, prin următoarele cuvinte: ,,***Salvatoare pentru gândire, complexitatea este mortală pentru acțiune: pasivitatea opiniei publice aici îşi are originea*** ''. Pornind de la o reclamă pozitivă de această dată, de pe canalul TV Realitatea, care spune că: ,,Adevărul trebuie aflat, înțeles şi împărtăşit. Asta trebuie să facem şi noi. Deschide lumea! Deschide realitatea!'', putem spune că **trăirea în adevăr înseamnă şi împărtăşirea adevărului altora, deschiderea reală şi benefică către ceilalți**.

În opinia mea, tot ceea ce ține de globalizare intră şi trebuie să intre sub incidența liberului acces la informațiile de interes public, ca şi în cazul condamnării comunismului. **Ambele sisteme trebuie cunoscute mai întâi de către specialişti (istorici, sociologi, politologi etc.) până în cele mai mici detalii şi condamnate de către autorități cu hotărâre şi pentru totdeauna.** Aşa cum renunțarea la comunism şi la mentalitățile acestuia cere cu necesitate reforme şi legi în toate domeniile (mai ales legea lustrației şi legea deconspirării poliției politice), tot astfel trebuie să procedăm şi în cazul globalizării, după ce vom fi cunoscut pericolul pe care îl reprezintă pentru fiecare individ şi pentru toate națiunile în care democrația mai înseamnă ceva.

Dincolo de denumirea sa prea vagă şi ambiguă, **globalizarea este în opinia mea personală cea mai mare amenințare la adresa umanității de până acum, deşi ea promovează în aparență valori pozitive ca şi comunismul: unitatea, toleranța, umanismul, pacea, libertatea…** Aceste valori arată bine doar pe hârtie, întrucât în practică sau în realitate nu sunt acordate națiunilor şi nici tuturor indivizilor, ci rămân doar la nivel declarativ, simple utopii în spatele cărora se ascunde setea nestăvilită de dominație a unui grup foarte restrâns de oameni, dar cu o putere de decizie uriaşă.

De pildă, libertatea omului este tot mai limitată şi supravegheată, în vreme ce toate marile companii (în frunte cu cele transnaționale) şi unele minorități (sexuale, naționale…) îşi sporesc neîncetat drepturile şi îşi diminuează obligațiile (aspect evidențiat în procesele juridice). Astfel, grupurile de interese de acest fel, au tot mai multă putere şi tot mai multă influență, fiind foarte greu de contracarat, chiar de către autoritățile statale.

Ceea ce cred că se impune astăzi ca o necesitate stringentă este împiedicarea declinului accentuat al spiritului public şi clarificarea lucrurilor. Trebuie înlăturate toate confuziile şi dezinformările din cadrul mass-mediei, care reprezintă cu adevărat o forță şi o categorie privilegiată, dar care din păcate se supune adeseori unor interese economice, politice sau de altă natură. Aceste interese produc o ruptură gravă în sânul societății schizoide de astăzi, prin crearea unei realități virtuale pentru cei bogați şi a alteia dramatice şi reale pentru majoritatea tot mai săracă.

Pornind de la aceste realități, noi putem dobândi cu mai mult sau mai puțin efort o clarviziune proprie, o atitudine civică responsabilă (una lucidă, critică sau combativă, şi constructivă) şi apoi, solidarizându-ne, ne putem apăra identitatea şi libertatea. Un adevărat model în acest sens este chiar marele nostru gazetar, filosof şi poet național – Mihai Eminescu, care mărturisea la un moment dat: ,,*Cu cât ne iubim mai mult patria şi poporul nostru, cu atât*

vom trebui să ne înarmăm mintea cu o rece nepărtinire şi să nu surescităm cugetarea. [...] Inimă foarte caldă şi minte foarte rece se cer de la un patriot...'' (în revista „Convorbiri literare, X, nr.5, 1 aug.1876, p.168).

Important este să căutăm noi înşine Adevărul. Dotat cu **raţiune**, **sentiment** şi **voinţă**, omul trebuie să le folosească împreună iar nu separat. Echilibrul său este dat tocmai de coexistenţa şi armonia lor. Aici românul excelează faţă de alţii în general, considerând acest echilibru ca „normalitate a existenţei sale'', dar din păcate, nu îşi dezvoltă şi nu îşi pune în valoare **conştiinţa** (de sine şi cea naţională sau de apartenenţă la naţiunea sa şi la neamul său) şi **libertatea** (de gândire şi de acţiune), capitole la care suntem deficitari, pentru că în mod eronat au fost considerate mai puţin necesare sau apanaj al elitismului. Regimurile totalitare au urmărit insistent atrofierea lor în cadrul personalităţii românului. Anularea însă, a oricăreia dintre aceste facultăţi psihice sau puteri sufleteşti cauzează un dezechilibru major în sufletul omului şi dezordine.

Iar creştinii, consider că sunt într-adevăr mult mai optimişti şi echilibraţi, tocmai pentru faptul că ei au înţeles sau au simţit că aceste puteri sufleteşti sunt date de la Dumnezeu şi că, fără ajutorul Lui nu se poate construi nimic durabil. Pentru ei, cunoaşterea nu se rezumă la om şi la lucrurile făcute de mâna lui, sau la invenţiile lui. Nu are loc numai pe cale raţională. Ea este în strânsă legătură cu cunoaşterea lui Dumnezeu şi a adevărului revelat, fiind încifrată chiar în cuvintele Mântuitorului Iisus Hristos: **«Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa».**

Într-o lume influenţată tot mai mult de închinătorii la idoli, dominată autoritar de cultul sau dictatura banului şi a confortului material, mijloace prin care omul este supus mult mai lesne globalizării, cultura şi gândirea tind să fie înlocuite prin noi forme sau ambalaje strălucitoare ale civilizaţiei şi lipsei capacităţii de analiză (de cântărire a lucrurilor). Încep să conteze tot mai mult diplomaţia şi «bunele maniere». De asemenea, cultura capătă tot mai mult un caracter decorativ, popular sau de masă (ca şi în timpul nazismului şi comunismului), devenind o „cultură de consum'', cum este deja cea nouă de tip american (ruptă aproape complet de tradiţie, şi respingând cu aroganţă cultura tradiţională europeană). Totul capătă aici un caracter comercial şi sunt evidente pentru noi mai ales «produsele culturale» din mass-media actuală (în special reclamele publicitare pentru aproape orice). **Cultura adevărată este abandonată mai mult ca oricând pentru un alt mod de existenţă: căutarea plăcerilor, îndeosebi fizice**. Noul tip de «cultură» se răspândeşte astăzi în mod vertiginos în toată lumea, cucerindu-i în primul rând pe tineri (viitorii consumatori de mâine), mai ales prin intermediul majorităţii filmelor şi reclamelor americane.

În faţa acestui flagel al globalizării, considerat de către tot mai mulţi intelectuali a fi unul extrem de negativ, depăşind în amploare şi subtilităţi chiar pe cel al comunismului (şi el tragic experiment, cu pretenţii hegemonice la nivel mondial), **va trebui să ne repliem, să adoptăm o poziţie legitimă de apărare şi să luăm cu toţii atitudine**. Cu ani în urmă, filosoful Emil Cioran atrăgea deja atenţia asupra pericolului reprezentat de internaţionalism:

„*Internaţionalismul este o expresie a culturii de mase. [...] Cultura de mase este antispirituală, antilibertară, antiindividualistă. Este suficient să ne gândim la bolşevism sau la hitlerism, fenomene de masă, (de manipulare mai ales, ideologică - n.a.), pe cât de diferite în conţinut, pe atât de asemănătoare în formă.''* (în „Schimbarea la faţă a României'', Ed.Humanitas, Bucureşti, 2001, pp.35-98).

În fond, globalizarea nu este altceva decât o nouă formă de internaţionalism şi de colonialism corporatist, un tip de capitalism imperialist şi un extremism deghizat în rolul de pacificator. Indiscutabil, alunecăm tot mai mult dintr-o extremă în alta, ceea ce este într-adevăr o adevărată dramă pentru noi. O nouă tiranie se profilează la orizont, dacă n-a început deja, condusă din umbră de către marii posesori şi mânuitori de uriaşe capitaluri. Aceştia nu pot suporta democraţia reală şi ca atare nu sunt deloc interesaţi de respectarea cu adevărat a drepturilor omului, inventate tocmai de strămoşii lor. Sunt izbitor de asemănători, în

acest sens, cu comuniştii, care aveau şi ei demagogia lor şi mijloace moderne de manipulare în masă. În aceste condiții, democrația reală devine desigur chiar lipsită de orice sens şi aplicabilitate iar ipocrizia (fariseismul) este ridicată la rangul de politică de stat. Câteva întrebări se impun de la sine. Unde este atunci mult trâmbițata libertate a omului? Suntem constrânşi să respectăm cu toții regulile impuse de noul joc din «satul global»? Chiar nu mai prezintă omul nici o valoare în sine şi este dispreţuit atât de mult, încât nu înseamnează un simplu „animal social'', ca în vremuri străvechi, ci cel mult un obiect sau un număr oarecare pentru statistică?

Globalizarea nu reprezintă - aşa cum se spune - o etapă a unui proces istoric firesc din evoluția omenirii, un fenomen de ''modernizare'', un aşa-zis spațiu intercultural şi multicultural, între religii, ori între națiuni, sau între civilizații. Nu este nici rezultanta ştiinței şi tehnologiei, care astăzi ne unesc mai mult ca oricând într-un timp foarte scurt, dar în mod indirect. Ea este altceva. **Este vorba de o nouă himeră sau utopie, utilizată în mod diabolic pentru a ne forța să trăim într-o lume atee sau imorală, izolați unii de alții în fapt şi să acceptăm necondiționat manipularea şi sclavia modernă. Arhitecții acestei noi lumi, a Noii Ordini Mondiale, au lansat deja (mai ales prin mişcarea New Age sau Noua Eră) directivele «națiunii universale» şi ale guvernului mondial «al păcii». Adepții masoneriei pun astăzi la cale dominația absolută a lumii întregi şi a fiecărui individ în parte, ca într-un sinistru joc de şah, în care aproape toți oamenii nu sunt decât simpli pioni de sacrificiu.**

Nu întâmplător ne sunt devalorizate tradițiile şi culturile naționale, iar în locul lor ne sunt inoculate anumite opțiuni precum pragmatismul, oportunismul, carierismul şi materialismul societății de consum. Cultura nouă, de tip Coca-cola sau McDonald's, cultivă şi ea un gen de ''supraom'' - *homo globalis* -, sau individul:

- apatrid (deznaționalizat sau separat complet de țara lui natală şi devenit apoi cosmopolit sau cetățean al «națiunii universale»…);

- depersonalizat (adică devenit aproape identic cu oricare altul, şters, lipsit de inițiativă, conformist);

- obedient sau sclav (supus întrutotul celor care-i furnizează confortul său (inclusiv creditele „avantajoase'' şi mijloacele de existență);

- desacralizat (înstrăinat de Dumnezeu, ateu sau liber-cugetător, sau de ce nu, chiar mason, sau mason de „grad superior'' – închinător pe față lui Lucifer);

- consumerist (fidel şi supus necondiționat „spiritului de consum'' inoculat de cei care îşi permit să-i creeze «nevoile»);

- însingurat (deşi trăieşte printre mulți oameni şi ''comunică'' destul de mult cu ei).

Chiar şi numai aceste şase trăsături de bază enumerate aici, ne pot trimite cu gândul la simbolistica masonică.

Dacă avem în vedere **mijloacele şi efectele globalizării**, vom remarca fără îndoială câteva mai importante: manipularea şi intoxicarea informației, răspândirea unor filosofii materialiste (nihilismul, pragmatismul şi altele), relativizarea adevărului, nivelarea sau «omogenizarea» culturilor naționale, **uniformizarea gândirii tuturor oamenilor şi a modului lor de viață**, transferul centrului de greutate dinspre viața spirituală spre cea strict materială, schimbări grave în structura vieții sociale (disoluția instituției familiei, prin încurajarea căsătoriilor încheiate din interes material şi care eşuează în numeroase divorțuri; încurajarea căsătoriilor heterosexuale şi a adopțiilor de către aceşti homosexuali şi lesbiene, etc.); schimbări dramatice în viața economică a țărilor îndatorate marilor instituții financiare internaționale; desființarea companiilor mici şi mijlocii viabile şi care oferă angajaților lor drepturi fireşti şi o

protecție socială reală, de către companii specializate în acest sens (precum «pirații corporatiști»), sprijinirea directă şi indirectă de către stat a masoneriei (Mafiei) cu bani de la buget (lojele fiind declarate societăți de utilitate publică, cum sunt în România!) etc.etc. Iar, toate acestea au loc cu un incredibil simț al detaşării față de moralitate şi dreptate…

Reluând unele idei, mai observăm că globalizarea cultivă astăzi libertăți excesive față de anumite minorități în detrimentul majorității, care sunt manipulate de fapt, pentru a se realiza un obiectiv central: **desființarea statelor naționale**. Este posibil şi ca uniunile unor state să aibă acelaşi scop, dar nedeclarat. Cum altfel putem înțelege astăzi pretențiile de autonomie teritorială? De asemenea, este cultivat în masă **dispreţul vădit** al celor «realizați» sau bogați, față de cei considerați «ratați» sau săraci (defavorizați de soartă), precum şi dispreţul față de preoți şi religie, față de valorile creştinismului în special şi cele cultural-naționale, considerate astăzi depăşite sau anacronice. Este avansată tot mai mult **ideea ecumenismului** (unirea tuturor religiilor lumii, la orice nivel), **ideea sincretismului religios** (împrumutând precepte de la toate religiile) şi este sprijinită în continuare hirotonirea unor preoți lipsiți de chemare sau vocație pentru viața duhovnicească şi îndrumarea credincioşilor.

Avem astăzi, printre altele, **datoria de a apăra şi posteritatea eroilor neamului românesc**, amenințată din diverse direcții. Chiar în mass-media noastră şi în special în unele manuale alternative de istorie, în programe şcolare şi apoi în rândul publicului larg, au apărut tot mai multe denigrări şi dezinformări în privința acestora, care denaturează practic adevărul istoric. Rolul jucat de acestea este acela de a realiza ştergerea treptată a marilor noştri eroi din memoria națională, din mentalul colectiv şi chiar din conştiința românilor şi excluderea lor din istorie, în fața noilor generații.

Să luăm de pildă, cazul domnitorului Ştefan cel Mare şi Sfânt. Canonizarea sa recentă de către Biserica Ortodoxă Română a stârnit unele valuri şi controverse. Se uită un aspect important, şi anume acela că gloriosul nostru voievod era considerat încă de pe vremea sa un sfânt care a apărat cu sabia într-o mână şi crucea în cealaltă Poarta creştinătății de năvălirea păgânilor (tătarilor şi otomanilor, aflați în plină expansiune). În lupta teribilă pentru independența Moldovei, toată țara i-a fost alături, indiferent de sacrificiile umane şi materiale cerute de războaie. Nu cred că întâmplător, marele Ştefan a fost inclus în rândul celor 100 de personalități din toate timpurile care au influențat evoluția omenirii, în cartea intitulată astfel şi semnată de dl. Michael H. Hart. În acord cu opinia sa şi a d-nei Diana Constantinescu, care s-a ocupat de biografia domnitorului *„Ştefan cel Mare nu şi-a pus pecetea numai pe istoria unui popor, care îl va glorifica veşnic ci şi pe aceea a unui continent, care, fără el, ar fi avut mult mai mult de furcă cu turcii”*, iar *„Nimeni şi nimic nu va putea şterge amintirea unei domnii atât de glorioase din memoria moldovenilor şi, în general, a românilor”* (carte apărută la Editura Lider, Bucureşti, 1992, pp.104-106). Dați-mi voie să-mi exprim îndoiala, în actualele circumstanțe, față de ultima afirmație citată, pentru că istoria poate fi rescrisă de principalii actori politici ai vremii, ca şi în timpul comunismului, după bunul lor plac.

Cum se face însă, că în zilele noastre, **denigrarea vine din partea multor oameni şi mai ales din rândul celor cu mentalități comuniste sau ateiste**? Cum putem noi să-l acuzăm cu uşurință de adulter (că ar fi avut ibovnice în fiecare sat…), de apucături despotice (că ar fi ucis mulți boieri şi oameni nevinovați, la mânie…) şi să nu-l mai considerăm sfânt (deşi există sfinți care au avut „căderi'' înainte de a apuca calea grea a sfințeniei), pornind de la spusele cronicarului Grigore Ureche? Este acesta adevărul istoric? În opinia d-lui profesor Ştefan Gorovei, care recent a publicat o amplă carte despre viața acestui domnitor, sunt doar două cazuri consemnate de izvoarele istorice, când Ştefan a pedepsit cu moartea boierii trădători. Iar din analiza documentelor epocii, reiese clar că el a fost într-adevăr un judecător drept şi că în miile de procese nu a nedreptățit pe nimeni (ca dovadă, după moartea lui, în perioada domniilor care s-au succedat, nu s-au revizuit sentințele date de el). Războaiele, la care au participat atât boierii cât şi răzeşii din popor nu au condus la revolte, pentru că ei au ştiut că Ştefan „a făcut

ceea ce trebuia să facă" în calitate de bun creştin ce era, că el dorea chiar să creeze la Suceava un centru al creştinătăţii răsăritene (un nou Constantinopol). A zidit numeroase biserici şi mănăstiri în semn de mulţumire faţă de Dumnezeu şi pentru a-I slăvi numele.

Cât priveşte acuzaţia de adulter, exagerată în mod premeditat, istoria nu consemnează decât relaţia sa din care a rezultat un copil din flori, viitorul urmaş vrednic de înaintaşul său - Petru Rareş (după domnia fiului legitim al lui Ştefan, Bogdan al III-lea). Dacă am presupune că au fost mulţi bastarzi datorită „nenumăratelor aventuri extraconjugale", atunci ar fi fost şi de presupus bătălii acerbe pentru tronul Moldovei, despre care însă nu se ştie nimic, pentru că ele pur şi simplu n-au existat. Păcatul său, omenesc până la urmă, dacă avem în vedere şi tradiţia epocii de a avea mai mulţi urmaşi la tron şi vrednici pentru asta, a fost spălat cu prisosinţă în focul celor peste 47 de războaie şi cam tot atâtea biserici şi mănăstiri.

În opinia mea, **denigrarea marilor eroi ai neamului nostru se subscrie îngropării valorilor naţionale, care stau în calea făuririi noului tip de om şi a «naţiunii universale»**. Dar, din fericire pentru noi, **nimeni şi nimic nu poate împiedica adevărul ca să iasă la lumină**, oricât ar fi de bine ascuns sau îngropat, pentru că El cunoaşte Învierea şi pentru că numai o viaţă trăită în adevăr poate fi un prilej continuu de bucurie, după cum spunea Constantin Noica. Iată, de ce nu-mi este teamă să vorbesc despre el: pentru că **adevărul merită orice sacrificiu din partea noastră**. Adevăraţii creştini nu tremură după viaţa lor în faţa morţii, ci ei se tem numai de Judecata de Apoi sau de pedeapsa lui Dumnezeu. Ei nu vor ca sufletele lor să îndure calvarul chinurilor veşnice ale iadului, chinuri conştientizate atât de bine în «evul mediu întunecat» (atât de blamat mereu de umanişti şi iluminişti pentru unele excese regretabile ale sale).

Cum este posibil, ca într-un manual de istorie pentru clasa a XII-a (probabil şi în altele), să apară enunţuri de genul: FRANCMASONERIE = asociaţie cu caracter filantropic, în parte secretă, ai cărei membri se recunosc prin anumite semne, embleme şi simboluri? Am ajuns noi să credem că ea este cumva morală? Este ca şi cum am spune că sistemul comunist a fost în slujba omului şi a fost mai degrabă bun decât rău (adică invers decât în realitate). Nu înţelegem oare că filantropia afişată n-are decât un rol de a face prozelitism şi de a racola noi adepţi din rândul naivilor? Nu am aflat încă adevărul cutremurător, că adepţii aceştia ''liber-cugetători'', grupaţi într-un club ascuns şi elitist, cu reguli foarte stricte (ca în cadrul Mafiei), practică de fapt un anticreştinism, o obedienţă strictă (mai severă decât în armată) în cadrul celor 33 de grade masonice, de la care urmează cultul direct al lui Lucifer? Nu realizăm că în fond, masoneria (grupând un cerc restrâns de evrei) sau francmasoneria (cercul amintit, dar mai larg, înglobând şi alte etnii), alcătuiesc Biserica lui Antichrist? N-a fost şi este Lucifer îngerul negru decăzut, despre care se vorbeşte în Biblie şi care n-a renunţat niciodată a fi adversarul înverşunat al lui Dumnezeu şi a oricărei creaţii ale Sale?

Omul este încununarea întregii creaţii divine şi lui i-a fost dată în administrare această lume şi de aceea revolta împotriva lui Dumnezeu este dovada celei mai mari ingratitudini şi trădări a Lui. Noi nu trebuie să fim părtaşi ai războiului antichristic şi să cădem în cursele lui. Ispitele satanice sunt ce-i drept peste tot, dar este datoria noastră de creştini (mai ales practicanţi sau activi) de a le rezista, până la capăt şi de a le deconspira. **Sufletul şi libertatea omului este marea miză, pricipalul obiectiv al diavolului iar ţările în care ortodoxia (păstrătoare a tradiţiei creştine şi a dreptei credinţe) este preponderentă, sunt cel mai mult atacate şi astăzi în acest război nevăzut, declanşat în toate domeniile vieţii noastre.**

Tocmai de aceea ne revine unora dintre noi, sarcina ingrată, imensă şi dificilă de a evidenţia **cauzele** acestor stări de lucruri, de a face transparent un astfel de război între oameni şi al unora împotriva lui Dumnezeu, şi de a căuta **soluţii**. Ceea ce caracterizează cel mai bine lumea contemporană este tocmai **înstrăinarea tot mai mare a omului faţă de Dumnezeu şi semenii lui**. Moralitatea trece astăzi prin cea mai mare criză, pentru că tot mai mulţi oameni (chiar ''creştini'') îmbrăţişează imoralitatea, materialismul societăţii de consum şi ca atare, dispreţuiesc profund atât pe vechii moralişti (Shakespeare, Moliére, H.Ibsen, Schiller şi mulţi alţii), cât şi pe

cei actuali. Aş aminti aici doar câteva cuvinte: „ *Nu pun preț pe acea moralitate care nu-şi are rădăcina în* religie."(H. Ibsen). Prin urmare, aceste două sfere se întrepătrund, iar criza morală izvorăşte din cea religioasă.

Interesantă mi se pare şi mărturisirea marelui orator, filosof şi om politic Cicero: *„Dacă nu există iubire către Dumnezeu, apoi eu nu ştiu dacă ar fi posibilă existența vreunei societăți omeneşti şi chiar a ideii de dreptate."* După cum s-a mai spus, însăşi esența dreptății este de natură divină şi ea ni se dezvăluie fiecăruia doar cât ne-a fost permis iar pentru a deveni oameni drepți (împrumutând un atribut al dumnezeirii), **nu este suficient să ne abținem de la săvârşirea unor prejudicii altora, ci mai ales să-i împiedicăm pe alții să o facă**. Acesta este adevăratul simț al dreptății. Căci, cum spunea cineva, ce este spiritul de dreptate, dacă nu „o înțelegere a legilor naturii, folosită spre ajutorul celor mulți".

Se impune astăzi, mai mult ca oricând, solidaritatea intelectualilor, care să coaguleze în jurul lor cât mai mulți oameni responsabili şi cu simț civic, care să spună deschis adevărul pe care au izbutit să-l cunoască (cu voia şi ajutorul lui Dumnezeu, chiar dacă nu recunosc acest lucru întotdeauna). E timpul ca oamenii să se trezească din strania somnolență colectivă în care au fost aduşi şi din somnul rațiunii (care naşte într-adevăr monştri). E timpul să ne apărăm cu hotărâre şi cu orice preț toate valorile înaintaşilor noştri (măcar pentru strădaniile şi sacrificiile lor), valori eterne şi universale, atât spirituale cât şi naționale. **E TIMPUL TREZIRII SPIRITUALE A OMULUI ŞI A NAȚIUNILOR DIN ÎNTREAGA LUME.**

Am scris aceste rânduri nutrind speranța unei lumi mai bune, pe deplin convins că, cel puțin două realități crunte ar trebui să ne determine a lua atitudine în vreun fel sau altul şi să ne preocupe mai mult.

În primul rând, ajungem să recunoaştem noi înşine faptul, că asistăm mult prea indiferenți la **decăderea dramatică a culturii autentice şi a modului nostru de viață, a informării în deplin consens cu adevărul** şi observăm cu tristețe sau cu dezamăgire că există tot mai puțini oameni care au curajul să gândească ei înşişi, care au propria lor judecată sau cântărire a lucrurilor. Iar în al doilea rând, observăm **o desacralizare fără precedent a lumii contemporane, o întoarcere la păgânism tot mai accentuată şi cu consecințe incalculabile**. Atacul concertat împotriva naționalismului este coalizat cu cel îndreptat împotriva creştinismului (ținta principală). Rezultatul se vede: tot mai puțini preoți vrednici de misiunea lor înaltă şi tot mai puțini „creştini practicanți'', adică creştini în adevăratul înțeles al cuvântului, trăitori în spiritul ortodoxiei care urmează modelul lor întruchipat în persoana divino-umană a lui Iisus Hristos. **Din păcate, spiritul de jertfă creştină pentru aproapele nostru şi de jertfă pentru națiune aproape că ne lipseşte astăzi cu desăvârşire.**

Iată şi „cele zece porunci ale societății de consum'', prezentate de scriitorul Matei Vişniec într-un număr recent din „România liberă'':

1. Tu, fiule, ***nu vei mai fi un cetățean lucid****, ci un pasionat consumator.*
2. Îți vei dori cu aviditate tot ce vezi în vitrine, pe panourile publicitare şi în casa aproapelui tău.
3. Pentru a intra în posesia a tot ce vezi vei munci cu disperare şi vei avea ca principal țel să câştigi cât mai mulți bani.
4. Nu vei fi fericit decât atunci când vei consuma mai mult decât aproapele tău şi când cei din jur vor vedea cât de mult consumi.
5. Modelul tău de viață va fi dictat de ceea ce vei vedea la televizor.
6. Eroii tăi vor fi vedetele la modă, cu ei te vei identifica şi ca ei vei dori să fii.
7. Dar mai mult decât orice, modelul tău va fi societatea de consum americană. Ca un american, îți vei dori să consumi de patru ori mai multă energie decât ceilalți oameni de

pe planetă, şi vei arunca zilnic două kilograme şi jumătate de deşeuri la gunoi, adică de cinci ori mai mult decât ceilalţi oameni de pe planetă.
8. Fascinat cum vei fi de societatea americană, nu vei gândi niciodată cu creierul tău şi nu te vei gândi în nici un caz la viitor.
9. Nu vei avea alt Dumnezeu decât bucuria de a fi recunoscut ca un mare producător de gunoaie, de gaze poluante şi de deşeuri toxice.
10. Iar când planeta pe care ai trăit îşi va da duhul stoarsă de vlagă şi devenită o pubelă cosmică, vei muri cu zâmbetul pe buze, împăcat cu tine însuţi, ca un consumator care şi-a făcut datoria.

La 1600 de ani de la trecerea în veşnicie a Sf. Ioan Gură de Aur, unul din marii sfinţi părinţi ai Bisericii, Ortodoxia şi întreaga creştinătate se confruntă astăzi cu un val de erezii păgâne (printre care şi erezia francmasonică, legată de cavalerii templieri!), cu tot mai perfide teorii şi tentaţii materialiste de natură demonică. Pretutindeni în lume observăm o ruşinoasă degradare a omului şi fenomenul îngrijorător al scăderii drastice a orizontului său spiritual şi cultural. Iar aceste schimbări importante nu sunt nicidecum rodul întâmplării sau fireşti.

Atât comunismul cât şi globalizarea (capitalismul internaţionalist) au în comun un lucru desigur foarte important, de substanţă: **materialismul**. Sigur, că acesta păstrează nuanţe diferite în cele două sisteme amintite, dar esenţa lui rămâne aceeaşi. În fond, este vorba despre o filosofie pur omenească prin care omul îl exclude din viaţa şi gândirea sa pe Creatorul său şi al universului. Şi aş putea asemăna materialismul, această ideologie care aşează înaintea spiritului materia (implicit ştiinţa atotputernică şi omul), cu un vizitator nepoftit care se strecoară insidios şi obraznic în casa noastră şi în viaţa noastră, pe care apoi cu multă greutate îl putem scoate afară. Şi totuşi, dacă ne gândim mai bine, ateismul rămâne ateism, orice haină ar purta. Astăzi însă, îmbrăcămintea acestei „credinţe'' (în puterea omului şi a ştiinţei sale) o constituie religia. Spre exemplu, masonii de rit scoţian se dau drept religioşi şi poate că sunt în felul lor (după cum a rezultat şi din emisiunea despre ei, difuzată la TVR 1 şi analizată de autor), dar Dumnezeu nu poate fi decât UNUL SINGUR ADEVĂRAT. Iar Dumnezeul lor nu este în nici un caz Cel pe care îl îmbrăţişează creştinismul şi mai ales, creştinismul ortodox. Ei au un rit special, cu jurăminte teribile, cu obiceiul învederat de a răsturna orice adevăr de credinţă creştină, şi în plus, declară categoric că, au deplina libertate de conştiinţă sau, cu alte cuvinte, libera cugetare!…

Prin urmare, nu e de mirare faptul că, **materialismul sau cum a mai fost denumit „filosofia lui Antihrist'', are un scop bine definit şi urmărit, şi anume acela de a submina creştinismul, cu spiritualitatea sa profundă, obligându-l să se „reformeze'', pentru a fi actual** (?!). De ce „trebuie'' să se întâmple asta, după atâtea secole de creştinism, nu ne explică nimeni, de parcă este secret de stat. Poate pentru că, măsurile directe sau atacul făţiş împotriva creştinismului n-au dat în timp roadele scontate, ci dimpotrivă, au dat naştere la mulţi martiri şi sfinţi. S-a trecut astfel, de la un război pe faţă la unul ocult sau indirect, care se pare că aduce deja rezultate notabile (vezi tinerii de astăzi şi noile lor preocupări). Ca teatru de război, s-a ales **gândirea omului**, care prin anumite mijloace puţin cunoscute nouă şi extrem de cinice şi perfide, poate fi într-adevăr modificată în sensul dorit de oamenii din umbră, cei aflaţi în culisele puterii şi care îşi închipuie că pot stăpâni totul şi au lumea întreagă la picioarele lor.

De fapt, ceea ce se doreşte este „gândirea tip şablon'', potrivită unui mod de viaţă colectiv. Fiecare individ în parte, trebuie împiedicat să-şi dezvolte o personalitate distinctă de cea a masei (despre care Gustave Le Bon spunea că-i este net inferioară) şi el este obligat să i se supună acesteia întrutotul. Libertatea lui, mai există? Ei bine, ea nu mai există decât pe hârtie, pentru că i-a fost confiscată aproape în întregime de „celebrii'' manipulatori din umbră, care i se închină slugarnici lui Lucifer, îngerul decăzut şi urâtor de oameni.

Prin urmare, **materialismul este o armă manipulativă şi distructivă**. Conţinutul său este desigur mai larg decât cel care apare în limbajul uzual, care l-a demonetizat, fiind mai

accesibil înţelegerii creştinilor, tocmai datorită naturii sale. De fapt, în vorbirea curentă se folosesc mai mult derivatele acestuia: „materialist'' (materialişti) şi „materialistă'' (materialiste).

Din păcate, astăzi influenţa materialismului este de netăgăduit. Se vede acest lucru mai ales când se pun în discuţie iniţiative personale care nu convin „spiritului vremii'' (ateu/materialist). Se observă în conduita şi gândirea tinerilor de astăzi, care s-au abrutizat şi acţionează înainte de a cugeta. Se creează percepţia prin care unii cred cu destulă naivitate, că peste tot banul dictează şi că „banii contează'' („banii vorbesc''), ceea ce, după părerea mea este cât se poate de fals şi dăunător. În realitate, oamenii sunt cei care contează, iar nu banii…

Am scris aceste rânduri în special pentru tineri (şi pentru cei care se ocupă de educaţia lor), convins că, **tinerii sunt cei mai agresaţi de mijloacele materialismului** (diverse forme de publicitate şi de dezinformare, obiceiuri/moda, etc.), în faţa cărora nu le este deloc uşor să reziste. **Tinerii sunt practic cei mai expuşi virusului materialist**, pentru că „imunitatea'' lor este tot mai redusă. Cum însă, familia şi în special cea creştin-ortodoxă este cea care le asigură tinerilor imunitatea necesară, în condiţiile în care ea este **atacată** din toate părţile (homosexualitatea fiind doar un aspect) iar statul o protejează mai mult de formă sau deloc, atunci este explicabil declinul acesteia în condiţiile promovării constante a unor „reforme'', care caută să o desfiinţeze cu totul.

După cum remarca un domn din Franţa, reclama stradală este agresivă şi prezentă peste tot. Te loveşti de ea peste tot. Ori, tinerii cad pradă mai uşor acestor tentaţii, aşa cum copiii îşi doresc aproape tot ceea ce văd. Apoi, ce să mai vorbim de mesajele acestora, de multe ori cu un anume subânţeles (mesaje subliminale), care pătrund în gândirea şi comportamentul lor, fără ca ei să-şi dea seama şi fără a avea discernământul necesar datorită vârstei.

Am insistat în ultima parte a volumului doi (din antologie) asupra manipulării opiniei publice şi mai ales a tineretului, prin televiziune şi internet, deoarece efectele acestora sunt într-adevăr devastatoare. În niciun caz, nu am acuzat aceste mijloace de informare în bloc (toate posturile TV şi toate programele acestora, sau toate informaţiile de pe internet) şi nici nu le-am demonizat. Nu am făcut decât să atrag atenţia asupra influenţei şi puterii lor imense de persuasiune, asupra manipulării unei părţi importante din mass-media (îndeosebi cele internaţionale).

Ar fi incredibil dacă toată mass-media ar practica astăzi manipularea şi intoxicarea opiniei publice. Dar există multe cazuri flagrante, dintre care aş aminti aici doar câteva: **campaniile din presa internaţională (în general, evreiască sau condusă de evrei) duse împotriva intereselor şi imaginii României** (insistând asupra aspectelor negative legate de problematica rromilor, copiii instituţionalizaţi, adopţiile internaţionale, corupţiei, xenofobiei etc.etc.), **campaniile din presa SUA şi apoi internaţională care denunţau lumii lagărele create de sârbi pentru etnicii bosniaci, croaţi ş.a.** (?!), datorită cărora armata americană a intervenit în forţă şi a bombardat fără milă Iugoslavia (ulterior descoperindu-se inexistenţa acestor lagăre şi motivaţia etniilor de a-şi crea state independente), şi nu în ultimul rând **articolele privind agresarea cetăţenilor americani din Kuweit, fapt care a justificat (?!) primul război împotriva Irakului**, declanşat tot de americani, **ipoteza privind existenţa „mijloacelor de distrugere în masă'' din Irak şi iminenta lor utilizare** (?!), care a justificat cea de-a doua intervenţie (unde în ultimii patru ani au murit peste 3000 de soldaţi americani, au fost răniţi mult mai mulţi şi au pierit în atentate peste 50.000 de civili irakieni!; iar atentatele continuă în forţă şi astăzi). Apoi, pe plan local, ne putem „mândri'' cu **manipularea opiniei public din România în timpul Revoluţiei din decembrie'89** şi după aceea, mai cu seamă în timpul manifestaţiilor împotriva FSN-ului lui Ion Iliescu din **Piaţa Universităţii** din primăvara lui 1990, manipularea privind **evenimentele de la Târgu-Mureş**, care au legitimat înfiinţarea SRI cu cadrele fostei Securităţi, manipularea privind adevărul despre **mineriadele** cerute de Ion Iliescu (în care s-au distrus sediile partidelor din opoziţia democratică, unde s-au găsit „arme'', „droguri'', „maşini de scris'' etc.)…

Trebuie menţionat aspectul că mediatizarea incorectă a unor astfel de evenimente au avut urmări şi consecinţe concrete şi nefaste pentru politica internă şi externă a unor state! Prezenţa unor cercuri evreieşti (masonice sau pro-masonice) în fruntea acestor campanii de presă şi televiziune, mai ales împotriva României, se explică prin resentimentele acestora faţă de ţara noastră, care, la sfârşitul secolului XIX şi începutul secolului XX, a reuşit să împiedice materializarea proiectului de creare a unui stat evreiesc în jumătatea estică a teritoriului românesc! Aşa se explică şi interesele uriaşe ale acestora faţă de România (ca „districtul 9'', după cele 7 din SUA şi cel din Germania!) Aşa se explică acordarea cetăţeniei române unui număr de 300.000 de evrei, de către fostul preşedinte Ion Iliescu şi despre toate acestea şi multe altele am menţionat în chiar primul volum.

Occidentul este şi astăzi pentru foarte mulţi tineri o atracţie irezistibilă. Este locul celebrului vis american, care îţi schimbă viaţa şi prin care poţi ajunge de pildă, dacă munceşti, din simplu vânzător de ziare, miliardar. Ceea ce, în practică se dovedeşte a fi până la urmă chiar un vis, adică ţine din păcate de domeniul fantasticului, pentru că sunt cazuri rarisime!

Occidentul nu este totuşi aşa de roz pe cât pare. Relevant în acest sens, mi se pare mesajul pe care cineva l-a expediat din SUA. Respectivul mărturisea că are acolo, din punct de vedere material tot ce-şi doreşte (casă, maşină, salariu foarte bun, benzină de la firmă etc.), dar că s-a săturat de viaţa de acolo, pentru că alimentele sunt modificate genetic, totul este show (spectacol) ş.a.m.d. Este o lume artificială în care un creştin ortodox nu se regăseşte, în care relaţiile sociale sunt superficiale şi reci (oficiale), în care ipocrizia este ca la ea acasă. Iar asemenea mărturii nu sunt deloc singulare astăzi.

Eu nu-i îndemn pe tineri să lucreze în străinătate sau să emigreze acolo. Vreau doar să le mai temperez elanul, pentru a nu trăi mai târziu mari dezamăgiri şi să fie pregătiţi dinainte. Mai frumos decât acasă nu poate fi nicăieri, dar dacă nu ai posibilitatea să lucrezi aici, atunci eşti nevoit să încerci în altă parte. Bine ar fi să nu uite apoi de ţara natală şi de semenii lor aflaţi în suferinţă, şi să revină cu dorinţa de a realiza lucruri mari.

Dar, oriunde s-ar afla, tinerii trebuie să conştientizeze că libertatea lor e un dar al omului primit de la Dumnezeu, un bun de mare preţ şi nu trebuie să renunţe la el. De asemenea, nu trebuie să cultive libertinajul, ca formă excesivă a acesteia. Ei trebuie s-o apere ori de câte ori le este ameninţată şi s-o păstreze intactă. **Libertatea de gândire** este de fapt acel liber arbitru, pe care l-a sădit în om Dumnezeu şi pe care demonii se străduiesc de atunci în toate chipurile să i-l răpească omului, pentru a-l transforma într-un sclav înrobit plăcerilor sale trupeşti şi sufleteşti.

Astăzi, se vorbeşte tot mai mult de „libertatea de conştiinţă'', care la o privire mai atentă este o alăturare forţată a două concepte diferite (libertatea omului şi conştiinţa de sorginte divină) şi un nonsens! De fapt, prin această alăturare, se provoacă mai multă confuzie. Mai degrabă sugerează „eliberarea omului de conştiinţa lui'' (care-l mustră, când face rău cuiva), „libera cugetare'' (libertatea faţă de religie sau orice religie) şi ateismul, pentru că în fond, această conştiinţă nu poate fi altfel decât liberă. Nu e de mirare, că asociaţia botezată **Solidaritatea pentru Libertatea de Conştiinţă**, condusă de Remus Cernea, luptă insistent împotriva icoanelor şi simbolurilor religioase din spaţiul public (care agresează copiii, mai ales ai ateilor?!), că a reuşit să împiedice aplicarea legii privind construirea Catedralei Mântuirii Neamului în Parcul Carol (iniţiind o adevărată campanie mediatică în acest sens) şi că… apare la p.49, în cadrul site-ului de pe internet www.masonii.ro, site deţinut de marele afacerist Silviu Prigoană! (la „Pagina românească despre ateism''/ www.ateii.ro). Personal, nu vă pot recomanda vizitarea acestui site, pentru că ideologia masonică este într-adevăr o erezie puternică şi perfidă, încât poate influenţa negativ îndeosebi pe cei nepregătiţi. Nu m-a surprins până la urmă, să găsesc aici şi multe alte site-uri care promovează o mulţime de secte şi de practici combătute de Biserica Ortodoxă. M-a surprins puţin însă alăturarea unor site-uri ortodoxe (mai ales cele despre anumite mănăstiri).

Am descoperit cu acest prilej, ataşamentul d-lui Remus Cernea faţă de **„libertatea faţă de religie''**, **Constituţie** (precum unii din PSD, ca Ion Iliescu şi alţi „liber-cugetători'') şi … **Drepturile Omului** (precum Monica Macovei şi Alina Mungiu-Pippidi, care nu agreează nici dânsele Ortodoxia). Datorită menţiunii ataşate (copyright), nu vă pot reda textual mai multe aspecte. Pe scurt însă, vă pot spune că nu sunt de acord cu protecţia excesivă a drepturilor de autor (ce ar avea de ascuns sau de pierdut?). Nu sunt de acord cu opinia sa, potrivit căreia trebuie separată total Biserica de Stat iar legea care prevede salarizarea clericilor prin Ministerul Cultelor să fie abrogată (pe motiv că ateii contribuie şi ei la aceasta, şi încă împotriva voinţei lor!).

Ce înseamnă oare „libertatea faţă de orice religie''? Toleranţa faţă de dogmele tuturor religiilor? Sau poate indiferenţa? Atunci, cum se justifică contrariul acestei nepăsări şi implicarea în acţiuni vădit antiortodoxe? Cum se face, că un alt domn, care nu o dată s-a declarat făţiş ca fiind ateu (Florin Iaru, unul din moderatorii emisiunii „Mari români'' de la TVR 1), şi-a pierdut de câteva ori cumpătul iar în emisiunea „Între Bine şi Rău'' l-a luat peste picior pe părintele ortodox Constantin Coman? (sugerând lipsa sa de toleranţă faţă de păcătoşi, adică depărtarea de modelul Mântuitorului).

Oare, nu cumva dincolo de acest paravan (ateismul) se ascunde însăşi masoneria română? Putem vorbi de atei convinşi, persoane care nu cred decât în om şi ştiinţă?

Făcând o scurtă paranteză, trebuie spus, că în cadrul lojilor masonice, primele grade (cu o oarecare autonomie?) reunesc pe atei, dar gradele superioare sunt obţinute de cei care cunosc mai bine Răul şi i se închină. <u>Spre deosebire de creştinism sau alte religii mari ale lumii (care cultivă viaţa spirituală, interioară), în masonerie prevalează cunoaşterea lumii exterioare şi bagajul de cultură generală (mai ales iniţierea în misterele lumii, ezoterism, magie etc.etc.)</u>

Mie personal, mi se pare că atacurile împotriva Ortodoxiei se înteţesc, mai ales de când am intrat în „hora'' europeană. Mai multe detalii veţi găsi în volumul al treilea (în final), în special cu referire la cazul Tanacu, după cum a fost numit de mijloacele de informare dezlănţuite împotriva unui călugăr şi câtorva măicuţe, care nu puteau înghiţi defel <u>ecumenismul (cea mai mare erezie a timpului nostru</u>!). Ateii se poare că îşi strâng rândurile, au prins mult curaj şi apar tot mai multe articole prin care îşi fac … publicitate. Unele au apărut chiar în Postul Mare şi au denigrat pe creştinii ortodocşi! Mai recent, am aflat că şi casa în care a crescut Nicolae Ceauşescu a intrat în preocupările mass-mediei, care doreşte să transforme Scorniceştiul într-un loc de pelerinaj!

Mă deranjează tot mai mult să ascult la radio, să privesc la emisiuni cu un puternic mesaj anticreştin şi subcultural. Constat că se face în mod deliberat tot mai multă băşcălie pe seama preoţilor şi credincioşilor, de către limbile fără de Dumnezeu şi de către cumpliţii eretici. Invazia de umor de proastă calitate este prezentă aproape peste tot şi contrastează foarte mult cu umorul „de supravieţuire'' din perioada comunismului. Se pare că, totul se află astăzi în criză, inclusiv credinţa ortodoxă. Apar tot mai multe cazuri de convertiri ale orotodocşilor la diverse secte. **Tot mai multe familii se destramă din cauza alcoolului, drogurilor, prostituţiei etc. Ori, familia creştină are o importanţă nebănuit de mare în societatea românească şi în întreaga lume.**

Concluzionând, globalizarea constituie într-adevăr un subiect complex şi încă unul care ridică nenumărate semne de întrebare, mai ales în rândul intelectualilor de pretutindeni.

Dar, privind atent problema, dintr-o perspectivă creştin-ortodoxă, atât integrarea în Uniunea Europeană, cât şi proiectul malefic al Globalizării, ne dăm seama că trebuie să devenim mult mai activi şi lucizi, fără a ne tulbura sufleteşte, adică aşa cum spunea un părinte din Grecia: să trăim „cu nelinişte cea bună''. Trebuie să fim convinşi, că această **nouă şi mare provocare pentru lumea contemporană** poate fi <u>o nouă probă de foc a credinţei noastre</u>. Ca şi în comunism, ni se oferă astfel **<u>o şansă de mântuire pentru mulţi dintre noi</u>**, pentru ca din nou,

să se „umple cerul de sfinți''. Aceasta nu poate decât să ne bucure, cel puțin pe noi, creştinii de astăzi.

<u>Existența unei ofensive şi a unui plan de subminare a Ortodoxiei şi spiritualității, culturii în general, este atestată de numeroase exemple.</u> Dar, poate cel mai elocvent este exemplul unor reviste precum Rost (de cultură creştină şi politică), care sunt astăzi puse în situații extrem de dificile. Iată ce se spune, în numărul din octombrie a.c.:

„Recunoaştem că ideea de a schimba modul de difuzare şi, deci, de a ne cerne altfel cititorii nu ne-ar fi venit fără ajutorul neprecupețit al capitalismului sălbatic de la noi – care ne-a dovedit că înțelegerile şi contractele nu fac nici cât o ceapă degerată, iar onoarea şi corectitudinea sunt simple naivități pe care le ignoră orice afacerist hotărât să se îmbogățească. Cum noi nu vrem să facem parte din sistem, ci să-l schimbăm; cum nu avem nimic de pierdut, iar <u>singura răsplată a eforturilor noastre este lucrul bine făcut – nu vreun beneficiu material</u> -, ne-am hotărât să renunțăm la colaborarea cu marii difuzori de presă. **Comisioanele împovărătoare, lipsa de seriozitate, întârzierea inadmisibilă – de câte 8-10 luni – a plăților**, ne-a obligat să găsim o soluție. Începând cu 1 ianuarie 2008, revista Rost va putea fi găsită numai în marile oraşe şi numai la anumite centre de difuzare a presei, independente, librării şi biserici, care înțeleg să cultive valoarea. Lista acestor puncte de distribuție a ROST va fi făcută publică în revistă şi pe pagina de internet a publicației (www.rostonline.org/rost). […] Firmele care dețin chioşcuri de distribuție a presei decente, librăriile, bisericile de mir şi mănăstirile care doresc să difuzeze ROST, ne pot contacta la numărul de telefon 0740.103.621 sau pe e-mail: revistarost@gmail.com.''

De unde tragem concluzia că masoneria e de vină? Pentru că s-au scris şi s-au publicat unele articole care o vizau, mai mult sau mai puțin în mod direct sau indirect…

Dar nici televiziunea publică nu stă mai bine. Filmele, documentarele şi alte emisiuni de ştiri, demonstrează tot mai clar semnarea unor contracte cu mari firme din America şi Europa, cum ar fi BBC, conduse de masoni evrei. Dacă veți urmări cu atenție distribuția afişată pe micul ecran la final, veți regăsi multe nume de evrei. Iar cum masoneria este condusă de aceştia…

Singura teamă pe care o poate accepta un creştin adevărat este **frica de Dumnezeu şi de Judecata de Apoi**. Este frica de păcat, prin călcarea poruncilor şi frica de consecințele sale. Nu de moarte trebuie să ne temem noi, adică de trecerea la cele veşnice (în fond, cel mai important moment al vieții fiecăruia), ci de imposibilitatea mântuirii sufletului şi comuniunii noastre cu Dumnezeu.

CAPITALISMUL DE TIP IMPERIALIST SAU DICTATURA EXTREMEI DREPTE OCCIDENTALE

În condițiile actuale determinate de accelerarea procesului de unificare a statelor lumii şi a religiilor acestora, sub diverse pretexte invocate precum concurența globală din domeniul economic, era şi este de aşteptat reacția naționalismului adevărat sau al patriotismului autentic. Dar cum aceasta întârzie să apară în rândul politicienilor şi a slujitorilor Bisericii, <u>ne revine unora dintre noi sarcina ingrată de a condamna globalizarea sau noul experiment diabolic aplicat din păcate pe oameni</u>.

Ca şi în comunism de altfel, putem observa cu ochii minții noastre, natura sistemului şi <u>operațiunea de spălare a creierelor şi de intoxicare a informației, precum şi nivelarea dorințelor şi aspirațiilor noastre</u>. Este evidentă astfel tendința către dictatură sau totalitarism, singura formă de guvernare care are nevoie de manipularea maselor şi de înrobirea totală a acestora. Este evident şi faptul, că noi cei care ne opunem oricărei tiranii, trebuie să ne unim şi să acționăm în consecință.

Globalizarea a început practic după sfârşitul celui de-al doilea război mondial, când au apărut primele mari organizații internaționale (şi funcționale), motivate în aparență de asigurarea

păcii şi dezvoltarea relaţiilor dintre state. Războiul acesta a avut raţiunile sale ascunse, după cum şi cel anterior a urmărit destrămarea ultimelor imperii, care stăteau în calea pretenţiilor de dominaţie masonică. Conflictul dintre marii conducători ai lumii şi masonerie exista de multă vreme şi nu se putea stinge decât prin instaurarea unei singure dictaturi, fără rivali şi disidenţi.

Unii intelectuali au tras alarma în privinţa efectelor globalizării, în special pe terenul economic, criticând de pildă Fondul Monetar Internaţional, Banca Mondială, Banca Internaţională pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare, ş.a. Împrumuturile acordate le-au creat posibilitatea de a exercita anumite influenţe şi presiuni asupra statelor îndatorate, şi chiar de a dicta politica internă ori externă a acestora! Sunt vinovaţi mai ales cei care conduc multe din corporaţiile sau marile companii, care au creat un sistem economic mondial foarte corupt şi noi instituţii, care promovează interesele financiare şi politice ale masoneriei mondiale precum Organizaţia Mondială a Comerţului, Acordul General pentru Tarife şi Comerţ, etc. Este şi părerea unor intelectuali, din întreaga lume, al căror număr sporeşte.

La o privire de ansamblu, omenirea parcurge o perioadă critică şi destabilizatoare. Neoliberalismul şi globalizarea actuală adâncesc permanent dezintegrarea socială şi falimentul democraţiei. S-a intensificat totodată şi criza ecologică, rezultată din crizele de guvernare şi din birocraţiile guvernamentale. Politica devine tot mai mult un sector iresponsabil şi ineficient, datorită intereselor masonice. Drept dovadă să luăm în calcul, la nivel naţional şi chiar mondial, actuala stare de sărăcie, infracţionalitatea, schimbările climaterice (încălzirea globală, datorată protecţiei scăzute a mediului în faţa poluării şi defrişărilor necontrolate, dar şi politicii jalnice a S.U.A., China şi India, care se opun unor cheltuieli în acest sens, pentru a-şi menţine sau mări nivelul creşterii economice…).

Acestea sunt doar câteva aspecte, dintre cele mai importante dar nu putem să nu remarcăm de pildă gravitatea acestora din urmă, a inundaţiilor tot mai mari, a furtunilor tot mai numeroase şi mai puternice, a alunecărilor de teren de-a dreptul catastrofale. În definitiv, poate că asta se şi urmăreşte: reducerea drastică a populaţiei Terrei, sărăcia în rândul majorităţii acesteia, creşterea infracţionalităţii şi extinderea focarelor de război în întreaga lume.

În mod evident, nu pot fi decât întrutotul de acord cu dl. David C. Korten, care are o experienţă bogată de specialist; a activat în mari cercuri academice, lucrând în Agenţia Americană pentru Dezvoltare Internaţională şi în Managementul Afacerilor în proiecte finanţate de Fundaţia Nord, şi a arătat defectele majore ale sistemului, în aparenţă democratic şi bine intenţionat. Domnia sa, a identificat printre altele, trei forumuri importante, care au servit realizării consensului de sprijinire a globalizării economice: Consiliul pentru Relaţii Externe, Comisia Bilderberg şi Comisia Trilaterală, adică „fundamentul pe care se construiesc imperiile noului colonialism corporatist''. A precizat de asemenea, că este greşit a-i atribui marelui economist Adam Smith rădăcinile noului liberalism de piaţă, întrucât idealul lui era o piaţă formată din „mici comercianţi şi cumpărători'' iar el „nu a propovăduit niciodată o filozofie morală în apărarea lăcomiei fără margini''. Globalizarea, în opinia sa nu face decât „să transfere puterea din mâinile guvernelor responsabile pentru binele public, în cele ale câtorva corporaţii şi instituţii financiare, mânate de un singur imperativ, căutarea profitului financiar pe termen scurt'' (un gen de cămătărie „la nivel înalt'', mai imorală decât cea practicată îndeobşte - n.a.).

Deturnarea sensului naţionalismului (în mass-media, inclusiv în dicţionarele adresate în special elevilor, studenţilor şi intelectualilor) se subscrie în mod cert politicii globalizării, deoarece imperialismul capitalist, învingător în competiţia cu imperialismul comunist, pledează pentru Noua Ordine Mondială şi „supranaţionalism''. Veţi găsi mai jos doar câteva mostre de dezinformare şi săditoare de confuzii grave, pe care nu le putem accepta…

V-aş invita să intrăm puţin şi în culisele democraţiei, **individualismului democraţiei** (despre care, părintele profesor Dumitru Stăniloae afirma că „este egoism feroce care destramă naţiunea, destramă familia, destramă breasla…'') sau ale **individualismului protestant occidental** (care afirmă o autonomie împinsă uneori până aproape de anarhie'' şi care „pune

libertatea de conştiinţă a individului mai presus de orice interes al comunităţii, prin urmare şi al statului''). Acelaşi autor citat la urmă – Simion Mehedinţi – mai spunea de asemenea că ,,Rezultatul a fost o sumedenie de secte şi de dizidenţe în mijlocul sectelor.''

Nu cred că este întâmplător faptul că, Remus Cernea (de la Asociaţia ,,Solidaritatea pentru libertatea de conştiinţă'', cel care a contestat vehement în fruntea mai multor ONG-uri prezenţa simbolurilor creştine din spaţiul public, doreşte acum să conteste **Legea cultelor**, recent promulgată de preşedinte, la Curtea europeană a drepturilor omului. Teza lui – discriminarea minorităţilor – este inacceptabilă din multe puncte de vedere. Interesantă este însă, critica venită recent tocmai din Washington la adresa acestei legi de la noi, considerată a fi ,,cea mai restrictivă din Europa'' şi în detrimentul drepturilor omului, deşi sunt ţări precum Austria, care pun condiţii mai restrictive (pentru a preveni prozelitismul unor secte care văd în ţările din Estul Europei, un fel de nou El Dorado…). Însă, Legea cultelor din România, care pune condiţia pentru cultele oficiale (care pot primi bani de la buget) de a avea cel puţin 22 000 membri şi 12 ani de la înfiinţare, trebuie să respecte într-adevăr tradiţia locului, după cum a declarat însuşi consilierul prezidenţial Teodor Baconsky.

Dacă veţi căuta sensul termenului de libertate (în dicţionar) şi îndeosebi a ,,libertăţii de conştiinţă'', veţi vedea că acesta din urmă are în vedere doar libertatea de a avea o opinie în privinţa oricărei chestiuni, iar nu de a impune acestă opinie personală altor persoane, cu atât mai puţin majorităţii cetăţenilor!

Am putea presupune, dacă acceptăm existenţa unui plan masonic de dominare asupra întregii lumi transpus în practică punct cu punct, că Erasmus din Rotterdam (care a rămas celebru şi prin codul manierelor pe care l-a lăsat, care a impulsionat civilizaţia formală şi ,,de curte'', neglijând cultura), Friedrich Nietzsche (cel care a afirmat ,,răsturnarea valorilor'' şi filosofia luciferică a nihilismului şi Antihristului) şi Carl Gustav Jung au fost şi ei masoni. Masoneria avea nevoie de oameni cu un mare prestigiu pe care să-i sprijine, pentru a-şi impune în plan cultural-ştiinţific interesele. Un alt argument ar fi acela că, cei menţionaţi aici sunt personalităţi care au îmbrăţişat valorile **umanismului** (secularizat), şi **individualismului**.

Revenind la tema noastră – capitalismul de tip imperialist sau dictatura extremei drepte occidentale -, cel care este promovat de globalizarea actuală, mai trebuie să spunem că el a apărut pe la începutul secolului XX (fapt ce confirmă o dată în plus existenţa planului de mai sus, trasat la Basel în 1897!). Comunismul care s-a instaurat în Rusia, după Revoluţia din 1917, fascismul şi nazismul, au apărut anume pentru a contribui decisiv la radicalizarea capitalismului şi liberalismului ce-l caracterizează. Aceste noi sisteme şi doctrine rivale au dat naştere marilor războaie mondiale, nenumăratelor masacre şi fărădelegi din veacul trecut. Or, acestea sunt tot ,,opera'' sioniştilor şi masoneriei mondiale, interesate în crearea şi perpetuarea unor **dezechilibre majore între state, între straturile sociale, între drepturile individului şi drepturile statului**.

Pornind de la faptul că marxismul şi comunismul au inaugurat o revoluţie economico-socială, iar fascismul a însemnat o revoluţie statală, apoi nazismul – o revoluţie rasială, putem observa şi caracterul opus al legionarismului românesc, dat de revoluţia sa spirituală. Prin acest caracter, legionarismul se deosebeşte net de doctrinele amintite, cu care a şi intrat în contradicţie. Este binecunoscută apariţia lui ca o demnă reacţie de apărare a poporului român în faţa expansiunii comunismului (bolşevismului de atunci) de peste Nistru. El a pledat pentru identificarea şi păstrarea unui echilibru între drepturile persoanei şi drepturile comunităţii (societăţii sau statului).

Ţin să mai precizez că nu sunt legionar, sau aş putea fi tot atât cât a fost Eminescu, care a trăit înainte de apariţia meteorică a Mişcării Legionare în viaţa culturală şi politică a României. Adică, trăiesc în spiritul naţionalismului autentic. De aceea am şi ales să dezbat problematica complexă a globalizării (antinaţionale), care uzează astăzi de atâtea mijloace neortodoxe pentru a-şi atinge scopurile. Pentru că mă număr printre acei militanţi care se situează împotriva acestui nou sistem perfid şi diabolic de aservire şi manipulare. Pentru că există într-adevăr o ruptură sau

o prăpastie adâncă între iubire şi constrângere, între libertate şi sclavie, între creştinism şi imperialism, iar eu am ales să fiu de partea Adevărului care nu se schimbă niciodată.

Miza uriaşă la nivel mondial este **puterea şi controlul asupra oamenilor şi resurselor**, adică „luarea în stăpânire a conducerii politice şi economice a întregii planete prin instituirea unui guvern mondial, aflat sub controlul direct şi total al Francmasoneriei – la momentul cel mai potrivit şi în conjunctura cea mai favorabilă.'' S-ar putea reedita astfel, tristele evenimente din octombrie 1917 şi holocaustul roşu care a urmat, cu cele peste 200 de milioane de victime din întreaga lume. Atunci, Rusia cea săracă a constituit terenul cel mai prielnic şi în plus era şi o ţară ortodoxă…

Scenariul anticipat unii autori, pare foarte plauzibil, constând în declanşarea de către înalta oligarhie financiară a unei crize mondiale teribile, cu un haos pe măsură şi în care îşi fac apariţia masonii în chip de „salvatori ai omenirii'', tot ei având mijloacele necesare (materiale şi logistice) pentru a-i pune capăt.

În vederea atingerii unor obiective atât de ambiţioase la nivel mondial, sunt convins că există un întreg arsenal de mijloace, chiar dintre cele mai moderne, printre care ştiinţele experimentale. Prin propriile lor servicii secrete şi reţele informatice, deţin într-adevăr un control tot mai evident asupra mass-mediei de pretutindeni şi a statelor lumii, exploatându-le resursele materiale sau umane, dictându-le propria politică în toate domeniile. Este foarte posibilă chiar subordonarea oricărei reţele mai importante de crimă organizată, care alimentează din plin unele imperii financiare. Politica, afacerile şi crima organizată (Mafia) reprezintă, atunci când îşi dau mâna pentru interese ilegale şi imorale, o caracatiţă pe care cu greu o pot învinge statele lumii.

Este dificil să identificăm fiecare dintre noi, absolut toate strategiile de manipulare utilizate pe scară largă de masonerie, dar merită să le avem oricând în vedere. Aş enumera măcar unele dintre ele:

- cultul banului şi a confortului material desăvârşit, indiferent de suprasolicitarea prin muncă (prin care omul este obligat să-şi reducă foarte mult timpul de odihnă, să înghită divertismentul cretin din mass-media – singura sursă de relaxare mai la îndemână – şi să neglijeze tot ce ţine de viaţa spirituală şi culturală);
- cultul superspecializării omului (pe principiul „fiecare cu meseria lui'') şi al lipsei preocupării de a avea o imagine de ansamblu asupra lumii înconjurătoare;
- cultul consumerismului şi al achiziţionării de diverse bunuri;
- mirajul îmbogăţirii peste noapte şi al goanei după avere;
- stimularea şi alimentarea focarelor de conflict de pe tot globul;
- globalizarea traficului de carne vie, a drogurilor şi a armelor;
- înrolarea celor mai bogaţi oameni în rândul masoneriei şi ruinarea celor care refuză;
- răspândirea hranei chimizate în detrimentul sănătăţii celor mulţi;
- contribuţia efectivă la alcătuirea şi apărarea/impunerea Constituţiei în statele lumii şi a altor legi importante, spre beneficiul intereselor masonice;
- crearea unor mari organisme financiare internaţionale ca paravan pentru mari afaceri şi mai ales pentru îndatorarea îndelungată a ţărilor sărace, care permite dominaţia politică şi economică asupra lor;
- sprijinirea proliferării în masă a imoralităţii şi vulgarităţii, mai ales prin intermediul mass-mediei (a „culturii de cartier'');
- crearea şi difuzarea a numeroase filme, în care sunt exacerbate instinctele primare/sălbatice ale omului (violenţa extremă, amorul pasional, suicidul, crima, răzbunarea…), adresate cu predilecţie copiilor şi tinerilor;
- politica prin jocuri de culise, prin populism şi demagogie, prin propaganda „formelor fără fond''(a unor teorii masonice legate de democraţie, libertate, fraternitate, umanism, toleranţă, pace…);

- oferirea iluziei de fericire prin bunăstare şi de participare reală la viața politică pentru masele largi de cetăţeni (în fond, alegerile sunt adesea manipulate, trucate, mai mult sau mai puțin, dirijate prin variate metode, precum dezinformarea, marketingul electoral etc.);
- folosirea celui mai influent şi mai puternic stat pe post de „vârf de lance'', în planul de cucerire a puterii absolute şi oficiale (amintind doar faptul numirii preşedinţilor americani (cu foarte rare excepții) din rândul membrilor marcanți ai lojelor masonice);
- încurajarea şi sprijinirea corupției de orice fel (în special a celei economico-financiare, care întăresc economia subterană şi slăbesc veniturile statului, îmbogățind foarte mult pe marii evazionişti şi sărăcind continuu populația onestă);
- dictarea politicilor fiscale de către marile organisme financiare creditoare (gen FMI, Banca Mondială ş.a.).

Una din caracteristicile globalizării şi mai puțin cunoscută este ceea ce numim noi secularizarea sau laicizarea. Se vorbeşte câteodată de societatea de tip occidental, ca fiind secularizată, adică desprinsă de câteva secole de instituția Bisericii, mai ales în plan cultural dar şi în sfera vieții social-politice. Această separare s-a adâncit treptat, pornindu-se de la provocarea acelor excese regretabile (ale Inchiziției în primul rând) din Evul Mediu ale Bisericii Catolice şi continuând cu apariția protestantismului şi neoprotestantismului, care au subminat permanent tradiția creştinismului, creştinism, care şi astăzi este considerat prima religie a lumii ca importanță.

Occidentul a devenit astăzi o societate, care s-a autodefinit laică sau secularizată, de fapt atee în toată regula, încercând să mascheze interesul extrem de scăzut față de morala creştină sau valorile creştinismului. Calea înstrăinării omului de Dumnezeu este străbătută în continuare, dar din păcate de tot mai mulți creştini şi chiar de către unii din preoți! Subminarea din interior a Bisericii lui Hristos şi subordonarea mass-mediei sunt fenomenele oculte care atacă în mod premeditat toate tradițiile şi valorile creştine autentice. Este firesc să ne întrebăm şi să identificăm pe cei care îl slujesc pe Antihrist şi trasează această traiectorie a omenirii.

În opinia mea dar şi a tot mai multor intelectuali, mersul lumii de astăzi se leagă în mod inextricabil de ceea ce Mihai Eminescu numise «chestiunea evreiască». Este vorba de ''problema'' creată de către o parte dintre evrei, pe care o putem numi oligarhia evreiască, interesată dintotdeauna nu numai de dominația economică asupra altor popoare, multe din ele fiind cele care i-au primit cu generozitate, dar şi de o dominație totală şi necondiționată.

Consider că nu trebuie neapărat să vă conving eu însumi de ceva, în speță de existența masonilor şi de imoralitatea profundă a apartenenței la ritualurile lor. Fiecare poate să descopere adevărul într-un fel sau altul, ca în cazul demonstrațiilor matematice. Nu mi-am propus dealtfel actul de convingere ci **informarea**, ca pornind de la aceasta, să putem judeca singuri, după cum este şi firesc. Opinia mea, bunăoară, nu pot spune că este relevantă pentru toți cititorii şi nici nu caut să o impun.

La concluziile privitoare la acest „fenomen'' şi a implicațiilor sale profunde în viața noastră, a tuturor, nu am ajuns uşor, dar studiul comunismului m-a condus în această direcție. Pe de o parte, lecturile cărților care tratau un asemenea subiect, pe de altă parte logica şi intuiția (dăruite desigur de bunul Dumnezeu), întărite de credința altor persoane pe care le stimez, m-au ajutat să înțeleg anumite lucruri, inclusiv esența diabolică a francmasoneriei şi să doresc să particip la informarea corectă a publicului larg.

Poate că ați observat şi dumneavoastră câteodată apariția discretă a unor ştiri televizate şi articole în presă despre activitatea masonilor (cum ar fi investitura unor cavaleri ca pe vremuri, cu sabia, evenimentul inaugurării primului templu masonic în România, prezentat de masonul Florian Pittiş de la TVR 1, cântăreț de muzică folk! etc).

Merită pecizat faptul că la adevăr ajunge până la urmă singur fiecare. Din păcate, astăzi mass-media şi clasa politică în general, insistă în actul de convingere şi nu în cel de informare. Discursurile pun accentul pe retorică şi persuasiune, pe prestigiul social, iar nu pe fondul problemelor şi pe moralitate. Mai cu seamă lipseşte informaţia corectă şi dezvăluirea unor aspecte foarte grave. Cazul nostru nu este singular, se întâmplă şi pe plan internaţional, doar că la noi acest fenomen a căpătat amploare, ca de altfel şi corupţia.

Chiar dacă nu-l admir pe fostul nostru preşedinte, dl. Emil Constantinescu, pentru irosirea într-o mare măsură a şansei de a schimba lucrurile în România, unele aprecieri ale domniei sale sunt totuşi concludente: „oamenii au o mare foame de a li se explica şi nu le explică nimeni, iar a nu explica e o formă de dispreţ, pentru că dacă îi explici unui om, el înţelege''; „oamenii sunt bombardaţi cu minciuni ca şi în timpul lui Ceauşescu''; „e foarte greu de luptat contra zvonurilor şi contra dezinformării'' şi „aparatul de dezinformare a continuat să lucreze''. Mi se pare evident faptul că era necesară, ba chiar prioritară reformarea pe deplin a SRI-ului, pentru a face faţă acestui flagel al dezinformării populaţiei, ceea ce nu s-a reuşit pe deplin nici până în prezent (a înlocuirii, mai ales a vechilor cadre operative şi a strategiei sale), dar sper că se va face până la urmă.

În final, aş vrea să combat aşa-zisul adevăr al unei zicale româneşti, pe care n-am acceptat-o ca atare niciodată şi pe care o voi reproduce în cadrul unui mic fragment:

„**Capul plecat sabia nu-l taie**. *Expresie prelucrată după versul 13 din legenda istorică* Daniel Sihastrul *de Bolintineanu. Se citează, de obicei, spre a sublinia un act de supunere. Dar folosind acest vers, adică desprins de cele ce urmează, trădăm intenţiile autorului. Ştefan al Moldovei, rănit şi învins, venind la Daniel Sihastrul şi cerându-i povaţă dacă să închine turcilor ţara, capătă răspunsul:*

Capul ce se pleacă paloşul nu-l taie,
Dar cu umilinţă lanţu-l înconvoaie!
Ce e oare traiul dacă e robit?
Sărbătoare-n care nimeni n-a zâmbit!

Prin urmare, versul lui Bolintineanu n-ar trebui citat în mod izolat, căci numai întreg contextul exprimă limpede ideea poetului:

Viaţa şi robia nu pot sta-mpreună,
Nu e totodată pace şi furtună.'' [64]

Observaţi că ultimele versuri conţin câteva elemente antagonice (viaţa=libertatea în opoziţie cu robia; pacea cu furtuna=războiul) exprimă de fapt, ceea ce în filozofie şi în logică îndeosebi se numeşte principiul terţului exclus. Un enunţ nu poate fi adevărat şi fals în acelaşi timp…

[64] I. Berg, *Dicţionar de cuvinte, expresii, citate celebre*, Ed. Vestala, Bucureşti, 2004.

ISTORIA ROMÂNIEI ESTE FALSIFICATĂ PENTRUA FI PE PLACUL EUROPEI ŞI MASONERIEI

Asupra acestor rânduri aş dori să reflectați, ținând seama de tot ce s-a scris pe această temă. Eu nu am autoritatea unui istoric consacrat, dar pentru simplul fapt că istoria României a fost şi rămâne o preocupare foarte importantă a vieții mele, m-am simțit obligat să iau atitudine. Mai ales, în contextul actual al globalizării, în care mulți istorici au fost practic cumpărați (iar acest lucru nu e prea greu de realizat astăzi) de către masonerie iar alții nu au curajul să spună adevărul pe care îl cunosc, de teama unor represalii.

Pentru a argumenta aceste afirmații de mai sus, vă invit la un exercițiu de analiză şi de comparație. Este necesar să analizați fiecare propoziție şi fiecare mesaj pe care aceasta îl transmite. În contextul în care există multe inexactități, omisiuni şi distorsionări ale informației în actualele manuale de istorie (poate nu toate), eu am ales unul dintre acestea, ceva mai ,,corect''. Şi totuşi, vom întâlni şi aici o promovare ostentativă a personalităților masonice, a oligarhiei financiare (a acelui grup restrâns de mari posesori ai capitalului financiar, care domină viața economică a unui stat dar şi alte domenii) şi a celor care au adus servicii masoneriei, tocmai în virtutea faptului că tinerii nu sunt documentați în acest sens. De altfel, trebuie să recunoaştem,

nici în rândul oamenilor vârstnici nu întâlnim o categorie largă de populație bine informată şi bine intenționată. Iar în acelaşi timp, veți constata o denigrare în privința a tot ce ține de Mişcarea Legionară, inclusiv a marelui precursor care a inspirat-o: publicistul, scriitorul şi poetul Mihai Eminescu.

Oare, toate aceste aberații şi omisiuni voite, trebuie să le înghită actualele şi noile generații de elevi şi studenți? Acest ''adevăr'' îl vor transmite şi ei mai departe? Cui folosesc aceste denaturări ale adevărului şi ce se urmăreşte de fapt? Vă las pe dumneavoastră să trageți concluziile de rigoare şi să găsiți cele mai potrivite răspunsuri la aceste întrebări.

Iată ce susțin autorii unui manual de istorie, mai frecvent utilizat astăzi, **manual pentru clasa a XII-a, apărut la editura Humanitas Educațional, la Bucureşti, în anul 2003** (Nicoleta Dumitrescu, Mihai Manea, Cristian Niță, Adrian Pascu, Aurel Trandafir şi Mădălina Trandafir) din care spicuim:

FRANCMASONERIE, asociație internațională cu caracter filantropic, în parte secretă, ai cărei membri se recunosc prin anumite semne, embleme şi simboluri. [...] „OCULTA'', grupare în cadrul P.N.L. (de la sfârşitul sec. al XIX-lea), condusă de Eugeniu Carada, cu scopul de a-l aduce în fruntea partidului pe Ion I.C. Brătianu. (p.99)

Vreau să vă mai spun că, dacă veți răsfoi manuale relativ recente de istorie sau cărți şi articole privind acest domeniu, veți descoperi multe inadvertențe. Faptul că, regimul totalitar comunist a mistificat adevărul istoric, nu trebuie să conducă la o altă „rescriere a istoriei'', prin alte exagerări şi mistificări. Ambele sisteme, şi anume comunismul şi liberalismul (cu formele sale, îndeosebi radicale) au păcătuit prin extremism. Statul sau individul, au stat în centrul acestora. Adevărul este însă, după cum se spune, la mijloc, pentru că societatea are nevoie de armonizarea acestor relații şi punerea în valoare atât a valorilor colective, cât şi a celor individuale. Exacerbarea însă, a acestora este extrem de păgubitoare.

Să mai precizez că, Mihai Eminescu i-a criticat dur mai ales pe liberalii, care l-au detronat pe Alexandru Ioan Cuza. Aceştia reprezentau în fapt, aripa radicală a partidului. În fruntea lor se aflau C. A. Rosetti (fondatorul ziarului *Pruncul român* şi mai târziu al cotidianului/oficiosului partidului liberal *Românul*, cu care a polemizat intens Eminescu) şi Ion C. Brătianu (cel care s-a ocupat personal de aducerea în țară, pe ascuns, a prințului Carol de Hohenzollern-Sigmaringen). Aceştia susțineau „organizarea rapidă a noului regim politic'' şi imitarea instituțiilor din țări, precum Germania, Franța, Belgia.

De ce credeți că îi critica Eminescu? În principal, datorită apartenenței lor la lojile masonice şi excluderii interesului național. Chiar în acest manual (la p.104) scrie: *„Mulți dintre membrii elitei liberale au aderat la **lojile masonice**, mai ales în perioada paşoptistă. Sunt cunoscute şi cazurile lui C.A. Rosetti, Ion C. Brătianu, Dumitru Brătianu, Ion Ghica, Ion Bălăceanu şi a multor altora. Însă, după 1866, aripa radicală reprezentată de I.C. Brătianu şi C.A. Rosetti s-a retras din această organizație, ca urmare a opoziției dintre caracterul național pregnant al ideologiei liberale şi internaționalismul francmasonic.''*

Din păcate, şi aici este eludat un adevăr sau chiar mai multe. Din lojile masonice, nimeni nu se poate retrage fără a suporta consecințe extrem de dure (moartea). De aceea, chiar şi Titu Maiorescu, cel care inițial l-a sprijinit pe Eminescu iar apoi l-a trădat în mod incredibil, declarase că fusese francmason în tinerețe. Acum, când ştim cât de mult l-a „prețuit'' el pe Eminescu şi cât a profitat de posteritatea lui pentru a-şi clădi propria lui imagine publică, cum să-l credem pe cuvânt pe „onorabilul'' Maiorescu? Apoi, după trădarea sa, liberalii l-au recompensat cu funcția de avocat al poporului…

Despre masonerie se pot scrie desigur şi se pot discuta multe. Dar, indiscutabil rămâne faptul, că **ea a lucrat şi lucrează împotriva omului**. M-a surprins inițial destul de mult poziția curajoasă a d-lui Antonie Iorgovan, care a criticat masoneria, pentru că el însuşi face parte dintr-un partid în mare parte corupt şi astăzi. M-am gândit că domnia sa a fost şi rămâne totuşi un mare jurist. Altfel, nici nu cred că ar fi fost cooptat în echipa care s-a ocupat de elaborarea

Constituției României. Am mizat deci, pe obiectivitatea sa, în momentul acuzațiilor lansate la adresa lui Adrian Năstase şi a altor membri PSD, pentru că eu însumi am la bază o formație juridică şi apreciez spiritul critic.

Dar, să nu cădem în capcana unei judecăți simpliste sau subiective. V-ați pus întrebarea: oare de ce a fost lăsat să acuze masoneria? Ca să laşi o persoană publică să facă asemenea dezvăluiri (până la urmă senzaționale), când în alte cazuri, pur şi simplu se întrerupeau parțial sau total emisiunile (mai ales pe postul TV Realitatea, la cele prezentate de d-l Robert Turcescu, care discuta la obiect cu câte un invitat etc.) mi se pare destul de suspect.

Având în vedere faptul, că toți aceşti purtători de cuvânt (mai puțin Ion Iliescu) sunt masoni de rit scoțian, convinşi şi ei de „necesitatea'' integrării României în Uniunea Europeană (unde domină această masonerie comunitaristă în prezent) şi divergențele dintre cele două mari ramificații masonice, am putea trage concluzia, şi cred că e cea corectă, că Antonie Iorgovan exprimă în fond punctul de vedere al masoneriei comuniste, speriată de pierderea posibilă a privilegiilor şi a organizării unui proces al comunismului, care nu doreşte să lase totul celeilalte masonerii şi ca atare preferă scoaterea din beneficiile legii care-i dă dreptul să primească bani de la bugetul de stat. Însă rămâne de văzut de ce a declarat totuşi că: „***<u>Dacă este să căutăm crima organizată, ea este foarte bine aşezată în aceste structuri masonice.</u>***'' *Pentru simplul fapt că acesta este şi adevărul…*

Ar fi interesant de analizat întreaga istorie a loviturilor de stat din țările româneşti, şi mai cu seamă de când a apărut mai vizibilă masoneria la noi. Dau numai un exemplu. Căderea dictaturii ceauşiste, atribuită în mod greşit doar românilor de rând, care s-au unit în mod spontan şi cu mult curaj (deşi, se ştie că românii trăiau atunci într-o frică generalizată şi întreținută abil de Securitate). Potrivit, iarăşi unei ''teorii'' conspiraționiste, dintr-o emisiune cu acelaşi nume (Teoria conspirației), turiştii sovietici aflați într-un număr suspect de mare în prejma revoluției din decembrie'89 s-au implicat foarte puțin, pentru că Ion Iliescu reuşise să fie impus ca personaj-cheie al revoluției şi ca personalitate de prim rang, cu reale şanse de a fi un preşedinte pentru multă vreme (ceea ce s-a şi întâmplat, în pofida multor contestații şi acuzații care i-au fost aduse în toți aceşti ani postdecembrişti). Dacă, să presupunem, n-ar fi fost ales acest promotor al politicii gorbacioviste, atunci cu siguranță am fi asistat la o baie de sânge. Interesele erau mult prea mari, ca să nu se ajungă la acest lucru. Ori, vizionând un alt episod al aceleiaşi emisiuni, m-am convins, în sfârşit (deşi se putea anticipa, dar nu prea aveam dovezi palpabile - n.a.), că Ion Iliescu nu este doar un apărător şi susținător al masoneriei, ci un mason de-a adevăratelea!

Prin urmare, <u>aşa-zisa revoluție română a fost de fapt o lovitură de stat autentică, în care rolul principal l-a jucat masoneria</u>! Cine să-l mai creadă pe Petre Roman, care susținea că românii din stradă au făcut-o? Cine? Ion Iliescu sau Silviu Brucan, ei înşişi direct implicați în evenimentele sângeroase, soldate cu peste o mie de morți şi peste 3 000 de răniți? Istoria va clarifica până la urmă ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în acele zile. Dacă nu va fi rescrisă din nou de către masonerie…

Tineretul, mai cu seamă de după 1989, nu va putea să aibă o imagine clară despre istoria neamului românesc, inclusiv cea recentă, datorită <u>mistificărilor şi dezinformărilor</u>, care s-au făcut în ultima jumătate de veac şi au loc chiar şi în prezent, sub ochii noştri. Îmi vin în minte acum, câteva exemple: prezentarea acelui <u>„documentar'' despre Ion Antonescu</u> de către Adrian Cioroianu (susținut de Andrei Oişteanu ş.a.); <u>calificarea Mişcării Legionare de către detractorii ei (unii evrei şi susținători ai lor) drept „o mişcare anarhică sau fascistă'' iar de unii (precum Dragoş Bucurenci) drept „cea mai criminală după comunism''</u>; manipularea perfidă, demitizarea şi banalizarea valorilor naționale (inclusiv istorice) în cadrul ciclului de emisiuni „Mari români'', care urmăreşte în fapt prin înlocuirea criteriului valorii cu cel al notorietății, să rescrie istoria şi să „educe'' tineretul pe linia altor valori considerate „moderne'' şi a excluderii naționalismului, văzut ca un capitol încheiat al istoriei; <u>contestarea Mişcării Legionare de către Andrei Pleşu (care are o rubrică în revista controversată „Dilema''!), alăturându-se d-lor Zigu Ornea şi Andrei</u>

Oişteanu, poate deşi cunoaşte adevărul istoric (călcând astfel, s-ar putea spune, pe urmele profesorului Nicolae Iorga, care a uitat complet de principiile sale din trecut şi de morala datoriei faţă de neam şi semenii din jur); rescrierea istoriei de către autorităţile comuniste de la Chişinău (care, printre atâtea altele, au mai şi cheltuit sume uriaşe pentru cimitirul dedicat eroilor ruşi şi ucraineni, căzuţi în război iar pe cel al eroilor armatei române l-au uitat cu totul, el fiind astăzi acoperit de gunoaie, profanat şi nesupraveheat de nimeni) şi exemplele pot continua la nesfârşit...

În final, aş vrea să formulez câteva critici sau întrebări, care vizează un volum de crestomaţie, intitulat **„Altfel despre Ştefan cel Mare''**, apărut de curând la Ed. Anastasia. Sunt intrigat, fie şi ca cercetător amator într-ale istoriei neamului românesc, de unele inexactităţi, pe care nu le pot trece cu vederea.

Cum este posibil ca istorici, precum Oreste Tafrali, C. I. Andreescu şi A. Pippidi, să avanseze ipoteza că ,,mariajul <<bizantin>> (cu Maria de Mangop, din spiţa Paleologilor) ar fi inspirat voievodului moldovean ideea să ridice pretenţii la tronul Constantinopolului''? (p.168) Cum pot să acrediteze unii istorici existenţa şi influenţa puternică a astrologilor de la Curtea Domnească, ştiind totuşi că domnitorul Ştefan cel Mare era credincios şi ortodox pe deasupra? (pp.147-151) Cum pot să-şi dea cu părerea unii autori (specialişti chiar în alte religii), precum A. K. Coomaraswamy (un budist recunoscut pe plan internaţional) şi traducătoarea acestuia, Anca Manolescu, în probleme ce privesc un erou şi sfânt ortodox? (p.282 ş.a.) De ce este pomenit, aparent fără rost, Christian Rosenkreutz (din Ordinul masonic al Rosicrucienilor)? (p.151) De ce se invocă ecumenismul, legat de chivotul ecumenic cerut de Petru Rareş? Cine sunt până la urmă ,,cercetătorii noştri''? (p.60)

Apoi, de ce în acest volum plin de date de tot felul, în general despre civilizaţia medievală, nu se aduce aproape niciun omagiu sau elogiu marelui domnitor? De ce coperta cărţii prezintă un pocal aurit înconjurat de steluţele Uniunii Europene, iar titlul este scris cu litere mari albastre? Pentru a da bine înaintea acesteia? Cum de a fost scos la tipografia… Gutenberg?

Şi, în sfârşit, ca o întrebare aparte, **de ce nu s-a dorit cu adevărat să se restaureze nici până în zilele noastre, vechea Cetate de Scaun a Sucevei, construită de cel care a fost recent desemnat prin votul a milioane de români din întreaga lume „cel mai mare român''?** Unii muzeografi, în lipsă de ceva mai bun, invocă lipsa planurilor originale ale acesteia, care sunt absolut necesare…

Pentru că m-am născut în vechea capitală a Moldovei şi în Bucovina, atât de îndrăgită de Eminescu, voi aduce un mic omagiu prezentând primele versuri dintr-un cântec, care constituie chiar genericul filmului ,,Ştefan cel Mare'' realizat de Mircea Drăgan:

Ştefan, Ştefan, domn cel Mare
Seamăn pe lume nu are,
Decât numai mândrul soare,
Decât numai mândrul soare.
Din Suceava când el sare, el sare,
Pune pieptul la hotare, hotare,
Ca un zid de apărare,
Ca un zid de apărare!...

Dacă ar fi să-mi dezvălui idealurile, aş începe cu acesta: aş vrea să pot face măcar o mică parte din ceea ce a realizat Ştefan cel Mare şi Sfânt, desigur prin arma scrisului. Este datoria noastră să luptăm pentru credinţa ortodoxă şi împotriva invaziei actuale (tot mai agresive) a păgânismului (în plan religios) şi materialismului (în modul de viaţă şi de gândire). Dumnezeu să ne dea curaj şi tărie să putem înfrunta aceste vremuri grele pe care le trăim. Amin.

PLEDOARIA UNUI ROMÂN ÎMPOTRIVA GLOBALIZĂRII ŞI «SPĂLĂRII CREIERULUI»

Mulţi dintre noi, conştientizează tot mai mult faptul că trăim **vremuri dificile**, pe care unii chiar se încumetă să le numească apocaliptice şi eu cred că aceştia nu sunt chiar atât de departe de adevăr. Există fără îndoială destule semne divine în acest sens. Ceea ce este însă oarecum de neînțeles sau misterios, este faptul că, în acest început de secol şi de mileniu, în ansamblu societatea (aşa-zis ,,modernă'' sau pretinzându-se astfel) cultivă şi încurajează unele conduite sau acțiuni extrem de nocive, cum ar fi:

- apatia şi pesimismul (frustrarea tinerilor derivând în cazul românilor, din frustrările şi greutățile interminabilei tranziții);
- lipsa de informație reală (nefalsificată);
- lipsa de inițiativă (inclusiv sau mai ales de spirit civic şi critic);
- lipsa de curaj, indiferența şi egoismul, violența (verbală şi fizică, încă de la cele mai fragede vârste!), vulgaritatea (pseudocultura), lăcomia, pragmatismul, oportunismul, alcoolismul şi consumul de droguri, prostituția şi homosexualitatea, pedofilia, avorturile, traficul de copii, jocurile de noroc etc.

Trăim după cum se pare, într-o lume cu totul şi cu totul alienată (care nu-şi regăseşte normalitatea), nevrozată, răsturnată şi chiar greu de definit. Scara valorilor s-a schimbat, este cu

totul alta. Asistăm cu toţii, la zorii naşterii unei noi civilizaţii (***globale***), unui nou tip de om (***homo*** **globalis**), unei noi ideologii (***,,umanismul'' secularizat la nivel global***) şi unei noi formule de guvernare (promovate prin Noua Ordine Mondială, New Age, de către sionismul şi masoneria internaţională). Iar aceste realităţi dure ale existenţei, pomenite deja, sunt în sine agresive, subversive şi îndreptate într-un **atac concertat împotriva omului contemporan şi tradiţiilor sale şi împotriva ţărilor ortodoxe!** Un exemplu este atacul presei internaţionale (a unor ziare de mare tiraj şi televiziuni importante) dezlănţuit nu o dată asupra imaginii României, rămânând blocată pe tema copiilor străzii, copiii instituţionalizaţi, adopţiile internaţionale şi pe cetăţenii români de altă etnie (rromi, etc.) Aşa cum remarca scriitorul Matei Vişniec, problema lor era şi este la fel pretutindeni, doar că mass-media s-a focalizat asupra lor. Şi la ordinul cui credeţi?…

Tot domnia sa preciza recent, că spre deosebire de perioada totalitarismului comunist, în care noi puteam identifica răul relativ uşor, în societatea actuală acest lucru se realizează mult mai greu, atât în cazul celui care se ocupă de critica socială, cât şi în cazul convingerii cetăţeanului de rând în ceea ce priveşte manipularea care se exercită şi asupra lui. Pentru că, ea este disimulată şi vine din multe direcţii. De asemenea, se aprecia că delirul mondialismului şi societăţii de consum a atins în prezent cote de-a dreptul alarmante.

Trăim se pare, într-o societate tot mai superficială (datorită puternicelor ingerinţe ale globalizării culturale, pornite de peste ocean), tot mai confuză şi dezorientată (datorită pierderii reperelor sale spirituale şi culturale autentice). Pe un astfel de teren, pregătit din vreme, este grefată astăzi ideologia extremistă a globalizării. Aceasta este susţinută din plin, de aproape toate marile corporaţii şi companii transnaţionale şi de forţele politice ultranaţionaliste (antinaţionaliste sau foste comuniste), care au acreditat un nou tip de materialism (în locul celui marxist, dialectic şi istoric, specific sistemului economico-social comunist): cel al societăţii de consum (consumerismul), o nouă religie – ecumenismul (marea erezie a timpului nostru) şi o nouă ,,pseudo-religie'': banul. S-a născut astfel şi o nouă ,,morală'': morala banilor şi succesului, pornindu-se chiar de la anumite idei iudaice, protestante şi neoprotestante, care susţin şi astăzi de pildă, că sărăcia este păcat iar bogăţia o virtute. Realitatea ne demonstrează aşadar, că lumea modernă de astăzi este încă făurită de spiritul iudaic şi protestant. Aşa se explică desigur şi înverşunarea conducătorilor comunităţilor evreieşti, care s-au opus punerii în scenă a piesei ,,Neguţătorul din Veneţia'', în care personajul principal al lui William Shakespeare este un cămătar evreu, care e în stare de orice pentru bani şi care îşi pierde până şi fiica, din cauza iubirii sale de arginţi. Aşa se explică intrarea recentă a partidului extremist şi ultranaţionalist România Mare în ,,familia'' şi noul partid naţionalist sau de ,,dreapta'' european, care chipurile ar lupta pentru identitatea naţională a fiecărui stat, dar şi… pentru globalizare!

Din păcate, noi am fost ,,învăţaţi'' (cu sprijinul desigur al mass-mediei, care are o mare influenţă asupra maselor) să urâm atât politica, cât şi pe politicieni, încât am devenit aproape cu toţii indiferenţi şi nu ne prea interesează aşadar, nici viitorul României. Nu e de mirare atunci că şi tinerii din ziua de azi sunt tot mai indiferenţi faţă de ceea ce se întâmplă la noi, atât la nivel individual, cât şi colectiv. De ce? Pentru că ei nu ştiu să destrame confuzia generală şi nu le mai pasă în general de ceea ce li se întâmplă! Sunt de-a dreptul ameţiţi sau orbiţi de ,,lumina'' divertismentului şi de kitsch-urile mass-mediei (ale televiziunilor comerciale, ale artei postmoderniste…), de agresivele spoturi publicitare sau cu substrat (şi panouri publicitare, cum este de pildă, cel care ne vorbeşte printre altele de avantajul ,,identităţii şi cetăţeniei europene''!; sugerând ideea că, prin urmare, ar cam trebui să renunţăm la identitatea noastră naţională…), de schimbările care se petrec cu repeziciune în această lume, de bombardamentul mediatic (explozia informaţională) şi de multe alte lucruri. De aceea, cred că subiectul globalizării le este necunoscut încă şi cumva inaccesibil.

Eu cred, că oamenii de astăzi şi tinerii mai cu seamă, au dreptul să cunoască tot adevărul şi au tot dreptul la libertate. Au dreptul să-şi dezvolte neîngrădit gândirea şi personalitatea, au

aceleaşi drepturi în fața legii şi au dreptul la o viață mai bună pentru ei şi pentru generațiile viitoare. Iar dreptul sau libertatea de conştiință (de a avea orice opinie despre orice domeniu) nu trebuie să se confunde cu „libertatea'' de a impune majorității tirania minorității. Este şi cazul celor care cer statului român şi forurilor europene scoaterea icoanelor şi simbolurilor religioase din spațiul public, într-o țară care are o spiritualitate proprie, o tradiție ortodoxă milenară şi o comunitate creştin-ortodoxă covârşitoare.

Părerea mea în această problemă este, că intrăm într-o epocă a neoprotestantismului şi ecumenismului, întocmai cum a fost ea planificată de către artizanii din umbră ai globalizării şi în care secularismul occidental se extinde la nivel mondial. Altfel, nu-mi explic inițiativele din ultima vreme şi mediatizarea tot mai intensă a protestanților şi neo-protestanților. De pildă, am avut surpriza să asist la o emisiune-dezbatere de la Radio Actualități, a d-lui Cristian Curte, în care s-a polemizat pe tema **scoaterii simbolurilor religioase din instituțiile de stat (mai ales din şcoli)**, apoi la emisiunea lui Liviu Mihaiu (Între Bine şi Rău) de la TVR 1, difuzată pe 9 ianuarie 2007, având ca temă de dezbatere şi dialog inițiativa unui „intelectual'' (profesor agronom, cu alura fizică şi temperamentul lui Cristian Tudor Popescu, cunoscut ca ateu) de prin părțile Buzăului, dl. Emil Moise, care nici mai mult, nici mai puțin, a cerut, dimpreună cu câteva asociații (cum ar fi asociația „Solidaritatea pentru Libertatea de Conştiință, etc…), scoaterea icoanelor şi crucilor din spațiul public, pe motiv că ar aduce atingere drepturilor omului (libertății de conştiință?!), că sunt discriminatorii şi agresive pentru copiii atei sau de altă confesiune şi că ar cultiva… intoleranța! Deşi bunul simț îmi spune că nu-mi pot imagina cu adevărat copii care să fie deranjați de prezența acestor icoane. Deşi, sunt unii care au mărturisit că au umblat mult prin lume şi nu i-a deranjat nici un simbol religios. Deşi, până la urma urmei, minoritatea trebuie să respecte mai întâi majoritatea şi nu invers. **De când o minoritate (cum au fost şi comuniştii ş.a.) a devenit sau are pretenția de a se impune majorității?** Este, după părerea mea şi nu numai a mea, un tupeu fantastic din partea ei, bazat desigur pe sprijinul unor forțe din străinătate (în primul rând, unele organizații umaniste...). Este dacă vreți, preludiul unei tiranii, inspirate sau impuse de artizanii globalizării (compus dintr-un cerc foarte restrâns de mari capitalişti şi sionişti, masoni…), aplicarea în teritoriu a principiilor subversive ale acesteia.

Am rămas surprins puțin de faptul că „poetul'' Florin Iaru, unul dintre prezentatorii ciclului de emisiuni intitulate „Mari români'' a apărat cu patimă vădită punctul de vedere al acestor „iconoclaşti'' (în fond, unelte în mâna altora) şi a avut „curajul'' să spună că el este ateu. Puțin, pentru că oricum prestația lui în emisiunile acestea se încadra perfect în tiparul politicii globalizării (anticreştine şi antinaționale). Adică, a rămas consecvent acestor principii transnaționale şi „umaniste''.

Dar, pentru a descifra acest fenomen complex al globalizării (atât ca ideologie/doctrină, cât şi ca sistem), este nevoie mai întâi, de pătrunderea sensului cât mai exact al unor concepte, care prezintă relevanță în acest caz. Din punct de vedere etimologic, **globalizarea** reprezintă un termen nou şi care nu ne spune aproape nimic. Dicționarele păstrează şi ele în mod suspect, tăcerea. Dacă veți întreba bunăoară pe oricine din jur despre acest subiect, cred că veți obține un răspuns nesatisfăcător. Din punctul meu de vedere, globalizarea sau mondializarea (dacă îi putem spune şi aşa), reprezintă în esența ei **un proces de unificare (politică, economică, culturală…) care se desfăşoară la nivel global, şi determinat printr-o strategie îndelung gândită de anumite forțe oculte, care şi-au propus, nici mai mult şi nici mai puțin, decât dominația şi dictatura asupra întregii omeniri!** O spun cu toată convingerea, din postura unuia care am abordat această problematică până acum în patru volume (o carte şi o antologie în trei volume).

Am putea încerca să dăm totuşi şi o mică definiție globalizării, definiție pe care doresc să v-o propun: **Globalismul sau comunitarismul reprezintă acel sistem şi doctrină, bazat pe ideologia globalizării (înglobării politice, economice şi culturale), promovat de anumite cercuri oculte, la nivel mondial, care militează pentru instaurarea Noii Ordini Mondiale şi**

unui guvern mondial (supus sionismului şi francmasoneriei), prin unificarea treptată a tuturor statelor şi prin exercitarea controlului total asupra vieții tuturor indivizilor.

Promotorii celor două sisteme (celui capitalist şi celui comunist), sunt aşadar sioniştii şi masonii, care încearcă pe diverse căi, să obțină puterea totală, prin **desacralizarea lumii** (şi întoarcerea la păgânism sau semibarbarie), **decăderea dramatică a culturii** şi **desfiinţarea naţiunilor (statelor autonome) şi naţionalismului autentic** (adică a apartenenței fireşti la țara natală). Dintre aceste obiective, ultimul este vizat în mod special. Naționalismul este practic pus la zid de către mass-media internațională şi locală, înfierat ca extremism, fascism, xenofobism, antisemitism etc., deşi până şi aceşti termeni sunt denaturați în mod voit şi folosiți în mod greşit. De pildă, xenofobia ar trebui interpretată ca frică de străini iar în realitate este folosită în chip acuzator de „ură față de străini'', antisemitismul nu este ostilitatea față de evrei, ci față de semiți în general (arabi) ş.a.m.d.

De aceea, mi se pare absolut regretabil faptul că multe din dicționarele uzuale interpretează astăzi naționalismul drept o „doctrină politică bazată pe apărarea (uneori exagerată) a drepturilor şi aspirațiilor naționale'', iar ceea ce ne interesează pe noi (globalizarea sau globalismul) nu apare în nici un fel. Acest lucru ar trebui să ne dea de gândit, pentru că prăbuşirea sistemului comunist în fostul URSS şi Europa de Est a fost regizată atent şi **premeditată** (în România, având în paralel cu Revoluția din 1989 o lovitură de stat militară organizată prin cooperarea unor forțe atât din interiorul țării, cât şi din exterior) iar capitalismul învingător s-a orientat apoi spre **imperialism** (de altfel o acuzație venită tocmai de la comunişti!), spre **neocolonialism şi neoliberalism**, spre un extremism de dreapta, care a subminat şi subminează mereu dreapta tradițională şi democrația autentică din întreaga lume. **Pretutindeni veți vedea că, dreapta ca şi societatea civilă aproape că nu există. Oare de ce?**

S-a spus uneori că s-a abuzat de folosirea termenului de „naționalism'' (după cum susțin unii intelectuali), dar mai important este faptul că **s-a denaturat în mod premeditat sensul (înțelesul) naționalismului**, o doctrină altădată foarte apreciată. Mass-media a reuşit să-i dea în timp acestui concept, o conotație negativă, asimilându-o tot mai mult cu xenofobia şi extremismul (ba mai mult, „confundând-o'' cu **ultranaționalismul, inventat desigur anume pentru a compromite naționalismul şi chiar ideea națională**), la ordinul masoneriei mondiale, care a considerat că nu-i mai este de folos (după ce şi-a îndeplinit rolul principal de factor dezintegrator al imperiilor din ultimele două veacuri, imperii care îi stăteau împotrivă), că trebuie să se descotorosească de el şi că trebuie aruncat în lada de gunoi a istoriei.

Ori, să stăm şi să judecăm drept, noi înşine. Naționalismul reprezintă cu totul şi cu totul altceva: patriotismul curat, nealterat, constând în iubirea de țară şi în tot ceea ce jertfim cu dăruire pentru țara natală, în sentimentul şi dorința de a-ți servi mereu, cu devotament patria şi neamul, inclusiv în a răspunde oricăror agresiuni la adresa lor. În schimb, **comunismul şi globalismul (capitalismul corporatist şi agresiv)– adevăratele forme de extremism ale istoriei noastre recente** – sunt trecute încă, în general vorbind, sub tăcere. Nu vi se pare suspect? Nu întâmplător, observăm că nu s-a condamnat oficial comunismul în multe țări, foştii activişti şi securişti şi-au păstrat şi sporit chiar privilegiile şi averile, şi nici n-au fost pedepsiți autorii nenumăratelor crime comise (culmea ironiei, în numele unor „idealuri înalte ale omenirii''). În schimb, este tot mai lăudat **mondialismul sau supranaționalismul** (cu organismele sale ramificate în toată lumea), văzut **ca un rezultat firesc al modernității, al umanismului şi toleranței** dintre popoare, aducător de prosperitate şi de pace în întreaga lume?! Istoria ne-a demonstrat însă, cu prisosință utopia şi absurditatea comunismului, falimentul său, **natura lui criminală** (începând cu crimele „Revoluției proletare'' şi terminând cu cele ale „Revoluției noastre'' din 1989, care se dovedeşte abia acum, cu probe, că a fost de fapt absorbită de **o lovitură de stat** bine regizată, **ilegitimitatea lui** (sub presiunea şi forța armatei sovietice) şi va demonstra desigur şi ''viabilitatea'' ideii de „națiune universală''şi de „suprastat''.

Înțelegând prin națiune acea „comunitate stabilă de oameni, istoricește constituită ca stat, apărută pe baza unității de limbă, de teritoriu, de viață economică și de factură psihică, care se manifestă în particularitățile specifice ale culturii naționale și în conștiința originii și a sorții comune'', putem remarca astăzi faptul că, **atacul dezlănțuit asupra ideii naționale și naționalismului** (asupra patriotismului, termen și el demonetizat, încă din „epoca de aur'') este concertat cu **atacul asupra națiunilor**, care potrivit planurilor globaliste desigur, trebuie neapărat să dispară. De ce? Pentru că altfel nu pot fi nivelate culturile naționale și nu se poate produce mai rapid **«omogenizarea indivizilor și a națiunilor»**, care să transpună în practică nașterea unei «națiuni universale», a unei limbi și a unei culturi unice, a tipului de ''om nou''(oare al câtelea?!) – ***homo globalis*** –, sluga fidelă a globalismului și a unui pragmatism feroce. Până la urmă, de ce să nu spunem că același scop - sclavia omului, dar de tip „modern'', l-a urmărit insistent și sistemul comunist, prin dictatura unui grup restrâns de privilegiați, alcătuită din mulți activiști de partid influenți și impusă de către securiști.

Globalizarea nu poate fi înțeleasă deci, dacă nu este cunoscut mai cu seamă trecutul nostru recent, adică perioada comunismului. Pentru că, globalizarea sau globalismul este un sistem cu mult mai perfid decât comunismul (în locul atacului brutal și direct, uzează de procedee mai silențioase și indirecte: psihologice, economice etc.) și pe care l-a perfecționat. Ea oferă iluzia libertății tuturor și al paradisului pe pământ, dar în același timp supraveghează atent fiecare schimbare din societate și fiecare individ (prin imensa bază de date, care se creează acum și aparatura de urmărire tot mai perfecționată) zdrobind astfel din fașă orice încercare de restabilire a demnității și libertății omului. Acționează la nivel individual și împiedică asocierea persoanelor în această direcție! Este un comunism restructurat sau cosmetizat și un imperialism mascat, sub care se ascunde aceeași ideologie diabolică (profund anticreștină și antinațională) și profund nivelatoare. Veți vedea că doar actorii s-au schimbat iar piesa a rămas în general aceeași, doar cu mici retușuri.

Adepții globalizării au ambiții foarte mari, ei se consideră în mod evident deasupra tuturor și deasupra istoriei, sunt cinici și diabolici. De aceea, ei nu trebuie văzuți ca simpli infractori, pentru că ei comit un lucru extrem de grav: ei sunt cei ce fură însăși viața oamenilor! …

Un exemplu preluat chiar din istoria noastră recentă, ar fi edificator. Așa cum regimul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej a fost tipul de comunism dur și extrem de violent (conducând la moartea a sute de mii de români și în care teroarea a fost directă și maximă, sub controlul strict și asistența consilierilor sovietici), iar regimul lui Ceaușescu a optat pentru **teroarea indirectă** (inoculând românilor **teama de Securitate** dar și „naționalismul'' său de paradă, care a dorit să compromită definitiv naționalismul românesc), tot astfel putem spune că, experimentul comunist îl precede pe cel al globalismului pe care îl experimentăm astăzi, dar au în sine aceeași natură. Deosebirile dintre acestea două tipuri de experimente sunt insignifiante în comparație cu asemănările dintre ele.

Extrem de interesantă mi se pare totodată și preocuparea „celor din umbră'' pentru ascunderea adevărului față de publicul larg, îndeosebi a celui referitor la Mișcarea legionară din România și prezentarea ei într-o perspectivă cât mai inadecvată și ostilă (fascism, extremism, fanatism etc. etc.), atât înainte de 1989 cât și după această dată. În realitate, legionarii lui Corneliu Zelea-Codreanu au fost spre deosebire de alte formațiuni mai radicale, cum a fost cea a lui A. C. Cuza, mult mai ponderați, realiști și responsabili, datorită spiritului lor civic și creștin, suportând după cum spun numeroase documente istorice, umilințe și brutalități, care nouă, celor de astăzi, ni s-ar părea incredibile (cu mult mai grave decât scenele bine cunoscute ale mineriadelor postdecembriste și tulburărilor de la Târgu Mureș).

Atunci, cine are încă interesul de a-i asimila pe legionari, precum au făcut și comuniștii, cu extremiștii cuziști sau de alte culori politice, unii finanțați și conduși chiar de către masoni? În realitate, ei au fost, exceptându-i pe cei care s-au infiltrat (cu sprijinul KGB-ului sovietic),

adevăraţi eroi ai luptei anticomuniste şi antimasonice. Acesta este adevărul, domnilor. Dacă ei ar fi fost într-adevăr extremişti, cu siguranţă că n-ar fi intrat în rândul lor atât de mulţi intelectuali români (dintre care unii foarte cunoscuţi), nu s-ar fi produs acel impact social formidabil (ajungând o forţă redutabilă şi cu adeziuni atât de mari în rândul românilor), n-ar fi ajuns la guvernare alături de Antonescu ş.a.m.d. Dacă un francmason reactivat, precum Alexandru Paleologu, îl „glorifica'' pe regele Carol al II-lea (unul dintre conducătorii cei mai iresponsabili ai României, care în finalul „carierei'' a cedat fără luptă în 1940 aproape jumătate din teritoriul ei) şi îi îndemna pe tineri să nu tragă concluzia „greşită'' că legionarii ar fi fost buni, din moment ce comuniştii erau văzuţi acum ca răi, şi că legionarii erau cei profund încrâncenaţi, fanatici şi extremişti, nu înseamnă că este şi opinia pe care noi trebuie s-o acceptăm fără rezerve.

În opinia mea, tot ceea ce ţine de globalizare intră şi trebuie să intre sub incidenţa liberului acces la informaţiile de interes public, ca şi în cazul condamnării comunismului. Ambele sisteme trebuie cunoscute mai întâi de către specialişti (istorici, sociologi, politologi etc.) până în cele mai mici detalii şi condamnate de către autorităţi cu hotărâre şi pentru totdeauna. Aşa cum renunţarea la comunism şi la mentalităţile acestuia cere cu necesitate reforme şi legi în toate domeniile (mai ales legea lustraţiei şi legea deconspirării „poliţiei politice''), tot astfel trebuie să procedăm şi în cazul globalizării, după ce vom fi cunoscut pericolul pe care îl reprezintă pentru fiecare individ, adică pentru fiecare dintre noi şi pentru toate naţiunile în care democraţia mai înseamnă ceva.

Merită să subliniem de asemenea faptul că, în esenţă, comunismul şi globalizarea şi-au propus (în ceea ce priveşte individul, la nivel psihologic) acelaşi lucru: «spălarea creierului». Chiar dacă acest subiect este luat în derâdere, după cum am remarcat în ultima vreme, de către anumiţi actori, pentru a preîntâmpina dezvăluirile de acest gen, sper că voi fi totuşi destul de convingător.

Ca să înţelegem mai bine despre ce este vorba, trebuie să pătrundem puţin mai departe în culisele ideologiei perfide a globalizării. În numele unor idealuri atât de nobile (afişate şi în vitrina comunismului dealtfel), precum: pacea între popoare, umanismul şi toleranţa, libertatea şi drepturile omului, democraţia, se săvârşesc în continuare şi astăzi, datorită adepţilor globalizării nenumărate dezinformări, manipulări, abuzuri, fărădelegi (şi uneori, în extremis, chiar crime) iar omul este constrâns în felurite chipuri şi prin diverse mijloace neortodoxe (dar extrem de subversive) să renunţe la drepturile şi libertăţile sale fundamentale. Adică, poporul nu mai contează în fapt.

Spălarea creierului nu este desigur, o lucrare propriu-zisă de spălare obişnuită, aşa cum ar înţelege poate unii în mod simplist şi greşit. Ea reprezintă o operaţie foarte minuţios pregătită de alţii, de pervertire a gândirii, de răsturnare a valorilor (în stilul filosofiei lui Nietzsche), o operaţie în sine diabolică, un adevărat atentat asupra libertăţii, culturii şi spiritualităţii omului! Cineva se întreba chiar, dacă nu cumva noi trăim acum, efectiv, un nou „experiment Piteşti'', ceea ce este desigur foarte probabil, cu menţiunea că poate într-o nouă formă, generalizată! Pentru că, asistăm la nivelarea sau uniformizarea gândirii şi comportamentului uman, la nivelarea statelor lumii, în scopul înglobării (absorbirii) lente a acestora într-un vast imperiu. Unde este atunci „unitatea în diversitate''?

«Spălarea creierului» presupune în fond o serie de schimbări, care constau în distrugerea premeditată a oricărei specificităţi de structură a individului şi colectivităţilor umane, ştergerea oricăror diferenţe, şi ceea ce este mai important, este faptul că atentează la principiul diversităţii creaţiei lui Dumnezeu.

Nu întâmplător, aţi observat poate, că sunt tot mai mulţi cei care îşi pun în ultima vreme problema identităţii naţionale. De ce? Pentru că sunt îngrijoraţi de ritmul accelerat de degradare morală şi spirituală, de noua „cultură'' şi opinia lor este răspunsul onest şi responsabil faţă de încercarea **impunerii unui model de viaţă tuturor şi a unei gândiri de tip „şablon'' la nivel**

global. Este rezistența omului **liber** în fața distrugerii identității individuale și naționale, observând schimbările și mutațiile care se produc astăzi în toate domeniile. Ei sunt cei care observă fenomenul degradării omului sub toate aspectele vieții sale, a culturii și civilizației noastre.

Globalizarea nu reprezintă - așa cum se spune - o etapă a unui proces istoric firesc din evoluția omenirii, un fenomen de ''modernizare'', un așa-zis spațiu intercultural și multicultural, între religii, ori între națiuni, sau între civilizații. Nu este nici rezultanta științei și tehnologiei, care astăzi ne unesc mai mult ca oricând într-un timp foarte scurt, dar în mod indirect. Ea este altceva. **Este vorba de o nouă himeră sau utopie, utilizată în mod diabolic pentru a ne forța să trăim într-o lume atee sau imorală, izolați unii de alții în fapt și să acceptăm necondiționat manipularea și sclavia modernă**. Arhitecții acestei noi lumi, a Noii Ordini Mondiale, au lansat deja (mai ales prin mișcarea New Age sau Noua Eră) directivele «națiunii universale» și ale guvernului mondial «al păcii». Adepții masoneriei pun astăzi la cale dominația absolută a lumii întregi și a fiecărui individ în parte, **ca într-un sinistru joc de șah, în care aproape toți oamenii nu sunt decât simpli pioni de sacrificiu**.

Politica a devenit pentru cei puternici (cu capital impresionant), un fel de joc de cărți, în care cărțile sunt destinele oamenilor, considerați simple zero-uri. Săracii au devenit un fel de deșeuri sociale, cu care nu prea știi ce să faci, unde să le mai arunci…Însăși proiectul comunist a eșuat mai ales, datorită unor oameni importanți care s-au opus masoneriei. Este vorba de președintele John Fitzgerald Kennedy, care a inițiat programul ambițios spațial și Ronald Reagan, care a supralicitat programul înarmării. Economia sovietică n-a mai putut ține pasul și n-a putut să reziste competiției cu americanii. Este atunci o întâmplare că primul a fost asasinat iar celălalt a trecut prin câteva încercări serioase de asasinare?…

Personal cred că nu întâmplător ne sunt devalorizate tradițiile și culturile naționale, iar în locul lor ne sunt **inoculate** anumite opțiuni de viață și orientări precum pragmatismul, oportunismul, carierismul și materialismul societății de consum. Studiați anumite filosofii, cum este pragmatismul, utilitarismul, materialismul, existențialismul, pozitivismul și altele, și veți vedea că ele au marcat și continuă să aibă numeroși adepți sau tot mai mulți adepți în zilele noastre. Ca și în cazul „supra-statului'' preconizat, cultura nouă, de tip Coca-cola sau McDonald's, cultivă și ea un gen de ''supraom'' - ***homo globalis*** -, sau individul:

- apatrid (deznaționalizat sau separat complet de țara lui natală și devenit apoi cosmopolit sau cetățean al «națiunii universale»…);
- depersonalizat (adică devenit aproape identic cu oricare altul, șters, lipsit de inițiativă, conformist);
- obedient sau sclav (supus întrutotul celor care-i furnizează confortul său (inclusiv creditele „avantajoase'' și mijloacele de existență);
- desacralizat (înstrăinat de Dumnezeu, ateu sau liber-cugetător, sau de ce nu, chiar mason, sau mason de „grad superior'' – închinător pe față lui Lucifer);
- consumerist (fidel și supus necondiționat „spiritului de consum'' inoculat de cei care își permit să-i creeze «nevoile»);
- însingurat (deși trăiește printre mulți oameni și ''comunică'' destul de mult cu ei).

Chiar și numai aceste șase trăsături de bază enumerate aici, ne pot trimite cu gândul la simbolistica masonică.

Dacă avem în vedere **mijloacele și efectele globalizării**, vom remarca fără îndoială câteva mai importante: manipularea și intoxicarea informației, răspândirea unor filosofii materialiste (nihilismul, pragmatismul și altele), relativizarea adevărului, nivelarea sau «omogenizarea» culturilor naționale, **uniformizarea gândirii tuturor oamenilor și a modului lor de viață**, transferul centrului de greutate dinspre viața spirituală spre cea strict materială,

schimbări grave în structura vieţii sociale (disoluţia instituţiei familiei, prin încurajarea căsătoriilor încheiate din interes material şi care eşuează în numeroase divorţuri; încurajarea căsătoriilor heterosexuale şi a adopţiilor de către aceşti homosexuali şi lesbiene, etc.); schimbări dramatice în viaţa economică a ţărilor îndatorate marilor instituţii financiare internaţionale; desfiinţarea companiilor mici şi mijlocii viabile şi care oferă angajaţilor lor drepturi fireşti şi o protecţie socială reală, de către companii specializate în acest sens (precum «piraţii corporatişti»), sprijinirea directă şi indirectă de către stat a masoneriei (adevărata Mafie) cu bani de la buget (lojele fiind declarate societăţi de utilitate publică, în România!) etc.etc. Iar, toate acestea au loc cu un incredibil simţ al detaşării faţă de moralitate şi dreptate…

O întrebare-cheie se desprinde din actualul context: Vom accepta noi, cetăţenii de astăzi, să servim ca sclavi **noua tiranie (globală)** şi acest nou experiment anticreştin şi antinaţional, fără a ne sinucide astfel din punct de vedere moral şi spiritual? Răspunsul meu este unul singur: **Depinde şi de noi ca această autodistrugere (inclusiv «spălarea creierelor») să nu se întâmple, să nu se generalizeze.** Dumnezeu nu intervine decât arareori şi nici atunci în mod direct şi peste voia noastră, prin anumiţi oameni pe care îi înzestrează cu calităţi providenţiale (adesea pentru a salva anumite popoare, de pildă pe cel francez prin Ioana D'Arc). Depinde de noi să nu retrăim experienţa comunismului) şi să învăţăm din această lecţie teribilă, fără a o repeta. **Dincolo de această mască a globalizării, se ascund de fapt tot cei care au inventat comunismul: reprezentanţii sionismului mondial, care se impun prin organizaţii de tipul Iluminaţilor, Masoneriei (masoni evrei) şi Francmasoneriei (masoni de altă etnie decât cea evreiască), la care se alătură numeroase secte religioase (mergând până la Biserica Satanistă), unele fundaţii „caritabile'', unele O.N.G.-uri etc.** Este vorba de o reţea imensă internaţională!

De aceea, supravieţuirea noastră, atât ca naţiuni cât şi ca indivizi liberi, depinde de **unitatea noastră**, de **întărirea societăţii civile**, de **independenţa ONG-urilor şi a jurnaliştilor** (care vor crea mereu presiuni asupra magistraţilor, politicienilor şi altor funcţionari), de **implicarea masivă a tuturor intelectualilor adevăraţi** (fie în diverse asociaţii cu caracter civic, fie chiar în politică, atunci când e în joc soarta naţiunii noastre, fie prin lucrările lor). Iată de ce este atât de important astăzi **dialogul urmat de acţiune**. Fără acţiune, dialogul nostru constituie prin urmare doar un lux, o filosofare fără rost sau o pierdere de timp. Să încercăm cu toţii, să fim pe cât ne stă în putinţă şi oameni de acţiune, oameni hotărâţi. Să nu neglijăm nici relaţia noastră cu Dumnezeu.

Mă număr printre acei români, care consideră atât **morala**, cât şi **educaţia**, **domenii de importanţă vitală pentru supravieţuirea noastră şi pentru existenţa oricărei naţiuni de pe pământ**. Acestea sunt astăzi, după părerea mea, în cea mai grea suferinţă, antrenând în degringoladă întreaga societate. E firesc să ne punem atunci unele întrebări. Cine provoacă în mod deliberat decăderea lor şi îndeosebi a moralei creştine? Cine urăşte atât de mult valorile noastre? De ce suntem şi «trebuie» să fim supuşi unui **proces de îndobitocire sau de spălare a creierului**, deşi comunismul - se spune - că s-a prăbuşit? Cui folosesc într-adevăr toate acestea? …

Imperativul vremurilor pe care le trăim este **redescoperirea valorilor autentice şi reaşezarea societăţii pe temelia lor trainică.** Pentru a reuşi acest lucru, noi trebuie să pătrundem hotărâţi în cunoaşterea şi trăirea realităţilor adânci nedescoperite sau nepătrunse de analiza noastră, în miezul teribilului război psihologic actual, care îl completează pe cel economic. Abia apoi, ne putem angaja să luptăm cu toată dăruirea fiinţei noastre împotriva manipulatorilor din umbră şi împotriva alienării premeditate a personalităţii noastre şi anihilării dreptului naţiunilor la propria lor suveranitate (la autodeterminare).

Prin urmare, nu vom putea supravieţui cu adevărat, ca oameni, fără **aportul informaţiei reale şi culturii**, fără **credinţa noastră vie în Dumnezeu şi trăirea creştinismului** (El există,

orice am crede noi, păstrând neatins universul cunoscut nouă), şi nu în ultimul rând, fără o serioasă **implicare personală în «viața cetății», adică în spațiul public sau în comunitatea locală**. În opinia mea, aceste trei cerințe de mai sus sunt la fel de necesare astăzi şi toate trei trebuie duse la îndeplinire, întrucât ideea creştină şi ideea națională se completează în mod reciproc şi armonios.

În urma multor experiențe personale, observații, reflecții şi constatări, am ajuns la concluzia că există realmente oameni şi forțe mai mult sau mai puțin oculte, care **urăsc de moarte** toate valorile moralei creştine şi lucrează intens prin toate mijloacele posibile pentru pervertirea şi anihilarea lor. Războiul nevăzut dintre Bine şi Rău nu este deloc un basm de adormit copiii. În câteva cuvinte, voi încerca să ofer aici o argumentație minimă.

Suntem nevoiți să recunoaştem, că din acel moment imemorial al gustării fructului interzis de către Adam, la sugestia Evei dar şi a Şarpelui (întruchipare a Răului), omul a păşit în istorie. De atunci, însă, omul este **determinat în mod irevocabil a alege, până la moarte, între Bine (sau Dumnezeu) şi Rău (sau Diavol)**. Această alegere nu este uşoară şi ea este vitală pentru mântuirea şi viața viitoare a omului. Ceea ce putem observa astăzi însă, este proliferarea unei categorii intermediare, a oamenilor împietriți sau mortificați sufleteşte („morții vii'', indivizii fără conştiință, fără memoria trecutului şi fără personalitate proprie sau distinctă). În atitudinea lor neutră, aceştia tind să aibă toate trăsăturile omului cu «creierul spălat», pe care îl mai putem numi **«omul - robot» sau «omul - hibrid»**.

Cei activi, în sens negativ, cei care au luat drept bine Răul (sioniştii şi francmasonii), se străduiesc din răsputeri să lărgească continuu acest cerc al oamenilor ezitanți sau nehotărâți, care nu sunt convinşi de existența Divinității. Avem deci, pe de o parte ateii sau aşa-zişii ''liber-cugetători'', dintre care se recrutează masonii, şi creştinii pe de altă parte. Avem astfel o confruntare teribilă (nevăzută) între masoni şi creştini (după cum şi diavolii se războiesc permanent cu îngerii). Lor, ateilor dar şi creştinilor, le sunt adresate în general toate tehnicile moderne de manipulare şi este trist să vedem cum mulți care îşi zic creştini, sunt doar cu numele (autointitulați), căci ei se leapădă în realitate de Dumnezeu, prin tot ceea ce fac şi gândesc…

În viziunea masonilor, oamenii trebuie să îmbrățişeze cenuşiul existenței lor, să prefere cu alte cuvinte urâtul şi relativizarea adevărului, să nu mai vadă totul distinct şi clar, în alb şi negru (pentru că, chipurile ar mai fi multe alte nuanțe!…). Binele şi Răul să nu mai fie considerate două categorii opuse şi antagonice…

Această omenire, după cum putem observa şi noi înşine, devine într-adevăr tot mai incapabilă de a mai distinge clar între adevăr şi minciună. Omul zilelor noastre ajunge să le confunde adesea, să le amestece şi este chiar «ajutat», să devină un infirm sufleteşte, să-şi piardă atât **curajul,** cât şi **limpezimea minții** (adică două trăsături importante ale creştinului), tocmai pentru a deveni cât mai maleabil şi manipulabil, până la anularea totală şi dacă se poate definitivă a personalității sale, a voinței sale (adică se ajunge la subjugare sau sclavie!).

Dar, această morală la care atentează masonii, reprezintă în fond şi la urma urmei morala iubirii şi a comuniunii dintre oameni (nu a urii sataniste), învățătura adusă de Fiul lui Dumnezeu în scopul mântuirii noastre, care constă în desprinderea de patimile noastre. **Morala creştină este însăşi esența creştinismului!** Or, fără morala creştină, cunoscută şi trăită efectiv în viața noastră cotidiană, ajungem foarte uşor în ghearele apostaziei, ale ateismului deghizat în laicism şi secularism, ba chiar ale satanismului masonic. Ajungem să ne răzvrătim unii față de alții, să ne învrăjbim, să purtăm un război nevăzut împotriva Creatorului, întrebuințând ca principale ,,arme moderne'' **indiferența, individualismul şi raționalismul**, în atmosfera dominantă a materialismului societății de consum.

Dar dincolo de denumirea sa prea vagă sau ambiguă, **globalizarea este în opinia mea personală cea mai mare amenințare la adresa umanității de până acum, deşi ea promovează în aparență valori pozitive ca şi comunismul: unitatea, toleranța, umanismul, pacea, libertatea…** Aceste valori arată bine doar pe hârtie, întrucât în practică sau în realitate nu

sunt acordate națiunilor şi nici tuturor indivizilor, ci rămân doar la nivel declarativ, simple utopii în spatele cărora se ascunde setea nestăvilită de dominație a unui grup foarte restrâns de oameni, dar cu o putere de decizie şi de influență uriaşă.

De pildă, libertatea omului este tot mai limitată şi supravegheată, în vreme ce toate marile companii (în frunte cu cele transnaționale) şi unele minorități (sexuale, naționale…) îşi sporesc neîncetat drepturile şi îşi diminuează obligațiile (aspect evidențiat în procesele juridice). Astfel, grupurile de interese de acest fel, au tot mai multă putere şi tot mai multă influență, fiind foarte greu de contracarat, chiar de către autoritățile statale.

Ceea ce cred că se impune astăzi ca o necesitate stringentă este împiedicarea declinului accentuat al spiritului public. Trebuie combătute toate confuziile şi dezinformările mass-mediei, care reprezintă cu adevărat o forță şi o categorie privilegiată, dar care din păcate se supune adeseori unor interese economice, politice sau de altă natură. Aceste interese produc o ruptură gravă în sânul societății de astăzi. Acestea au impus crearea unei realități virtuale pentru cei bogați şi a alteia dramatice şi reale pentru majoritatea tot mai săracă…

Într-o lume influențată tot mai mult de închinătorii la idoli, dominată autoritar de cultul sau dictatura banului şi a confortului material, mijloace prin care omul este supus mult mai lesne globalizării, **cultura şi gândirea tind să fie înlocuite prin noi forme sau ambalaje strălucitoare ale civilizației şi lipsei capacității de analiză (de cântărire a lucrurilor)**. Încep să conteze tot mai mult diplomația şi «bunele maniere». De asemenea, cultura capătă tot mai mult un caracter decorativ, popular sau de masă (ca şi în timpul nazismului şi comunismului), devenind **o „cultură de consum'', cum este deja cea nouă de tip american (ruptă aproape complet de tradiție, şi respingând cu aroganță cultura tradițională europeană)**. Totul capătă un caracter comercial şi sunt evidente pentru noi mai ales «produsele culturale» din mass-media actuală (în special reclamele publicitare). Analizați ori de câte ori aveți ocazia reclamele care se difuzează şi **mesajul lor ascuns sau profund**. Ce părere aveți de pildă, despre cea pe care am observat-o pe un panou imens, care înfățişează un trup de femeie cu un ciocan în loc de cap şi unul de bărbat cu un cui în loc de cap? Reclama aceasta se face pentru diverse materiale de construcții, dar să nu credeți că este singura de acest gen…

Cultura adevărată este abandonată mai mult ca oricând pentru un alt mod de existență: căutarea plăcerilor, îndeosebi fizice. Cultura de cartier şi fotbalul, manelele şi viața de lux (fără griji) câştigă tot mai mult teren. Noul tip de «cultură» se răspândeşte astăzi în mod vertiginos în toată lumea, cucerindu-i în primul rând pe **tineri** (viitorii consumatori de mâine), mai ales prin intermediul majorității filmelor, emisiunilor şi reclamelor americane.

În fața acestui flagel al globalizării, considerat de către tot mai mulți intelectuali a fi unul extrem de negativ şi periculos, depăşind în amploare şi subtilități chiar pe cel al comunismului (şi el tragic experiment, cu pretenții hegemonice la nivel mondial), **va trebui să ne repliem, să adoptăm o poziție legitimă de apărare şi să luăm cu toții atitudine**. Amintiți-vă că, cu ani în urmă, filosoful Emil Cioran atrăgea deja atenția asupra pericolului reprezentat de **internaționalism**: „*Internaționalismul este o expresie a culturii de mase. [...]* ***Cultura de mase este antispirituală, antilibertară, antiindividualistă.*** *Este suficient să ne gândim la bolşevism sau la hitlerism, fenomene de masă, (de manipulare mai ales, ideologică - n.a.), pe cât de diferite în conținut, pe atât de asemănătoare în formă.''* (în „Schimbarea la față a României'', Ed.Humanitas, Bucureşti, 2001, pp.35-98). El nu se referă la egocentrism, spunând că este „antiindividualistă'', ci are în vedere ştergerea identității sau anularea personalității individului, pierdut într-o masă.

În fond, globalizarea nu este altceva decât o nouă formă de internaționalism şi de colonialism corporatist, un tip de capitalism imperialist (radical sau sălbatic) şi, în mod incredibil, un extremism deghizat în rolul de pacificator.

Indiscutabil, noi alunecăm astăzi tot mai mult pe panta globalizării, adică trecem dintr-o extremă într-alta, ceea ce este într-adevăr o mare şi adevărată dramă. O nouă

tiranie (prima de o asemenea ambiție și anvergură, transpusă în practică) se profilează la orizont, dacă n-a început deja, condusă din umbră de către marii posesori şi mânuitori de uriaşe capitaluri şi cu influență în toată lumea politică. Aceştia desigur nu-şi pot permite luxul sau decența de a suporta democrația reală şi ca atare nu sunt deloc interesați de respectarea cu adevărat a drepturilor omului, inventate tocmai de strămoşii lor (dar în scop propagandistic!). Ei sunt izbitor de asemănători, în acest sens, cu comuniştii, care aveau şi ei demagogia lor, precum şi mijloace moderne de manipulare în masă. În aceste condiții, democrația reală devine desigur chiar lipsită de orice sens şi aplicabilitate iar **ipocrizia (fariseismul) este ridicată la rangul de politică de stat**.

Câteva întrebări se impun aproape de la sine. Unde este atunci mult trâmbițata libertate a omului? Unde este adevărul? Suntem constrânşi să respectăm cu toții, la nesfârşit, regulile impuse de noul joc din «satul global»? Chiar nu mai prezintă omul nici o valoare în sine şi este disprețuit atât de mult, încât nu înseamnă un simplu „animal social'', ca în vremuri străvechi, ci cel mult un obiect sau un număr oarecare pentru statistică? Numai aşa se explică necesitatea buletinelor electronice (conținând semnul fiarei, cifra 666) şi preconizata **implantare a microcipurilor** în fiecare individ, ceea ce pe unii americani nu-i deranjează, optând pentru „siguranța'' lor şi a copiilor lor (sau din alte interese pragmatice…).

Mai observăm că globalizarea cultivă astăzi libertăți excesive față de anumite minorități în detrimentul majorității, minorități care de fapt sunt manipulate, pentru a se realiza un obiectiv central: **desființarea statelor naționale**. Este posibil şi ca uniunile unor state să aibă acelaşi scop, dar nedeclarat. Cum altfel putem înțelege astăzi pretențiile de autonomie teritorială? De asemenea, este cultivat în masă **disprețul** celor «realizați» sau bogați, față de cei considerați «ratați» sau săraci (defavorizați de soartă), precum şi disprețul față de preoți şi religie, față de valorile creştinismului în special şi cele cultural-naționale, considerate astăzi depăşite sau anacronice. Este avansată tot mai mult **ideea ecumenismului** (unirea tuturor religiilor lumii, la orice nivel), **ideea sincretismului religios** (împrumutând precepte de la toate religiile) şi este sprijinită în continuare hirotonirea unor preoți lipsiți de chemare sau vocație pentru viața duhovnicească şi îndrumarea credincioşilor.

În opinia mea, **denigrarea marilor eroi ai neamului nostru se subscrie îngropării valorilor naționale, care stau în calea făuririi noului tip de om şi a «națiunii universale»**. Dar, din fericire pentru noi, **nimeni şi nimic nu poate împiedica adevărul ca să iasă la lumină**, oricât ar fi de bine ascuns sau îngropat, pentru că El cunoaşte Învierea şi pentru că numai o viață trăită în adevăr poate fi un prilej continuu de bucurie, după cum spunea Constantin Noica. Iată, de ce nu-mi este teamă să vorbesc despre el: pentru că **adevărul merită orice sacrificiu din partea noastră**. Adevărații creştini nu tremură după viața lor în fața morții, ci ei se tem numai de Judecata de Apoi sau de pedeapsa lui Dumnezeu. Ei nu vor ca sufletele lor să îndure calvarul chinurilor veşnice ale iadului, chinuri conştientizate atât de bine în «evul mediu întunecat» (atât de blamat mereu de umanişti şi iluminişti pentru unele excese regretabile ale sale).

Cum este posibil, ca într-un manual de istorie pentru clasa a XII-a (probabil şi în altele), să apară enunțuri de genul: FRANCMASONERIE = asociație cu caracter filantropic, în parte secretă, ai cărei membri se recunosc prin anumite semne, embleme şi simboluri? Am ajuns noi să credem că ea este cumva morală? Este ca şi cum am spune că sistemul comunist a fost în slujba omului şi a fost mai degrabă bun decât rău (adică invers decât în realitate). Nu înțelegem oare că filantropia afişată este un simplu paravan şi că n-are decât un rol de a face prozelitism şi de a racola noi adepți din rândul naivilor? Nu am aflat încă adevărul cutremurător, că adepții aceştia ''liber-cugetători'', grupați într-un club ascuns şi elitist, cu reguli foarte stricte (ca în cadrul Mafiei), practică de fapt un anticreştinism, o obediență strictă (mai severă decât în armată) în cadrul celor 33 de grade masonice, de la care urmează cultul direct al lui Lucifer? Nu realizăm că în fond, masoneria (grupând un cerc restrâns de evrei) sau francmasoneria (cercul amintit, dar mai larg, înglobând şi alte etnii), alcătuiesc Biserica lui Antichrist? N-a fost el şi este încă

Lucifer, îngerul negru decăzut, despre care se vorbeşte în Biblie şi care n-a renunțat niciodată a fi adversarul înverşunat al lui Dumnezeu şi creației Sale?

Omul este încununarea întregii creații divine şi lui i-a fost dată în administrare această lume şi de aceea revolta împotriva lui Dumnezeu este dovada celei mai mari ingratitudini şi trădări a Lui. Noi nu trebuie să fim părtaşi ai războiului antichristic şi să cădem în cursele lui. Ispitele satanice sunt ce-i drept peste tot, dar este datoria noastră de creştini (mai ales practicanți sau activi) de a le rezista, până la capăt şi de a le deconspira. **Sufletul şi libertatea omului este marea miză, pricipalul obiectiv al diavolului iar țările în care ortodoxia (păstrătoare a tradiției creştine şi a dreptei credințe) este preponderentă, sunt cel mai mult atacate şi astăzi în acest război nevăzut, declanşat în toate domeniile vieții noastre.**

Tocmai de aceea ne revine unora dintre noi, sarcina ingrată, imensă şi dificilă de a evidenția **cauzele** acestor stări de lucruri, de a face transparent un astfel de război între oameni şi al unora împotriva lui Dumnezeu, şi de a căuta **soluții**. Ceea ce caracterizează cel mai bine lumea contemporană este tocmai **înstrăinarea tot mai mare a omului față de Dumnezeu şi semenii lui**. Moralitatea trece astăzi prin cea mai mare criză, pentru că tot mai mulți oameni (chiar ''creştini'') îmbrățişează imoralitatea, materialismul societății de consum

Se impune astăzi, mai mult ca oricând, solidaritatea intelectualilor, care să coaguleze în jurul lor cât mai mulți oameni responsabili şi cu simț civic, care să spună deschis adevărul pe care au izbutit să-l cunoască (cu voia şi ajutorul lui Dumnezeu, chiar dacă nu recunosc acest lucru întotdeauna). E timpul ca oamenii să se trezească din strania somnolență colectivă în care au fost aduşi şi din somnul rațiunii (care naşte într-adevăr monştri). E timpul să ne apărăm cu hotărâre şi cu orice preț toate valorile înaintaşilor noştri (măcar pentru strădaniile şi sacrificiile lor), valori eterne şi universale, atât spirituale cât şi naționale. **E TIMPUL TREZIRII SPIRITUALE A OMULUI ŞI A NAȚIUNILOR DIN ÎNTREAGA LUME.**

Am scris aceste rânduri cu speranța unei lumi mai bune, pe deplin convins că, cel puțin două realități crunte ar trebui să ne determine a lua atitudine în vreun fel sau altul şi să ne preocupe mai mult. În primul rând, ajungem să recunoaştem noi înşine faptul, că asistăm mult prea indiferenți la **decăderea dramatică a culturii autentice şi a modului nostru de viață, a informării în deplin consens cu adevărul** şi observăm cu tristețe sau cu dezamăgire că există tot mai puțini oameni care au curajul să gândească ei înşişi, care au propria lor judecată sau cântărire a lucrurilor. Iar în al doilea rând, observăm **o desacralizare fără precedent a lumii contemporane, o întoarcere la păgânism (la semibarbarie) tot mai accentuată şi cu consecințe incalculabile**. Atacul concertat împotriva naționalismului este coalizat cu cel îndreptat împotriva creştinismului (ținta principală). Rezultatul se vede: tot mai puțini preoți vrednici de misiunea lor înaltă şi tot mai puțini „creştini practicanți'', adică creştini în adevăratul înțeles al cuvântului, trăitori în spiritul ortodoxiei care urmează modelul lor întruchipat în persoana divino-umană a lui Iisus Hristos**. Din păcate, spiritul de jertfă creştină pentru aproapele nostru şi de jertfă pentru națiune aproape că ne lipseşte astăzi cu desăvârşire.**

Este şi motivul pentru care cred că este timpul (şi nu este încă prea târziu!), ca fiecare dintre noi şi fiecare națiune să-şi revalorizeze trecutul şi tradițiile, să-şi descopere energia şi optimismul în valorile perene ale umanității, să se trezească la realitate cu adevărat şi să lupte pentru păstrarea identității proprii, a spiritualității şi culturii neamului său (națiunii sale). **A sosit timpul ca toate națiunile şi toți indivizii să se trezească la viață din punct de vedere spiritual**, din inerția lor şi să-şi urmeze drumul lor firesc, chiar dacă ar fi să facă ele însele istorie (ceea ce ar fi, până la urmă un semn de normalitate).

Concluzionând, globalizarea constituie într-adevăr **un subiect complex, aflat abia la începutul unor investigații serioase**. Spre deosebire de comunism, ea nu face acum obiectul

unor cercetări, inclusiv științifice, în mass-media. Ea ridică astăzi tot mai multe semne de întrebare şi semnale de alarmă, mai ales în rândul intelectualilor de pretutindeni. Observați cât de mult suferă de pildă, cultura? Iar acest domeniu, în care putem include (sau la care putem adăuga) spiritualitatea este un obiectiv extrem de important în cadrul globalizării! Rezultatul acestui „război'' împotriva omului (persoanei) depinde de victoria globalizării culturale! Totul se desfăşoară prin voința unora (peste voința noastră adeseori), pentru a impune **individul**, adică omul desprins de Dumnezeu, plin de sine (egoist) şi plin de alte „calități''!

Eu m-am oprit, în tot ce-am „cules'' şi în scurtele comentarii făcute în legătură cu diverse subiecte care se leagă de globalizare, mai ales la **originile ei (promotorii – sioniştii, masonii, etc.)**, planurile acesteia vizând aspectele culturale, spirituale şi psihologice. Dar implicațiile globalizării actuale sunt uriaşe, în plan politic şi economic, ba mai mult, după cum am mai scris (dezvoltând subiectul), ating însăşi întreg ecosistemul. **Încălzirea globală este domnilor, o tristă realitate a zilelor noastre!**

O informație recentă şi pe care nu văd de ce n-ar fi reală, ne spune că în circa 40 de ani – spun unii specialişti în domeniu – calota de gheață de la Polul Nord se va topi. Problema cea mare nu este că va creşte nivelul apelor mărilor şi oceanelor, ci unde se va ajunge ulterior. O logică elementară în materie de ştiință, ne arată că acest fenomen al încălzirii planetei noastre va aduce în continuare modificări climaterice importante (diverse dereglări, care în 2007 sunt prognozate la „milioane de oameni''!) şi va amplifica numărul şi dimensiunile catastrofelor naturale (inundații, tornade, uragane, taifunuri, vijelii etc.), pe care noi oricum le observăm în ultima vreme tot mai dese pe mapamond şi cu consecințe tot mai dramatice, chiar şi în … România! Amintiți-vă de anumite vijelii cu efecte dezastruoase sau mai ales de inundațiile din 2006. De ce apar ele tot mai frecvent şi cu consecințe atât de grave? Creştinii din Evul Mediu (considerat „întunecat'' de protestanți şi masoni) ar răspunde că datorită înmulțirii păcatelor şi fărădelegilor noastre! Dar acest răspuns nu va mulțumi, în mod evident, pe toată lumea. Reiau întrebarea. De ce? Pentru că, din punct de vedere ştiințific, un volum tot mai mare de apă se va evapora în atmosferă datorită căldurii tot mai mari iar actualii curenți marini şi de aer, care determină clima planetei, se vor modifica poate ireversibil. S-ar ajunge la haos şi autodistrugere, ceea ce niciunul dintre noi nu cred că şi-ar dori.

Omenirea se lasă târâtă în momentul de față de politica iresponsabilă a unor lideri politici şi popoare care nu vor să-şi reducă emisiile de gaze şi poluanți, care determină în mare parte încălzirea globală. Sunt vinovați miliardele de oameni, care nu ştiu măcar sau nici nu bănuiesc acest lucru? Cu siguranță că nu. Iar cei care sunt conştienți de gravitatea acestei probleme, trebuie să ia în mod hotărât atitudine şi cu precădere la nivel colectiv! Globalizarea nu este un „joc'' al nostru, ci numai al celor care se joacă cu viețile oamenilor! Este cred ultimul vis urât sau coşmar al omenirii!

De curând a murit fostul preşedinte al SUA, Gerald Ford. Nu îi vom întina memoria, spunând adevărul, atât cât avem la dispoziție. Puțini ştiu de pildă, că el a fost…**mason**. Şi n-ar fi desigur primul şi ultimul preşedinte de stat, care a fost propulsat şi susținut de masoneria ocultă mondială. Interesant este faptul că preşedintele de dinaintea lui (controversatul Richard Nixon, cel care a fost nevoit să demisioneze în urma celebrului scandal de spionaj în tabăra adversarilor politici) l-a înlăturat pe un înalt funcționar, pentru a-l numi în locul lui. Iar ulterior, Gerald Ford (puternicul om de afaceri, patronul „uzinelor'' Ford, printre multe altele) a devenit primul preşedinte al SUA numit şi nu ales. Recunoştința lui s-a văzut: l-a reabilitat pe Nixon şi a pactizat cu preşedintele Brejnev al URSS, acceptând şi încurajând dominația sovietică asupra Europei de Est!…

Un film intitulat **„Numai dragostea''** mi-a atras iarăşi în mod deosebit atenția. El este o metaforă a apostaziei actuale, a distrugerii familiei şi identității noastre. Scenariul său este parcă croit şi inspirat din tot ce s-a scris despre globalizare şi autodistrugerea civilizației noastre.

Deznodământul lui este tragic, acesta fiind de altfel o linie caracteristică a culturii apusene (am omis să precizez că este o coproducţie a câtorva mari puteri ale lumii). Filmul se încheie cu moartea tuturor pământenilor, sub vitregiile şi capriciile naturii, când zăpada şi frigul pun stăpânire absolută peste omenire…

În filmul acesta, se subliniază legătura puternică între ceea ce se întâmplă în interiorul omului şi ceea ce se întâmplă în exterior şi chiar la nivel global. Se spunea de pildă, că **„haosul lumii se oglindeşte în sufletul omului''**. Acest haos la care se face referire includea şi schimbările climaterice. Apare apoi aici o realitate dură şi cruntă, aproape incredibilă: **substituirea de persoană**. O vedetă din lumea patinajului de performanţă doreşte să se salveze şi să scape de interesul material al ,,patronilor'' ei. Iar ei au găsit o soluţie ingenioasă pentru a-şi proteja „afacerea'', deoarece fiind bolnavă destul de grav cu inima, oricum nu le mai era practic…de niciun folos. Şi atunci, ei au recurs la sechestrarea unor femei din Europa de Est care îi semănau fizic, la drogarea lor forţată şi la…spălarea creierului, fiindu-le introdusă **o nouă identitate** şi **un nou trecut**! Li s-au implantat la mână dispozitive sau cipuri pentru a nu le da nicio şansă de scăpare iar în final au fost ucise. Iată deci, unde poate să ducă globalizarea!…

«Spălarea creierului» (folosindu-se în mod special televiziunea) şi pervertirea moralei creştine (prin proză, poezie, teatru, muzică – gen hard rock…, pictură – gen cubism…) sunt două mari realităţi crunte ale „vremurilor de fier'' pe care le trăim. De pildă, impresionismul confunda arta cu însăşi realitatea vieţii! Nu mai conta stilul…

Vă voi oferi şi un alt exemplu. Am rămas profund uimit, după ce iniţial am dorit să citez din cartea ,,Melancolia democraţiei'', scrisă de Pascal Bruckner (un autor titrat, ca să zic aşa, în domeniul sociologiei şi politicii) şi în ciuda faptului că „opera'' sa era protejată ,,copyright'', când am răsfoit „la întâmplare'' dintr-un alt volum al acestui autor… M-a atras desigur titlul său: ,,Iubirea faţă de aproapele''. Când mă uit prin el, ce credeţi că am descoperit? N-o să vă vină să credeţi: cea mai mare blasfemie la adresa iubirii creştine. O iubire exact pe dos, o glorificare a „sexualităţii sacre'' (pentru care pledează gnosticii şi yoghinii de astăzi), un cult al eroticului fără frontiere…Nu cred că aţi putea găsi în orice altă carte de literatură (cărţile Sandrei Brown sunt „inocente'' în comparaţie cu aceasta!), expresii, perversiuni şi obscenităţi mai mari decât aici…Dacă aveţi îndoieli asupra acestei afirmaţii, aţi putea să vă convingeţi singur, doar dacă sunteţi sigur că puteţi risca şi suporta „şocul''. Sigur că aceste lucruri nu m-au interesat, nu m-au fascinat, dar ajungând pe mâinile tinerilor, sunt convins că ar avea în multe cazuri, **consecinţe extrem de grave asupra formării lor spirituale şi însăşi modului lor de viaţă şi de gândire**. Mai trebuie să precizez că unul din personajele principale ale romanului este tocmai o amantă, o femeie talmudistă, având deci concepţii profund anticreştine?…

Spaţiul nu-mi permite să demonstrez aici profunda imoralitate a apartenenţei la masonerie. Desigur, ea se deduce mai ales din antagonismul permanent dintre masoni şi creştini. Primii se închină Satanei şi sunt în general inconştienţi în această privinţă, iar creştinii îşi poartă crucea lor dată pe măsură de Dumnezeu şi se închină numai Lui. Primii se închină şi se supun legii urii, în timp ce creştinii dimpotrivă, au legea iubirii faţă de aproapele lor şi nu pot iubi umanitatea la modul abstract, ci îl iubesc pe Dumnezeu, îşi iubesc familia, comunitatea locală, patria şi neamul.

Un creştin se deosebeşte în mod fundamental de un mason, prin aceea că el nu-şi poate permite sau nu-şi îngăduie faptul de a urî şi de a dori răul altuia. El poate urî cel mult păcatul, orice fel de păcat. De pildă, deşi el poate avea multe informaţii despre masonerie sau oculta mondială (că ea a manevrat revoluţiile sângeroase din istoria omenirii, războaiele mari dintre naţiuni şi în interiorul lor, că ne-a adus modernismul, Renaşterea, democraţia, drepturile omului, care au importante scăderi ş.a.m.d.) şi le poate percepe el însuşi în evenimentele la care asistă sau participă, totuşi nu este capabil de ură. Chiar dacă, în România există în prezent peste 189 de Ateliere şi alte grupări ale masonilor, cu peste 6000 de membri activi, creştinii ortodocşi (consideraţi inamicul nr.1 de către ei!) n-au recurs la intoleranţă şi la măsuri drastice într-o ţară

în care tradiția ortodoxă face parte integrantă din ființa poporului român şi constituie specificul său național. Iar nu întâmplător, Bucovina (cu mănăstirile sale) a fost desemnată brandul României…

Numai masonii sunt capabili de ură şi ei se aseamănă izbitor atunci cu toți fanaticii şi extremiştii, atât de stânga (comuniştii), cât şi de dreapta (ultra-liberalii sau capitaliştii globalişti). De ce se ating aceste extreme uneori, în ciuda deosebirilor? Datorită… intereselor comune ale celor două părți: masoneriei „roşii''/comuniste şi masoneriei „negre''/de rit scoțian. Şi mă opresc aici…

Prin urmare, privind şi analizând toate aceste lucruri mai cu seamă dintr-o perspectivă creştin-ortodoxă, atât integrarea în Uniunea Europeană, cât şi proiectul malefic al Globalizării, noi trebuie să devenim mult mai vigilenți şi lucizi, mult mai activi, dar…fără a ne tulbura sufleteşte, adică aşa după cum spunea un părinte din Grecia: să trăim „cu nelinişte cea bună''.

Trebuie să fim convinşi, că această **nouă şi mare provocare pentru lumea contemporană** poate fi - şi eu cred că este - o nouă încercare a credinței noastre. Ca şi în comunism, astăzi ni se oferă din nou **o mare şansă de mântuire pentru mulți dintre noi**, pentru ca … să se „umple cerul de sfinți''. Aceasta nu poate în definitiv, decât să ne bucure, cel puțin pe noi, creştinii de astăzi, sau pe noi cei care suntem pe cale să devenim adevărați creştini.

În fond, singura teamă pe care o poate accepta un creştin este numai **frica de Dumnezeu şi de Judecata de Apoi**. Este frica de păcat, prin călcarea poruncilor şi frica de consecințele sale. Nu de moarte trebuie aşadar să ne temem noi, adică de trecerea la cele veşnice (în fond, cel mai important moment al vieții fiecăruia, pe care trebuie să-l întâmpinăm cu deplină demnitate şi seninătate), ci ar trebui să ne temem doar de imposibilitatea mântuirii sufletului şi comuniunii noastre cu Dumnezeu.

Nutresc speranța că salvarea lumii va veni prin **Ortodoxie**, care va reuşi să spiritualizeze Occidentul, aflat astăzi într-o mare criză morală şi cu un vid existențial nemăsurat…

Apoi, pentru că după Dumnezeu urmează în chip natural şi firesc neamul şi națiunea, sunt întrutotul de acord cu cei care au afirmat că **soluția eminesciană** este puntea care va lega trainic răsăritul creştin cu civilizația şi cultura occidentală. Sunt deci, împotriva celor care îl denigrează astăzi tot mai mult şi îi aduc acuzații nedrepte şi nefondate. Citiți-l vă rog, pe cont propriu pe **Eminescu**, reflectați asupra filosofiei sale şi patriotismului său activ, citiți articolele sale îndeosebi sau chiar diverse studii care amintesc despre ele şi nu veți avea ce regreta. De altfel, în această antologie, i-am rezervat acestui mare gânditor şi creator, dar şi creştin în adevăratul înțeles al cuvântului, nu mai puțin de 7 capitole, care încearcă să-l prezinte şi în alte ipostaze, pe care programa şcolară şi în general mass-media nu prea le-a atins.

Aceasta ar fi, în rezumat, pledoaria împotriva globalizării şi «spălării creierului».

DEMONII SUNT PRINTRE NOI. ÎNTORCEREA OMULUI LA INSTINCTELE PRIMARE ŞI SĂLBATICE ?

Poate că, v-ați convins într-o oarecare măsură că **demonii există într-adevăr** şi că lumea aceasta este plină de ispitele lor. Dacă nu, cred că merită să oferim un exemplu de manipulare a mentalului colectiv printr-o inițiativă de-a dreptul bizară. Un documentar francez (cu participarea unui domn pe nume David, foarte posibil evreu) şi-a propus să arate **o nouă fațetă a lupilor**, prin scenele filmate la un centru din Canada, o minirezervație amenajată pentru studiul lor şi atragerea publicului larg ca asistență. Ideea de bază a filmului consta în demontarea prejudecăților europene față de lupi şi a temerilor (?!), considerate total nejustificate, deoarece lupii ,,nu atacă omul decât ca să se apere''. Adevărul este că lupii atacă totuşi oamenii, cel puțin când sunt în haite şi sunt flămânzi.

A mai fost precizat faptul, că în Evul Mediu, lupii erau considerați demoni/diavoli, ,,încarnări ale răului'' şi erau ucişi fără milă. Dar, noi ştim că demonii pot sălăşlui atât în unii oameni, cât şi în unele animale. Astfel, generalizarea cu pricina nu se susține. Dacă ar fi fost aşa, astăzi specia lupilor ar fi dispărut complet sau ar fost pe cale de dispariție.

Apoi, s-a încercat şi schimbarea referențiarului față de copii. ,,Lupii nu sunt răi'', cum spun poveştile iar copiii trebuie să iubească lupii, pentru că aceştia sunt ,,magnifici, liberi şi

sălbatici''. Fetița care umbla printre lupi, însoțită de David şi alți câțiva bărbați (înarmați cu spray-uri iritante şi cărora le era, în mod vizibil teamă, deşi ne recomandau nouă să renunțăm la teamă…) asistă la scoaterea dintr-o vizuină a şase pui de lup şi luării a doi dintre aceştia, în timp ce lupii adulți umblau în jurul lor, fără a se apropia prea mult (probabil temându-se, după ce au luat deja contact cu acele spray-uri iritante sau paralizante).

De ce cred că David ar putea fi evreu? Pentru că a botezat lupul conducător cu numele de Alpha (adică Primul), cu aluzie la primul popor sau poporul ales de Dumnezeu. Pentru că, a comparat destul de mult societatea omenească, cu cea a lupilor. Oare chiar aşa stau lucrurile? Pentru că, admira nețărmurit asemenea animale de pradă (văzând în ochii lor galbeni luna…) şi propunea, în mod indirect, **legea junglei** (a forței şi dreptului celui mai puternic de a-l sacrifica pe cel mai slab decât el). Să nu uităm, că aceasta este şi mentalitatea cea mai întâlnită în Occident. Cultul cuceritorului (războinicului curajos şi invadator) răzbate din trecutul îndepărtat (cruciade) până în vremurile noastre.

Nu în zadar s-a vorbit despre „homo homini lupus'' (**omul ca lup pentru om**). Cu alte cuvinte, se încearcă şi pe această cale inocularea spiritului agresiv şi războinic, a instinctelor primare sau sălbatice. Este într-un fel, o chemare la întoarcerea omului la viața sălbatică.

Oare, câți dintre noi ştiu însă, că mulți români sunt jefuiți fără scrupule în străinătate de către autohtoni sau chiar de către alți români? Pentru bani, mulți oameni sunt astăzi în stare de orice. Aceasta înseamnă renunțarea la umanitatea din noi şi exacerbarea instinctelor.

Tocmai de aceea, inițiativa prezentată mai sus îmi pare mai degrabă de sorginte masonică, fiindcă **se lucrează la nivelul imaginarului colectiv, a psihicului uman şi a răsturnării unor mentalități**. Poate că întrebarea cea mai nimerită pentru conducătorii proiectului ar fi aceasta: dacă îi iubesc atât de mult, precum afirmă sau lasă să se înțeleagă, de ce nu aleg totuşi să trăiască cu familiile lor, cu proprii lor copii în mijlocul lor?

Probabil, că va apare curând vreun alt documentar despre şerpi, față de care nu trebuie să simțim nici un fel de teamă sau repulsie ş.a.m.d.

SCRISOARE DESCHISĂ ADRESATĂ ÎN PRIMUL RÂND POLITICIENILOR ROMÂNI ŞI CONSILIERILOR LEGISLATIVI

În simpla calitate de creştin practicant, care şi-a propus şi caută a trăi în duhul Adevărului şi Ortodoxiei, mărturisesc că m-am rugat şi mă voi ruga neîncetat pentru toți conducătorii României. Eu cred că Dumnezeu a avut rațiunile Sale când i-a aşezat în fruntea țării şi mai ales în funcții importante. Nu este, prin urmare, creştineşte, a-i judeca noi şi a-i condamna pe toți cei care, din aceste poziții înalte au făcut compromisuri grave sau nu şi-au făcut deloc datoria. Noi ştim desigur că, la fel ca şi alții, nici politicienii nu pot fi perfecți, ci doar perfectibili. Datoria mea rămâne doar să caut să-i sensibilizez mai mult, să le trezesc conştiința până la capăt sau acel simț al responsabilității imense pe care o au, atât față de Dumnezeu, cât şi față de națiunea română.

Acestor distinşi politicieni şi consilieri legislativi, dar şi funcționarilor statului din diverse domenii, le voi pune pentru început insistent o întrebare: **„Ce se întâmplă în România, domnilor?''** Îi mai pasă cuiva de tot ce ceea ce se întâmplă astăzi în România? Nu e cazul să reamintesc toate realitățile cutremurătoare şi profund revoltătoare, expuse deja în primul meu volum. Dar, pot adăuga altele sau într-o altă manieră:

- **<u>menținerea în cadrul instituțiilor de stat, chiar la nivele înalte, a unor persoane, care în mod vădit au adus o contribuție activă la menținerea la putere a comunismului</u> (la Ministerul Educației şi Cercetării, la Curtea Constituțională, la Consiliul Superior al Magistraturii, la Parchete, la Ministerul de Interne, la Ministerul Apărării Naționale etc.etc.);**
- **lipsa voinței politice de a se realiza o strânsă legătură între România şi Republica Moldova, în sensul reunificării acestora;**
- **nesoluționarea cazului notoriu privind restituirea celor două tezaure româneşti confiscate abuziv de către fosta Uniune Sovietică şi aflate încă, se pare, la Moscova;**
- **<u>nesoluționarea marelui dosar privind evenimentele din decembrie 1989 (să se spună, în mod oficial, dacă a fost lovitură de stat sau revoluție) şi identificarea atât a „teroriştilor'', cât şi a celor implicați direct şi decisiv în acestea;</u>**
- **nesoluționarea dosarelor privind mineriadele din România;**
- **nedezlegarea „enigmei'' privind conturile din străinătate ale lui Ceauşescu şi/sau ale Securității, de care presa mai ales a legat, pe bună dreptate mereu, numele actualului preşedinte al Partidului Conservator, dl. Dan Voiculescu (personaj politic având o funcție importantă de conducere la firma Securității „Dunărea'' şi devenit astăzi, dacă nu mă înşel, cel mai bogat om politic din România; iar arhiva acestei firme nefiind, în totalitate, desecretizată nici până în prezent!);**
- **nerecuperarea sumelor, însumând multe miliarde de lei şi valută forte, împrumutate de mulți politicieni şi funcționari ai statului, de la fosta Bancorex şi alte bănci (devalizate şi apoi introduse ''firesc'' în procedura falimentului!);**
- **ascunderea adevărului privind persoanele care au făcut „poliție politică'', care au adus leziuni grave şi prejudicii importante altor cetățeni români, prin colaborarea lor strânsă cu organele Securității;**
- **dezinteresul real sau lipsa voinței politice de a se reduce în mare parte fenomenul generalizat al corupției (mita sau şpaga atingând în România ultimelor decenii proporții halucinante; de pildă mita pentru angajare este în prezent, conform investigației ziarului „Cotidianul'', cuprinsă între suma de aproximativ 3 000 de euro şi 70 000, plătibili şi în rate!; este vorba despre angajarea în profesii liberale: medici, avocați, notari, preoți, profesori etc);**
- **cazul concret, dintre atâtea altele de acelaşi gen, al patronului unor firme din Gorj, dl. Clement Mocanu, intrat în vizorul emisiunii „Reflector'' de la TVR 1, care sub acoperirea baronului local din PSD, Nicolae Mischie, a derulat multe afaceri ilegale şi a câştigat licitații prin concurență neloială (la unele, participând doar cele trei firme, toate ale sale), obținând profituri enorme şi având tupeul să-l urmărească prin dispozitive moderne de interceptare şi supraveghere (aduse direct din America, <u>fiind şi cetățean american</u>, după propria-i declarație) chiar pe directorul finanțelor publice, care a cumpărat o asemenea locuință „aranjată'' astfel!;**
- **numirea surprinzătoare pentru mulți la şefia Serviciului Român de Informații a unei persoane din opoziție (din PSD!), a d-lui George Cristian Maior, prin coalizarea în Parlament a Partidului Democrat cu Partidul Conservator (!), UDMR şi PSD (la propunerea preşedintelui Traian Băsescu, care fără a se consulta cu PNL, a admis ''uşor'' CV-ul lui Mircea Geoană!; ceea ce mă determină să cred că e vorba tot de jocuri politice, <u>într-un moment delicat pentru PSD, când lideri importanți ai acestuia, printre care Ion Iliescu şi Adrian</u>**

Năstase sunt anchetați în dosare grele; şi nici implicarea masoneriei nu este exclusă, pentru a se ajunge la exonerarea lor, ca şi până acum de altfel, de orice răspundere penală);

- **extinderea îngrijorătoare a influenței masoneriei mondiale şi intereselor sale majore în România, speculând momentul aderării noastre la structurile Uniunii Europene;**
- **ascunderea vreme îndelungată a costurilor integrării față de opinia publică din România;**
- **împiedicarea derulării procesului comunismului din România ş.a.m.d.**

Ca să folosesc una din expresiile preferate ale d-lui Robert Turcescu, voi spune că tot ceea ce am punctat mai sus reprezintă doar câteva „bile negre'' pe care le acordă aici autorul, unei mari părți din clasa politică de la noi. Desigur, ele pot şi sunt în realitate cu mult mai multe.

Din punctul meu de vedere, este extrem de important ca societatea românească să se desprindă hotărâtor şi irevocabil de comunism şi să respire aerul normalității. Noi trebuie să dezvoltăm în România un sistem liberal moderat (echilibrat) şi o democrație reală (nu doar pe hârtie, în procente ale creşterii economice pe ansamblu sau în retorica politică). Avem nevoie de un sistem transparent pentru toți cetățenii români. Eu nu cred în acest cult actual al parvenitismului şi populismului, care a înlocuit perimatul cult al personalității. Avem nevoie, în schimb, de un cult permanent al adevărului până la capăt şi potrivit acestuia, suntem datori să definitivăm odată procesul comunismului, cel care poate să ne înapoieze demnitatea națională confiscată şi să se constituie într-un prim pas important pe drumul „refacerii fibrei morale a poporului român'', aspect subliniat magistral de d-na Doina Cornea. După mine, acest proces, atât de mult timp obstrucționat şi amânat în mod cu totul premeditat de către politicienii de până acum, este marele imperativ al momentului de față, consecutiv recunoaşterii şi apropierii noastre față de Dumnezeu. Fără acest proces, România şi noile generații nu vor putea aspira la un viitor într-adevăr mai bun şi vom purta în continuare povara grea şi plină de păcate a comunismului. Este, dacă vreți, o spovedanie necesară, fără de care nu putem intra ca națiune în împărăția lui Dumnezeu.

Am reprodus în întregime articolul de mai sus, deşi el aparține unui fost purtător de cuvânt al SRI. Am considerat că îi împărtăşesc această analiză, care ''pune în valoare'' sau conturează vinovăția şi ''personalitatea'' lui Ion Iliescu. Fostul preşedinte continuă şi astăzi să fie susținut de unii, fie din ignoranță, fie din subiectivism (şi ataşament ideologic), ba chiar observăm că a ajuns în centrul unei recente campanii de îmbunătățire a imaginii sale publice (vezi mai ales, recenta emisiune - Duminica în familie - de pe Antena 1, unde Mihaela Rădulescu l-a invitat în mod special, ca surpriză pentru sărbătoritul Tudor Gheorghe, şi mărturisirea lui Dan Voiculescu la emisiunea lui Robert Turcescu, precum că „nu s-a ocupat îndeajuns de imaginea lui'' şi de aceea oamenii îl privesc cu suspiciune, că ar fi preluat conturile lui Ceauşescu ş.a.m.d.) Nu trebuie să uităm nici faptul că Antena 1 i-a aparținut lui Dan Voiculescu, dacă nu-i aparține sau îi este fidelă şi astăzi, unui om politic şi ''fost'' afacerist foarte controversat în România.

De ce credeți că dl. Traian Băsescu şi alții numeau guvernarea cu Partidul Conservator drept „soluția imorală''? Oare, nu pentru că Dan Voiculescu şi mulți din cei aflați în acest partid minuscul împărtăşeau în general setea de putere, oportunismul politic şi alte ''valori'' ale ''modelului'' Iliescu? Cine se va opri într-adevăr asupra tuturor asemănărilor dintre aceştia, va avea destule surprize după părerea mea. În plus eu nu cred că cei 20 şi ceva de mii de dolari, pe care îi avea Voiculescu în conturi în 1989 (după propria-i declarație) îi justifică incredibila avere a sa de astăzi iar colaborarea cu Securitatea ar fi fost doar una de circumstanță.

SCRISOARE DESCHISĂ CĂTRE DOMNUL PREŞEDINTE TRAIAN BĂSESCU

În actuala conjunctură în care se aflǎ România, mai degrabă nefavorabilǎ, vă rog în calitatea mea de tânăr ,,scriitor'' şi analist politic (poate amator) dar mai ales în calitatea de român, să vă aplecați asupra următoarelor rânduri, care pot fi de o importanță aparte. Dumneavoastră ştiți mai bine decât mine faptul că suntem într-un moment de răscruce al istoriei noastre şi nu mă refer numai la integrarea noastră în Uniunea Europeană. V-am admirat sincer şi am considerat ca şi domnul Octavian Paler, că sunteți persoana care poate să schimbe situația în bine şi ,,să țină în şah PSD-ul''. Milioane de români s-au bucurat când ați câştigat alegerile, când v-au acordat încrederea şi votul lor. Poate că voi încerca să vorbesc în numele lor, adică ,,să țin loc de poporul român'' pentru câteva clipe. Îmi asum această mare responsabilitate, dacă pot să mă exprim astfel.

Mai întâi, îmi exprim îndoiala în privinţa primirii de către dumneavoastră a primului meu volum, în care v-am făcut unele comentarii favorabile, dar nepărtinitoare (eu nefiind nici atunci şi nici acum înregimentat politic), pe care vi l-am trimis prin cumnata dumneavoastră (bibliotecară la un liceu din Suceava, în oraşul meu natal). Dacă nu l-aţi primit, eu vă asigur că îl voi pune pe internet, ceea ce n-am făcut încă şi vă redau textual doar ceea ce am scris în el, la început, în loc de autograf:

„Domnului preşedinte în exerciţiu - Traian Băsescu -,

Am plăcuta onoare să vă supun atenţiei, pentru câteva clipe, o carte de suflet (şi nu numai), pentru biblioteca d-voastră personală.

În primul rând, vă rog în mod respectuos să nu uitaţi niciodată greutăţile noastre, a acelor români care au grija zilei de mâine (pentru ei şi familiile lor). Mulţi şi-au pus speranţe, mai ales în D-voastră, şi în numele unora dintre ei, fac un apel să nu-i dezamăgiţi şi să nu împărtăşiţi soarta d-lui Constantinescu. România ar avea foarte mult de pierdut.

Având în vedere că Justiţia română, ca să iau doar un exemplu, n-a fost reformată IMEDIAT DUPĂ 1989 (cum se impunea), antrenând în degringoladă şi în lanţ grave crize de sistem, pot să vă aduc la cunoştinţă un simplu caz de injustiţie flagrantă: neacordarea moştenirii legale celor în drept să o primească, prin favorizare în faţa instanţei de judecată şi tergiversarea la nesfârşit a proceselor pe rol, pentru că… partea pârâtă a fost lucrător în Securitate (astăzi decedat).

Nu sunt un avocat al ţărănimii române (deşi am absolvit Dreptul), dar sunt întristat să constat atâtea doleanţe legate de pământul care le-a aparţinut de drept. De ce trebuie, ca atât de mulţi români să-şi caute dreptatea în afara ţării, tocmai la Curtea de la Strassbourg? Justiţia română nu e capabilă să facă dreptate? Eu însumi am avut de suferit, de pe urma unui om de afaceri şi a unui jurist cu care am lucrat ca debutant în domeniul juridic (fost securist şi comunist!). Cartea de faţă are ca punct de plecare poate tocmai această injustiţie (nedreptate), care mi s-a făcut, pentru exces de zel.

Nici până astăzi, n-au fost rezolvate cazurile de retrocedare a terenurilor, proprietarilor de drept, sau măcar a contravalorii acestora. E normal să îmbogăţim avocaţii cu aceste procese legate de pământ (şi probabil a unor magistraţi)? Onoarea Justiţiei este pătată. N-ar fi bine oare ca magistraţii să-şi desfăşoare activitatea în alte judeţe decât cele natale sau cele clientelare, tocmai pentru a împiedica în mare măsură corupţia din sistem?

Fără a poza într-un apel patetic, problemele României sunt foarte grave (puţini ştiu aceasta!) iar milioane de români se zbat efectiv să supravieţuiască. Aceste inundaţii se datorează păcatelor noastre dar şi politicii iresponsabile a unor mari puteri, în domeniul economic.

Primiţi, vă rog, expresia sentimentelor mele de respect, şi aleasă preţuire.

19 august 2005”

Mărturisesc că mi-aş fi putut alege cuvintele cu mai multă grijă în acel „autograf'', dar m-am gândit atunci să fiu spontan ca D-voastră. Totuşi, nu cred că am spus neadevăruri.

Mă tem că între timp, lucrurile n-au mai mers în direcţia cea bună. Deja, v-am pomenit despre ceea ce crede dl. Cristian Tudor Popescu, la care apreciez sinceritatea şi rectitudinea morală, deşi nu este, după propria-i mărturisire, un creştin şi nu crede în Înviere. Poate că, cine ştie, după ce va citi atent această antologie, îşi va schimba atitudinea şi relaţia sa personală cu Dumnezeu.

Ceea ce cred eu însă, este faptul că s-ar putea să fiţi în centrul unei manipulări abile şi al unor interese uriaşe, toate acestea venind din partea masoneriei. Altfel, nu-mi pot explica unele lucruri de o gravitate enormă, dar care sunt minimalizate sau nu sunt conştientizate. Nu v-aş fi scris această scrisoare deschisă, pe care s-o cunoască şi alţii, dacă nu s-ar fi petrecut în ultimele zile nişte evenimente neaşteptate, deşi eu în ultima vreme aproape nu mă mai mir de nimic. Am

certitudinea că masoneria lucrează intens pentru a domina în totalitate România şi de aceea au fost şi sunt mereu înlăturaţi cei care i s-au opus ori s-au dedicat interesului naţional real. Mă refer la situaţiile de mai jos:

- Desemnarea recentă a şefilor SRI din partea preşedinţiei, a unui „civil'', din rândul opoziţiei (din PSD!), ceea ce potrivit unor analişti ar însemna „acoperirea'' greşelilor din trecut a tuturor liderilor şi membrilor PSD care au intrat în conflict cu legea şi urmau a suporta consecinţele (şi nu sunt chiar atât de puţini aceştia);
- Organizarea acestui Congres al Francofoniei, în aceste zile, dar şi a recentului Congres de istorie a religiilor (unde D-voastră aţi propus chiar înfiinţarea unei asemenea catedre şi la noi, deşi ştim că Mircea Eliade, în a doua parte a vieţii lui, a avut obsesia studiului privind yoga şi a murit ca necreştin…);
- Decorarea lui Andrei Oişteanu cu o înaltă distincţie a statului român pentru „meritele'' sale ca preşedinte al Asociaţiei Române de Istoria Religiilor (a unui om care respinge valorile tradiţionale româneşti şi le afirmă în schimb pe cele evreieşti; citiţi vă rog, cu atenţie, cartea sa - „Imaginea evreului în cultura română'' ş.a.);
- Tergiversarea la nesfârşit a condamnării oficiale, din partea statului român, a preşedinţiei, a comunismului, şi a unui proces al acestuia (măcar a unuia moral, dacă nu juridic!);
- Numirea lui Vladimir Tismăneanu în fruntea comisiei care să investigheze crimele comunismului (a unui teoretician, care în anii'70 aducea omagii lui Ceauşescu!) etc.

Eu cred că, până la urmă, chiar acest Congres al Francofoniei ar putea avea o anumită legătură cu masoneria şi presupun că au venit mulţi masoni pentru câteva scopuri foarte importante. Nu întâmplător, Adrian Năstase (care are probleme cu justiţia şi are încă o poziţie importantă în PSD) s-a întâlnit cu Tăriceanu „la o cafea'' şi i-a propus pentru anumite recepţii sau întâlniri vila „Nicolae Titulescu'' (el care l-a inclus de altfel pe acest politician adulat de Carol al II-lea şi de către comunişti, în rândul celor „100 de personalităţi din toate timpurile care au influenţat evoluţia omenirii'', carte scrisă de Michael H. Hart). Ori, cred că ştiţi cine a fost Nicolae Titulescu, cel care la ordinul lui Carol al II-lea, mai precis al masoneriei şi al amantei sale evreice (pe numele ei românesc, Elena Lupescu), a strâns relaţiile cu sovieticii, relaţii pe care le-a cultivat ulterior şi fiul său, regele Mihai I, care s-a aliat cu ei împotriva lui Antonescu şi l-a trădat.

Masoneria comunistă este poate de acord, să cedeze acum puterea sa celei de rit scoţian, care ne-a sprijinit şi doreşte atât de mult (în mod suspect, nu?) integrarea noastră rapidă (până nu ne răzgândim!) în Uniunea Europeană. Dar, contra unui serviciu bineînţeles. Şi un asemenea serviciu este tocmai numirea unei persoane din PSD în fruntea SRI, care să blocheze reforma reală în această instituţie atât de importantă şi în altele! Aşa cum, cei şase judecători pesedişti din cei nouă de la Curtea Constituţională au blocat nu o dată reforma în Justiţie alături de Consiliul Superior al Magistraturii! Masonii au venit la Bucureşti tocmai pentru a clarifica acest lucru, pentru a ajunge la o înţelegere amiabilă şi a o impune preşedintelui şi guvernului României. Dar ei au venit şi ca să se asigure că această numire nu va întâmpina rezistenţă din partea clasei politice sau a poporului român. De aceea, s-a suprapus în modul cel mai suspect cu zilele Francofoniei, a celui mai mare congres organizat la noi până acum şi cunoaştem poate cu toţii, ce măsuri drastice de securitate s-au luat în Bucureşti, ca şi când ar fi fost într-o stare de asediu!

Acestea sunt opinii personale şi tare mult mi-aş fi dorit să nu fie atât de reale şi atât de grave. Dar, cel mai mult aş dori să vă ştiu pe Dumneavoastră departe de jocurile de culise ale acestei monstruoase coaliţii, care este Francmasoneria. Francofonia poate fi de fapt, o reuniune a Francmasoneriei de sorginte comunistă (nu întâmplător au venit atâţia socialişti, în frunte cu

Jacque Chirac, preşedintele Franţei). Nu este prea semnificativ, dar până şi denumirea acestora se aseamănă, începând cu acest cuvânt ,,franc'', care are conotaţiile sale.

Îmi exprim totuşi speranţa că România nu va fi îngenuncheată din nou de către Masonerie (ca în timpul comunismului introdus de masoneria roşie, de Marele Orient al Franţei) şi că, în spiritul jertfei marilor noştri înaintaşi, ne vom apăra cu toată fiinţa independenţa şi valorile noastre tradiţionale, adică până la capăt. România nu a fost proprietatea cuiva decât în mod vremelnic şi nu va deveni sclava şi prada nimănui de acum încolo! Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Cu respect,
unul dintre acei români incoruptibili,
purtând amprenta arheului naţional Eminescu…

ROMÂNIA NU VA FI ÎNGENUNCHEATĂ DIN NOU DE MASONERIE! NU PUTEM ACCEPTA SCLAVIA NIMĂNUI!

,,Noi trăim într-o tragedie istorică, care a început în secolul nostru pe la mijlocul deceniului al patrulea'', afirma recent binecunoscutul scriitor Gabriel Liiceanu în emisiunea ,,Alb şi negru'', pe postul TV Realitatea. Discutând cu Andrei Pleşu, domnia sa remarca pe drept cuvânt unele puncte nevralgice ale societăţii româneşti postdecembriste: lipsa oricărei ideologii (idealuri), absenţa din prim planul vieţii publice a persoanelor cu autoritate morală de necontestat, dezertarea unor asemenea persone de la obligaţiile morale pe care le au, ,,mineriada'' împotriva reperelor/modelelor autentice din societate. Se regreta mai ales faptul că sunt prea puţini cei care se încumetă să emită judecăţi de valoare, adică să separe binele de rău,

albul de negru iar societatea a fost nevoită să se zbată în fel de fel de nuanțe de gri, în existența ei cenuşie.

Trebuie să recunoaştem, că noi românii am avut şi avem mulți oameni valoroşi, care au trăit sau trăiesc în condiții precare şi sunt destui printre aceştia care au şi sfârşit tragic. Unii dintre ei, precum Mihai Eminescu şi Alexandru Ioan Cuza au intrat în conflict direct cu interesele masoneriei. Tocmai de aceea am ales ca principali subiecți ai acestui volum masonii, pentru că în opinia mea, problemele pe care le ridică ei în fiecare stat sunt de o gravitate nebănuit de mare. Masoneria şi sionismul mondial atentează la siguranța națională a României, ca şi în cazul tuturor statelor naționale. Cu toate acestea, autoritățile nu iau măsuri iar însăşi acest subiect al masoneriei se banalizează sau se minimalizează ori se muşamalizează cu totul prin cenzură.

Analizând la rece toate datele de care dispunem până acum, putem trage concluzia, că în România am asistat de fapt, după 1989, la o rivalitate tot mai acerbă între masoneria comunistă („roşie'') şi masoneria globalistă (comunitaristă, „neagră'' sau de rit scoțian). Poate v-ați întrebat şi dumneavoastră de ce „este nevoie'' de două ramuri ale masoneriei. Există, din punctul meu de vedere, un răspuns cât de cât acceptabil şi anume că, diavolul a aplicat acel principiu al său „divide et impera'' nu numai pentru a le stăpâni mai bine dar şi pentru a-şi asigura continuitatea, de pildă în politică. A înlăturat adesea alternativa la guvernare, prin rotația partidelor susținute de el. Când interesele lor coincideau, s-au sprijinit reciproc (de exemplu, cum au procedat nu o dată la noi, PSD-ul şi PRM-ul).

Ce se doreşte în momentul actual în România? Am ajuns la cuvintele părintelui Ioanichie Bălan, care ne avertiza că „dacă nu vom fi patrioți, în curând România va fi îngenuncheată din afară''. România este în opinia mea pe cale de a deveni o colonie la discreția masoneriei mondiale, dacă n-a fost deja cucerită prin tot arsenalul de care aceasta dispune.

Eu cred, de asemenea, că a început la noi o vastă campanie în favoarea restaurării monarhiei, atât prin emisiunea amintită „Mari români'', cât şi prin noi cicluri de emisiuni, cum este şi „Dinastia. Rolul dinastiei Hohenzollern în făurirea României moderne.'' Se adaugă o bună parte a presei şi a altor mijloace. Mă îndoiesc de faptul că regalitatea ne-ar aduce vreun beneficiu substanțial în sens pozitiv. Ar strânge relațiile cu Uniunea Europeană şi atât. Am câştiga oare un prestigiu mai mare în lume? Îmi amintesc de admirația francmasonului Alexandru Paleologu față de regele Carol al II-lea, de trădarea lui Antonescu de către regele Mihai I aliat cu comuniştii şi de alte aspecte de acest gen şi nu pot să cred că regele Mihai I, care s-a implicat în integrarea noastră europeană, n-a intrat în contact strâns cu masoneria şi nu doreşte restaurarea monarhiei, fie şi pentru urmaşii săi.

Din punctul meu de vedere, al unui tânăr istoric, România avea şanse infinit mai mari să devină un stat puternic, total independent şi respectat, dacă n-ar fi existat acea monstruoasă coaliție masonică, care l-a detronat pe domnitorul Unirii Principatelor şi l-a exilat. A-l alege în locul său pe uzurpatorul Carol I, adus pe furiş în țară de câțiva politicieni români puşi pe căpătuială şi transformat în român, acest lucru mi se pare un lucru chiar strigător la cer!

Amintindu-mi de un îndemn absolut lăudabil al d-lui Dan Puric, şi anume ca noi „să ne căutăm vecinătatea, să ne căutăm structuri de rezistență'', aş dori ca spre finalul acestui volum să aduc în discuție tocmai exemplul vrednic de urmat al unor intelectuali, care se străduiesc în emisiunile lor să-i determine pe români să gândească mai mult, şi în acest fel să se accelereze acest proces de desprindere față de mentalitățile comunismului.

Aş aminti aici, emisiunea „Cap şi pajură'' de pe postul TV Realitatea, unde la o oră ceva mai târzie se leagă un dialog interesant, pe probleme interesante, între ziaristul Cristian Tudor Popescu şi Emil Hurezeanu. De pildă, în emisiunea difuzată pe 21 septembrie a.c., primul oferea câteva exemple de colaboraționism strâns cu Securitatea, care n-au fost pedepsite de către colegii sau conducerea PNL-ului. Este vorba de cazul lui Alexandru Paleologu, care a desfăşurat o intensă activitate în relația cu Securitatea, „pe lângă care activitatea Monei Muscă era o

copilărie''şi cel al lui Dan Amedeo Lăzărescu, cel care şi-a turnat cu uşurinţă şi pe bani grei colegii, având şi tupeul să dea din aceşti bani nevestelor celor trimişi la muncă forţată la Canal.

Dl. Cristian Tudor Popescu explică de ce societatea românească nu suportă acum deconspirarea ,,poliţiei politice''. Ca şi în cazul unui bolnav grav, ea trebuie mai întâi stabilizată la anumiţi parametri vitali iar ceea ce ne-ar fi necesar acum, ar fi să cunoaştem lucrurile petrecute atunci, dar şi după 1989. Avem nevoie astfel, de cunoaştere înaintea recunoaşterii. El şi-a dat seama că mulţi români nu sunt la curent cu perversitatea mecanismelor întrebuinţate de activiştii şi securiştii comunişti. Pentru el, ,,au existat securişti, unii mai buni, alţii mai răi, ca şi în alte domenii, dar ceea ce a fost cu adevărat malefic a fost Securitatea'' (iar ,,aceasta a fost o instituţie rea''; ,,evident că era în slujba lui Nicolae Ceauşescu, cel care a încercat să croiască un popor după chipul şi asemănarea lui, adică de muncitori primitivi, pentru că el nu ştia să discute cu alte categorii sociale şi nu le înţelegea'').

Aducând ca un argument şi câteva secvenţe memorabile din filmul recent ,,Cum mi-am petrecut sfârşitul lumii'', în regia lui Cătălin Mitulescu, d-l C. T. Popescu arată că ,,Securitatea nu era reprezentată de indivizi sobri, în costume de astronauţi, pe uliţele României, ci, dimpotrivă era inserată natural în societatea românească iar oamenii îşi spuneau pe nume («nea Gavrilă», «nea Ion» etc.). Unii, chiar se mândreau cu relaţiile la Securitate, alţii se temeau şi îi îndemnau şi pe alţii la supunere şi colaboraţionism''.

În opinia sa, ,,România trebuie adusă în starea morală responsabilă, pentru a înţelege într-adevăr ce i s-a întâmplat şi i se mai întâmplă''.

El critică deschis atitudinea faţă de cultură şi instrucţie a celor doi actori politici ai momentului: Gigi Becali şi Traian Băsescu. Să-i luăm pe rând. El invocă afirmaţiile iresponsabile ale lui Becali, făcute în finalul unei emisiuni: ,,Dom'le, ia mai lasă-mă cu intelectualii ăştia. Vreţi carte sau vreţi să trăiţi bine? (ultima sintagmă, apărută încă de la călugărul protestant Martin Luther) Dacă vreţi să trăiţi bine, votaţi Gigi Becali.'' Iată o opţiune, care nu corespunde tradiţiei şi moralei creştine, ci mai degrabă e pragmatism, care caută să manipuleze şi mai mult tinerii debusolaţi de astăzi.

Celălalt exemplu, îl are în vedere pe d-l Traian Băsescu, care în stilul său spontan şi necenzurându-şi afirmaţiile, declara reporterilor că n-a fost el strălucit în şcoală, mai fuma şi el prin WC, că îl mai căutau profesori să-i dea câte un patru, dar…a ajuns preşedinte. Pentru C. T. Popescu, asemenea afirmaţii sunt cu atât mai grave în postura de şef al statului, cu cât ele sunt făcute în relaţie directă cu şcoala şi induc tinerilor o mentalitate de genul ,,măi băieţi, dacă mai luaţi un trei sau un patru nu e nici o problemă'', adică se afirmă îndemnul ,,fiţi băieţi deştepţi''. Este vorba despre un semnal negativ transmis tinerilor, lipsiţi oricum de modele de urmat. Ziaristul de la ,,Gândul'' mărturiseşte el însuşi că regretă modul în care a trecut prin şcoală, că dintr-un teribilism stupid n-a zăbovit asupra operelor din şcoală, pe motiv că ,,profesorii ne cereau asta'' şi a trebuit ca pe la 25-26 de ani să reia studiul lor pe cont propriu.

Partenerul său de dialog, dl. Emil Hurezeanu remarca în contextul discuţiei, fenomenul straniu de amnezie foarte selectivă în privinţa faptelor petrecute în timpul comunismului, intransigenţele morale iacobine din actualul PNL, precum şi faptul extrem de îngrijorător că ,,9 din 10 tineri vor să părăsească România, iar cel care rămâne este, în cel mai fericit caz debusolat şi rătăcit''. Atmosfera care domină societatea românească este o stare de confuzie absolut generală.

Aş aminti apoi emisiunea ,,Alb şi negru'' (sau ,,Altfel''), cu Andrei Pleşu şi Gabriel Liiceanu, de pe acelaşi post TV Realitatea. Voi prezenta unele afirmaţii remarcabile. De pildă, dl. Pleşu se arăta indignat pe bună dreptate de prezentarea unor filme româneşti pe un canal de televiziune care le difuzează frecvent, în care sunt prezentaţi în postura de golani şi bandiţi acei luptători ai rezistenţei anticomuniste, cei care de fapt au salvat demnitatea poporului român, cei care au oferit în acei ani vitregi singurul exemplu de rezistenţă şi solidaritate radicală contra regimului de exterminare comunist. Ori, solidaritatea socială (invocată atât de mult la polonezi şi

la alții) reprezintă o valoare culturală fundamentală indiscutabilă. Aceste filme regizate mai ales de Sergiu Nicolaescu (membru al PSD-ului şi susținător fidel al lui Ion Antonescu, regizor al filmului „Oglinda'', în care se evocă procesul mareşalului), nu fac decât să demonstreze o dată în plus faptul că „nu s-a schimbat nimic în România''. Mentalitățile comuniste încă mai supraviețuiesc foarte bine.

Andrei Pleşu mai arată că în timpul comunismului a existat „o împrietenire cu frica''şi „o nevroză a fricii'', dar că în situații dure ale istoriei trebuie să faci însă o alegere tranşantă între Bine şi Rău, între Alb şi Negru. E un fel de recunoaştere a neputinței sau a laşității pe care au demonstrat-o în trecut unii intelectuali. Tot în opinia sa, „ceea ce ne-a şubrezit pe noi, românii, a fost incapacitatea de a prevedea evoluția lucrurilor'', adică instaurarea comunismului de tip sovietic.

În privința eroismului, demonstrat de românii curajoşi de astăzi, se vorbeşte de o relativizare a acestuia în România „prin băşcălie, ori prin scenarii''. S-ar părea că „la noi, eroismul s-a născut mai mult ca un pariu individual'' iar „când au apărut eroi, colectivitatea nu a avut nevoie de ei''. Se constată astfel, o insuficiență națională prin această lipsă de eroism sau prin faptul că „avem focul mai stins''. Eroismul a fost confiscat de comunism şi aşa se explică parțial atomizarea societății româneşti şi lipsa de aderență la orice proiect civil sau național.

Andrei Pleşu a avut curajul să mărturisească totuşi că a continuat rezistența prin cultură, preconizată de Constantin Noica. Dar, această întâietate acordată culturii, a mascat de fapt o neputință proprie şi acceptarea fricii induse de sistem. Chiar dacă frica nu mai e la fel de puternică ca înainte, o prezență cotidiană, domnia sa se întreabă şi ne întreabă pe toți: suntem oare noi, mai pregătiți acum, în fața unei dictaturi? Mă gândesc că avea în vedere tocmai fenomenul globalizării…

Cunosc aspectul că foarte mulți români nu sunt prea interesați de a afla mai multe despre masonerie, ca de altfel şi despre comunism. Îi solicită prea mult un asemenea subiect, îi plictiseşte de-a dreptul sau nu au timp pentru „fleacuri''. Dar, nu am scris acest volum neapărat pentru ei, ci pentru toți aceia care vor să fie **informați** şi cărora **nu le este indiferent** ce se întâmplă în România şi sunt sigur că mai există asemenea români printre noi. De asemenea, le este util autorităților care veghează asupra suveranității noastre statale.

Prin urmare, fac un apel neîntârziat către toți românii, care vor să trăiască şi să moară ca români dimpreună cu urmaşii lor, să se solidarizeze cum n-au făcut-o poate niciodată în viața lor şi să pună în dezbatere publică imoralitatea şi distructivitatea francmasoneriei, indiferent de care fel. Totodată, să ceară nominalizarea tuturor securiştilor şi activiştilor de partid, dar şi îngrădirea accesului lor la funcțiile publice. Să facem măcar un proces moral al comunismului, atât de necesar dacă stăm să ne gândim bine.

Mărturisesc că nu-mi stă gândul la faptul că aş putea deveni vreun erou național, cum a fost de pildă Ion Gavrilă-Ogoranu, luptător în rezistența anticomunistă şi care a scris că: „Brazii se frâng dar nu se îndoiesc''. Mi-aş dori, evident, nu faima personală, ci mântuirea noastră, a tuturor românilor adevărați. Pentru mine, Dumnezeu şi apoi națiunea sunt şi vor fi coordonatele vieții mele. Apoi urmează celelalte datorii. Dacă eu afirm răspicat că îmi iubesc țara, cum se bat astăzi unii cu pumnul în piept, această iubire nu poate fi decât una îndoielnică sau uşuratică, este doar posibilă. Dar, când eu îmi propun să-mi concentrez eforturile, ca şi până acum, în direcția cea bună, a informării celor din jur şi sublinierii importanței spiritului viu şi critic, moralității creştine, educației şi culturii, ca obiective prioritare pentru noi toți, atunci e bine să las faptele să vorbească de la sine.

Astăzi putem vorbi fără teama de a greşi, despre imoralitatea profundă a globalizării şi apartenenței la francmasonerie, precum şi despre impactul pe care acestea îl au asupra Ortodoxiei (prin ecumenism şi alte mijloace), chiar dacă nu există în general decât foarte puține lucrări care tratează în mod critic ecumenismul şi masoneria. Altele, cu mult mai multe desigur, dar aparțin unor autori masoni, sprijiniți financiar şi logistic foarte mult de confrații lor.

Puterea masoneriei rezidă în mare măsură tocmai în imperiul său financiar, în caracterul ei ocult şi în serviciile ei de informaţii. Organizaţiile acesteia, numeroase şi puternice, sunt în continuare invizibile pentru public, chiar dacă unii masoni vorbesc de contrariul acestui fapt.

Mass-media românească, ca şi în celelalte ţări ale lumii, este într-o proporţie covârşitoare (aproape 100%!) înrolată în masonerie. Este şi firesc, dacă luăm în calcul miza uriaşă în acest „joc'' al globalizării şi importanţa acesteia în cadrul societăţii.

Ceea ce aş dori să mai precizez aici, este interesul sporit al masonilor de a veni la „suprafaţă'', de a se face vizibili într-o anume măsură. În general, ei afirmă astăzi că la originea lor se află Ordinul Cavalerilor Templieri, cavaleri care au apărut în jurul anului 1100, după prima cruciadă, „cu scopul iniţial de apărare a pelerinilor pe drumul spre Ierusalim''. Despre aceştia se ştie că au acumulat averi uriaşe şi „timp de mai mult de 200 de ani… au fost mai puternici decât mulţi regi''. De asemenea, ei nu puteau fi decât cruciaţi, ori cruciaţii au jefuit în mai multe rânduri populaţiile autohtone, „au masacrat şi decapitat mii de oameni''.

Aceste aspecte sunt evidenţiate şi de un articol recent, intitulat *„Templierii, absolviţi de vină după şapte secole''*, apărut în cotidianul „Adevărul'' (din 13 octombrie 2007, semnat de Arina Avram), care însă şi-a propus să facă (în final) totodată reclamă templierilor români (aparţinând organizaţiei Ordinului Templului, înfiinţată în 2002, în timpul regimului Iliescu).

Indiscutabil, este dificilă descoperirea adevărului, atunci când este falsificat (o parte de adevăr şi mai multe de minciună). Ceea ce intrigă încă de la bun început în articolul de mai sus sunt **informaţiile foarte sumare** despre „pergamentul rătăcit care ascundea informaţiile despre procesul templierilor'', iar din fotocopia documentului nu se înţelege absolut nimic, scrisul fiind total ilizibil (cu caractere foarte mici).

Ar fi foarte interesant de aflat în ce condiţii şi cum s-a produs „absolvirea templierilor'' de către însuşi Papa Clement al V-lea, după şase ani de la proces şi de ce ritualul de iniţiere nu-l mai considera blasfemiator. Interesantă ar fi şi descifrarea denumirii ordinului. Nu cumva există vreo legătură între Cavalerii Templieri şi Templul lui Solomon, venerat de masoni? Apoi, reabilitarea acestora ar fi justificată de începerea reconstruirii acestui vestit templu, despre care vorbesc unele profeţii. De asemenea, nu trebuie pierdut din vedere nici faptul că ritualul lor de iniţiere se aseamănă foarte mult cu cel practicat la intrarea în francmasonerie. Iar, Filip, duce de Orleans a fost implicat în mare măsură în readucerea în prim-planul vieţii politice a francmasoneriei, cea care a declanşat şi condus sângeroasa revoluţie franceză din 1789.

În opinia mea, acest demers început de catolici, la nivel înalt (de a-i reabilita pe templieri), se subscrie politicii Vaticanului şi lumii catolice în general, de a face **concesii** (atât de multe, de-a lungul vremii), şi nu oricui, ci masoneriei, care astăzi doreşte să-şi construiască un trecut legitim, o imagine şi un trecut pe măsura lor. Iar reabilitarea cavalerilor templieri se dovedeşte a fi o necesitate de prim ordin…

Globalizarea reprezintă în viziunea mea un nou experiment diabolic la scară planetară, care are scopul ei bine definit de autorii ei (hegemonia mondială). În esenţa ei este un comunism mascat, «îmbunătăţit», ridicat la un alt stadiu. **Orice intelectual poate vedea cu ochii minţii sale procesul actual de îndobitocire intensivă a omenirii. Iar mijlocul principal folosit în acest scop este mass media, în care televiziunea ocupă deja locul cel mai important.**

Nu putem să nu remarcăm legătura (şi continuitatea) dintre filozofia englezului Thomas Hobbes şi a continuatorilor săi John Locke şi Jean-Jacques Rousseau, pe linia gândirii care promovează iraţionalismul şi materialismul societăţii de consum de mai târziu. I s-au atribuit lui Jean-Jacques Rousseau multe paternităţi şi contribuţii care au dus la evoluţia omenirii, dar acestea au fost de multe ori exagerate de exegeţii săi. De pildă, «contractul social» al lui Rousseau, care nu-i aparţine de fapt. Nu ştim sigur dacă a fost sau nu mason, dar filozofia sa a servit perfect intereselor ocultei şi totalitarismului de mai târziu. **Nu întâmplător, vom**

descoperi în scrierile politice ale lui Eminescu reproşuri aduse filozofului francez şi teoriei contractului social, şi nu întâmplător poetul nostru național şi marele nostru gânditor a avut parte de o agonie prelungită şi un sfârşit tragic, pentru ideile şi convingerile sale.

Filosofia celor amintiți mai sus a servit mai târziu utilitarismului, acea doctrină sau atitudine morală care consideră că «utilul sau ceea ce ne poate aduce maximum de fericire» trebuie să fie principiul suprem al acțiunilor noastre. Această tradiție îşi are începuturile în filozofia lui Epicur şi a fost susținută de Thomas Hobbes, Helvétius şi Jeremy Bentham. **Astăzi, utilitarismul a îmbrăcat forma materialismului societății de consum, care exclude prin prezența sa aproape în totalitate morala şi religia şi impune o religie a banului** (denumit de un autor «sângele corporațiilor multinaționale»).

Dar nici comunismul nu s-a abătut de la această filosofie. Desigur, oculta mondială se poate lăuda cu inițierea şi ''stoparea'' experimentului comunist, experiment care a fost efectuat pornindu-se probabil de la cercetările psihologilor, cum ar fi principiile psihologiei mulțimilor, de care s-a ocupat profesorul Gustave Le Bon în cartea „Psihologia maselor". Manevrarea psihologică a grupurilor de oameni a operat şi la căderea comunismului. Manipularea şi dezinformarea, diversiunea şi teroarea au constituit metode de lucru eficiente pentru realizarea planurilor masoneriei.

Întrebat fiind dacă deține un doctorat în psihologie, fostul preşedinte al României, Ion Iliescu, recunoscut ca liber cugetător a răspuns, bineînțeles râzând: *«Doctoratul meu ... nu este teoria, ci practica»*.

MAREA DIVERSIUNE A MASONERIEI: «NAȚIONAL-COMUNISMUL» SAU NAȚIONALISMUL CONFISCAT, TRUCAT ŞI MANIPULAT

Nu demult, Joseph Mackiewicz spunea că: „**Comunismul amenință civilizația şi cultura. Oricare. Cea romană, bizantină, chineză, indiană, arabă. El nu este numai un duşman al națiunilor, ci şi al tuturor oamenilor, al Dumnezeului lor, al tuturor manifestărilor omeneşti.**''

În secolul XX, denumit şi secolul marilor nenorociri umane şi al experimentelor făcute pe oameni, **minciuna şi ipocrizia n-au mai fost ridicate la gradul de "artă" decât în comunism.** Tocmai de aceea, a vorbi despre naționalism în cadrul comunismului şi a afirma că adepții

comunismului au fost naționaliști și au luptat pentru patria lor, mi se pare o adevărată blasfemie și o afirmație care sfidează pur și simplu rațiunea.

S-a vorbit despre național-comunism, de pildă în cazul dictaturii lui Ceaușescu, s-a vorbit despre detașarea noastră față de sistemul sovietic, începută de Gheorghe Gheorghiu Dej și continuată de dictatorul Nicolae Ceaușescu, dar toate aceste lucruri care au lezat sau nu interesele străine (masonice) nu constituie dovezi de naționalism, pentru că adeseori acesta poate fi doar unul de fațadă, mascând abil interese proprii. **Comunismul, prin însăși originea sa de import, este profund antinațional și suprastatal - vizând crearea unui sistem global - și nu asigură libertatea individului**, ci dictatura proletariatului sau mai degrabă, a grupului liderilor comuniști.

Așa cum au remarcat și alți autori, "naționalizarea comunismului" a fost o lovitură foarte grea aplicată masoneriei, cea care a sprijinit atât venirea la putere a comunismului în Rusia și apoi în alte țări, cât și a nazismului în Germania, și apoi tot ea a exploatat consecințele războiului, declanșat anume. Pentru oculta internațională, orice conflict militar de amploare reprezenta o sursă de câștig, o afacere extrem de profitabilă care nu trebuie ratată. În plus, cel de-al doilea război mondial a mai fost declanșat și pentru crearea Holocaustului evreiesc, ca prin sacrificarea unei părți mai sărace a evreimii din Europa să se realizeze emigrarea evreilor "cu stare" în Palestina, unde mai trăiau israeliți, urmași ai triburilor biblice. Iar Holocaustul și așa-zisul antisemitism, provocat și întreținut de evrei sunt de fapt tezele sioniștilor și ultranaționaliștilor evrei. **Ceea ce se cheamă ultranaționalism definește în fapt un naționalism profund alterat și fanatizat, un naționalism prefăcut și șovin. Este o ridiculizare a naționalismului autentic.**

În opinia d-lui Florin Mătrescu, cercetător atent al fenomenului comunismului, „nimeni până acum nu a putut câștiga o imagine clară și completă asupra dimensiunilor **celui mai mare genocid din istoria omenirii**''. De aceea, o privire de ansamblu este greu de dobândit, dar nu e imposibilă.

După cum se poate observa, acest național-comunism s-a perpetuat, iar reacția dură față de minorități în presă, la televiziune și radio, critica permanentă a puterii de către P.R.M. în special, a creat în conștiința electoratului ideea că acest partid ar reprezenta "dreapta" în România. Diversiunea a prins de mai multe ori la alegeri. Dar lucrul cel mai grav este acela că **a împiedicat prin ocuparea acestei poziții închegarea unor forțe politice de dreapta autentice, care ar fi schimbat desigur traiectoria României**.

Tranziția către capitalism a fost împiedicată prin toate mijloacele posibile, iar când nu s-a putut, s-a întârziat aplicarea legilor ...

Național-comunismul a fost consolidat prin toate mijloacele de manipulare sau ale războiului psihologic, practicându-se în special **dezinformarea, intoxicarea și manipularea opiniei publice**. Împotriva unor personalități marcante ale societății românești, s-au dezlănțuit din partea promotorilor național-comunismului adevărate campanii de denigrare, care de cele mai multe ori și-au atins scopul, îndepărtându-le din viața politică. Exemplele sunt numeroase, începând cu Doina Cornea, Dumitru Mazilu, Corneliu Coposu, Ion Rațiu și mulți alții.

Oare nu știu acești "național-comuniști" deficiențele doctrinei marxist-leniniste? Nu știu că ea încalcă până și cele mai elementare, dar și importante prevederi ale Declarației universale a drepturilor omului, adoptate de ONU la 10 decembrie 1948? Ce spun, de pildă articolele 3 și 5: "Orice ființă umană are dreptul la viață, la libertate și la securitatea persoanei sale" și "Nimeni nu va fi supus nici la torturi, nici la pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante". Oricine poate să înțeleagă "totala incompatibilitate dintre umanism/drepturile omului pe de o parte și marxism-leninism/dictatură comunistă pe de altă parte".

Într-o lume în care comunismul n-a dispărut, fiind prezent și azi în unele țări, precum și în mentalitățile multor oameni din țările fostului lagăr socialist, se poate spune că încă mai există primejdia comunismului. Consider prin urmare, că ar fi foarte important să aflăm cine sunt

adevărații inițiatori şi experimentatori ai holocaustului comunist îndreptat împotriva omenirii, care astăzi se află în spatele aşa-zisului național-comunism.

Naționalismul contemporan din România, în sensul bun şi firesc de patriotism, este încă în suferință şi aproape inexistent. Cei care fac paradă de naționalismul lor şi critică celelalte etnii (unguri, evrei, rromi etc) nu pot fi considerați naționalişti adevărați. Îi putem eventual numi ultranaționalişti sau extremişti, deoarece naționalismul lor este excesiv şi greşit interpretat, uneori de tip diversionist sau deformat cu totul. Starea acestui naționalism autentic este prin urmare astăzi critică, neputându-se închega datorită pe de o parte confuziilor create, iar pe de alta menținerii unor complexe de frică şi inferioritate din timpul regimurilor totalitare (1938-1989).

Desigur, nu este cazul să prezentăm aici, fie şi sumar, unele din documentele de arhivă publicate de domnul Marius Oprea, dar cu siguranță că prin aceste dezvăluiri, precum şi prin cele peste o sută de articole publicate de domnia sa în presă sau difuzate la Radio Europa Liberă sau incluse în culegeri de studii şi publicații academice, la care se adaugă faptul că în prezent coordonează programele de cercetare ale Institutului Român de Istorie Recentă, şi-a atras duşmani numeroşi şi puternici. Nu este o farsă sau o întâmplare faptul că a fost în repetate rânduri amenințat cu moartea şi nici acela că în apărarea lui au venit reputați politologi şi profesori ca Tom Gallagher (autorul volumului "Jaful unei națiuni. România de la comunism încoace.") şi alții, care au cerut în mod expres Preşedinției române măsuri de protecție pentru tânărul istoric. Acelaşi Marius Oprea a întâmpinat dificultăți în studierea arhivelor Securității. Accesul istoricilor în arhiva SRI a fost sistat din 1998. Noua conducere a SRI a refuzat să predea arhiva noului său gestionar de drept, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor fostei Securități. Autorul precizează de altfel într-un volum: „Această atitudine de blocare a accesului la trecutul fostei poliții politice am pus-o şi o pun pe seama voinței de a proteja trecutul unora dintre ofițerii Securității, care în prezent joacă un rol important pe scena politică sau în administrația de stat din România.''

La aceste precizări facem o mențiune: motivul acestui blocaj poate fi extins şi la unii politicieni (destul de mulți), având în vedere mai ales faptul că o parte din aceştia, cu funcții de conducere în trecut, se regăsesc şi azi în poziții cheie sau importante şi nu trebuie să pierdem din vedere că în timpul comunismului erau obligați să meargă "la studii" în URSS, unde au fost "prelucrați" în spiritul malefic, putem spune, al comunismului.

URIAŞA MANIPULARE A OMULUI CONTEMPORAN

Cu toții am avut ocazia să constatăm uneori, mai mult sau mai puțin dezamăgiți, că lumea în care trăim diferă de ceea ce ea se proclamă sau se doreşte a fi: o lume civilizată şi democratică. Neconcordanța se datorează mai ales faptului că aşa-zisa civilizație modernă şi democrația, ca fundament al acesteia, se îndepărtează tot mai mult de origini şi de sensul lor inițial, pe care le reneagă şi le disprețuiesc. Lumea modernă pare să uite cu totul de Dumnezeu. Biserica Catolică traversează perioada cea mai grea din însăşi existența ei, dar, nici ortodoxia sau alte religii tradiționale nu sunt scutite de ofensiva mondială dezlănțuită împotriva valorilor acestora. De asemenea, lumea actuală se îndepărtează de cultura autentică, promovând una practică, de consum (tip coca-cola, cum o numeşte Theodor Codreanu), «adecvată» sau croită pe măsura omului „consumerist” (fără a şti însă, adeseori, ce anume consumă).

Pentru a putea înţelege implicaţiile globalizării actuale, care împinge omenirea pe marginea prăpastiei şi mai ales **tragedia omului contemporan**, supus forţat unui proces de transformare într-un om nou - *homo globalis sau cetăţeanul universal* - (mărginit, pragmatic, apatrid, ateu şi mai ales materialist!), avem nevoie de o abordare transdisciplinară. În acest sens, contribuţiile unor autori precum Tiberiu Brăilean şi Theodor Codreanu sunt semnificative şi ne înlesnesc atât cunoaşterea noilor tendinţe şi mutaţii din lumea contemporană, dar şi meditaţiile noastre proprii.

Pe lângă informarea adecvată, pentru a promova cu adevărat valorile spirituale tradiţionale în societate, avem nevoie chiar şi în cesul al doisprezecelea, de o asanare morală profundă. Consider că trebuie depuse astăzi toate eforturile pentru a demara un proces al comunismului, asemănător celui desfăşurat după război la Nürnberg, care a judecat crimele nazismului. Victimele comunismului sunt incomparabil mai multe şi de aceea procesul are o mai mare justificare şi este cu atât mai necesar. El trebuie să înceapă în România sau la iniţiativa României, deoarece suntem ţara cu cele mai multe victime raportat la numărul populaţiei şi care a avut un regim comunist extrem de dur.

De asemenea, avem nevoie de acea lege a lustraţiei, propusă cu ani în urmă de senatorul Ticu Dumitrescu, prin care să fie interzis cu desăvârşire accesul foştilor activişti de partid şi securiştilor la orice funcţie publică. Faptul că n-a fost adoptată şi a fost luată chiar în bătaie de joc, prin numeroasele amendamente ce i-au fost aduse, spune multe despre fosta şi actuala clasă politică. După cum nici accesul tuturor cetăţenilor la dosarele securităţii nu trebuie îngrădit, ci dimpotrivă. În plus, avem fiecare dintre noi dreptul la o informare corectă şi de acces la informaţia publică. Avem nevoie de cea mai mare transparenţă în această privinţă, şi chiar în privinţa activităţilor parlamentare. Trebuie să luăm cele mai drastice măsuri împotriva celor care au deturnat fonduri publice în interesul lor personal, mai ales într-o ţară recunoscută pentru starea ei de sărăcie. Toţi aceştia trebuie să răspundă în faţa justiţiei române, care trebuie să-şi salveze şi ea onoarea, pătată în ultimele decenii.

În sfârşit, nu trebuie să uităm trecutul nostru, istoria noastră recentă şi pe cei care au suferit sau şi-au pierdut viaţa. Dacă în comunism s-a urmărit îndobitocirea omului şi obedienţa tuturor, cum se face că astăzi, după aproape 16 ani aceste obiective rămân în picioare şi, sunt în plină desfăşurare, fiind urmărite cu încăpăţânare diabolică?

Cunoaştem desigur cu toţii, câte ceva despre frământările şi avatarurile lumii în care suntem ''condamnaţi'' să trăim. Adeseori, însăşi lumea aceasta ne apare ca o închisoare, în care suntem testaţi mereu de examenele vieţii. Bucuriile se împuţinează mereu, în vreme ce necazurile şi angoasele cresc şi ne apasă sufleteşte. De ce se întâmplă astfel şi de ce tocmai nouă? **Trăim vremuri dificile într-adevăr, pentru că ne-am pierdut ordinea morală de care avem nevoie. Recuperarea acesteia, devine prin urmare, un act absolut imperativ, obligatoriu şi necesar supravieţuirii noastre.**

MODERN ŞI TRADIŢIONAL ÎN MODUL DE VIAŢĂ AL ROMÂNILOR PREZENŢI ÎN STRĂINĂTATE

1. INTRODUCERE. PRECIZĂRI CONCEPTUALE

Înainte de toate, sunt necesare anumite precizări legate de cei doi termeni: „modern'' şi „tradiţional''. Distincţia este utilă, cu atât mai mult cu cât sfera conceptuală a acestora este în general destul de largă şi dificil de analizat.

Din punct de vedere etimologic, va trebui să admitem că ideea sau conceptul de <u>modern</u> este susceptibilă de mai multe înţelesuri, dar asemănătoare: „1. Care aparţine timpului prezent sau trecutului apropiat; în pas cu progresul actual; nou, recent… 2. Care acceptă, cultivă idei,

moravuri etc. noi, la modă… 3. Potrivit ultimei mode; la modă… 4. Care aparține unei epoci posterioare antichității… 5. Care cultivă un rol preponderent disciplinelor umaniste… ; scriitor, artist, învățat care aparține perioadei de după Renaştere…'' [65]

Cât priveşte cel de-al doilea termen - tradițional, avem iarăşi câteva sensuri: „1. Care este întemeiat pe o tradiție, care este conform unei tradiții: cultură tradițională; artă tradițională; educație tradițională; 2. Care funcționează potrivit unei tradiții; care se conformează unei tradiții: societate tradițională; şcoală tradițională; 3. Care trăieşte, acționează potrivit regulilor fixate prin uz într-o anumită colectivitate: țăran tradițional; 4. Care este consacrat prin uz, care a intrat în obicei; obişnuit…[66]

Analizând şi alți termeni, din familia de cuvinte a acestora, vom avea surpriza să constatăm că, de pildă, modernismul care într-un dicționar mai vechi însemna: „1. Însuşirea de a fi modern, caracterul a ceea ce este modern; atitudine modernă; preferință (exagerată) față de tot ceea ce este nou, modern. 2. Curent sau tendință din arta şi literatura sec.XX, care neagă tradiția şi susține principii de creație noi – Din fr. modernisme.'' [67], în alt dicționar, mai recent, este explicat astfel: „1. Preferință pentru tot ce este modern, nou; tendință, spirit de inovare (în limbă, în expresie, în artă); modernitate: modernismul său şochează; 2. Manifestare, atitudine preponderent sau exclusiv modernă; 3. Nume generic pentru curentele şi şcolile din sec. al XX-lea…[68]

Aceeaşi schimbare se poate remarca şi în ce priveşte termenul moderniza. În dicționarul Academiei Române, acesta desemnează: „A adapta la cerințele, la exigențele prezentului, a face să corespundă acestor cerințe; a înnoi. ♦ A da unui lucru un aspect modern, conform gusturilor şi cerințelor actuale. ♦ Spec. A modifica limba unui text din trecut în conformitate cu normele limbii actuale. – Din fr. moderniser.'' Iar, în cel nou (al Ed. Litera Internațional), înseamnă: 1. (tr.) a da unui text un caracter, un aspect modern; a modifica limba unui text actualizând-o; editorul a modernizat limba autorului; 2. (tr.) a adapta la realitățile prezentului; a înnoi, a face să corespundă stadiului contemporan al progresului: investitorii străini vor moderniza uzinele; 3. (refl.) a adopta obiceiuri, comportamente etc. moderne; a deveni modern: poartă fustă mini, s-a modernizat! [Din fr. moderniser]

Prin urmare, sensul termenului „modern'' (şi al familiei sale de cuvinte) tinde să se schimbe şi să fie elogiat, în timp ce „tradiția'' şi „tradiționalismul'' (din sfera „tradiționalului'') capătă o conotație negativă. Ca argument în acest sens, pe lângă ceea ce s-a arătat mai sus, stă „definiția'' tradiționalismului din dicționarul de tip „modern'': „1. Ataşament (exagerat) față de ideile, de concepțiile, de obiceiurile sau de tehnicile tradiționale; atitudine dictată de acest ataşament; 2. Orientare social-politică şi culturală caracterizată prin supralicitarea elementelor tradiției ca valori în sine şi prin respingerea noilor valori, produse de evoluția social-politică şi culturală. [Din fr. traditionalisme] '' [69]

La o privire mai atentă, vom remarca opoziția tot mai evidentă între modernitate şi tradiție, mai precis între spiritul modern (ultraprogresist, secularizat, tributar tehnicii şi ştiinței) şi spiritul tradițional (conservator, religios, respectând Sfânta Tradiție).

Se poate observa, de asemenea, că termenul de „modern'' devine tot mai apropiat de cel de „civilizat'', că în limbajul uzual ele se identifică adeseori. Dar, ce înțeleg oamenii moderni prin „civilizat'' ? Dicționarul Academiei explică: „1. Care are o cultură şi o tehnică înaintată, care a ajuns la un nivel superior de civilizație, la un standard de viață ridicat. 2. Care este manierat, politicos…''

---

[65] Ioan Oprea; Carmen-Gabriela Pamfil; Rodica Radu; Victoria Zăstroiu, *Noul dicționar universal al limbii române*, Ed. Litera Internațional, Bucureşti-Chişinău, 2006, p.837.

[66] Ibidem, p.1516.

[67] *Dicționarul explicativ al limbii române*, realizat de Academia Română, Ed. a II-a, Ed. Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1998, p.645.

[68] Ioan Oprea…, lucr.cit., ibidem.

[69] Ioan Oprea…, lucr.cit., p.1516. Volum editat şi apărut la Bucureşti şi Chişinău, în 2006.

Observați cât accent se pune în definiția de mai sus pe „tehnică'' şi „standard de viață'', care nu pot fi, evident, decât superioare.

Pornind de la cele spuse de dr. David Korten, fost înalt funcționar într-o agenție internațională de dezvoltare, deci care a cunoscut din interior ceea ce se întâmpla (inclusiv interesele americane în zona respectivă), trebuie să analizăm noi înşine acest fenomen al imigrării forței de muncă din România şi emigrarea unor familii româneşti în Occidentul secularizat, fenomen pe care nu-l putem trece cu vederea, având în vedere fie şi numai faptul că peste trei milioane de români au fost sau sunt plecați la muncă şi o parte destul de însemnată s-a stabilit deja acolo.

Lăsând deoparte aportul financiar pe care îl aduc unii dintre ei pentru familiile şi rudele lor din țară, implicațiile sunt cu mult mai importante şi profunde.

În primul rând, aş considera că se înregistrează o depopulare sau o scădere demografică semnificativă, iar prin exodul unor specialişti sau tehnicieni, ne putem confrunta tot mai mult cu o nouă problemă, vizând aducerea altor persoane care să-i înlocuiască (ceea ce în unele locuri, este foarte dificil, şi există destule cazuri în acest sens, consemnate de mass-media). Credeți oare că aducerea unor grupuri masive de străini din Est (chinezi, etc.) pentru a acoperi golurile create, va fi soluția şi încă soluția cea mai adecvată?

În al doilea rând, consecințele culturale şi spirituale sunt extrem de importante, iar despre globalizarea culturală am tot vorbit în această antologie. Vreau însă să mai precizez că această acțiune organizată de oculta mondială prin miile de societăți din întreaga lume, afectează în mod ireversibil modul de viață tradițional, lovind de fapt cu putere în creştinism şi în mod special în cel autentic, şi anume cel ortodox! Mentalitățile din Occident, privind familia, relațiile sociale (încrederea în alți oameni, prietenia adevărată, sinceritatea, comuniunea şi comunicarea, etc.) sunt preluate astăzi de mulți români, fără niciun fel de discernământ şi de cele mai multe ori, în mod inconştient (prin mass-media ş.a.m.d.). Ca şi în cazul alcoolicilor, această problemă nu îi priveşte doar pe ei, sunt afectați şi cei din jurul lor! Există români, care întrebați fiind despre masonerie, ei zic că-i bună…

Va trebui să conştientizăm pericolul schimbării mentalităților într-un sens nedorit şi greşit. Noi nu trebuie şi nu putem înlocui mentalitățile comuniste (legate de muncă, felul de a gândi, iresponsabilitate, etc.) cu altele la fel de nocive, consumeriste şi care idolatrizează „puterea banului'' şi confortul „omului modern''.

Nu vă pune pe gânduri faptul că tot mai multe femei românce preferă astăzi ca să nască în străinătate (pentru dobândirea cetățeniei sau dublei cetățenii şi alte drepturi!), să-şi boteze copiii cu prenume străine şi adesea chiar într-o nouă religie? Nu vă îngrijorează atragerea studenților să lucreze, pe perioade de câteva luni sau racolarea lor definitivă (în slujba unor companii), care îi va folosi chiar şi împotriva intereselor țării de origine? V-ați pus întrebarea de ce statele occidentale şi-au deschis porțile pentru forța de muncă din Est (tolerînd munca la negru, în general), când şi aşa, ele aveau probleme legate de şomaj?

Fără îndoială, masoneria nu stă deloc degeaba. Masoneria de orientare comunistă a sărăcit majoritatea covârşitoare a cetățenilor români între anii 1946 şi 1989, iar după această dată a continuat „opera'' sa, prin închiderea unui număr uriaş de societăți de producție, silindu-i pe țăranii, care înainte lucrau la oraş, să se orienteze (în disperare de cauză) spre munca în străinătate. Pe de o parte, unele terenuri au rămas nelucrate, copiii au rămas în grija soțiilor rămase acasă sau alte rude (cu problemele aferente educației acestora!), iar pe de altă parte, imigranții români au suportat influența directă sau indirectă a secularizării şi materialismului societății de consum, pentru a le transmite mai departe...

Pericolul cel mai mare este, în esență, **atacul îndreptat împotriva familiei şi satului românesc, adică împotriva modului de viață tradițional**. Prezentul ne demonstrează că Uniunea Europeană este foarte interesată în „modernizarea'' satului românesc (încă ne-globalizat

şi rezistent, conservator, protector al familiei creştin-ortodoxe) şi investirea unor fonduri uriaşe în această direcţie. România se pare, că trebuie să devină un stat agrar-industrial (mai ales agrar), pentru că aşa au hotărât puternicii Europei şi ai lumii.

Conform unor sondaje, cum este şi cel al Fundaţiei pentru o Societate Deschisă, ,,sătenii nu prea au încredere în oameni'' şi ,,oamenii de afaceri, micii întreprinzători şi asociaţiile agricole sînt privite cu suspiciune''. Se arată că ,,spiritul antreprenorial este în continuare străin sătenilor''. Şi, analizând aceste afirmaţii, găsiţi că nu e normal să fie aşa, după experienţa traumatizantă a colectivizărilor forţate şi tranziţia noastră deosebit de dureroasă şi interminabilă? Apreciaţi, că satul românesc trebuie să renunţe la conservatorismul său şi la tradiţiile sale?

Mai interesant este faptul că, acelaşi studiu sociologic menţionează următoarele: ,,Jumătate dintre respondenţi cred că homosexualitatea ar trebui pedepsită prin lege, şi aproape nici unul dintre cei ce au răspuns întrebărilor nu are (sau nu recunoaşte că are) printre rude şi prieteni un homosexual sau o lesbiană''. Apoi, ,,nici rromii nu se bucură de aprecierea sătenilor. Patru din cinci oameni cred că aceştia încalcă legile şi doi din cinci merg pînă la a spune că ei ar trebui forţaţi să trăiască separat de restul societăţii pentru că nu se pot integra.'' Şi ,,**în general, sînt ceva mai toleranţi cei care au intrat în contact direct cu oameni de diferite naţionalităţi sau religii**.''

Vă spun ceva aceste cuvinte? Aţi observat că nu adună informaţii decât în mod trunchiat? Spune ceva despre unii rromi, calificaţi în furturi din gospodăriile oamenilor şi recoltelor de pe pământurile lor? Este firesc, ca un ,,EuroBarometru Rural'' (din 2005) să analizeze astfel mentalul colectiv al comunităţilor rurale româneşti? Sunt într-adevăr ţăranii români refractari progresului, intoleranţi şi aproape xenofobi, după cum rezultă din acesta?

Dacă, înainte comuniştii au încercat confiscarea pământului moştenit din străbuni şi sistematizarea satelor (urbanizarea), constatăm din păcate, că acum, cu alte lozinci se încearcă treptat, acelaşi lucru. Nu spun că bunăstarea n-ar fi bună sau de dorit în lumea rurală, dar ea trebuie să respecte interesele comunităţilor locale şi nu pe cele ale unor ,,băieţi deştepţi'' care vor profita din plin de fondurile europene, numai în interesul lor.

Să nu uităm că această fundaţie, care a efectuat sondajul (ori l-a comandat numai) este condusă de d-na Alina Mungiu-Pippidi, cea care ,,s-a remarcat'' mai ales prin ficţiunea piesei ,,Evangheliştii'', care desigur a deranjat pe credincioşii ortodocşi. Oare, chiar nu mai contează istoria Bisericii Ortodoxe şi rânduielile sale bisericeşti? Să fie aşa cum spune un tânăr din Iaşi, care nu crede în biserica propriu-zisă (în ,,clădire'' şi în altar, etc.), care spune că ,,crede în Dumnezeu şi atît''? Oare sectanţii sau chiar diavolii nu cred la fel în existenţa lui Dumnezeu?

Poate că ar trebui să ne punem şi întrebarea că, dacă familia este ameninţată cu dezintegrarea, ce se va pune totuşi în locul ei? Un răspuns ar putea fi acesta: Globalizarea (masoneria mondială) doreşte să o înlocuiască cu ,,familia mai mare, **a firmei**''. Astăzi, firma în care omul se angajează şi lucrează are puteri nebănuite de el.

2. ADOPTAREA DE CĂTRE TOT MAI MULŢI ROMÂNI A MODULUI DE VIAŢĂ ŞI DE GÂNDIRE OCCIDENTAL?!

Rămâne de analizat în continuare felul în care se exercită influenţa culturii şi stilului de viaţă occidental asupra românilor care intră în contact cu acestea.

Vom începe prin a remarca faptul, că suntem vrând-nevrând cu toţii astăzi supuşi unei influenţe de acest gen, venită mai ales prin mass-media românească (filme şi emisiuni, etc.) dar puţini dintre noi se lasă totuşi asimilaţi sau influenţaţi, încât să se îndepărteze definitiv de tradiţiile poporului român şi de stilul de viaţă autohton.

Nu însă acelaşi lucru se întâmplă cu românii care vin în contact direct sau nemijlocit cu Occidentul. Asupra lor se exercită **o influenţă mult mai puternică**, fie prin diferitele experienţe de viaţă trăite (prieteniile care le leagă acolo, impresiile despre tot ceea ce văd în jur etc), fie

prin mijloacele de informare din acele ţări în care se află, care cultivă în general, într-un grad mult mai ridicat viziunea materialistă asupra vieții, cultul eroticului, cultul violenței, trăsăturile negative de caracter (individualismul/egoismul, duritatea sau lipsa compasiunii față de alții, spiritul războinic etc.), superficialitatea în gândire şi uşurința în acte ş.a.m.d.

Până la urmă, este vorba de **contactul dintre tipuri diferite de cultură şi spiritualitate (dintre Modern şi Tradițional, nu între nou şi vechi)**. Atâta vreme, cât fiecare dintre ele caută să se îmbogăţească cu elemente noi şi benefice, preluate de la celelalte, nu este nicio problemă. Dimpotrivă, au toate de câştigat. Dar, atunci când sunt preluate fără discernământ modele (idoli) şi influențe noi şi negative, încep să apară mari probleme.

Între modernitate (prefațată de umanism şi Renaştere, începută odată cu Revoluția sângeroasă din 1789) şi tradiție a existat mereu o prăpastie iar acest fapt a permis selectarea elementelor inovatoare pozitive de cele negative. Pentru că, trebuie să recunoaştem, **nu tot ceea ce este nou este automat şi ceva bun**. Vă amintesc de pictura ,,abstractă'', ,,postmodernistă'', ,,cubistă'' sau de episodul destul de recent al unui pictor japonez, care a legat pensula de coada unei pisici…

Indiscutabil, şi gusturile şi chiar valorile se schimbă, prin contactul prelungit cu stilul de viață occidental. Românii din străinătate preferă şi ei tot mai mult un confort material sporit şi ,,la modă''. Aceasta se observă îndeosebi, prin preluarea decorațiunilor interioare, coloristica caselor şi încăperilor, dotările ultramoderne etc. Încep să creadă mai mult în cuceririle tehnologice create de **om** şi în **ştiință**, şi tot mai puțin în propriile valori religioase. Deşi, perspectivele sunt de-a dreptul sumbre în acest sens (case cu tablou de comandă unic, cu televizor în toate încăperile, cu camere video peste tot, etc.) iar dreptul la intimitate este exclus.

Uită că inovațiile s-au născut prin inspirație şi ajutor divin, uită de tradiția lor creştin-ortodoxă care îi învață să fie cumpătați şi să nu-şi lipească inimile de acestea (mai ales de ,,arginți''), uită de poruncile lui Dumnezeu, dintre care prima este: *,,Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, să nu ai alți dumnezei afară de Mine''* (Ieşire 20, 2-3) iar a doua spune: *,,Să nu-ți faci chip cioplit, nici asemănarea vreunui lucru din câte sunt în cer sus şi din câte sunt pe pământ jos, din câte sunt în ape, sub pământ. Să nu te închini acelora şi să nu le slujeşti lor''* (Ieşire 20, 4-5). Potrivit învățăturilor noastre ortodoxe (păstrate nealterate în timp!; rămânând într-adevăr cumulate în dreapta credință), aceste porunci (care sunt **cel mai mult încălcate în Occident**) trebuie să le înțelegem foarte bine.

Cât priveşte instituția familiei, se pare că românii din străinătate sunt înclinați şi ei să-şi revizuiască tot mai mult, concepțiile lor creştin-ortodoxe legate de viața de familie. Libertinajul, scăderea autorității părinteşti, acceptarea treptată a relațiilor nefireşti (homosexuale, perversiunile, etc., cu care se obişnuiesc, se acomodează, le tolerează…), concubinajul (sau ,,uniunea consensuală'', de fapt traiul în deplină desfrânare!) sunt doar câteva realități dramatice în acest sens.

Însăşi sondajele ne spun că tinerii se căsătoresc în general după vârsta de 30 de ani, când au deja o situație stabilă şi au experimentat ,,destul''. În Italia, se pomeneşte de concubinajul de circa cinci ani dinainte de căsătorie. Aceasta este legea nescrisă sau cutuma. Cine oare, afară de mass-media hotărăşte această **,,căsătorie de probă'' păgână şi străină de Dumnezeu**? Cum se face, că dacă au ajuns să se ,,cunoască'' atât de bine, statistica relevă faptul că în Occident, circa 70% dintre căsătorii eşuează în divorț? De ce în Suedia şi în alte țări, doar câteva procente din rândul tinerilor optează pentru uniunea prin căsătorie? De ce se evită cununia religioasă şi de ce se preferă homosexualitatea? De ce majoritatea familiilor cresc unul sau doi copii? Sunt copiii o povară? Cine poate să ne răspundă la aceste întrebări?

Un alt pericol vine din partea ecumenismului şi în amestecul voit al învățăturilor şi ritualurilor ortodoxe cu cele catolice şi protestante. Spre exemplu, se schimbă anumite aspecte legate de pocăință, spovedanie, rolul şi noțiunea postului, ținerea sărbătorilor etc.

Şi, totuşi mai există o speranţă în păstrarea şi perpetuarea valorilor tradiţionale, ţinând seama de acei români care au început să se organizeze în străinătate şi mă refer în mod deosebit la aceia care au solicitat rudelor din ţară preparate tradiţionale de Sfintele Paşti şi de Crăciun! Aceasta ne arată în cazul lor, nu numai dorul de casă şi de obiceiuri, ci şi dorinţa vie de a-şi păstra tradiţiile religioase şi de a-şi conserva spiritualitatea. Prin urmare, sunt în spirit conservatori, iar acest fapt nu înseamnă ceva rău (nu este neapărat static, reacţionar, contrar progresului, ci doar prevăzător şi acceptând progresul în anumite limite!).

Ortodoxia nu va fi asimilată de spiritul catolic, protestant sau neoprotestant. Biserica Ortodoxă este lăsată de la Dumnezeu şi „nici Porţile Iadului nu o vor birui''. **Ortodoxia trebuie să rămână ceea ce a fost şi este: un mod de viaţă pentru toţi creştinii ei**, care recunosc Învierea Domnului şi poruncile Sale. Iar acest mod de viaţă este cu totul străin de formalismul sau credinţa neînsoţite de fapte. Ce fel de creştini sunt aceia care nu respectă poruncile Sale, care îl iubesc doar cu buzele şi cu vorba? Care îi răstălmăcesc învăţăturile şi Sfânta Scriptură?

Arătaţi-mi o singură credinţă care are atâţia mucenici, martiri şi sfinţi. În ce au crezut toţi aceştia, încât şi-au sacrificat până şi viaţa sau „bunul cel mai de preţ'', după cum îl numesc unii? Au crezut în Dumnezeu Cel Viu şi au îmbrăţişat modelul întruchipat de Mântuitor. Iar alţii, urâtorii de Dumnezeu i-au răstignit pe eşafodul materialismului antichrist.

Şi mai cred că astăzi, ne privesc de undeva şi ne îndeamnă pe fiecare dintre noi să nu ne lepădăm de credinţă în faţa noului val de neopăgânism, să nu fim un fel de ucenici ai lui Toma necredinciosul, care nu cred în ceva până ce nu văd cu ochii lor şi nu ating cu mâinile lor…

CERCETAŢI PUŢIN MASS-MEDIA ROMÂNEASCĂ ŞI VEŢI AVEA MULTE SURPRIZE!

Aş dori în final, să fac câteva aprecieri critice, faţă de una din noile „realizări'' ale mass-mediei româneşti. Şi, m-aş opri la emisiunea „Între Bine şi Rău'', difuzată la TVR 1, pe data de 3 aprilie 2007, care sunt convins că a indignat pe mulţi credincioşi din România, printre care mă situez şi eu.

Este revoltător în primul rând, faptul că în Săptămâna Mare a Patimilor din Postul Sf. Paşti, se aduc în dezbatere publică aspecte şi întrebări legate de contestarea divinităţii şi persoanei trinitare a Mântuitorului nostru Iisus Hristos. În schimb, se subliniază tot ceea ce ar ţine de „omul'', „profetul'' sau „personajul istoric'' Iisus Hristos, pornindu-se ca bază de discuţie de la aşa-zisele controverse din lumea creştină, apărute în ultimii zece ani, legate de cărţile şi filmele care evocă o altă imagine a Fiului lui Dumnezeu, cu totul diferită de prezentarea creştină tradiţională.

Nu voi intra aici în amănunte pentru a demonstra falsitatea acestor „noi afaceri'' şi atacuri la adresa creştinismului, pentru că despre Dan Brown şi alţi „istorici'' de asemenea factură, se vorbeşte destul în volumele 3 şi 4. Ceea ce vreau doar să amintesc, este faptul că acestea sunt tot mai multe (peste 100 de lucrări de pildă despre biografia lui Iisus, apărute doar în Israel, după cum aprecia dr. Hary Culer) şi încearcă să semene cât mai multă confuzie în rândul creştinilor. Acesta să fie oare scopul toleranţei dintre culte, atât de invocată de partizanii ecumenismului? Să arunci cu piatra în credinţa altora? Să critici direct şi indirect o credinţă pe care nu o împărtăşeşti?

Este o dovadă de neprofesionalism sau rea voinţă, ca prestaţia moderatorului să fie părtinitoare (faţă de ateism) şi să întrerupă adeseori pe cel care vorbeşte (mai ales când începe să spună ceva important şi care deranjează…). Apoi, prestaţia invitaţilor mi s-a părut lamentabilă şi chiar coordonată. Modul în care a decurs emisiunea şi tot ceea ce s-a afirmat, consider că era pregătit sau regizat dinainte. Pentru că, de ce să nu recunoaştem, şi miza era destul de mare…

De fapt, ce s-a urmărit prin această emisiune? Aş putea spune, că în primul rând, a dorit să facă puţină publicitate ateismului („liberei cugetări'', „cugetării raţionale''), umanizându-l după atâta contestare din ultimele decenii. Dar ceea ce mă surprinde oarecum este alianţa făţişă dintre Liviu Mihaiu (un susţinător frenetic al lui Carol I, în emisiunea „Mari români'') şi Florin Iaru (unul dintre moderatorii aceleiaşi emisiuni, care se mândreşte mereu cu statutul său de ateu convins), „curajul'' de a se afişa fără nici o reţinere împreună sau pe aceeaşi poziţie. Chiar dl. Mihaiu preciza la un moment dat că, vorbise anterior despre chestiunea pusă în discuţie cu colegul său Florin Iaru.

Invocând „lipsa de diplomaţie'' personală, acelaşi Liviu Mihaiu a dorit să exceleze în întrebări provocatoare, legate de pildă de posibilitatea căsătoriei (?!) Mântuitorului cu Maria Magdalena (una din ucenicele Sale mai vrednice, căreia i-a iertat mult), temperamentul violent (?!) ilustrat de răsturnarea meselor negustorilor din Templu (care, chipurile, îl reprezintă ca om obişnuit?!), chiar lipsa abţinerii de la mâncare şi băutură (?!) (în opoziţie cu Sf. Ioan Botezătorul) ş.a. Dar cele mai grave aspecte sunt acuzaţia de „cult al personalităţii''şi întrebarea, dacă a fost comunist sau capitalist!!! În sfârşit, s-a pus capac prin bancul său, prin care se aducea o jignire voalată musulmanilor, în care Allah apărea ca simplu servitor, care aducea cafeaua…

Singurul apărător, după cum era şi firesc, a fost părintele (prof.univ.) Constantin Coman, care a venit fiind invitat şi chemat, şi care i-a pus o întrebare pe măsură: **„L-aţi vedea pe Iisus iertându-le şi totodată aprobându-le pe prostituate?''**

În rest, intervenţiile celorlalţi invitaţi, cum ar fi istoricul (dr.) Hary Culer (din partea cultului mozaic), istoricul (dr.) Cristian Bădiliţă, consilierul Mitropoliei greco-catolice din Blaj – Cristian Barta, d-na Corina Chiriac, un reprezentant al islamului, un adventist ş.a. (mai puţin prezentaţi), n-au avut decât opinii evazive şi neconvingătoare, n-au făcut decât să sprijine şi să elogieze ecumenismul (în treacăt, chiar şi New Age), acreditând ideea că, de fapt, toţi cred în acelaşi Dumnezeu, deşi în mod diferit. Este şi ideea gnosticilor şi scientologiei. Dar, ea rămâne totuşi ceea ce este: un sofism.

Noi trebuie să destrămăm măcar o parte din vălurile groase ale confuziei actuale, care acoperă tot mai mult „ochii minţii'' omului contemporan, supus unui bombardament mediatic şi psihologic fără precedent, de o intensitate şi amploare pe care abia începem s-o descifrăm!

Oricum, în contextul aderării României la Uniunea Europeană, vedem că s-a mai pus în ultima vreme accentul şi pe regăsirea identităţii noastre naţionale, necesară de altfel într-un concert european al naţiunilor. Tocmai aici se vădeşte importanţa acesteia. Fără o identitate precisă, românii riscă să-şi piardă, atât naţionalitatea cât şi tradiţiile spirituale şi să devină în timp doar cetăţeni europeni, apoi mai târziu „cetăţeni universali''. Adică, România nu va mai avea rădăcini şi se va lăsa purtată de vânt, acolo unde vor dori mereu alţii. Ori, noi – românii – avem o identitate şi un specific naţional, strâns legate de religia noastră ortodoxă. Fără aceasta nu cred că ne-am mai putea numi români.

Tinerii trebuie să înveţe să aleagă, să nu facă niciodată alegeri proaste, să discearnă atent între ,,opera'' unui francmason iluminat precum Dan Brown (sau Sandra Brown) şi **opera cu adevărat educativă şi valoroasă**. Sigur că ficţiunea, aventura şi senzaţionalul sunt mai atractive, mai ,,interesante'' într-o lume desacralizată (secularizată, adică punând accentul pe viaţa de aici şi pe ,,duhul lumii'', moda ei etc.) şi care le cultivă în chip deşănţat, dar cred că aceste lucruri atrag doar spiritele leneşe, ,,avide de senzaţii tari'' (precum filmele horror sau thriller, erotice etc.), atrase de divertisment exagerat şi cretin (din tot felul de emisiuni şi filme stupide sau subculturale), fascinate sau vrăjite de o lume fantastică în care pot oricând să evadeze (pentru a fugi de realitate şi de obligaţiile lor, dar împiedicaţi totodată să gândească liber şi să acţioneze în consecinţă).

EXISTĂ TERORISM INTERNAŢIONAL SAU IMPERIALISM AMERICAN DIRIJAT DE MASONERIE?

Se vorbeşte în ultimii ani tot mai mult despre aşa-zisul ,,terorism internaţional'' şi despre războiul dus împotriva acestuia. În agenda politicii internaţionale a unor state, în special a Statelor Unite ale Americii, acesta este chiar principalul subiect. Nu mai vorbim despre sumele exorbitante care au fost alocate pentru a combate acest ,,flagel''.

Dar nu se mai vorbeşte absolut deloc despre imperialism, cum ar fi cel american şi pe care îl incriminau înainte doar comuniştii, în virtutea propagandei lor. De parcă nici n-ar exista sau n-ar avea nicio importanţă. Cât despre imixtiunea masoneriei în ceea ce priveşte acest imperialism contemporan (sau neocolonialism), aceasta ar părea doar rodul unor speculaţii sau conspiraţii mondiale nedovedite.

Şi totuşi, mai mult ca oricând, putem constata noi înşine că nu aşa stau lucrurile. Aparenţele ne înşală tot mai des. De fapt, ce ştim noi despre ,,terorismul internaţional''?

Evident, doar ceea ce ne prezintă tendenţios, televiziunea şi presa, adică principalele mijloace de informare în masă, conduse aproape în totalitate … de Masonerie. Dar ce ştim noi despre Masonerie? Aproape nimic sau … chiar nimic. Ori, Masoneria este astăzi o organizaţie puternică şi secretă, cu ramificaţii în întreaga lume, cuprinzând nenumărate asociaţii şi fundaţii, precum şi conducătorii a nenumărate secte religioase protestante şi neoprotestante, unii dintre catolici, greco-catolici, romano-catolici ş.a.m.d. Iar principalul ei obiectiv este **dominarea întregii omeniri şi controlul strict asupra fiecărui individ în parte**.

Masoneria are într-adevăr o structură de tip piramidal iar gradele inferioare nu cunosc nimic din ceea ce se întâmplă la nivelele sau gradele superioare. Marele ei vicleşug nu constă neapărat în faptul că masonul este iniţiat treptat în grad „ca să nu sufere un şoc când ar afla că se-nchină lui Lucifer'', cum se arată într-un material pe Internet. Masonul este iniţiat treptat în această „religie universală'' (ecumenistă şi luciferică) sau în „Biserica lui Antihrist'', pentru a fi controlat strict şi dirijat de către superiori, astfel încât secretele masoneriei să nu poată fi divulgate, acestea vizând ritualurile, dar mai ales planurile sale diabolice şi anticreştine.

Masoneria nu poate fi transparentă, nu pentru că ar condamna-o neapărat toţi, dacă i-ar cunoaşte toate secretele. Ea nu poate fi decât ocultă, cum a fost dintotdeauna. Plăcerea jocului din umbră sau din culise este o trăsătură substanţială şi specifică acesteia. Ea va putea acţiona în largul său, devenind într-adevăr „discretă'', doar când majoritatea covârşitoare a cetăţenilor sau întreaga omenire va experimenta „spiritul universal'' sau, cu alte cuvinte masonic. Când <<**spălarea creierului**>> va fi reuşit într-o proporţie năucitoare, adică totală.

Revenind la „terorismul internaţional'', principalul obiectiv de pe agenda unor state în frunte cu SUA, ne punem întrebarea dacă el există într-adevăr. Există destui autori care au remarcat caracterul fictiv al acestuia. Pe plan mondial, nu există nici până astăzi o definiţie a „terorismului internaţional'', unanimă sau împărtăşită de majoritatea statelor lumii. Aceasta pentru că, nu putem considera că acei care luptă pentru independenţa naţională, sunt într-adevăr „terorişti internaţionali''.

Faptul că nu există „terorism internaţional'' este atestat şi prin exemplul aşa-zişilor „terorişti'' care s-au dezlănţuit după capturarea liderului comunist Nicolae Ceauşescu, despre care astăzi nu avem … nici un fel de date. Puţinii care au fost prinşi atunci, au fost imediat eliberaţi, la ordinul viitorului preşedinte Ion Iliescu, pentru a se şterge toate „urmele'' palpabile ale loviturii de stat.

De fapt, constatăm că „terorismul internaţional'' a devenit important abia după prăbuşirea turnurilor gemene din New York în septembrie 2001, dată de la care s-au investit resurse umane şi materiale uriaşe pentru a-l eradica. Şi cu toate acestea, liderul arhicunoscut Osama bin Laden (instruit în agenţia de spionaj şi contraspionaj americană C.I.A.) nu a fost încă capturat iar atentatele continuă furibund atât în Irak, cât şi în Afganistan. În atare condiţii, invazia americană în aceste state şi crearea unor baze americane pe teritoriul acestora continuă, fiind „justificate'' în ochii celor care conduc operaţiunile militare sau/şi de altă natură. Nu mai vorbim despre exploatarea petrolului irakian, într-o lume în care resursele naturale sunt disputate tot mai acerb de către economiile statelor lumii, îndeosebi a celor puternic industrializate.

Invenţia „terorismului internaţional'' se datorează, în realitate, intereselor Masoneriei. De frica acestor „terorişti'' („fundamentalişti'' sau „extremişti'' islamici), toţi cetăţenii lumii vor fi obligaţi şi forţaţi să poarte microcipuri, pentru a fi controlaţi/supravegheaţi tot timpul şi oriunde. De ce? Pentru că principalul obiectiv al Masoneriei este supunerea necondiţionată a întregii omeniri şi a tuturor indivizilor. Acesta este şi obiectivul Antihristului, în slujba căruia se află Masoneria/Francmasoneria.

În schimb, putem vorbi mai degrabă despre existenţa imperialismului sau expansionismului american. De altfel, Statele Unite ale Americii reprezintă de mai bine de o sută de ani, principala forţă economică şi militară a lumii.

În condiţiile în care destui autori au vorbit clar despre subjugarea acestui stat de către evreii sionişti (având puternice centre în New York, Washington şi altele) şi Masonerie iar Israelul a fost permanent susţinut economic şi militar (încât nu-i de mirare că însăşi Mossad-ul, serviciile secrete israeliene a devenit poate cel mai puternic din întreaga lume!), atunci putem vorbi într-adevăr despre un imperialism american, dar supus masonilor, adică despre imperialismul masonic.

În sprijinul tezei de mai sus, stau intervenţiile nenumărate în alte state (Vietnam, Iugoslavia, Afganistan, Irak etc.). Mărturie stau şi astăzi mari construcţii din Belgrad, capitala Serbiei de astăzi şi din alte multe alte zone, încă într-o stare deplorabilă de ruină şi nefolosinţă. Dar, mai mult, sacrificarea a nenumărate vieţi omeneşti (inclusiv a soldaţilor americani!) este rezultatul politicii agresive şi expansioniste pusă în slujba intereselor Masoneriei. Nu mai este un secret astăzi faptul că, în Iugoslavia, refuzul demn al ortodocşilor sârbi de a se uni cu catolicii sub conducerea evidentă a papei, a justificat (oare?!) … bombardamentele ucigaşe ale americanilor.

Un ultim argument este unul chiar de ordin logic. Pentru a domina lumea, Masoneria avea nevoie neapărat de puterea imensă a Statelor Unite ale Americii, principalul actor pe scena lumii sau cel denumit arbitrar „jandarmul păcii'' (ceea ce este în realitate un nonsens, câtă vreme politica externă a unui stat utilizează împotriva altora principiul forţei!).

INDIFERENŢA NOASTRĂ, CEA MAI CONCLUDENTĂ DOVADĂ A SUFLETULUI BOLNAV A OMULUI CONTEMPORAN

Nu este nicio exagerare în a afirma că indiferenţa ucide. Ne ucide sufleteşte. Unora poate că această afirmaţie li se va părea poate chiar hazlie ori de neînţeles. Însă trebuie să recunoaştem că, lipsa oricărei atitudini sau a vreunei reacţii personale faţă de ceea ce se întâmplă la ora actuală în România, în toate domeniile de activitate nu poate fi decât reprobabilă.

Din acelaşi motiv, nu pot să trec sub tăcere prestaţia unor personalităţi publice, precum actorul Victor Rebengiuc (în emisiunea „Profesioniştii'' de la TVR 1, prezentată de d-na Eugenia Vodă), care recomanda printre altele boicotarea alegerilor, adică neprezentarea la urne pentru a-i vota pe aleşii noştri. Oricum, se ştie că oamenii s-au cam săturat până peste cap de politică şi de politicieni şi, chiar absenteismul la alegeri este dovedit statistic a fi tot mai mare.

În opinia noastră, considerăm că o astfel de „atitudine'' nu numai că nu rezolvă problema, ba

mai mult, o agravează. Oare a venit vremea când ne putem lipsi de conducători? Ori, nu suntem capabili a alege din toate relele pe cel mai mic cu putință? O astfel de atitudine iresponsabilă nu poate promova decât anarhia şi haosul.

Acelaşi distins domn pomenit mai sus, mai era de părere că „numai sfinții comunică cu Dumnezeu'', drept pentru care domnia sa nu poate face acest lucru. Mă întreb atunci, rugăciunile noastre ce sunt? Să fie ele zadarnice? Să înțelegem că nu putem aspira la mântuire, pentru că nu am ajuns în rândul sfinților?

În opoziție cu această opinie, **marele dramaturg Eugen Ionescu a detestat dintre toate lucrurile tocmai indiferența, starea aceasta de apatie şi letargie, indusă pe diverse căi de mass-media de pretutindeni**. A asista impasibil la atâtea drame care se petrec în jurul nostru este o dovadă a lipsei simțului civic şi iresponsabilității. Este slăbiciunea noastră, pe care se bazează puterea potentaților zilei, celor care îşi votează legi pentru a-şi proteja propriile interese.

Oare nu există lucruri care vă revoltă şi pe dumneavoastră? N-aveți nici un motiv de nemulțumire? Sunteți de acord, de pildă ca să vă fie recoltate organe în cazul morții dumneavoastre cerebrale? Pentru că noua lege a acordului prezumat asta stipulează, pentru toți cetățenii României care n-au declarat la notariat că se opun sau n-au prevăzut acest lucru printr-un testament valid.

Sunteți de acord cu corupția imensă, pe care nu izbutesc organele abilitate ale statului să o reducă? Dau aici doar exemplul vilelor construite prin bani publici de către Agenția Națională de Locuințe, care au fost achiziționate ulterior, în mod ilegal şi extrem de avantajos de funcționari publici, politicieni şi mulți alți „oameni importanți''! S-au investit sume considerabile de la bugetul public pentru ca aceşti „norocoşi'' să le cumpere la prețuri derizorii de garsoniere?! În plus, statul le-a oferit gratuit şi pământul şi chiar utilitățile publice, care ajung la circa 30% din valoarea acestor vile! Este strigător la cer, în vreme ce alți semeni trăiesc în condiții inumane am putea spune.

Ceea ce am afirmat sus este doar un caz. El a fost consemnat recent în emisiunea Reflector de la TVR 1. Apoi, nu mai vorbim despre apartamentele din toată țara, care n-au fost date toate celor care erau în drept să le primească (tineri căsătoriți, până în 35 de ani, cu venituri modeste etc.).

Sau să luăm cazul introducerii pe scară largă a clonelor şi alimentelor modificate genetic. În prezent, sunt tot mai întrebuințate şi impuse țărilor mai puțin dezvoltate, care nu au o legislație în domeniu. Ori, specialiştii au atras atenția asupra efectelor nocive ale acestora asupra metabolismului uman, printre care slăbirea rezistenței sistemului umanitar împotriva viruşilor. În cazul animalelor clonate, de asemenea s-a constatat riscul morții subite, după un anumit timp, tot datorită vulnerabilității în fața viruşilor.

Indiferența omului contemporan față de problemele societății (deci şi ale sale, într-o anume măsură) este caracteristică vremurilor noastre. Ea îşi are izvorul în individualismul cultivat îndeosebi în Occident în ultimele veacuri şi care îşi impune astăzi influența sa devastatoare şi în țările Europei de Est. Omul occidental a ajuns să se creadă un adevărat zeu pe pământ şi datorită cunoaşterii şi abilităților sale el nu mai are nevoie de Dumnezeu!

Apatia şi indiferența celor preocupați la maximum de cariera personală, de confort şi plăceri de tot soiul sau chiar de propria supraviețuire, sunt simptome ale unei societăți bolnave. În locul acestora putem aşeza spiritul civic şi atitudinea de cetățean activ! Dumnezeu nu ne-a înzestrat cu daruri (talanții din pilda biblică) pentru a le îngropa sau lăsa în paragină. Nici ca să-L scoatem pe Dumnezeu din spațiul public (din şcoli şi din cultură).

De aceea, trebuie să privim circumspect informațiile realității mediatice, întrucât mare parte din ea este contrafăcută cu grijă de specialiştii lor aserviți celor care şi-au propus nici mai mult nici mai puțin decât dominarea lumii. Este vorba desigur de masonerie, care reprezintă un imens conglomerat de organizații şi asociații din toată lumea, creat anume pentru întronarea Antihristului care va veni. Cuvintele Sfintei Scripturi se vor împlini până la ultimul.

INVAZIA ECONOMICĂ ŞI CULTURALĂ A OCCIDENTULUI

Experimentul comunismului n-a fost până la urmă doar un experiment. Comunismul a fost impus forţat în Rusia şi apoi în ţările Europei de Est cu obiectivul clar de a ruina economic şi cultural aceste ţări ortodoxe în perspectiva globalizării. Aşa prevedeau însăşi planurile întocmite din timp de către mai marii lojelor masonice.

Astăzi putem observa o nouă invazie a Occidentului (actul al doilea), pe terenul pregătit de comunişti, care în fapt nici nu credeau cu adevărat în valorile comunismului, ci în cele ale partidului şi conducătorului. Comuniştii erau de fapt, în toată regula capitalişti „cu faţă umană''.

Lovitura de graţie dată economiilor ţărilor din Est a fost prăbuşirea pieţelor de desfacere ale acestora şi invadarea lor de către concurenţa capitalistă. Momentul prăbuşirii comunismului a fost regizat cu grijă şi speculat la maximum. Aşa se explică închiderea a nenumărate unităţi economice, dintre care unele chiar eficiente şi cu dotări destul de bune. Aşa se explică sărăcia tot mai pronunţată a păturilor largi ale populaţiei, condamnată la şomaj sau la unica speranţă – plecarea la muncă în

străinătate. Iar aceasta din urmă a fost prevăzută şi încurajată de masonerie, pentru a spori bogăţia Occidentului prin mâna de lucru ieftină a muncitorilor, care acceptau să lucreze aproape în orice condiţii şi în cele mai proaste şi mai puţin căutate locuri de muncă.

Pe fondul sărăciei generalizate au venit „salvatorii'', adică investitorii strategici din străinătate, care şi-au mai tăiat o porţie din tort, adică din bugetul public. Profitul a luat cel mai adesea calea către Occident, nemaifiind reinvestit în România.

De asemenea, legislaţia privind concurenţa neloială s-a aplicat defectuos sau nu s-a aplicat deloc. Monopolurile au înflorit de la un an la altul. Aici se încadrează şi hipermarketurile de tipul Metro, Carrefour şi alte mall-uri, în care peste 80% din produse sunt din import. Şi acestea nu sunt de oriunde, ci chiar din Uniunea Europeană în care tocmai am intrat. Am devenit o nouă piaţă de desfacere pentru produsele ei.

În schimb, producătorii autohtoni sunt tot mai mult defavorizaţi şi descurajaţi, nu numai prin preţurile concurenţei (de pildă, de dumping, practicate de marile companii – preţuri mici la început, poate sub costul de producţie, pentru formarea unei clientele), ci şi prin impunerea unor taxe aberante: taxa de raft, taxa de vizibilitate ori a unor preţuri mici (pentru produsele textile etc.). Aceasta se repercutează negativ desigur şi asupra angajaţilor, care sunt menţinuţi într-o salarizare necorespunzătoare şi indecentă faţă de nevoile lor reale.

Întrebarea care se pune astfel, este cum protejăm noi economia naţională şi pe producătorii români în faţa invaziei produselor străine? Pentru că am ajuns să importăm aproape orice iar producătorii noştri dau faliment după faliment. Cum ne putem proteja salariaţii, pentru a nu pleca şi ei în străinătate, în vreme ce marile companii înregistrează profituri fabuloase şi îşi creează mereu locuri de muncă? Suntem obligaţi să ne desfiinţăm toate firmele noastre pentru a le face loc celor străine? Să dăm lovitura de graţie economiei şi chiar familiei, care se dezmembrează mai mult ca oricând prin plecarea unor membri ai săi în alte ţări?

De asemenea, nu putem să ne facem că nu observăm intensa ofensivă culturală a Occidentului. Ni se serveşte practic modelul cultural al acestuia. Şi unde? Tocmai în marile magazine, în care îşi fac cumpărăturile tot mai mulţi oameni, atraşi de preţurile mai scăzute la multe din produsele alimentare sau electrocasnice, ori pur şi simplu de această plăcere… de a cumpăra (la modă astăzi, pentru multe dintre femei).

Nu ştiu dacă aţi încercat sau nu să răsfoiţi puţin paginile revistelor şi volumelor luxoase din supermagazinele de astăzi. Nu cred că aţi găsi vreo carte de învăţătură ortodoxă, vreo carte critică la adresa masoneriei sau de istorie adevărată (de pildă, care să trateze obiectiv fenomenul Mişcării legionare din perioada interbelică ş.a.). Nici măcar nu veţi găsi vreo referire la Ortodoxie în cărţile ce tratează istoria lumii! În schimb, veţi găsi din plin autori scoşi de la naftalină (precum Karl Marx, Friedrich Engels, Albert Camus, Che Guevara (un terorist comunist) ş.a.) ori care au aderat la masonerie. Veţi găsi, dacă veţi citi cu atenţie, nenumărate erori în ceea ce priveşte istoria, religiile lumii. Veţi găsi o întreagă apologie a darwinismului sau evoluţionismului, care pariază pe puterea supremă a cunoaşterii omului.

Cât priveşte teoriile evoluţioniste, am dedicat aproape un întreg volum din antologia comentată „Ofensiva masoneriei şi împotriva Ortodoxiei'', intitulat „Ofensiva materialismului împotriva tinerilor şi familiei! *Masoneria mondială şi subminarea creştinismului prin teoriile evoluţioniste («filosofia» lui Antihrist). Despre manipularea opiniei publice şi tinerilor, prin televiziune şi internet*''.

În esenţă, aceste teorii evoluţioniste prezente atât de mult în mass-media şi nu întâmplător (în emisiuni documentare pe Discovery, National Geographic etc., în cărţi şi chiar în manualele şcolare!), nu au nicio bază ştiinţifică solidă. Savanţi de renume şi în general cercetătorii au renunţat demult la acestea. Nici până în prezent nu s-a adus măcar o singură dovadă a faptului că o specie a putut evolua într-o altă specie. Cu atât este mai aberant să credem sau să admitem că omul, încunarea Creaţiei lui Dumnezeu şi „administratorul acestui pământ cu toate vietăţile sale'', este urmaşul maimuţelor, care şi ele se trag din reptile şi din… „ciorba'' universală primordială.

Din punctul nostru de vedere, este revoltător faptul că aceste hipermarketuri lucrează pentru Occident, pentru prosperitatea acestuia şi al grupurilor de interese desigur, ruinând pe tot mai mulţi dintre micii comercianţi sau producători mai mici sau mai mari din România (pe care statul îi impozitează dar nu îi şi protejează) şi transformându-ne încet pe toţi, în consumatori fideli ai unui stil nou de viaţă şi unui nou tip de cultură – **pseudocultura globalizării**.

E timpul să ne apărăm de toate principiile societăţii de consum. E timpul să înţelegem că materialismul de tip comunist a fost doar cosmetizat şi reambalat pentru a edifica o nouă societate, în care toţi oamenii se prefac că sunt mulţumiţi şi fericiţi, pentru că le este teamă să protesteze câtuşi de puţin, pentru că şi-ar pierde locul de muncă şi multe altele. Aşadar, trebuie să recunoaştem că materialismul este imoral şi anticreştin, fie şi numai pentru faptul că impune dictatura valorilor materiale şi a pragmatismului.

Comunismul arăta şi el o profundă consideraţie materiei şi filosofiilor umaniste. Şi ştim că această **utopie** a cunoscut falimentul, cel puţin într-o parte a lumii. **Este paradoxal că în numele valorilor „înalte'' ale comunismului s-au săvârşit cele mai numeroase şi odioase abuzuri şi crime din istoria omenirii.** Iată de ce, şi în cazul actualei globalizări (iar internaţionalismul şi unirea proletariatului comunist din întreaga lume era tot o formă de globalism), se cuvine să fim cel puţin sceptici şi vigilenţi. Putem fi transformaţi destul de uşor într-o imensă masă de manevră, plină de spiritul turmei şi deci, numai bună de exploatat.

Atât comunismul, cât şi capitalismul globalist au în comun anticreştinismul şi spiritul masonic. Dacă nu sunteţi de acord cu această afirmaţie, vă invit să vizitaţi câteva hipermarketuri şi să analizaţi cărţile de istorie şi literatură, chiar volumele care tratează subiectul masoneriei. Veţi vedea că ele promovează masoneria (care este anticreştină şi imorală, după cum rezultă clar dintr-un volum al antologiei amintite şi intitulat „Jertfa tineretului naţionalist din perioada interbelică. *Confruntarea masoneriei cu Mişcarea legionară. Reabilitarea adevărului*'').

Am putea spune, fără teama de a greşi că masoneria reprezintă pentru Antihrist ceea ce este Biserica pentru Iisus Hristos. Privită din exterior, ea este o imensă organizaţie, cu nenumărate ramificaţii (asociaţii cum sunt şi lojele masonice, fundaţii şi ONG-uri) şi sateliţi (sectele de orice fel, politicienii cumpăraţi etc.). O caracatiţă împotriva căreia nu putem lupta în mod evident decât împreună şi strâns uniţi în jurul Bisericii lui Hristos.

Este bine să se unească creştinii într-o frăţie ortodoxă, care să lupte pentru cunoaşterea adevărului în lumea secularizată de astăzi, care să reacţioneze prompt când înaintemergătorii lui Antihrist sunt în ofensivă şi nu-i opreşte nimeni.

Nu putem rămâne indiferenţi văzând cum sub ochii noştri, duşmanul de moarte al Ortodoxiei (satanismul) inversează şi maimuţăreşte în mod indescriptibil toate valorile creştine şi naţionale, tot ce avem noi mai sfânt. De aceea, acest subiect ar merita toată atenţia noastră şi unele dintre reflecţiile noastre zilnice.

Satanismul este un creştinism inversat. Valorile creştinismului sunt blamate şi li se contrapun noile «valori». Acestea din urmă nu au până la urmă nimic în comun cu mesajul iubirii adus pe pământ de Mântuitorul. Dimpotrivă, constatăm că din faptele sataniştilor rezultă o religie a urii şi răzbunării. Se poate vorbi astfel de o continuare a legii Vechiului Testament. Numai că sataniştii merg mai departe, şi în secta denumită Biserica satanistă se închină pe faţă chiar lui Lucifer (ca şi în cazul unora dintre lojele masonice, cele superioare).

De unde ura şi răzbunarea, care au inundat şi mass-media? Izvorul lor e foarte îndepărtat. Satana (cum mai este denumit Lucifer şi exponentul satanismului) doreşte să le sădească adânc în sufletul omului, pentru a-l distruge. Nu poate admite că Dumnezeu umple Raiul cu sfinţi şi drept credincioşi, aşezându-i în locul foştilor îngeri decăzuţi, deveniţi diavoli. De aceea invidia lui e nemărginită, ca şi încăpăţânarea de a-şi cere iertare, de a se căi.

Aş propune ca temă de reflecţie şi pentru dumneavoastră identificarea şi alăturarea, din punct de vedere lingvistic, a termenilor care se înrudesc cu cel de bază – satanism. Există termeni cu sufixul „-ism'' având conotaţie pozitivă sau neutră, însă cei mai mulţi am constatat că au o conotaţie

negativă. De aceea, am încercat să găsesc cât mai mulți termeni dintre aceştia din urmă, pentru că simpla lor alăturare ne poate spune totuşi ceva:

SATANISM, demonism, ezoterism, alchimism, anticreştinism, păgânism, neopăgânism, politeism, iluminism, ateism, umanism, sionism, mesianism, COMUNISM, marxism, leninism, socialism, cooperatism, stalinism, ceauşism, egalitarism, fariseism, internaționalism, cosmopolitism, GLOBALISM, mondialism, colonialism, neocolonialism, liberalism, neoliberalism, capitalism, imperialism, despotism, corporatism, ultranaționalism, extremism, nazism, hitlerism, fascism, terorism, fundamentalism (în opoziție cu alt termen, de astă dată pozitiv – dogmatism, pentru că Ortodoxia se fundamentează pe dogmele sale), antisemitism, xenofobism, negativism, machiavelism, MATERIALISM, idealism, consumatorism / consumism, pragmatism, afacerism, ECUMENISM, sincretism, secularism, laicism, pietism, puritanism, sofism, arianism, maniheism, stoicism, gnosticism, EGOISM, egocentrism, individualism, EVOLUȚIONISM, darwinism, neodarwinism, nihilism, anarhism, freudism, antropocentrism, hedonism, erotism, feminism, modernism, postmodernism, nonconformism (în sens negativ, de anarhism), avangardism (tot în sens negativ), cinism, sadism, masochism, exhibiționism, primitivism, barbarism, SECTARISM, canibalism, separatism (pe principiul satanic „divide et impera'', adică divide şi vei stăpâni), snobism, aventurism, nepotism, senzaționalism (procedeu exploatat de mass-media), automatism (în ceea ce priveşte gândirea de exemplu), RELATIVISM, raționalism, cartezianism, pozitivism, existențialism, scepticism, stoicism, scientism, libertinism (mai ales sexual), lesbianism, bigotism, SPIRITISM, sentimentalism, subiectivism ş.a.m.d.

SĂ CINSTIM CUM SE CUVINE MEMORIA EROILOR NEAMULUI ROMÂNESC

Ziua de 28 mai 2009 este o zi cu o rezonanță deosebită şi cu mai multe semnificații. Este în primul rând Ziua Înălțării Domnului, când asupra apostolilor s-au pogorât darurile binecuvântării şi bucuriei, prin care am primit şi făgăduința venirii Mântuitorului la sfârşitul veacurilor.

În al doilea rând, Biserica a rânduit în această zi să fie cinstită şi memoria eroilor neamului, care s-au jertfit pentru țară şi pentru semenii lor. Dintre aceştia noi îl cinstim mai ales pe domnitorul Ştefan cel Mare şi Sfânt, un adevărat erou al creştinătății şi cel care, credem că va merge în fruntea neamului românesc la Judecata de Apoi.

Iată ce ne spune despre el cronicarul polonez Jan Dlugosz, în anul de grație 1475: *„Şi nu s-a îngâmfat Ştefan în urma acestei biruințe, ci a postit 40 de zile cu apă şi cu pâine (pentru*

sufletele celor peste 8 000 de moldoveni care au murit la Vaslui – n.a.). Şi a dat poruncă în țara întreagă să nu cuteze cineva să-i atribuie lui acea biruință, ci numai lui Dumnezeu...”. Iar cronicarul Grigore Ureche, care l-a zugrăvit ca „iute la mânie şi degrabă vărsătoriu de sânge...” (ceea ce nu corespunde opiniei multor istorici şi nici realității – n.a.), consemnând durerea moldovenilor l-a numit totuşi pe Ştefan „un părinte”. Şi chiar merita. Căci, la moartea lui, l-au plâns cu toții, întreaga suflare a Moldovei, pe care a iubit-o ca nimeni altul şi a apărat-o față de toți cei care au încercat să o jefuiască şi să o înrobească.

Un alt erou al neamului a fost Mihai Eminescu, care în tinerețe a adunat studențimea română la mormântul lui Ştefan de la Putna, care a încercat prin scrisul său şi acțiunile sale curajoase să contribuie la propăşirea şi naşterea României întregite, ideal pe care l-au împlinit românii în anul 1918. Apoi, putem vorbi desigur de Mihai Viteazul, Constantin Brâncoveanu şi fiii săi, Alexandru Ioan Cuza şi mulți alții, cunoscuți şi necunoscuți.

În al treilea rând, pe plan local a fost dezvelit şi sfințit în Suceava monumentul dedicat martirilor Bucovinei, eroilor creştini care şi-au dat viața pentru țară sau pentru aproapele lor. După trei ani de muncă, sculptorul Mircea Dăneasă şi-a văzut acest proiect împlinit. Şi statuia cu aripile ridicate (ale devenirii ființei umane) a fost botezată inspirat „Bucovina înaripată”.

O ultimă semnificație a acestei zile este una de ordin personal. În această zi am finalizat cred un ciclu de lucrări (volume şi articole) pe tema provocărilor contemporane şi răspunsului creştin față de acestea. Îi mulțumesc bunului Dumnezeu că m-a învrednicit şi pe mine, să aduc o mărturisire creştină în această lume deznădăjduită şi tot mai îndepărtată de mesajul adus de Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Amin.

CUPRINS

ARTICOLE NEPUBLICATE SAU ÎN CURS DE PUBLICARE:

Puteţi consulta şi celelalte lucrări ale autorului, prezentate mai jos, aflate pe CD precum şi comentariile altor autori pe Internet, accesând pe Google:

raduiacoboaie şi **iacoboaieradu**

www.raduiacoboaie.ro şi **www.iacoboaieradu.ro**

• „CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN ROMÂNIA?’’
(carte publicată la Ed. Pim, ed. a II-a, Iaşi, 2005)

• **CINE A FOST CU ADEVĂRAT EMINESCU?**
Suceava, 2007

• **DE CE TREBUIE CONDAMNATE ECUMENISMUL ŞI MASONERIA?**
Suceava, 2011

• **LUPTAȚI ÎMPOTRIVA SCLAVIEI ELECTRONICE!**
Suceava, 2009

• **CUM RĂSPUNDEM NOI PROVOCĂRILOR SATANISTE ALE GLOBALIZĂRII ?**
(Dincolo de aşa-zisele «valori» ale civilizației moderne, dincolo de publicitatea ispititoare şi agresivă, dincolo de afirmarea erotismului, violenței şi perversiunilor ş.a.m.d., se ascunde vrăjmaşul lui Dumnezeu – satanismul)
Suceava, 2011

• **„OFENSIVA MASONERIEI ŞI ÎMPOTRIVA ORTODOXIEI’’**
O antologie în patru volume, pe tema:
Un răspuns creştin-ortodox la provocările globalizării contemporane
Suceava, 2007

I. FRAȚI ORTODOCŞI, MĂRTURISIȚI-L CU PUTERE PE HRISTOS, ÎN FAPTĂ ŞI CUVÂNT
(Invazia neoprotestantismului. Dictatura mascată a Uniunii Europene – o nouă probă de credință pentru țările ortodoxe. Naționalismul în spiritul adevărului)

II. JERTFA TINERETULUI NAȚIONALIST DIN PERIOADA INTERBELICĂ
(Confruntarea Masoneriei cu Mişcarea Legionară. Reabilitarea adevărului)

III. OFENSIVA MATERIALISMULUI ÎMPOTRIVA TINERILOR ŞI FAMILIEI
(Masoneria mondială şi subminarea creştinismului prin teoriile evoluționiste sau <<filosofia>> lui Antihrist. Despre manipularea opiniei publice şi tinerilor prin televiziune şi internet)

IV. NE SALVĂM TRĂIND ORTODOXIA!

(Apărarea identităţii naţionale şi spirituale. Modele de patriotism. Redescoperirea valorilor creştine şi naţionale)

Puteţi cunoaşte frumuseţile ortodoxiei accesând şi alte pagini de Internet, cum ar fi:

www.saccsiv.wordpress.com
www.scara.ro
www.apologetica.lx.ro
www.crestinism-ortodox.ro
www.sfaturiortodoxe.ro
www.romfest.org
www.pentrulibertate.ro
www.altermedia.ro
www.conservatorii.ro
www.familiaortodoxa.ro
www.danionvasile
www.Roncea.ro
www.fight4romania

Din aceste pagini aveţi acces şi la alte pagini ortodoxe din ţară şi din străinătate.

PE COPERTA FINALĂ

Anticreştinismul occidental a ajuns la apogeu. Dinspre acest Occident putred – vorba unuia – miasmele se scurg către Estul european. Neobolşevici, cu glazură de „democraţi'' (şi „luptători ai luminii'' – n.a.), luptă – ca şi în trecut – „pentru drepturile omului'' necreştin şi contra omului creştin, adică pentru a-i lua drepturile acestuia. Desigur, în numele „raţiunii'', „raţiunii'' dumnealor strâmbe. Tovarăşul Lenin şi Apfelbaum, Bronştain ar fi extrem de mulţumiţi de realizările neobolşevicilor contemporani. Neobolşevicii au abandonat metoda leninistă – aceea a folosirii frânghiei – şi folosesc presiunea psihologică, persuasiunea, „recomandarea'' pentru a-şi atinge obiectivele. Identice cu cele ale lui Lenin şi a ciracilor lui.

Ei, la vremurile acelea? Acei oameni… La vremurile actuale este nevoie de alţi martiri, dar mai ales de alt tip de

„martiri''. De alte metode de luptă, de un alt mod de a combate. Scopul rămâne… mijloacele se schimbă în funcție de epocă. Va fi generația de acum capabilă, în fapt, prin faptă, să răspundă noilor provocări? Mult mai perfide şi, infinit, mai periculoase decât forța brută a bolşevicilor de început de secol XX. Bolşevici nu erau doar în Rusia. Erau, mai ales, capitalişti în Occident. Cu ajutorul acelora au câştigat şi câştigă – azi – (neo)bolşevicii. Neobolşevicii sunt, mai cu seamă, capitalişti. Au abandonat şi folosirea ideologiei, ca metodă, în favoarea folosirii banului, corupției, desfrâului, viciilor (duse chiar la extrem –n.a.). Scopul l-au păstrat! Atenție la neo…

din revista Buna Vestire